

Giới thiệu Thành Trì Tận Thế

Truyện khoa huyền - Thành Trì Tận Thế nói về khi tận thế cuốn tới, hoạt thi giống như thủy triều vọt tới, toàn bộ thế giới trong vòng một đêm trở thành nhân gian Địa ngục!

Ở chỗ này, nếu như không có quyết tâm quyết tử thì sẽ không có khả năng sống tiếp!

Đây là thuộc về tận thế thế giới, càng là tận thế thuộc về ta và người! Cho nên ta hận nơi này là Địa ngục! Nhưng ta cũng yêu vì nó là Thiên Đường...

Một tác phẩm đầy kịch tính và được đánh giá cao về mặt nội dung. Mời độc giả cùng trải nghiệm qua tựa truyện mới này.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Bắt Đầu (Thượng)

Bên tai truyền đến thanh âm thanh thúy, gió nhẹ chậm rãi quét ở trên mặt, loại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái đã lâu không gặp này làm cho thân hình chết lặng của mập mạp Luru Thiên Lương bản năng mà giật giật lấy, hắn theo bản năng nuốt nuốt nước miếng nơi khóe miệng, suy nghĩ trong hỗn độn tựa hồ cũng trở về bản thể, không hề suy nghĩ viễn vông, nhưng hai mí mắt giống như nặng đến ngàn cân, mặc hắn như thế nào cố sức cũng không thể mở ra.

Địa phương tiếp xúc với khuôn mặt tựa hồ có chút lạnh như băng, lại cũng có chút thô ráp và cứng rắn, rõ ràng không thể nghi ngờ thì chính là xi-măng, Luru Thiên Lương đang nhắm hai mắt đột nhiên nở nụ cười khổ, xem ra mình là ngủ tại ven đường rồi, hoặc là nói là mình đang hôn mê, ký ức hỗn loạn gần kề dừng lại tại một khắc lúc rạng sáng hắn từ trong quán bar đi ra ngoài này, bàng quang sắp nghẹn nổ bắt hắn phải đi vào ngõ hẻm phía sau chuẩn bị xả nước, một cái bao tải mang theo mùi cá liền từ trên trời giáng xuống, tận lực bồi tiếp một chậu để cho hắn trời đất quay cuồng.

"Bây giờ người ta thật không có tình người, cũng không biết giúp ta gọi một chiếc xe cứu thương..."

Luru Thiên Lương đầy bụng oán khí mà oán thầm một câu, tay trái chống đất xoay người, nhưng là nhiều năm xa hoa trụy lạc, sinh hoạt thanh sắc khuyến mãi đã sớm mòn mỏi thân thể của hắn, thế cho nên ngay cả việc xoay người cũng đều lộ vẻ khó khăn như vậy, hắn cực kỳ giống một con gười mập ở bên trong hồ rác vừa mới ăn no nê, trên mặt đất đơn giản chỉ cần nhuyển động cả buổi mới cuối cùng lật lên.

Luru Thiên Lương cất lực mở hai mắt ra, hắn không kịp thở nhìn bầu trời xanh bao la trên đỉnh đầu, thời tiết rất tốt vạn dặm không mây, sạch sẽ giống với đồng cỏ xù xì mà làm cho người hướng tới, bất quá Luru Thiên Lương lại ngăn người, bầu trời bao la giống như vậy trong trí nhớ của hắn cũng không có sạch sẽ như vậy, sạch sẽ tới mức có điểm quá tà dị, cho rằng mình là đang ở đại thảo nguyên Hồ Luân Bối Nhĩ sao?

"Chuyện này... Đây là đâu?"

Một thanh âm mang theo vẻ rõ ràng không biết giải quyết như thế nào tại bên người Luru Thiên Lương vang lên, Luru Thiên Lương bản năng quay đầu nhìn lại, lại một lần nữa vui vẻ lên, xem ra tối hôm qua xui xẻo cũng không phải một mình hắn, rõ ràng còn có một cô nàng cùng mình ngủ cùng một chỗ, đoán chừng cái cô nàng ăn mặc váy bó sát người gợi cảm này cũng chỉ là Gà say, khóe mắt màu xanh đậm này, xem hai mắt sưng đỏ chính là bằng chứng tốt nhất sau say rượu luru lại.

"Như thế nào? Uống nhiều, nhỏ nhất à nha?" Luru Thiên Lương như tên trộm nhìn nữ nhân cười xấu xa, gặp nữ nhân kinh ngạc nhìn hắn, hắn liền ôm trong lòng cách nghĩ thấp kém, có tiện nghi không chiếm là vương bát đản, nói tiếp: "Có muốn hay không ta cho người một câu đề tỉnh? Chúng ta tối hôm qua cùng một chỗ tại trong quán bar uống rượu, uống vui vẻ xong người liền rùm beng cùng với ta đã chiến, nhớ không, hai chúng ta cũng đều đã lớn cả rồi, làm xong việc liền ra sau ngõ ngủ rồi, còn nhớ rõ không?"

"Ta... Ta và người đã chiến? Ở chỗ này?" Nữ nhân khó có thể tin nhìn Luru Thiên Lương trên mặt đất, tuổi Luru Thiên Lương đang ở độ xây dựng sự nghiệp tuy thân thể mập ra lợi hại, nhưng lúc năm bị định giả giáo cô nội tình nhưng lại vẫn còn, hơn nữa vết máu loang lổ nơi áo soni trên người hắn cùng quần tây xem ra chính là hàng cao đẳng, hơi có chút khí phái lão bản, chỉ là đối phương lại rất nhanh mặt cười lộ lên, kinh thường lắc lắc đầu nói: "Mập mạp chết bầm, người đừng tại đây lừa dối bà cô, người tối hôm qua một mực đi theo phía sau cái móng ta, muốn của ta, còn không ngừng nói với ta chuyện cười ăn mặn, khi ta không nhận ra người rồi sao?"

"Ấy..."

Luru Thiên Lương ngược lại bị đối phương nói sững sờ, nghĩ nửa ngày mới cuối cùng đem ký ức đứt quãng của mình nối lại, rồi đột nhiên kinh hãi chỉ vào đối phương kêu lên: "Con mẹ nó! Ta nhớ ra rồi, đám người kia đánh ta nhất định là chồng người phải tới đây! người mẹ nó trước khi ra không thèm ngó đến ta, đám người kia vừa tiến đến người liền chủ động chạy tới theo ta nhảy kè mặt, rõ ràng là muốn cho lão tử thành gian phu làm người chết thế đúng không? người cái con gái điểm thú hôm nay nếu mà không nói cho rõ ràng ra, lão tử sẽ không để yên cho người!"

"Chỉ bằng người thì nghĩ thế nào không để yên cho ta?"

Nữ nhân vịn trán của mình không biết nên khóc hay cười mà lắc đầu nhìn Lưu Thiên Lương đang tức giận như heo nhảy lên, nàng hữu khí vô lực khoát khoát tay nói ra: "Tốt rồi, đừng tại đây ồn ào rồi, người không phải muốn của ta sao? Hiện tại cho người một cơ hội, dẫn ta tới một khách sạn cao cấp thuê phòng, ta cùng người ngủ một giấc được chưa?"

"Chuyện này. ... Dễ dàng như vậy sao?"

Lưu Thiên Lương theo bản năng dừng lại động tác trách trách hồ hồ, mặt mũi tràn đầy hồ nghi mà nhìn nữ nhân ngồi dưới đất, mà đối phương tựa hồ nhúc nhúc đầu lăm, gân xanh trên cổ đang không ngừng nhích, không nhịn được nói với Lưu Thiên Lương: "Ta đếm tới ba, người không dẫn ta đi, rất nhiều nam nhân nguyện ý dẫn ta đi! Một! Hai..."

"Hảo hảo tốt! Đi đi đi..."

Lưu Thiên Lương không bao giờ ... do dự nữa, như con lật đật vậy, nữ nhân xinh đẹp như vậy cũng không phải thường xuyên có thể gặp phải, đối phương chẳng những trên khuôn mặt chẳng chỗ chê, dáng người cũng là phá lệ uyển chuyển, đặc biệt một đôi bầu ngực nặng trĩu sữa này, Lưu Thiên Lương thậm chí nguyện ý một đầu ghim tới dùng ngực sữa của nàng. Rảnh rỗi buồn chết mình, hơn nữa nữ nhân này bây giờ còn nguyện ý cùng mình mở phòng, Lưu Thiên Lương cũng không quản cái này có phải hay không là cái bẫy rập, nếu có thể chết dưới hoa mẫu đơn thì thành quý cũng phong lưu!

"Còn không qua đây công ta, ta không có lực, chưa thấy qua người đầu chứa nước như vậy đây..."

Nữ nhân co quắp ngồi dưới đất gặp Lưu Thiên Lương xoay người rồi đi, nàng rất tức giận ở sau lưng lớn tiếng hô một tiếng, Lưu Thiên Lương nắm lấy chìa khóa xe của mình buồn bực xoay người lại đi qua nàng nữ nhân trên đất dậm hỏi "Bọn họ cũng đánh người à? Cái này thật là xuồng tay ah!"

"Ít nói nhảm, mau dẫn ta tìm một gian phòng để cho ta hảo hảo ngủ một giấc..."

Nữ nhân tựa như bần nhão động ở trên lưng Lưu Thiên Lương, cả khí lực nói chuyện cũng không còn nữa, mà bộ ngực cực đại của nàng thì hồn nhiên đặt ở trên lưng Lưu Thiên Lương, thật khiến toàn thân Lưu Thiên Lương thoải mái đến run run xuống, lập tức cũng cảm giác xương cốt nhẹ thêm vài phần, vội vàng lưng công nữ nhân bước đi hướng về phía bãi đỗ xe!

"Tích tích ~"

Một cái Passat màu đen đời cũ lóe ra chùm sáng rất xa, để cho Lưu Thiên Lương lập tức ở trong đồng tim được xe của mình, Lưu Thiên Lương nhiệt tình mười phần nắm thật chặt cô nàng trên lưng, gặp đầu của nàng đã triệt để tiêu nghiêng xuống, mềm rũ xuống đầu vai của hắn, hắn trì hoãn xuống bước chân tham lam đem cái mũi áp vào bên tai nữ nhân, ngửi thật sâu mùi thơm mê người trên tóc của nàng!

Một mùi nước hoa đặc thù lập tức tràn vào xoang mũi của hắn, điều này làm cho hai mắt của Lưu Thiên Lương lập tức bày ra, nữ nhân này dừng lại là nước hoa đình cấp được xưng chất lỏng Hoàng Kim, cùng nữ boss công ty bọn họ sử dụng là một tấm bảng, nhưng mà chốt ở trong đầu hắn xuất hiện cũng không phải một lọ nước hoa tinh xảo, mà lại một xấp đồ la mỹ dày đặc!

Đúng vậy! Một ounce trọn vẹn 1600 đẹp đào! Đã quý đến trình độ làm cho người tức lộn ruột! Một lọ nước hoa ít nhất hơn 10 vạn, mua cái Santana còn có thể đáp cái nhị nãi ở nông thôn, tuyệt không phải người bình thường có thể tiêu phí!

'Cái Lê Gi Thôn! Thì ra không phải gà giá cao, chẳng lẽ lại là nhị nãi người nhà có tiền hoặc là oán phụ khuê phòng?'

Lưu Thiên Lương nhìn thật sâu đầu vai nữ nhân, nhưng mà rất nhanh lại bắt đầu vô cùng vui vẻ..., nếu quả thật có thể gặp được oán phụ khuê phòng trong nhà thượng phú hào đi ra tìm kích thích, đó là không còn gì tốt hơn rồi, một là không có nỗi lo về sau, hai là không lo lắng sẽ có bệnh đường sinh dục, không mang bcs bắn vào cũng đều không có sao, hơn nữa cái loại này không gì so sánh nổi cảm giác về sự ưu việt cùng cảm giác chinh phục, không chỉ có riêng là khoái cảm trên thân thể có thể so sánh được!

"Ha ha ~ nay Thiên ca ca nhất định khiến người thoải mái đúng chỗ..."

Lưu Thiên Lương hưng phấn cười lớn một tiếng, tay phải cực kỳ không thành thật một chút nào mà ở trên móng đít đầy đặn của nữ nhân này bóp một cái, lưng công nữ nhân không dẫn nổi chạy đến bên cạnh xe của mình, ba chân bốn cẳng đem nữ nhân nhét vào tay lái phụ!

Bất quá chờ lúc chính hắn ngồi vào ghế điều khiển ô tô, Lưu Thiên Lương lúc này mới phát hiện mình rõ ràng thờ ơ gặp lợi hại, thể lực bản thân của hắn lại không được, cộng thêm cả đêm say rượu cùng quần áo, vuốt tay lái cũng đều giống như có chút phát run, hắn rất sợ mình có lòng không đủ lực, trong nội tâm lập tức tính toán muốn hay không đi hiệu thuốc mua khóa được tạm thời đình đình đầu, loại cực phẩm như cô nàng bên người này nếu là không đem nàng đánh ngã thì không những mình sẽ cảm thấy lãng phí, làm không tốt đối phương còn có thể hung hăng khinh bỉ mình!

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bắt Đầu (Trung)

"Đương đương coong..."

Lưu Thiên Lương vừa mới đem xe khởi động, một đại thúc tuổi trung niên mặc phản quang đến gõ cửa sổ xe của hắn, trong tay kẹp lấy một chồng hóa đơn đồ xe màu sắc rực rỡ nói: "Xe của người để qua đêm nữa à, phí đồ xe tổng cộng hai trăm khối!"

Kháo! người dứt khoát đem chém giết cho rồi, cần đường đoạt. Đời cũng không đen vậy chứ!"

Lưu Thiên Lương đành mở cửa sổ xe xuống mà bắt đầu tru lớn tức giận..., nhưng mà đại thúc thu phí lại không nhanh không chậm đem hóa đơn đưa tới trước mặt hắn, nói ra: "Công khai ghi giá, theo lúc kể phí, nếu như người có cái gì không hài lòng thì hoan nghênh đến công ty của chúng ta đi đầu tố, bắt quá trước khi trách cứ thì làm phiền người trước tiên đem chi phí giao ra, cũng lưu cái chứng cứ!"

"Cái Lê Gi Thôn! Xem như người lợi hại..."

Lưu Thiên Lương vội vàng đi khách sạn mượn phòng, thật sự không muốn tại đây lãng phí thời gian, hung hăng trợn mắt nhìn thu phí viên liếc một cái xong, hắn chỉ có thể thành thành thật thật móc túi ra, nhưng mà cái này không sờ không biết, vừa sờ bên trong rõ ràng đều là rỗng tuếch, gần kề chỉ còn hơn 10 khối tiền lẻ mà thôi, hắn khí hét lớn một tiếng, hung ác đập tay lái một cái tức miệng mắng to: "XXX người. Mẹ nó dám hỗn dân vương bát đản, đánh người xong còn trộm tiền của lão tử, đến cùng có hay không vương pháp..."

"Không có tiền đúng không? Đem bằng lái hoặc giấy CMND trước tiên đặt ở đây cũng được, chúng ta đây cũng rất là tình người đấy, khách hàng chính là Thượng Đế mà!"

Đại thúc thu phí bất âm bất dương cười quái dị một tiếng, quơ lấy cánh tay rất là nhàn nhã nhìn Lưu Thiên Lương trong xe, mà Lưu Thiên Lương dĩ thường biệt khuất nhìn một chút Gà say bên người, cái cô nàng này toàn thân cao thấp như một khối vải vóc thiếp thân, liền cả áo ngực cũng giống như đều là bằng silicon ấn hình đấy, căn bản liền túi cũng đều không có, cho dù có tiền đoán chừng cũng chỉ có thể giấu ở trong khe đít, đoán chừng không có cái Ngóc Điều nào sẽ như vậy Móa!

"Mẹ đấy!"

Lưu Thiên Lương lại thấp giọng mắng một câu, cảm giác sâu sắc năm xưa bắt lợi, sự nghiệp cùng gia đình không thuận lợi coi như xong, không nghĩ tới cả của gái mà cũng còn có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhưng hắn nhìn hai bên một chút, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đem bằng lái giao ra, quay người đưa cho đại thúc thu phí ở phía ngoài rồi lạnh giọng nói ra: "Người hảo hảo bảo quản cho ta, nếu làm rách chút da ta đều bắt người bồi thường gấp 10 lần!"

"Yên tâm đi! Cam đoan so với vợ của ta còn giữ kỹ hơn!"

Đại thúc thu phí cười ha ha một tiếng, rất tùy tiện đem bằng lái của Lưu Thiên Lương nhét vào trong bao đeo, sau đó phát ca khúc già cổ được yêu thích, lung la lung lay hướng về phía một cỗ Porsche Cayenne vừa mới khởi động, xa xa vậy nghe hắn hô: "Ai ôi!!! Lão bản, ngài kiểm chế một tý, ta cho ngài chỉ huy chuyển xe ah..."

"Phi~ mắt chó nhìn người thấp hơn đồ vật!"

Lưu Thiên Lương mặt mũi tràn đầy tức giận nhỏ một ngụm nước miếng, quay đầu từ từ đem xe đồ ra chỗ đậu xe, nhưng mà nghĩ lại, vì tiền của mình chẳng những để cho bị trộm, thậm chí ngay cả CMND cùng chi phiếu bên trong để ở bên trong, mượn phòng nhất định là dừng suy nghĩ, cũng không biết con quỷ nhỏ bên người có nguyên ý hay không cùng mình về nhà!

"Này! Tinh, tinh, chó ngủ nữa..."

Lưu Thiên Lương đập phanh lại, quay đầu vỗ vỗ Gà say ngủ say phía tay lái phụ, nhưng mà Gà say ngay cả phản ứng cũng đều không có, đem đầu chôn ở trên cửa xe như đã chết rồi vậy, Lưu Thiên Lương tức giận đẩy bấp đùi của nàng ra, trực tiếp đem bàn tay tiến dưới váy của nàng hung hăng đâm một cái, ai ngờ đối phương vậy mà giống lò xo nhảy dựng lên, thất kinh hô lớn: "Đừng... Đừng giết ta! Ta mang thứ đó giao cho các người..."

"Bà mẹ nó! Làm cái gì ác mộng như vậy? Đầu giết người rồi? Ha ha..."

Lưu Thiên Lương không có tìm không có phổi cười ha ha một tiếng, nhưng đối phương lại sắc mặt trắng bệch nhìn loạn, thẳng đến khi xác nhận mình là ngồi ở trong xe Lưu Thiên Lương xong thì nàng lúc này mới nặng nề thở nhẹ ra, một lần nữa ngã lại trên cửa xe vô lực nói ra: "Làm cái quỷ gì à? Nhanh lên lái xe đi!"

"Ta không mang CMND không mở được phòng, đi nhà của ta như thế nào đây? Nhà ta giường vừa lớn lại thoải mái..."

Lưu Thiên Lương như tên trộm vuốt cái đùi bóng loáng của nữ nhân, một cái đồ lót màu vàng viền tơ lụa ngay tại trước mắt hắn như ẩn như hiện, hắn vừa mới tự tay sờ qua, chẳng những no đủ nhiều lông hơn nữa nhiệt lực mười phần, có thể nữ nhân cũng rất không nhịn được đẩy tay của hắn ra nói ra: "Ai da ~ tùy tiện á..., người hiện tại đừng làm ta, trước hết để cho ta ngủ nha!"

"Ha ha ~ không có vấn đề, ca ca đợi tí nữa ôm người ngủ..."

Lưu Thiên Lương một tiếng cười mờ ám, lại liếc mắt nhìn chằm chằm ngực sữa mẹ người của đối phương. Rảnh rỗi, sau đó hết sức đập xuống chân ga hướng chỗ ở của mình chạy nhanh...

...

Nhà của Lưu Thiên Lương xác thực cách quán bar không xa, khoảng cách bất quá hơn 10' sau là đến, nhưng tiểu khu chỗ hân ở hãy cùng bộ Passat của hân đồng dạng, mỹ nhân tuổi xế chiều, anh hùng người lạ, từng đã là huy hoàng sớm đã không đáng nhắc tới, từ xa nhìn lại chẳng những một mảnh tối tăm mờ mịt, hơn nữa vô luận là tên ăn mày mưa ve chai đầy, cũng có thể tùy ý ra vào !

Lưu Thiên Lương quen cửa quen nẻo đem xe chạy đến bên cạnh bồn hoa lầu dưới nhà mình, cho dù tư thế đỗ xe giống con cua bá đạo vậy mà căn bản cũng không ai đi quản khi gió hân, mà Lưu Thiên Lương đẩy cửa xe ra nhảy xuống nhìn hai bên một chút, vừa qua khỏi giờ làm việc cho nên người đi trong khu cư xá cũng không nhiều lắm, phần lớn là một ít lão đầu lão thái tốp năm tốp ba tụ chung một chỗ nói chuyện trời đất, một người hân quen cũng đều không có !

Điều này làm cho Lưu Thiên Lương hơi có chút thất vọng, thật vất vả mang cái mỹ nữ này về nhà mà thậm chí ngay cả một đối tượng đặc ý cũng không tìm tới, bất quá hân vừa định xoay người hướng Gà say phía tay lái phụ thì một bóng màu trắng Tiểu Phúc khang lại chậm rãi từ ngoài cửa lớn tiểu khu ngoặt vào, hân lập tức bất động thanh sắc trì hoãn bước chân lại, lẽ mà lẽ mà đi tới bên cạnh tay lái phụ!

"Thiên Lương ! Hôm nay không có đi làm ah ..."

Màu trắng phủ khang chậm rãi chia vào đằng sau Passat, cửa xe hai bên trái phải cùng một chỗ mở ra, từ phía trên đi ra một đôi vợ chồng trung niên, nam nhân rất quen đi tới cùng Lưu Thiên Lương chào hỏi, mà Lưu Thiên Lương tựa ở bên cạnh cửa xe mở ra cười nói: "Hoàng ca người tới thật đúng lúc, hôm qua ta cùng bạn gái của ta điên loạn một đêm, còn chưa kịp ngủ, tranh thủ thời gian tới phụ một tay, giúp ta đem nạng vào trong đi!"

"Ồ! Cô nương này sao uống nhiều vậy?"

Hoàng ca nghi ngờ đi đến bên cạnh cửa xe nhìn vào bên trong xem xét, Gà say chính ngã chổng vó lên trời nằm ở bên trong, trực tiếp để cho cặp đùi đẹp trắng nõn cùng bộ ngực cao vút của nàng giương trước mắt đối phương, trong mắt Hoàng ca lập tức hiện ra vẻ cực kỳ hâm mộ, chua chát nói ra: "Thiên Lương ! người lúc này thật là bồn sự, Hiểu Yên lớn lên cũng đã đủ xinh đẹp rồi, các người mới vừa ly hôn liền đem cả một mỹ nữ về nhà?"

"Ta xem một chút ta xem một chút ..."

Lão bà của Hoàng ca bước tới đẩy hân ra, ôm cánh tay hướng trong xe xem xét, sau đó cười lạnh một tiếng nói ra: "Thiên Lương ! Không phải là tỷ nói người, cho dù cách Hiểu Yên người cũng không có thể cam chịu, đem cái nữ nhân bát nháo mang về nhà, người tốt xấu cũng phải tìm một người phụ nữ đường đường chính chính đáng hoàng nhà, người nhìn xem cô gái này giống cái bộ dáng gì đây !"

"Lưu Lệ, người lời nói này ta liền không thích nghe, người cho nữ nhân mang vòng cổ Cartier, mặc Chanel là không đúng đắn sao?"

Lưu Thiên Lương đã biết rõ cái cô nàng này khẳng định sẽ nói như vậy, Lưu Lệ tuy cùng vợ trước của hân là Đinh Hiểu Yên cùng ở chung trong một đơn vị, thậm chí còn là một phòng làm việc, nhưng mà bà lão này đám bọn họ vẫn là thích xem nhà bọn hân chuyện cười, hai người sở dĩ cuối cùng ly hôn, cũng không thiếu là do các nàng này ở trong đó trợ giúp, cho nên hân chậm rãi đốt một điếu thuốc, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Người ta tùy tiện một lọ nước hoa đã hơn 10 vạn, hôm nay người có thể nghe một cái, cũng đã chiếm được món lợi cực kỳ lớn rồi !"

"Tiểu Lệ, người nói mò gì đâu này?"

Hoàng ca giận dữ lôi cánh tay bị vợ kéo lấy, lo lắng xông nàng đưa mắt liếc ra ý qua một cái, Lưu Lệ theo bản năng theo phương hướng mà hân đang ra hiệu nhìn lại, nguyên lai là ở trên đế giày của Gà say ở trong xe lộ ra một cái tiêu chí màu vàng nhãn hiệu Chanel vô cùng rõ ràng, nhưng mà Lưu Lệ lại không biết phân biệt uốn éo thân, khinh mập mập eo thường nói: "Ngoài bao da hành lý một nước Chanel thì sao, có gì đặc biệt hơn người đâu? Hoàng Kiến Nghiệp, người còn có trở về hay không, tên gia cầm thú kia? Không đi người chỉ có một người chết ở bên ngoài đi!"

"Ha ha ~ Thiên Lương, xin lỗi xin lỗi, chúng ta vội vã về nhà cảm hộ khẩu để xử lý bất động sản, chờ chúng ta dời nhà mới xong mới mời người tới làm khách !"

Hoàng Kiến Nghiệp cúi đầu khom lưng cùng Lưu Thiên Lương, rồi quay người vội vàng đuổi theo thê tử của mình vào nhà, mà Lưu Lệ như trước ngoài miệng không tha người ở trong công tò vò lớn tiếng nói: "Nhìn cặp Tặc Nhân kia của người, chằm chằm vào cái con gà mẹ sữa kia không nở thả ra đúng không? Có cái gì để hâm mộ chứ? Lưu Thiên Lương hân mỗi ngày ở bên ngoài trâu phụ nữ, lão bà còn không phải như vậy để cho người ta chơi sao? người nếu là dám giống như hân ở bên ngoài lòe loẹt, lão nương cũng dám giống như Đinh Hiểu Yên, cời trướng cùng nam nhân tại trong công viên dã chiến ..."

"Con mẹ nhà nó ..."

Hai mắt Lưu Thiên Lương đỏ bừng đem đầu nặng nề đập xuống đất, hàm răng cắn xoẹt xoẹt~ rung động, nhưng mà Lưu Lệ rất nhanh bị Hoàng Kiến Nghiệp vội vã kéo vào trong nhà ở lầu hai, cửa chống trộm lập tức ngăn thanh âm chỉ chó mắng mèo của Lưu Lệ, điều này làm cho Lưu Thiên Lương vừa mới bước chân lại không biết làm thế nào ngừng lại, mới vừa tràn ngập đặc ý lập tức hóa thành nồng nặc thất lạc, quay đầu ngang dọc nhìn về phía ngọc thể Gà say trong xe, tựa hồ cũng không còn hấp dẫn người như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Bắt Đầu (Hạ)

Bước chân Lưu Thiên Lương nặng nề lưng còng Gà say lên lầu bốn, hần theo thói quen móc ra cái chìa khóa dự bị trong xe, nhưng mà vừa mới chuẩn bị mở cửa lại phát hiện cửa chính của nhà mình lại là khép hờ, hần theo bản năng toàn thân run lên, lập tức định ngay tại chỗ, bản năng tưởng rằng lão bà Đinh Hiểu Yên của mình sớm tan tâm về nhà, có thể nghỉ lại, mình cũng đã ly hôn gần một tháng, Đinh Hiểu Yên lại ngay cả một lần cũng chưa từng đã trở lại, thậm chí ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi lấy một lần, thật không có đạo lý hiện tại âm thầm trở về ?

Lưu Thiên Lương đột nhiên cảm thấy nữ nhân trên lưng mình như biến thành một quả bom hẹn giờ, như có gai ở sau lưng ghé vào trên người của hần, để cho tay của hần treo ở giữa không trung, chậm chạp không dám kéo ra cửa chính của nhà mình, vạn nhất thực là vợ mình đã trở về thì làm sao bây giờ? Khoe khoang, đây chẳng qua là không cam lòng mà thôi, thật dễ cho hần tại trước mặt vợ trước của mình làm nữ nhân, đó là đánh chết hần cũng không muốn đấy, bởi vì hình ảnh kết hôn bảy năm của vợ trước chưa bao giờ phai nhạt ra khỏi đáy lòng của hần, ngược lại từ khi nàng rời đi lại để cho phần quyến luyến này càng nồng đậm !

"Vâng... Là Hiểu Yên sao?"

Lưu Thiên Lương cố nén xúc động đem Gà say ném xuống lầu, âm thanh run rẩy kéo cửa chống trộm nhà mình ra, lập tức nhảy vào mí mắt một mảnh hôn độn, làm cho hần lập tức khó có thể tin mà mở to hai mắt nhìn, thì ra cũng không phải vợ trước ngày nhớ đêm mong đã trở về, mà là con mẹ nó không may gặp trộm !

"Ta . XXX ..."

Lưu Thiên Lương như con nhím mà hung hăng đem cửa chống trộm đập vào trên tường, lưng còng nữ nhân sải bước vọt vào, nhưng mà đập vào mắt hần không khỏi là long trời lở đất, khắp nơi tàn tạ, như là quỷ tử vọt tới trong nhà hần mà cướp đốt giết hiếp một lần, tất cả ngăn tủ cùng ngăn kéo đều bị ngang ngược kéo ra rồi, TV cùng Computer cũng thế thảm ngã trên mặt đất, đồ vật thất thất bát bát bị ném đầy đất, mà ngay cả laptop mà công ty mới cho hần cũng bị đập vỡ màn hình, bể thành hai nửa !

"Ừng ực ~ "

Gà say từ trên lưng Lưu Thiên Lương mềm ngã ở trên mặt đất, chỉ có chút rên rỉ một tiếng lại không có động tĩnh, nhưng mà Lưu Thiên Lương đã căn bản không lo nổi nằng, nhìn qua trong nhà mình hoàn toàn thay đổi, tâm hần lúc này giống như đang nhỏ từng giọt máu lớn, TV cùng Computer các loại vật ngoài thân với hần mà nói căn bản không trọng yếu, để cho hần quý trọng nhất chính là đồ đạc của vợ trước lưu lại, mỗi một chỗ nàng tự tay sắp xếp qua đều là hồi ức tốt đẹp nhất của hần!

"Ai ~ "

Lưu Thiên Lương bỗng nhiên nặng nề thở dài, nỗi đau ly hôn đã để hần gặt hái được một trái tim cứng cỏi, hần rất nhanh khôi phục bình tĩnh, từ từ ngồi xổm người xuống nhặt lên đám đồ đạc hỗn loạn trên sàn nhà, trong đó là ảnh chụp chung mà hần và vợ trước lúc vừa mới kết hôn, Đinh Hiểu Yên trên tấm ảnh thân mật ôm hần với dáng tươi cười sáng lạn như vậy, thế mà hôm nay tại nơi này trong nhà quạnh quẽ, lại khắp nơi đều lộ ra vẻ thê lương người và vật không còn!

Lưu Thiên Lương thận trọng cất kỹ khung hình xong, hần nhìn cũng không nhìn Gà say nằm rạp trên mặt đất nằm ngay đơ, cởi áo khoác ra rồi đi vào trong phòng bếp tìm tới cái chổi cùng ki, dụng cụ hút rác, bắt đầu lựa chọn quét sạch đồ bỏ đi trên đất, chẳng qua là khi hần quét đến laptop bị nghiền nát thì theo bản năng ngăn cả người, lập tức một cái ý niệm đáng sợ đột nhiên hiện lên ở trong đầu của hần, để cho hần thật nhanh ném cây chổi vọt vào phòng ngủ !

"..."

Lưu Thiên Lương kinh ngạc nhìn đồng hồ đeo tay hàng hiệu cùng dây chuyền vàng của mình bị ném ở bên giường, một cảm giác lạnh lẽo theo đuôi xương cột xông thẳng lên cái óc của hần, để cho hần khó có thể không chế rùng mình một cái, lập tức đã minh bạch trong nhà mình căn bản không phải bị trộm, mà là có người muốn tìm tìm cái gì đó trong nhà của mình!

"Vương bát đán ..."

Lưu Thiên Lương đột nhiên gào thét một tiếng, quay người xông ra khỏi phòng chạy đến bên người Gà say, một tay bắt Gà say mềm nhũn từ dưới đất cầm lên, nắm chặt tóc của nàng hét lớn: "Gái điếm thú! người mẹ nó đến cùng đắc tội người nào? Nếu như vậy hãm hại lão tử người nói cho ta! Nói! Nói ah ..."

Lưu Thiên Lương sắp bị tức bị điên lên nên căn bản không hiểu được cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc, ba cái tát nặng nề quất vào trên mặt Gà say, khuôn mặt trắng nõn của Gà say lập tức đỏ bừng sưng vù lên..., lại mê mẩn trừng trừng mở to mắt, đột nhiên há to miệng, "Oa" một tiếng nhỏ lên một thân Lưu Thiên Lương!

"Tôi X..."

Luru Thiên Lương như thiểm điện đẩy Gà say ra ra ba bốn bước, lại phát hiện mình đã đẩy người dơ bẩn, hấn vội vàng đem áo sơ mi trên người cùng quần dài toàn bộ cởi ném xuống đất, chỉ mặc một cái quần cộc rồi hung tợn nhìn Gà say trên mặt đất!

Hắn hiện tại đã triệt để minh bạch, vì cái gì trên người hắn chỉ có ví tiền cùng chìa khóa cửa là không thấy, thế mà chìa khóa xe cùng điện thoại vẫn còn hoàn hảo không chút tổn hại, cái này rất hiển nhiên là đám người kia đánh hắn gây nên, bọn họ căn bản không vì cầu tài, chỉ là muốn thông qua CMND trong ví tiền của hắn tìm được nhà của hắn, lại cầm chìa khóa đi tới tìm kiếm đồ vật bọn họ muốn lấy!

"Oe ~ "

Gà say nằm rạp trên mặt đất vừa lớn tiếng nôn mửa liên tục, đồ dơ bẩn từ trong miệng nàng như suối phun ra ngoài, nồng mùi rượu cùng vị toan hỗn hợp lại cùng nhau, thiếu chút nữa vọt lên Luru Thiên Lương mà ngã nhào một cái, mà toàn thân Gà say mềm nhũn như cộng mì sợi, phóng ra xong thì rõ ràng "Lạch cạch" một tiếng ngã ở trong đồng nôn của mình, như heo thở hồng hộc!

"Con mẹ nó ..."

Luru Thiên Lương nắm cái mũi của mình, mặt mũi đầy chán ghét đi tới, kéo cánh tay Gà say như heo chết hướng trong nhà vệ sinh kéo đi, Luru Thiên Lương tự giác được động tác của mình đã rất thô lỗ, nhưng mà Gà say lại từ đầu đến cuối một điểm phản ứng cũng đều không có, Luru Thiên Lương không biết nàng thật sự tửu lượng quá kém, vẫn là tối hôm qua uống quá nhiều, tiếp tục như vậy cũng không biết có khả năng say chết hay không!

"Con mẹ nó, tám túi da tốt trắng tay này, quả thực so heo còn buồn nôn ..."

Luru Thiên Lương ngang ngược đem Gà say ném ở trong phòng tắm, níu lại váy ngắn của nàng, đưa nàng từ dưới bới ra đến ở trên váy bó sát người lập tức cách nàng mà đi, lộ ra một thân cực kỳ mê người uyển chuyển của Gà say!

Nhìn qua thân mình tuyết trắng của Gà say, Luru Thiên Lương theo bản năng nuốt nước miếng, cô nàng này nhân phẩm cho dù kém một chút, nhưng mà tướng mạo cùng dáng người này lại là thượng thừa bên trong thượng thừa, hai ngọn núi cao vút trong mây bị màu da silicon chặt chẽ bao vây lấy, ở giữa cái kia là đôi ngực sữa mê người. Rãnh nương kia nếu nam nhân không có kỹ năng bơi tốt, chỉ sợ chìm xuống sẽ lên không nổi rồi, mà trước bụng nàng thì vô cùng bằng phẳng, không có một chút thịt thừa, giữa hai chân là đồ lót màu vàng nửa chặn nửa che ở khu vực trọng yếu của nàng, mấy sợi lông không chịu cô đơn quần lại vụng trộm lộ ra, hung hăng càn quấy cùng Luru Thiên Lương "Chào hỏi"!

"Hắc hắc ~ "

Luru Thiên Lương hèn mọn bị ời cười dâm một tiếng, trực tiếp duỗi ra ngón chân kẹp lấy áo ngực silicon của nàng, chỉ nhẹ nhàng kéo một cái, hai ngọn núi một mực bị trời buộc ở ngao nhân lập tức bật lên mà nhảy vào tầm mắt của hắn, trên đó hai khóa Linh Lung đậu khẩu rõ ràng vượt quá sở liệu của Luru Thiên Lương, chẳng những không phải là màu nâu đen do bị người chơi nát, ngược lại là một loại sắc đỏ tươi trần đầy say lòng người, Luru Thiên Lương dùng chân chỉ nhẹ nhàng làm cho hai khóa đậu khẩu liền lập tức kiêu ngạo dựng đứng thẳng lên !

"Hừ hừ ~ hôm nay nếu không đem người làm một cú cho đủ vốn, lão tử sẽ không họ Luru ..."

Khóe miệng Luru Thiên Lương nhếch lên một vòng nhe răng cười, trực tiếp tháo xuống vôi hoa sen mở đỉnh ốc nước lạnh tưới vào trên đầu Gà say, nguyên bản Gà say còn nặng nề ngủ không tỉnh lập tức ô ô một tiếng, như là người ngâm nước muốn sống, một bên hét to, một bên hết sức đập đập trên tứ chi, nhưng mà Luru Thiên Lương lại không quan tâm mà tiếp tục đối với đầu của nàng giới mạnh, chuẩn bị từ trong ra ngoài đem nàng rửa sạch sẽ !

"Oe ~ "

Gà say đột nhiên đỉnh chỉ tiếng kêu vừa thu lại bụng dưới, bùm lấy yết hầu lại muốn tiếp tục nôn mửa, Luru Thiên Lương đã có vết xe đổ, lập tức ném đi vôi hoa sen rồi nhảy ra phòng tắm vôi sen, nhưng mà vừa khép lại cửa kéo thủy tinh thì cái miệng nhỏ nhắn Gà say đã mãnh tiến, một cổ chất lỏng màu đen như mực "Rầm Ào Ào" một tiếng đánh vào ở trên cửa thủy tinh như là thiên nữ tán hoa, phun đâu đâu cũng có !

Hơn phân nửa phòng tắm vôi sen lập tức đã bị chất lỏng màu đen vấy bẩn, đồng thời cũng che đầy kín đáng người trắng nõn mê người của Gà say này, mà Luru Thiên Lương đứng ở ngoài cửa còn bảo trì tư thế quan môn vừa mới, miệng mở lớn thật lâu cũng không thể khép lại, hơn nửa ngày hắn mới lắp ba lắp bắp h nhỏ ra mấy chữ: "Phóng ra ... Thở huyết à?"

Gà say phóng ra xong thì tựa hồ cũng không có động tĩnh, nhưng mà chất lỏng màu đen từ trong miệng nàng nhỏ ra lại dị thường sền sệt, trên thủy tinh tại phòng tắm vôi sen để cho Luru Thiên Lương căn bản thấy không rõ trạng huống của nàng, mà Luru Thiên Lương ngờ ngác đứng ở nơi đó động cũng không dám động, bên tai truyền tới chỉ có thanh âm vôi hoa sen tích tí tách phun nước, Gà say bên trong tựa hồ liên rên rĩ cũng đình chỉ !

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hoạt Thi! Hoạt Thi (Thượng)

Mẹ nó! ... Tuyệt đối đừng chết ở trong nhà của ta ..."

Lưu Thiên Lương không kiềm hãm được sợ mà run cả người, vươn tay muốn mở cửa ra lại không dám mở, phải mất vài phút trong nội tâm giãy dụa thì hẳn mới quyết định cắn răng mở cửa, nhưng mà đột nhiên "Đùng" một tiếng vang trầm thấp, Lưu Thiên Lương bị hù té mông ngã trên mặt đất, chỉ thấy trên cửa thủy tinh dính đầy hắc dịch rõ ràng xuất hiện một cái tay không ấn, một cái dán tại trên thủy tinh là bàn tay nhỏ bé tái nhợt mềm nhũn tuột xuống, nhưng mà chỉ sau vài giây lại là một tiếng vang trầm thấp, bàn tay nhỏ bé tái nhợt lại lần nữa đập tới!

"Hô ~ hẳn mẹ nó, thì ra không chết ..."

Lưu Thiên Lương nặng nề thở nhẹ ra, vội vàng từ dưới đất bò dậy mở cửa, mà cửa thủy tinh vừa mở ra, một mùi tanh hôi xen lẫn mùi máu tươi lập tức vọt ra, Lưu Thiên Lương vội vàng ngừng thở nhìn Gà say trên đất, Gà say chính khí như du ở bên trong giống như nằm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt giống như bột mì, nguyên bản thân mình trắng nõn đã bị hắc dịch buồn nôn lấp đầy, hai mắt lúc trợn lúc khép lại nhìn qua Lưu Thiên Lương, há hốc mồm tựa hồ cực lực muốn nói cái gì đó!

"Người ... người thế nào à? Ta ... Ta giúp người gọi xe cứu thương nha ..."

Về mặt Lưu Thiên Lương cầu xin căn bản không dám đi vào, xem ra tình huống của cô nàng này khẳng định không phải trúng độc rượu còn thông thường, làm không tốt chính là cái gì bệnh truyền nhiễm đáng sợ, một bộ dạng tùy thời đều có thể chết bất đắc kỳ tử, bất quá đang tại thời điểm hẳn do do dự dự, Gà say rõ ràng cất lực giờ tay lên hướng hẳn vậy vậy, mở to miệng rớt cục nhỏ ra hai chữ khô khốc: "Cứu ta ..."

"Ta ... Ta như thế nào cứu người? người đến cùng bị bệnh gì, không phải là cúm gia cầm chứ?"

Lưu Thiên Lương nắm lỗ mũi trên khuôn mặt hoảng sợ, có lòng muốn gọi điện thoại báo động lại vừa sợ nói không rõ ràng, lại nghe Gà say lại hư nhược nói một câu nói: "Bang ... Giúp ta đem ... đồ vật Ở bên trong đi ra ..."

"À? Đem cái đồ vật gì ở bên trong người đi ra?"

Lưu Thiên Lương sững sờ, dùng loại bản tính tại thời điểm này còn tinh vi. Trùng lên não nghĩ tới cái loại chuyện hư hỏng này, nhưng mà chờ thời điểm hẳn ngồi xổm xuống cẩn thận lắng nghe, từ trong miệng Gà say lần nữa nhỏ ra chính là cái chữ rõ ràng kia khiến hẳn khó có thể tin mà đứng lên, gấp quỳ rồi đồng dạng trùng lớn hai mắt, theo bản năng nhìn cái quần cộc tình thú kia của Gà say, nếu không phải Gà say đã hấp hối rồi, hẳn thật sự sẽ cho rằng đối phương đang cùng mình mở một cái người đời cười chê!

"Gây ... Gây ah ..."

Gà say rất miễn cưỡng nâng lên một cái tay lung la lung lay, vô lực điểm tại trên bụng của mình, ánh mắt vô cùng vội vàng nhìn hẳn, nguyên bản thanh âm ngọt ngào rõ ràng biến thành như bị giới dầu sôi, khàn khàn và đáng sợ!

"Này ... Ta đây thực gây rồi, người ... người đừng trách ta ah ..."

Lưu Thiên Lương rất là do dự giờ tay lên, như lò xo tại trên bụng Gà say lắc lư liên tục đẩy, sau đó nặng nề cắn răng một cái, nhắm mắt lại hung hăng đem bàn tay tiến vào trong quần lót Gà say, dựa vào hiểu biết của hẳn đối với cấu tạo sinh lý của nữ nhân rõ như lòng bàn tay, hai ngón tay dễ dàng đâm vào một lỗ hẹp lại ẩm áp trong cơ thể, nhưng mà giờ phút này trong đầu hẳn chẳng những không có một điểm tuyên ni chí ý, ngược lại sợ vô cùng, vạn nhất Gà say trực tiếp chết bất đắc kỳ tử rồi, mình khẳng định được cái tội danh khuất nhục tiên sát hậu gian!

"Hả?"

Lưu Thiên Lương hai mắt nhắm chặt đột nhiên trùng lớn, khó có thể tin lại giật giật ở vào lỗ trong cơ thể bên trong ngón tay, tuy chỗ đó của Gà say khó khốc lợi hại, nhưng mà chặt khít cũng không phải thôi đấy, vừa phá qua thiếu nữ đoán chừng cũng cứ như vậy, có thể hẳn còn chưa kịp cảm thụ được hai cái, một cái mất thăng bằng đồ vật lại bị ngón tay của hẳn đụng phải!

"Bà mẹ nó! người mẹ nó đi bar phía dưới còn đứt lấy một viên nháy. Trúng ..."

Lưu Thiên Lương trợn mắt há hốc mồm nhìn Gà say bên cạnh, nhưng mà Gà say không sai biệt lắm đã hôn mê rồi, nhắm mắt lại đầu méo mó cúi ở một bên, liền hai ngón tay của Lưu Thiên Lương tại trong cơ thể nàng loạn quấy cũng không phản ứng chút nào!

Nhưng mà cái đồ vật mất thăng bằng kia lại bị hấp vô cùng nhanh, Lưu Thiên Lương phí hết cả buổi cũng không thể lấy ra, hẳn thấy thế dứt khoát tăng lớn cường độ, trực tiếp kéo đồ lót của Gà say, tay phải như con cua đào hang mạnh mẽ đào, đột nhiên vậy nghe một tiếng vang nhỏ "Ba", đồ đặc nhét vào trong cơ thể Gà say rớt cục bị hẳn thành công rút ra!

"Bà mẹ nó! Cái quý gì vậy?"

Lưu Thiên Lương tràn đầy khiếp sợ xem bình thủy tinh trong suốt trong tay, lớn cỡ lap xường hun khói, mặc dù cũng chỉ có một nửa chiều dài của lap xường hun khói, nhưng chất lỏng bên trong lại là màu trắng nhạt đấy, Tinh Tinh sáng sáng rất là xinh đẹp, trực tiếp để cho Lưu Thiên Lương nhớ tới những nước hoa đưa tặng dùng thử...kia có giá cao chót vót!

Bình thủy tinh bởi vì bị Gà say thời gian dài kẹp ở dưới mặt, nắm ở trong tay hết sức ẩm áp, Lưu Thiên Lương theo bản năng để sát vào chớp mũi dùng sức hít hà, cảm giác có chút chất chất cũng không chua, hương vị cùng khổ hạnh nhân ngược lại là không sai biệt lắm, điều này nói rõ thân thể Gà say có lẽ rất khỏe mạnh, ít nhất không có bệnh phụ khoa gì mới đúng!

Lưu Thiên Lương đầy bụng hồ nghi lại mở nắp bình đính ốc nghe nghe, một cổ mùi canh thịt vịt đậm đặc đến phát chán lập tức truyền tới, như là một nồi canh xương hầm lớn bị người áp súc hoàn thành tinh hoa, khiến hắn tràn đầy quái dị nhũ nhũ mảy mai, quay đầu đầy một chút Gà say trên đất hỏi "Này ! Cái đồ chơi này dùng như thế nào? Thoa ngoài da hay là uống? người ngược lại là nói chuyện đi ..."

Gà say nằm trên mặt đất không nhúc nhích, tựa hồ ngay cả lồng ngực cũng không còn phập phồng rồi, Lưu Thiên Lương cầm lấy cánh tay của nàng hết sức rung mạnh đến mấy lần, nhưng mà Gà say giống như búp bê vải không có sinh mạng vậy, toàn thân mềm nhũn theo hắn lay động mà vô ý thức đông đơ !

Lưu Thiên Lương bản năng cảm thấy hồng vệ, một tay nắm bình thủy tinh thận trọng còn tay kia hướng chớp mũi Gà say tìm kiếm, có thể ngón giữa truyền tới cảm giác ngay cả đám tia gió nhẹ đều không có, hắn lập tức "Ứng ực" nuốt ngụm nước miếng, mặt mày trở nên trắng bệch, chiến nguy nguy bắt tay lại dán tại ngực của Gà say, lẳng lặng chờ đợi một hồi lâu cũng không có nửa điểm nháy lên, hắn đột nhiên "Mẹ nha" một tiếng quái khiếu, té cút té dái leo ra ngoài phòng tắm vội sen !

"Làm sao bây giờ ... Làm sao bây giờ ..."

Lưu Thiên Lương nhanh chóng trong nhà cầu xoay quanh, tuy không ngừng nói tới nói lui, nhưng mà ánh mắt lại thủy chung không có ly khai Gà say đã không còn có dấu hiệu sự sống, hắn căn bản không nghĩ tới một hồi điểm ngộ tha thiết ước mơ, cuối cùng sẽ diễn biến thành bộ dáng quỷ này, một cái nữ nhân khô gò nửa thân trần chết ở nhà của hắn. Thế còn có dấu vết bị xâm phạm qua, cái này hắn thật sự là bần đầu ba bỏi đứng quần, không phải thì cũng là phàn !

"Không được ! Không thể để cho nàng chết ở trong nhà của ta, không phải vậy lão tử nhất định sẽ mặc nhiên ngồi nhìn ..."

Lưu Thiên Lương mạnh mẽ dừng bước lại, nặng nề đập hai tay một cái, một cỗ ý niệm tà ác vút xác lập tức hiện lên ở trong đầu của hắn, ánh mắt hắn trong khoảnh khắc liền lảng lẽ, tràn đầy âm trầm nhìn xác Gà say trong phòng tắm, nhưng sau đó xoay người liền kéo ra cửa phòng WC toa-lét trực tiếp xông vào phòng ngủ của mình, hắn nhớ rõ tại trên đỉnh tủ quần áo có một gương hành lý rất lớn, đủ đem toàn bộ người của Gà say đều cất vào đi !

"Con mẹ nó ! Không xong ..."

Vừa chạy vào phòng ngủ thì Lưu Thiên Lương nặng nề vỗ đầu một cái, rõ ràng đã quên cái gương hành lý kia sớm đã bị vợ trước của mình mang đi, trên đỉnh bây giờ căn bản chính là trống trơn đấy, bất quá sau nháy mắt hắn liền quyết định tranh thủ thời gian đi ra ngoài lại đi mua một cái, vô luận như thế nào cũng phải đem Gà say ném đi thật xa , vì vậy hắn giống như điên từ vội vàng dưới đất nhặt quần áo bản của mình, nhưng mà một tiếng gào đột nhiên xuất hiện lại khiến hắn sợ đến hồn phi phách tán !

"Ông trời ơi..! Thiên Lương nhà người đây là thế nào? Không đã gặp ăn trộm rồi đó nha ..."

Thanh âm Hoàng Kiến Nghiệp vô cùng kinh ngạc bỗng nhiên trong phòng khách vang lên, khiến trong nội tâm Lưu Thiên Lương đang mặc quần lập tức nặng nề một tiếng "Lộp bộp", mình rõ ràng tại tình huống hỗn loạn như thế đã quên đóng lại đại môn, trực tiếp để cho Hoàng Kiến Nghiệp đi đến, nhưng mà sự tình đã khản cập đến trình độ cấp bách, hắn lập tức dưới chân đạp một cái cong vẹo đâm vào trên cửa phòng , mang theo quần sồi nổi hồ:

"Hoàng ... Hoàng ca , người có chuyện gì không?"

"Ồ ! người tại đây à? Ta còn tưởng rằng các người đang uyên ương nghịch nước..."

Hoàng Kiến Nghiệp ngó dáo dác quay sang nhìn về phía Lưu Thiên Lương ở cửa phòng, thập phần mập mờ cười với hắn một tiếng, sau đó buồn bực xem trên mặt đất hỏi "Nhà người như thế nào loạn như vậy? Sẽ không thực bị ăn trộm quang lâm chứ?"

"Không có ! Là con quỷ nhỏ chứng kiến đồ vật vợ trước ta mà khó chịu, mượn rượu mồi theo ta phát giận này, bây giờ bị ta giáo huấn một trận xong thì đã ngoan ngoãn trong nhà cầu tắm rửa..."

Sắc mặt Lưu Thiên Lương cứng ngắc cười cười, hai tay run run hơn nửa ngày mới trối vào dây lưng quần, sau đó rất là khách khí mà hỏi: "Hoàng ca, người tìm ta có việc sao? Có cái gì cần giúp một tay cứ việc nói !"

"Ồ ! Là như vậy , ta không phải ngay lập tức đi xử lý chứng từ bất động sản sao, muốn mượn cái máy ảnh kỹ thuật số của người dùng , đến ở bên trong phòng ở mới chụp ảnh lưu chút kỷ niệm!"

Hoàng Kiến Nghiệp cười híp mắt nhìn Lưu Thiên Lương, nhưng mà ánh mắt thủy chung bỗng bành thám thoát đấy, Lưu Thiên Lương chẳng rõ hắn đã không đóng cửa phòng tắm chưa, ra về hào phóng nói ra: "việc nhỏ này, người gọi điện thoại chẳng phải ta sẽ đem xuống cho sao, phải để người tự mình chạy tới một chuyến sao? Chờ chút, ta đây đi lấy cho người!"

"Ai ! Cảm ơn ah ..."

Hoàng Kiến Nghiệp đưa tay cười to một tiếng, gặp Lưu Thiên Lương quay người vào phòng đi tìm máy ảnh kỹ thuật số rồi, hắn lập tức lặng yên không tiếng động lui về sau nửa bước, duỗi thẳng đầu hướng trong nhà vệ sinh nhìn quanh, nhưng hắn chỉ nghe được tiếng nước ào ào, căn bản nhìn không tới nửa cái bóng người, nhưng lại tại thời điểm lòng hắn ngứa khó nhịn lại đi WC toa-lét bên cạnh lẳng lẽ lại gần một bước, một cỗ thân thể mềm mại không mảnh vải rõ ràng trắng bóng đi ra !

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Hoạ Thi! Hoạ Thi (Trung)

"Híz-khà-zzz ~ "

Hoàng Kiến Nghiệp hít vào một hơi thật mạnh, hai tròng trắng tròng lớn đến thiếu chút nữa muốn nhảy ra khỏi hốc mắt, nữ nhân có dáng người bốc lửa như vậy thì hẳn đời này lần đầu sờ sờ nhìn thấy, bộ ngực to lớn rất tròn này so với túi da khô quắt của lão bà thì quả thực hơn vạn lần, eo thon còn chưa bằng một nửa của lão bà, nơi khu vực tam giác đầy lông quăn càng làm cho hắn cảm thấy hôm nay quả thực lợi nhuận!

"Ồ ơ ơ ~ thực xin lỗi thực xin lỗi, ta thực không phải cố ý ..."

Hoàng Kiến Nghiệp làm bộ hoảng hốt vội cùng Gà say nói xin lỗi, nhưng mà hai mắt lại vẫn là nhìn chòng chọc vào bộ ngực của Gà say thèm thuồng, nhưng mà Gà say cũng không nói chuyện, chỉ là tư thế rất quái dị hướng hắn xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới, tựa hồ không chú ý bị hắn nhìn thấy vậy !

"Chuyện này. .. còn không có tỉnh Rượu đâu này..."

Hoàng Kiến Nghiệp mắt tròn tròng, khuôn mặt ngốc trẻ, nhưng trong lòng lại đã sớm trong bụng nở hoa, con quỷ nhỏ tóc tai bù xù bộ dáng rõ ràng còn chưa có tỉnh rượu , hơn nữa nàng còn trực tiếp hướng mình đi tới, giang hai cánh tay lại muốn ôm mình, chân Hoàng Kiến Nghiệp như bị đóng đinh lại, động cũng không nguyên động, nhưng mà một đôi mắt tối tăm mịt không có đồng tử lại một lần nữa sau đám tóc tán loạn mà hiện lộ ra , tràn đầy hung ác hướng hắn trừng đến!

Hoàng Kiến Nghiệp lập tức cảm thấy không đúng, đây căn bản không thể nào là một đôi mắt bình thường của Nhân loại, hắn theo bản năng nghĩ muốn đẩy Gà say ra, nhưng mà Gà say lại đột nhiên phát ra một tiếng gào rú khàn khàn, đem cái miệng anh đào nhỏ bỗng nhiên mở to đến trình độ không thể tưởng tượng, khoe miệng càng là không hạn độ hướng hai bên nhanh chóng xé rách, hợp với tơ máu của bắp thịt như là vải rách mà ngay trước mặt Hoàng Kiến Nghiệp xé mở, mạnh mẽ hướng trên người hắn cắn tới !

"Ah ~ "

Hoàng Kiến Nghiệp sợ vỡ mật kêu ra một tiếng quỷ, còn muốn chạy tới cũng đã không còn kịp rồi Gà say một tay ôm lấy hắn vào trong ngực, cái miệng rộng đáng sợ thoáng một phát đã cắn lấy trên cổ của hắn, chỉ nghe "Cờ rắc" một tiếng, một cổ màu đỏ sậm Huyết Kiềm lập tức từ trên cổ Hoàng Kiến Nghiệp bắn ra như suối, không chỉ bắn đầy đầu đầy mặt Gà say, toàn bộ màu trắng trên trần nhà đều bị máu tươi nồng nặc nhuộm hồng cả một mảng lớn !

"Ah ..."

Hoàng Kiến Nghiệp bắt đầu rú thảm như heo bị giết..., liều mạng muốn xóc lên trên người Gà say, nhưng mà Gà say nhìn như nhu hòa thể mà lực lượng thân thể lại lớn đến lạ kỳ, Hoàng Kiến Nghiệp giống như một cái tiểu cô nương bị nâng dè xuống đất, đầu Gà say giương lên chính là một đại khối huyết nhục bị giật xuống, trong chớp mắt đã đem Hoàng Kiến Nghiệp cắn thành một cái huyết nhân máu thịt be bét!

"Ừng ực ~ "

Lưu Thiên Lương trong tay cầm máy ảnh kỹ thuật số ngả ằm ằm ở trên sàn nhà, linh kiện cùng pin văng tung tóe tán đâu đâu cũng có, nhưng mà cái này đã không cách nào hấp dẫn sự chú ý của Lưu Thiên Lương, miệng hắn lúc này giống một đầu cá heo sắp hít thở không thông, cơ hồ kinh hãi gần chết nhìn nữ nhân nằm rạp trên mặt đất cắn lấy Hoàng Kiến Nghiệp!

Lưu Thiên Lương không biết rõ mình là có phải đang nằm mơ, không phải vậy thì vì cái gì rõ ràng Gà say đã chết lại sống lại, còn có thể sanh long hoạt hổ cắn xé Hoàng Kiến Nghiệp? hắn cảm giác được mình không phải là đang nằm mơ thì nhất định là điên rồi , bóng mờ ly hôn đã kích đầu óc đã triệt để nước vào đường gân, bằng không thì tại làm sao có thể chứng kiến loại tình cảnh đáng sợ như trong phim ma này vậy?

"Híz-khà-zzz haaa ~ "

Mặt mũi Gà say tràn đầy máu tươi cao cao giờ lên đầu, hết sức nhai nuốt lấy máu thịt còn tán ra nhiệt khí, nàng giống như đang ăn mỹ vị ngon nhất trên đời này, chẳng những đem hàm răng cắn cờ rắc rung động, trong miệng còn phát ra tiếng gào rú làm cho người buồn nôn!

Hoàng Kiến Nghiệp dưới thân Gà say đã chết thối, thân thể vừa mới rồi vẫn còn mãnh liệt co rút đã dần dần ngừng lại, mà yết hầu bị Gà say xé rách thì tựa như ống nước sắp đoạn thủy vậy , vô lực phụt lên hai cổ huyết dịch xong thì cũng mất động tĩnh !

"Ta là đang nằm mơ, ta là đang nằm mơ ..."

Trong miệng Lưu Thiên Lương lúc này không ngừng lặp lại nhắc tới những lời này , nhưng mà đuôi sắp bị chính hắn véo hồng lại rõ ràng nói cho hắn biết, đây hết thảy đều là thật sự tồn tại, hết thảy đều là sống sờ sờ !

Lưu Thiên Lương nhìn song thủ Gà say ngạnh sinh sinh cắm vào ổ Hoàng Kiến Nghiệp bụng, trực tiếp móc ra một đồng lớn nội tạng máu đậm dề ăn như

gió cuốn, thanh âm kia nghe giống đang ăn một viên nhiều. Nước cà chua, có thể mỗi ảnh hưởng thoáng một phát lại cũng có thể làm cho da đầu người từng con run lên, hẳn đã tại hân tại sao mình không thể như một ả đàn bà, dứt khoát ngắt đi là được rồi, không phải ở vào cái tâm tạng nổi trống này, sớm muộn cũng phải chết bất đắc kỳ tử thôi !

"Tại sao có thể như vậy? Hân đây mẹ đến cùng là quái vật nào vậy ..."

Luru Thiên Lương tại trong lòng kêu rên một tiếng thật to, chẳng biết mình đến rốt cuộc đã làm cái nghiệt gì, rõ ràng nhất được một con quái vật như vậy trở về, nhưng mà khoảng chừng ngấm lại mình cũng không thể như vậy ngồi chờ chết được , Gà say ăn xong Hoàng Kiến Nghiệp thì nhất định sẽ đến phiên hân, hân đành phải cứng rắn ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nâng đùi phải đã mềm nhũn như mì sợi của mình mà thận trọng đi phía trước phóng ra hai bước !

"Ồ? Không có việc gì ..."

Luru Thiên Lương hai mắt sáng ngời, lúc mình đi ra khỏi cửa phòng thì miệng đối phương cũng chưa từng phản ứng, đoán chừng là chỉ lo ăn, vì vậy hân lại cẩn thận phóng ra bước thứ hai, bước thứ ba, nhưng thời điểm lúc hân còn muốn phóng ra bước thứ tư, Gà say trong tay đang bùng lấy tâm tư gặm thức ăn lại đột nhiên ngẩng đầu lên , hai mắt tối tăm mờ mịt như là bệnh đục tinh thể vậy mà trừng mắt hân, trong miệng phát ra gặm nhẹ như uy hiếp vậy!

Luru Thiên Lương lập tức cương tại nguyên chỗ Kim Kê Độc Lập, sừng sốt dùng tốc độ chậm nhất sắp bước ra bước chân cú thể mà thu hồi lại, lại đi xem Gà say đối diện, Gà say giống như giải trừ cảnh báo, cũng chậm chậm cúi đầu, tiếp tục tham lam gặm trái tim thức ăn trong tay!

Luru Thiên Lương trong nội tâm lập tức nhảy lên, khoảng cách ước chừng khoảng bốn, năm mét xung quanh Gà say là phạm vi cảnh giới của nàng, đoán chừng không đợi nàng ăn no hoặc là ăn sạch là khả năng không lớn sẽ chủ động công kích hân, vì vậy hân lập tức cẩn thận hướng bên cạnh nhích lại gần, dán thật chặt mặt tường chậm rãi mà đi phía trước từng bước từng bước!

Quả nhiên !

Gà say ngồi xồm vậy căn bản không coi hân ra gì, cũng không nhìn hân cái nào, chỉ để ý thỏa thích hưởng trong miệng, cũng không kén chọn, bất luận xương cốt hay là quần áo, đều có thể một ngậm nguyên lành nuốt vào, cho dù gặp gỡ xương sườn khó gặm, nàng cũng có thể thoáng một phát cắn đứt quả thực giống như một cái cối xay thịt người sống sờ sờ!

Bất quá Luru Thiên Lương vẫn là xem thường tốc độ ăn uống của Gà say, lúc này mới nháy con mắt mà thi thể Hoàng Kiến Nghiệp cũng đã bị nàng ăn hết nhất thời nửa khắc , hơn nữa Gà say lại chần ờ chính giữa phòng khách, nếu muốn tới gần đại môn thì cần phải tiến vào phạm vi cảnh giới của nàng, lại là một vấn đề rất nghiêm trọng bày tại trước mặt Luru Thiên Lương, nếu không chờ chết, nếu không dốc sức liều mạng ! Chỉ bằng cường độ Gà say vừa mới tấn công Hoàng Kiến Nghiệp đến xem thì cái thân thể mập này của hân khẳng định cũng không phải là đối thủ !

"Mẹ nó ! Liều mạng ..."

Luru Thiên Lương bỗng nhiên hung hăng cắn răng một cái, sờ một cây gạt y trên mặt đất xiên chạy tới , gần kề bước thứ hai liền tiến vào phạm vi cảnh giới của Gà say, Gà say giống như một con châu chấu hình người vậy, thoáng một phát từ dưới đất mạnh mẽ lóe sáng, miệng lớn dính máu nhò vào thịt bầm cách không hướng Luru Thiên Lương hung hăng cắn tới !

"Fuck You . Mẹ nó ..."

Trong mắt Luru Thiên Lương bỗng nhiên hiện lên một vòng điên cuồng ngoan sắc, quay người hung hăng chém ra gạt y xiên quất vào trên mặt Gà say, nhưng hân hoàn toàn không để ý đến chất lượng gạt y xiên giá trị mười hai khối này, chỉ nghe "Lạch cạch" một tiếng vang giòn, gạt y xiên nhựa plastic trực tiếp ngay tại trên mặt Gà say ngăn ra rồi, Gà say chỉ là đầu lệch lạc, giương hai tay "Phản phật" thoáng một phát đem Luru Thiên Lương cho ngã nhào xuống đất !

Luru Thiên Lương "NGAO" hét thảm một tiếng, đụng đầu vào cạnh cửa tủ giày hôn mê bất tỉnh , đầu một chuyển, lập tức chứng kiến một miệng lớn đến đáng sợ hung hăng cắn hướng mình, hẳn lại là "NGAO" một tiếng quái khiếu, trong lúc bối rối rõ ràng một bả nhéo ở cổ Gà say, gắt gao đưa nàng từ trên người mình nhô lên !

Luru Thiên Lương tốt xấu cũng là một người cao 1m8, dáng người nhỏ nhắn như Gà say hai tay tại trước mắt hân loạn hoa thì cũng bắt không được mặt của hân, miệng đã xé rách đến bên tai càng là trên không trung chấn rung động cạc cạc, mà Luru Thiên Lương rất nhanh đã phát hiện khí lực của nàng lớn đến đáng sợ, mình tốt xấu cũng coi như nửa cái trắng hân, thể mà lại bị nàng áp dưới thân thể chính là khó có thể nhúc nhích, song thủ nhéo ở cổ nàng cũng là vô cùng cố hết sức, cả ngón tay đều gầy tiến vào bên trong cơ thể của nàng, Gà say hết lần này tới lần khác ngay cả điểm chướng ngại đều không có !

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hoạt Thi! Hoạt Thi! (Hạ)

"Lão tử liều mạng với người ..."

Luru Thiên Lương đột nhiên quát một tiếng, toàn thân chẳng biết khí lực ở đâu ra, rõ ràng mạnh mẽ rút một tay ra, nặng nề một quyền đánh vào trên mặt Gà say, có thể năng lực kháng đòn của Gà say lần nữa vượt quá tưởng tượng của hắn, đầu lệch lạc quay tới cạc cạc kẹt lại lấy hàm răng, lại một quyền, nàng vẫn là đánh rầm không có, nhưng mà hai chân của nàng giống như mọc rễ vậy, đại mã kim đao cười trước ngực Luru Thiên Lương, trước khi để cho hắn hoa mắt thần mê màu đen lông quăn, không giữ lại chút nào hiện ra ở trước mắt của hắn !

"Đi chết đi ..."

Trong mắt Luru Thiên Lương lóe lên hung quang, hoàn toàn quên mất sợ hãi, sờ một cái gạt tàn thuốc thủy tinh thoáng một phát đập vào trên huyết thái dương Gà say, Gà say lập tức liền bị nện bay ra ngoài, thân thể nhẹ nhàng liên tiếp trên mặt đất lật ra hai ba cái té ngã mới đứng ở trên ghế sa lon đứng lại, nhưng mà trong lòng Luru Thiên Lương cũng không có hưng phấn, Gà say rõ ràng từ trên mặt đất lại một lần nữa giống như sinh long hoạt hổ mà nhảy lên, lăn lộn không thêm để ý bị cái gạt tàn thuốc xé mở da đầu !

"Ta . XXX ..."

Luru Thiên Lương trợn mắt há hốc mồm nhìn đối phương, đánh chết Luru Thiên Lương cũng không nghĩ tới thằng này lại có cái thân thể bất tử, người bình thường bị thụ thương như vậy cho dù không nghèo cũng sẽ hôn mê, có thể cô nàng này vô sỉ nhất là đã dùng phần mềm hack bất tử vậy, vô luận như thế nào hành hạ đều không chết, bất quá hắn đã ở bên cạnh đại môn rồi, không bao giờ ... muốn cùng quái vật kia dây dưa nửa phần nữa, một cái Phi Long xoay người xong thì hắn liền té xông ra ngoài cửa !

"Cạch ~ "

Luru Thiên Lương trong lúc vội vàng không quên nặng nề đóng đại môn lại, lấy tốc độ cô nương kia thì đuổi theo kịp mập mập như hắn vậy nhất định là dễ dàng, chỉ có đem nàng khóa trái trong phòng mới có thể chấm dứt hậu họa, bất quá cửa ải này cũng không có giữ cửa khép lại, mà là gắt gao kẹt lấy một tay Gà say, vậy nghe bàn tay nhỏ bé tràn đầy máu tươi Gà say "Răng rắc" một tiếng ngăn ra rồi, vẫn còn như là nhân sĩ tàn tật dốc lòng, điên cuồng trên cửa gãi lấy !

"Lão tử kẹt chết người, kẹt chết người, kẹt chết người cái con gái điểm thúi ..."

Luru Thiên Lương dắt lấy tay cầm cái cửa một hồi điên cuồng mạnh đập, bàn tay nhỏ bé của Gà say lập tức da tróc thịt bong ló ra bạch cốt, thẳng đến khi Luru Thiên Lương xuất ra hết sức khí lực bú sữa mẹ thì tay Gà say mới rút cục triệt để ngăn ra, "Lạch cạch" một tiếng mềm té xuống đất, có thể xuất kỳ thì không có chảy ra một giọt máu tươi, chỉ có chất lỏng màu đen giống dầu mỡ vậy chậm rãi chảy xuống !

"Hô ~ "

Luru Thiên Lương dựa vào cửa chống trộm đã đóng chặt, vô lực ngồi bệt xuống mặt đất , trong miệng nhả ra một ngụm troc khí thật dài, chậm một hồi lâu, mới run rẩy từ trong túi quần lấy ra một điều thuốc đốt cho mình, sau đó nhìn mình chật vật, hắn im lặng cười thầm một tiếng, một cước đạp ở trên cánh tay đã đứt của Gà say mà hung tợn nện: "Phi ~ gái điểm thúi muốn cùng lão tử đấu, lão tử đánh chết người ..."

"Kiến Nghiệp ! Hoàng Kiến Nghiệp, người chết ở đâu rồi? Còn không mau một chút xuống ..."

Tiếng gọi sắc nhọn của Luru Lệ âm ỉ đột nhiên từ dưới lầu truyền ra, Luru Thiên Lương đang nghiêng tai lắng nghe động tĩnh trong phòng, toàn thân một cái giật mình, vội vàng ngồi xồm lên, gắt gao đem cánh tay đã đứt Gà say dầm nát dưới chân, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra mà nhìn Luru Lệ bước nhanh đi tới.

"Ồ? người ngồi xồm ở bên ngoài làm gì? Kiến Nghiệp nhà của ta đâu này?"

Luru Lệ đứng ở dưới bậc thang hồ nghi nhìn Luru Thiên Lương, mà Luru Thiên Lương ngậm thuốc lá cười ha ha, thật dài nhả ra một vòng khói sau đó cười nói: "Người chính là đợi lát nữa lại đến đi, lão Hoàng chính ở bên trong làm việc rồi, đoán chừng còn có một hội mới có thể đi ra ngoài !"

"Người có ý tứ gì? Hoàng Kiến Nghiệp nhà ta làm gì với bà nhà người ... Làm tại một khối ?"

Âm điệu Luru Lệ lập tức đề cao vài phần, vô cùng cay cú thâm nhìn Luru Thiên Lương, nhưng mà trên mặt của nàng vẫn là có mấy phần không tin, Hoàng Kiến Nghiệp cho dù là vội và không nhịn nổi, cũng không dám lấy cái cớ này sang nhà người ta làm loạn chứ? Vì vậy nàng lại chỉ vào Luru Thiên Lương khề kêu nói: "Họ Luru kia, người đứng tại đây nói hươu nói vượn , lão công nhà ta đến cùng ở đâu?"

"Nói thật với người ròi nha, cô nàng kia ta mang về thật đúng là cái gà mẹ, bị ta chuốc say có thể làm miễn phí, ta đem việc này cùng lão Hoàng vừa nói thì hắn liền kích động, hắc hắc ~ lúc này có lẽ còn nằm ở trên nông đất nữ nhân đó dùng sức này, như thế nào đây? Ta đủ trọng nghĩa chứ?"

Luru Thiên Lương cười ha ha một tiếng, nhìn qua ánh mắt của Luru Lệ với vẻ trêu tức cùng đùa cợt, Luru Lệ chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết thoáng cái vọt tới trên ót, lập tức vỗ đùi quát to một tiếng: "Ai nha ! Hoàng Kiến Nghiệp người là tên vương bát đản đáng đả ngàn đao nha lão nương liều mạng với người..."

Luru Lệ hỏa hồng che mặt lồng ngực, tóc đều nhanh dựng lên, vài bước đã xông lên bậc thang đến trước mặt Luru Thiên Lương, chỉ vào đại môn tức giận quát: "Họ Luru đây, người mở cửa cho lão nương, chờ ta giáo huấn hết cái kẻ vô ơn bạc nghĩa kia, ta cũng sẽ không tha của người !"

Xin mời ..."

Lưu Thiên Lương chẳng hề để ý từ dưới đất đứng lên, trong mắt lại đã hiện lên một đạo hung quang không thể nhận ra, trực tiếp móc ra cái chìa khóa đưa cho Lưu Lệ, mà Lưu Lệ không có chút nào chú ý tới dịch nhờn màu đen trên cửa chính, cần răng nghiêng lợi vừa mắng vừa mở cửa, chỉ đợi nàng kích động vạn phần đem đại môn kéo ra xong, một mảnh cảnh tượng đáng sợ nhân gian như Địa ngục lập tức để cho nàng sững sờ ở trước cửa, nàng theo bản năng hé miệng nghĩ gọi, nhưng mà Lưu Thiên Lương lại sớm đã nâng lên đùi phải, hung hăng một cước đá nàng vào trong phòng !

"Đồng ~ "

Lưu Thiên Lương nặng nề đóng đại môn lại, hơn nữa ôm theo cái chìa khóa hung hăng quay vài vòng, triệt để đem cửa chống trộm khóa kín, mà Lưu Lệ đã tị bên trong bắt đầu rú thẳm..., vọt tới trên cửa điên cuồng vuốt cửa phòng, nhưng mà Lưu Thiên Lương chẳng những hờ hững, mà còn gắt gao đứng vững trên cửa chính, cả một tia hi vọng cuối cùng phá cửa mà ra cũng không lưu lại cho nàng, ánh mắt oán độc nhìn qua mặt đất, về mặt ngây ngô dọa người !

Thanh âm Lưu Lệ rú thẳm không có tiếp tục bao lâu liền bình yên lắng xuống, nghiêng tai nghe qua, toàn bộ trong phòng chỉ còn một mảnh thanh âm "Cót ca cốt két" nhấm nuốt, mà Lưu Thiên Lương thân thể căng cứng cũng chậm rãi co quắp ngồi ở mặt đất, ánh mắt trống rỗng và tan rã, hần không biết rõ mình vừa mới tại sao phải làm như vậy, nhưng mà mỗi khi hần nhớ tới Lưu Lệ vô si bố trí vợ trước mình thì một viên tức giận để cho hần hủy diệt toàn bộ thế giới, chỉ vừa gặp cơ hội ngàn năm một thuở lần này, viên hạt giống tà ác một mực vui tại trong lòng kia liền ầm ầm bạo phát !

Lưu Thiên Lương lại ngồi xồm ở cửa ra vào rút suốt năm điều, suy nghĩ hỗn loạn phức tạp cũng coi như có chút bình tĩnh lại, hần chống đầu gối chậm rãi đứng người lên, nhìn xem chìa khóa treo trên cửa cái khiến hần có chút do dự một chút, nhưng mà vẫn đưa tay nhẹ nhàng mở đỉnh ốc, sau đó thận trọng giữ cửa không tiếng động mở ra một cái khe, vụng trộm đi đến bên trong nhìn lại, nhưng mà lập tức, đồng tử của hần chính là hung hăng co rút lại !

Trong phòng khách lúc này cứ như là lò sát sinh vậy, Lưu Lệ chỉ còn nửa thân thể chết không nhắm mắt mà trừng mắt đại môn, ánh mắt nói không nên lời là hoảng sợ còn chưa cam, mà Gà say đứt một tay thì đang ghé vào trên thi thể của nàng ăn như gió cuốn, cả cái đầu đều nhanh chui vào trong lồng ngực của nàng, không ngừng kéo ra ruột cùng các loại nội tạng hướng trong miệng cứng rắn nhét !

Nhưng dung lượng dạ dày của Gà sau dù sao cũng có hạn, bụng sớm đã giống như hoài thai tháng mười cao cao cổ lầy, mà nàng vẫn mê mông lớn càng làm cho người không tưởng tượng nổi buồn nôn, một cổ tạp chất màu đỏ sậm chính từ bắp đùi của nàng không ngừng chảy ra ngoài, nhìn hòa với bã vụn xương cốt, cô nàng này lại là vừa ăn vừa ị rồi, tràng diện dị thường buồn nôn trực tiếp để cho Lưu Thiên Lương ngoài cửa "Oe" một tiếng, thiếu chút nữa phun ra !

Bất quá cái này còn không phải địa phương để cho Lưu Thiên Lương sợ hãi nhất, nhất đề cho hần khó có thể tin dĩ nhiên là cái kia Hoàng Kiến Nghiệp chỉ còn lại có chút thân thể, hần chẳng những vấy tay sống lại, mà còn nỗ lực đảo thân thể đơn giản chỉ cần leo đến bên cạnh thi thể vợ mình, nhưng căn bản không phải đi cứu nàng, mà là mở ra miệng lớn dính máu cùng Gà say hung hăng cắn lấy trên cổ Lưu Lệ!

"Tại sao có thể như vậy ..."

Lưu Thiên Lương cơ hồ là hai chân như nhũn ra đóng cửa lại, dựa vào trên cửa thật lâu không nói nên lời, mà hai cái chữ màu đen "Hoạt thi" thật to trực tiếp nện vào trong đầu của hần, hần từng một lần cho rằng đây chẳng qua là điện ảnh cùng trong truyền thuyết mới có thứ đó, nhưng hôm nay chẳng những sống sờ sờ để cho hần đụng phải mà còn thiếu chút nữa đã muốn cái mạng nhỏ của hần !

"Két.. ~ "

Bên cạnh cửa chống trộm đột nhiên bị người nhẹ nhàng mở ra, trực tiếp đem Lưu Thiên Lương dọa cho nhảy dựng, thiếu chút nữa đã đặt mông ngồi dưới đất, nhưng mà thấy là một cái lão thái thái chiến nguy nguy đi tới xong, hần lại thở ra hơi nhẹ ra, cương vừa cười vừa nói: "Bác gái ! Đi ra ngoài mua thức ăn à?"

"Không phải ! Ta xuống dưới bóng bẩy khom ..."

Lão thái thái tóc hoa râm cười lắc đầu, sau đó nhìn Lưu Thiên Lương nói ra: "Tiểu Lưu ah ! Không phải bác gái muốn nói người, nhưng mà người là một nam tử hán, ngàn vạn không thể ở nhà đánh lão bà, Hiểu Yến nha đầu kia làm nhiều người thương, người cũng đánh sao? nàng gọi chính ta tại bên cạnh đều nghe được, người cũng không thể còn như vậy ah !"

"Ừm! Đã biết bác gái, ta nhất định không đánh lão bà đâu..."

Lưu Thiên Lương liên tục không ngừng gật gật đầu, bắt động thanh sắc "BA~" một tiếng vận gãy chìa khóa trên cửa cái, đi qua đỡ lấy lão thái thái nói ra: "Bác gái ngài chậm một chút, ta vịn ngài xuống dưới !"

"Ai ! Cảm ơn ah ! Ta liền nói người là tiểu tử tốt, mỗi hồi thấy ta đều muốn giúp ta xuống lầu, còn Hiểu Yến nữa, luôn luôn đi qua giúp ta phơi nắng chân, mền..."

Lão thái thái cười híp mắt vỗ vỗ cánh tay Lưu Thiên Lương, rồi được hần vịn từng điểm từng điểm đi xuống lầu, mà Lưu Thiên Lương lại không yên lòng quay đầu nhìn lại cửa chính của nhà mình, lúc này mới phát hiện Đào Mộc sắc đỏ sậm này rõ ràng giống máu tươi chói mắt, thật giống gương miệng lớn dính máu của Gà say, không tiếng động nói với hần: "Đây hết thấy, mới gần kề chỉ là bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bóng Mờ Tận Thế (Thượng)

"Hô ~ "

Luru Thiên Lương đặt mõng ngả vào trong xe của mình, nặng nề thở ra một hơi, ánh mắt chết lạng nhìn lấy đồng hồ rất lâu mới phát giác được trong túi quần có thứ gì cần người, hần theo bản năng móc ra xem xét, lại là cái bình thủy tinh lấy từ trong người Gà say kia ra !

Hần lại một lần nữa cẩn thận nhìn một chút cái chai xinh xắn này, chất lỏng màu hồng phấn như trước tăn ra mê người, chậm rãi luru chuyển giống như mệnh mông tinh quang sáng chói, hơn nữa có thể làm cho Gà say trân trọng như vậy nhét vào bộ vị tối ỉn của nàng thì nhất định là trân bảo giá trị liên thành, thậm chí thực đúng là giải được ức chế năng biến thành quái vật!

Luru Thiên Lương nhú lông mày lại trầm tư một hồi lâu, nhưng mà trong đầu lại thủy chung cũng nghĩ không ra nguyên cớ, hần chỉ có thể xác định cái chai trong tay rất đáng tiền, đám kia lục tìm trong nhà hần có phải là đang tìm cái chai này, đến cùng thì chất lỏng trong bình đến tốt cùng có chỗ lợi gì, hần thật sự không được biết rồi !

"Người rớt cuộc là cái gì vậy?"

Luru Thiên Lương nhìn thật sâu bình thủy tinh trong tay, lại không biết làm thế nào mà thờ dài, cất kỹ cái chai về sau rồi hần thuận thế đánh ô tô, cầm tay lái có chút chẳng có mục đích mà rời tiêu khu !

"Reng reng reng ..."

Luru Thiên Lương một mực đặt tay tại vô lăng thì đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại, có thể hần coi dây số trên điện báo, hai hàng lông mày liền hơi hơi nhăn lại, bất quá nghĩ nghĩ hần vẫn thuận tay cho nhậ , nhưng mà vừa "Này" một tiếng, một nữ nhân ở trong điện thoại đổ ập xuống mắng to: "Luru Thiên Lương ! người đến cùng có còn muốn đi làm hay không? Không muốn làm thì sớm cút ngay cho lão nương, rất nhiều người chờ thay vị trí của người, ta cho người thêm năm phút đồng hồ, sau năm phút người vẫn chưa xuất hiện ở trước mặt ta ..."

"Fuck You . Mẹ nó ..."

Không đợi đối phương nói hết lời, Luru Thiên Lương liền quát một tiếng, gân xanh trên ót đều phát nổ đi ra, hung hăng cúp điện thoại đập vào trên cửa xe, sau đó khuôn mặt bình tĩnh trực tiếp đem xe dừng ở con đường lổm ánh mắt hung ác thở hổn hển, trong đầu đúng là hỗn loạn tung bùng !

"Đích đích đích ..."

Một cỗ xe cứu thương màu trắng lóe ra đèn xanh da trời chạy như bay mà qua, báo động thê lương quả thực so giết người còn gấp hơn, hoãn quá thần lai Luru Thiên Lương vừa định đem xe tiếp tục chạy về phía trước, nhưng lại là một hồi dồn dập cảnh báo từ phía sau theo nhau mà tới , hần theo bản năng quay đầu về sau xem xét, đã thấy một loạt xe cảnh sát rõ ràng cả đàn cả lũ đuôi theo xe cứu thương kia, cuối cùng một cỗ Iveco màu đen áp trận, ở trên rõ ràng viết hai cái chữ "Đặc công" dễ làm người khác chú ý!

"Ừng ực ~ "

Đặc công Iveco từ bên cạnh xe Luru Thiên Lương bay sượt mà qua, không chút khách khí đánh bay hần ngược lại hậu kính, mà đối phương cũng không có chút trì hoãn nào, lóe ra đèn báo hiệu trong nháy mắt liền biến mất không thấy !

"Mẹ đây! Có bản lĩnh một súng bắn chết lão tử đi ..."

Luru Thiên Lương đột nhiên cảm xúc kích động lớn tiếng mắng lên, hần không biết rõ mình hôm nay là không xem hoàng lịch mà đi ra ngoài hay không, chuyện xui xẻo rõ ràng một việc tiếp lấy một việc ra, tới thậm chí đều bị hần giác được tự mình xui xẻo giống như quỷ nhập vào thân, nghĩ như thế nào bực bội như vậy!

"Đều cái gì chuyện hư hỏng ..."

Luru Thiên Lương ở trong xe thật lâu không lên tiếng, bất quá nghĩ lại, nếu cùng hai con quái vật bắt Nhân bắt Quỷ trong nhà hần so sánh, mình đã coi như là rất may mắn, ít nhất còn đang êm đẹp còn sống không phải sao?

"Reng reng reng ..."

Sau khi điện thoại bị đập bay nằm trên sàn nhà thì vẫn ngoan cường vang lên, Luru Thiên Lương kinh ngạc đưa đầu xem xét, " văn phòng Chủ tịch " vài cái chữ to lập tức nổi trên đó, hần bấu môi khinh thường, đoán chừng là cái người lãnh đạo kia thích được khoe khoang phong tạo trực tiếp bắt hần tố cáo, chủ tịch trực tiếp gọi điện thoại xuống nhất định là muốn hưng sư vấn tội rồi!

"Này ~ xin hỏi là Luru Kinh Lý sao? Ta là tổng kinh bạn Bí thư Trần Dương đây ..."

Trong điện thoại truyền đến thanh âm trung quy trung củ của tiểu Bí thư, căn bản nghe không ra hi nộ ái ố, mà Luru Thiên Lương ở công ty này phấn đấu mười năm xong thì theo bản năng thẳng người cán , khách khí nói: "Ồ ! Trần Bí thư, xin chào, xin hỏi có chuyện gì không?"

"Là như vậy, người vẫn luôn là cơ sở nòng cốt công ty, có thể người năm nay quý thứ ba độ nghiệp vụ số lượng lại trên phạm vi lớn trượt, bên ngoài cùng nội bộ trách cứ cũng liên tiếp, cho nên chủ tịch xuất phát từ mục đích quan tâm nhân viên, muốn cho người tới phòng họp đích thân nói rõ một chút tình huống, phải hay là không trên sinh hoạt gặp chút khó khăn gì? Có cần hay không công ty trợ giúp?"

Lời của tiểu Bí thư rất nhanh cũng rất chức nghiệp, không có chút nào mang theo hương vị quan tâm, Luru Thiên Lương tự nhiên biết chắc là cô nàng này lảng lờ làm chuyện tốt, đem hân kê lên chửi mắng một trận khẳng định không thể thiếu, vì vậy hân bắt âm bắt dương gắt đầu, nói ra: "Ta biết rồi, lập tức liền đi qua !"

Sinh hoạt còn phải tiếp tục , Luru Thiên Lương chỉ có thể lái xe không nhanh không chậm hướng công ty, trong nội tâm tính toán phải hay là không dứt khoát từ chức, thời điểm ly hôn vợ trước là lau xuất hộ đầy, ngoại trừ chính thẻ lương của nàng bên ngoài , căn bản không mang đi một mao tiền của hân, cho nên tài khoản trong ngân hàng của Luru Thiên Lương còn có hai mươi mấy vạn, cho dù thất nghiệp thì tạm thời khẳng định cũng không đói chết, mà hân trước mất chuyện trọng yếu nhất không phải kiếm tiền, mà là muốn tìm chỗ không ai biết hân, thật tốt tán giải sầu mới là thật ô !

Luru Thiên Lương lái xe đi c tiệm giặt quần áo trước, cầm hai bộ âu phục cùng áo sơ mi của hân, mà bà chủ tiệm giặt quần áo là đồng học kiêm pháo hữu của hân, thấy hân máu đen đầy người còn sung mặt sung mũi bộ dáng chật vật cũng không hỏi nhiều, quan tâm vài câu xong thì để hân đi phòng tắm của mình rồi giặt sạch đồ cho hân, trước khi đi còn cố gắng nhét cho hân một phần Kentucky, để cho hân trên đường mang theo ăn !

Thay đổi một bộ quần áo xong khiến tinh thần Luru Thiên Lương cuối cùng thoáng phần chần lên một chút, hơn nữa hân cũng triệt để nghỉ thông suốt, bất luận kết quả hôm nay về công ty nói chuyện thế nào, hân đều sẽ chủ động từ chức không làm nữa, vì người khác làm công tâm mười năm, cũng đã tới lúc chính hân cần phải hoạt một lần rồi!

Luru Thiên Lương lái xe tiếp tục không đếm xỉa tới hướng công ty, chỉ là trên đường đi công ty cũng không thái bình, còi cảnh sát vang lên cùng diễn tập phòng không đồng dạng đáng sợ, xe cảnh sát, xe cứu thương cùng xe cứu hỏa không có đầu con ruồi đồng dạng tại ở trên con đường loạn chuyển, thậm chí lôi kéo cảnh sát võ trang quần thể cũng một xe một xe chạy qua, điều này làm cho Luru Thiên Lương bỗng nhiên đã có một loại cảm giác sắp đại họa lâm đầu, nhưng mà suy nghĩ kỹ một chút giống như lại không thể nào nói lên !

"Này ! Lão ca, trong này xảy ra chuyện gì á..."

Luru Thiên Lương chậm rãi đem xe đứng ở ven đường mở xuống cửa sổ, nhìn thẳng một nam nhân trung niên vây quanh ở phía ngoài đoàn người vây hô to, tại trước mắt hân là một tòa văn phòng kích thước không lớn, đám người xem náo nhiệt đã sớm đem tầng ba trong đại lâu ba tầng vây chặt như nêm cối bên ngoài, số lớn cảnh sát đã tại trước cửa kéo tuyến cảnh giới, mà một đặc công đội súng ống đầy đủ cang là mặt mũi đầy vẻ khắc nghiệt ngồi ở trong xe trận địa sẵn sàng đón quân địch, nòng súng tối om không ngừng sáng lên hàn quang !

"Giết người chứ sao..."

Nam nhân trung niên quay người trở lại liếc nhìn Luru Thiên Lương một cái, gây lấy cái cảm cười nói: "Nghe nói tổng giám đốc trên một công ty đột nhiên phát điên, rõ ràng dùng miệng cắn chết hân một cái nhân viên, hơn nữa kỳ quái là hân còn có hơn mười đồng loa, hiện ở phía trên đã loạn thành hỗn loạn rồi, những người điên kia gặp người liền cắn, cảnh sát đem tay súng bắn tia cũng gọi tới rồi , đoán chừng chờ một lát sẽ có thể nổ đầu rầu , ha ha ..."

"Dùng miệng cắn chết người hay sao?"

Luru Thiên Lương không có để ý tới bộ dáng đối phương nhìn có chút hạ hê hạ luru, mình lại hung hăng sững sờ, tràng diện Gà say cắn chết Hoàng Kiến Nghiệp lập tức phù hiện ở trong đầu hân, bất quá không đợi hân tới kịp hỏi lại, vài tiếng tiếng súng nổ lớn đột nhiên kinh tán đám người vây xem, đám người tựa như con ruồi vậy "Phân phật" thoáng một phát chạy đâu đâu cũng có, mấy cái đi đứng không lanh lẹ cang là ngã trên mặt đất, cuồng hòng kinh hoàng kêu to !

Luru Thiên Lương lập tức duỗi thẳng đầu nhìn về phía trước đi, nguyên bản trước đại lâu chặt như nêm cối thoáng một phát đã thanh tĩnh không ít, mấy cái cảnh sát bình thường chính giờ súng trên tay la to, rất hiển nhiên là tại đối với mấy người mới vừa từ trong lâu lao tới nổ súng cảnh báo, còn đối mặt với mấy người này vậy mà tất cả đều là đầy đầu đầy mặt huyết , có người trên bờ vai thậm chí còn treo một đoạn ruột máu me nhầy nhụa , trùng một đôi mắt mờ mịt khắp nơi loạn quét, trên mặt lộ máu tươi làm nổi bật vẻ phá lệ dữ tợn !

Mấy nam nhân này tựa hồ như sói đói đột nhập bầy cừu, nhìn thấy vô số cừu non trong lúc nhất thời rõ ràng không biết như thế nào hạ thủ, nhưng mà tiếng súng cảnh sát lập tức đưa tới sự chú ý của bọn hân, bọn họ ngay ngắn hướng phát ra một tiếng gào rú hưng phấn không thuộc mình, vậy mà quơ hai tay điên cuồng hướng cảnh sát phóng đi !

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Bóng Mờ Tận Thế (Trung)

"Ba ba ba ..."

Vài cảnh sát lập tức theo bản năng bóp cò súng, tiếng súng lập tức đại tác, điểm điểm huyết hoa màu đen tại trên thân mấy cái nam nhân đang giương nanh múa vuốt liên tiếp không ngừng nổ tung, hai người xông lên phía trước nhất lập tức hết lên rồi ngã gục, có mấy người rơi ở phía sau nhưng thật giống như không có một chút sợ hãi, tại dưới tình huống cảnh sát ngây người một lúc, bọn họ lướt qua đồng bạn của mình, mạnh mẽ nhào vào trên người của bọn hắn !

"Cộc cộc pằng ..."

Đặc công bên trong Iveco lập tức từ trong xe nổi đuôi nhau mà ra, các loại súng trường cùng mini đột kích lập tức thành một mảnh, mấy nam nhân vừa mới còn dị thường hung mãnh lập tức đã bị quét ngã một mảnh, hai cái nam nhân còn trên mặt đất cần xé trực tiếp đã bị đặc công một cước đạp lăn đi ra ngoài, đưa tay thưởng một thoi viên đạn cho bọn họ !

"Dẫn đầu ! Dẫn đầu ! Nhanh đánh đầu của bọn hắn đi ..."

Lưu Thiên Lương ngồi ở trong xe siết quả đấm cắn răng nghiêng lợi hô to, hắn đã hoàn toàn xác định đám người này chính là quái vật cùng dạng như Gà say vậy, hoặc là gọi hoạt thi, bọn họ toàn thân đã trúng hơn 10 phát đạn mà vẫn còn có thể sanh long hoạt hổ nhảy dựng lên, không phải hoạt thi vậy là cái gì? Mà phương pháp đối phó hoạt thi giống như cũng chỉ có đánh nát đầu của bọn hắn !

Nhưng mà phía ngoài những cảnh sát kia khẳng định nghe không được tiếng la của hắn, cũng không có kinh nghiệm giống cái người tốt kia lạc vào cảnh giới kỳ lạ, bọn họ mắt thấy cái đám côn đồ bị quét ngã xong, bọn họ theo thói quen đi lên kiểm tra thi thể, nhưng mà ngược lại tại thi thể trên đất lại như là bị điện giật mà một lần nữa mãnh nhảy dựng lên, đi đầu bắt lấy tay phải một cái đặc công mà hung hăng cắn !

"Ah ..."

Tiếng kêu thảm thiết thê lương của vị đặc công kia để cho Lưu Thiên Lương trong xe đều vì hắn đỏ mồ hôi lạnh, rõ ràng chứng kiến một khối thịt lớn trên tay phải cảnh sát tính cả xương cốt cùng một chỗ đều bị cắn mất, sau khi một cước đá văng đối phương xong thì hắn té trên mặt đất đau lăn lộn đầy đất, mà gần kề mới là vừa mới bắt đầu thôi, những cái...kia đám côn đồ đã chết kia đám bọn họ rõ ràng tiếp nhệ liên tam từ dưới đất nhảy dựng lên, lần nữa đã phát động ra công kích không sợ chết!

"Cộc cộc pằng ..."

Tiếng súng lập tức điên cuồng vang lên, có chút cảnh sát cho rằng những người này là mặc áo chống đạn, cho nên mới phải đánh không chết vội vàng ở giữa vội nhắm trúng đầu lập tức có thể một người một phát, nhưng mà trong cả tòa đại lâu đến tột cùng có bao nhiêu hoạt thi thì Lưu Thiên Lương không biết, có thể tuyệt đối không chỉ trước mắt mấy cái này, ngay tại thời điểm ý nghĩ này của hắn vừa mới mọc lên, trong đại lâu đột nhiên tựa như giống phun bạo phát, hắc áp áp đám người bỗng nhiên từ trong lầu phong tuôn mà ra, không có chỗ nào mà không phải là hoạt thi đầy người vết máu thậm chí là thiếu cánh tay cụt chân đáng sợ!

"Mẹ nha ..."

Nam nhân trung niên còn ngồi xổm bên cạnh xe của Lưu Thiên Lương xem náo nhiệt rất cực nhin không được kêu một tiếng quỷ, từ dưới đất giống như gấu mò tơ vào đất nhảy lên bắt đầu nhanh chóng bỏ chạy, nhưng mà cảnh sát trước mắt không hề có kinh nghiệm đối phó hoạt thi thì căn bản không chế không nổi tràng diện, tràng diện rất nhanh sẽ triệt để không thể kiểm soát, đại cổ máu tươi cùng chân cụt tay đứt tứ tán tung bay, tiếng kêu thảm thiết bên tai không dứt !

"Đương đương coong.."

Mấy viên đạn lạc không khống chế được đột nhiên đánh trên thân xe của Lưu Thiên Lương cạo sát ra vài đóa hỏa hoa, Lão Lưu co rụt lại đầu toàn thân đều run run hạ xuống, hắn cũng không dám nữa làm nhiều dừng lại, vội vàng một chân ga liền xông ra ngoài, nhưng mà một đạo hắc ảnh lại đột nhiên đâm nghiêng từ bên trong bỗng nhiên giết ra, "Phản phật" thoáng một phát ghé vào trên cửa sổ xe tay lái phục của hắn, quơ một cái tay cụt liền xương cốt đều lộ ra, độc sức liều mạng muốn giải vào trong xe của Lưu Thiên Lương !

"Lại mẹ nó đến rồi chỉ mẫu đúng không hả, thực cho là dễ khi dễ lão tử à..."

Lưu Thiên Lương liếc mắt liền nhìn ra đây là một hoạt thi nữ tính, trên người còn ăn mặc một bộ váy công sở màu đen, trước ngực có dính dòng tiêu chí lấp lánh, chỉ là bộ dáng cái con quỷ nhỏ này đã sớm vô cùng thâm hiểm, chẳng những da đầu bị xé mở một khối lớn, toàn bộ cánh tay trái đều bị người xé đứt, một cái áo ngực màu hồng cô linh linh ở bên trong xông ra, lưng la lưng lay ghé vào trên cửa sổ xe mà giương nanh múa vuốt đối với Lưu Thiên Lương mãnh gọi !

"Gọi ! Bảo người mẹ gọi, bằng người còn muốn cùng gia gia so chiêu à? Lão tử trong nhà nuôi ba đầu hoạt thi đầu rồi, xem lão tử làm sao làm chết người ..."

Lưu Thiên Lương trừng mắt ngu nhìn một tiếng nhe răng cười, trực tiếp từ sau rút ra một cây gậy tròn hình phương hướng bàn khóa, vung đến liền hướng trên cánh tay hoạt thi hung ác đập xuống, chỉ nghe "Két két" một tiếng vang giòn, cánh tay tiểu hoạt thi lập tức bị nện gãy..., động tác gãy cũng trở thành vung vẩy cánh tay mềm nhũn!

"Bất ah ! người như thế nào không bắt à nha? Ngủ xuẩn ! Ăn một gậy của gia gia nhà người đi..."

Luru Thiên Lương đem Thiết Bồng đâm vào trong miệng rộng của hoạt thi, hoạt thi "Ồ" một tiếng gào thét, thân thể lập tức ngửa mặt lên phía sau, cả người lập tức bị cuốn vào gầm xe, Luru Thiên Lương chỉ cảm thấy bánh sau cao cao đi lên, tiếng xương nứt đáng sợ rõ ràng từ bên ngoài truyền đến, hân vô cùng đắc ý thổi cái huyết sáo, lại ngừng đầu nhìn về phía kính chiếu hậu, tiểu hoạt thi đáng người kiêu chảnh những không có chết, ngược lại còn kéo lấy hạ thân tê liệt, tiếp tục về mặt hung tợn gài người đi đường !

"Sẽ không phải lan tràn toàn thành đi chứ..."

Luru Thiên Lương chậm rãi thu liễm nụ cười trên mặt, vô cùng lo lắng nhìn hoạt thi bằng kính chiếu hậu mà kinh hoàng, hân không biết thứ này lấy bệnh đến tột cùng có bao nhiêu đáng sợ, bất quá theo hoạt thi vừa mới lao tới về đến xem, có ít người hiển nhiên tổn thương là không nặng mà lại cũng biến thành hoạt thi, đoán chừng bị cán một cái xong thì nhất định sẽ bách phát bách trúng chiếu, hơn nữa Hoàng Kiến Nghiệp bị cán thành như vậy cũng còn có biến thành thể thi, tính khủng bố của loại vi khuẩn này liên có thể nghĩ !

Khi Luru Thiên Lương chậm rãi đem xe lái vào tòa nhà công ty mình, radio ở bên trong Thành phố nam quảng đã thông báo nổi lên tin tức khẩn cấp, hô hào quảng đại thị dân không nên đi ra ngoài đi đi lại lại, để ngừa tổn thương không cần thiết, còn đối với hoạt thi định nghĩa cũng trở thành phần tử ngoài vòng luật pháp đang làm xằng làm bậy !

Luru Thiên Lương đem xe quen cửa quen nẻo đứng ở đại lâu dưới mặt đất tầng âm 1, cả tòa cao ốc thương vụ này đều là công ty bọn họ đây, cũng không có đơn vị bên ngoài nào tiến vào chiếm giữ, mà phạm vi công ty bọn họ kinh doanh cũng rất rộng, bắt đầu từ chế tạo trang giấy tầm thường nhất, mãi cho đến thương vụ điện tử cùng bất động sản đều có đọc lướt qua, hân chính là Phó quản lý bộ tiêu thụ chi nhánh công ty chế phẩm giấy!

Luru Thiên Lương theo thói quen nhảy xuống xe đã nghỉ hướng trong thang máy đi, nhưng mà cái đèn huỳnh quang vụt sáng lại khiến hân cảnh giác, không biết có phải hay không tâm lý của hân tác dụng, cảm giác, cảm thấy đèn này hôm nay có chút quá tà dị, quả thực cùng trăng điện chuyển mà quái bên trong phim mà giống nhau !

Luru Thiên Lương dừng bước lại có chút trầm tư một chút, quay người liền mở ra rương phía sau ô tô, từ tận cùng bên trong nhất nhảy ra một cái túi du lịch màu đen ra, mở ra xem xét trong bọc đồ vật đều còn tồn tại, đầu đèn, cái bao tay, lên trượng, phòng âm kê lót cùng la bàn, cùng với một thanh búa đa chức năng có hiệu jeep, đều lẳng lẳng đặt ở bên trong !

Bộ công cụ này vẫn là đồ chơi Luru Thiên Lương năm trước đặt mua, khi đó hân nghe nói có một lên tổ chức căn bản chính là treo đầu dê bán thịt chó, ban ngày dẫn người lên buổi tối lại dẫn người bắn pháo, nam nữ đội viên lẫn lộn ở trong một cái lều vải cả ngày làm loạn, bất quá chờ hân kích động mua trang bị ghi danh xong thì lại phát hiện cả nhánh nữ nhân trong đội ngũ rõ ràng tất cả đều là cấp bậc bà nội trợ, nguyên một đám như lang như hổ chứng kiến ánh mắt hân đều bốc lên ánh sáng xanh lục, hân đêm đó bị hai cái lão đàn bà thay phiên về sau sẽ thấy cũng không còn dám đi qua, mà bộ trang bị giá cao mua được cũng liền ném ở chỗ này chờ mốc meo rỉ sắt !

Luru Thiên Lương không chút do dự rút ra chuỗi búa ngắn chờ tới khi sau lưng ở bên trong, điều chỉnh thoảng một phát vị trí để áo khoác đắp kín, lại đưa tay kiểm tra một chút đầu đèn pin có hay không có điện, sau đó nghĩ nghĩ, lúc này mới hải lòng mang theo túi du lịch đi về hướng thang máy !

Cửa thang máy "Keng" một tiếng mở ra, Luru Thiên Lương lặng lẽ bắt tay sờ ở phía sau, như trộm dấn ở trên vách tường đi đến bên trong trộm nhìn lên, thẳng đến xác định bên trong không có một bóng người hân mới hơi thở nhẹ ra, đánh bạo đi vào, trực tiếp nhấn xuống cái nút tầng hai mươi tám, lẳng lẳng cùng đợi trên thang máy.

Bất quá chờ cửa thang máy khép lại xong hân lập tức đã hối hận, giác được mình căn bản không nên lười biếng đi thang máy, vạn nhất công ty mình cũng cùng tòa nhà thương vụ vừa mới này, toàn bộ phương diện bạo phát hoạt thi virus vậy thì không xong, có thể cửa vừa mở ra nghênh đón hân liền không còn là đồng sự hư tình giả ý, mà là lần lượt từng cái một kinh khủng miệng lớn dính máu, lúc đó hân cô linh linh trốn trong thang máy muốn chạy cũng chạy không được, hân cũng không nhận ra mình dựa vào một thanh búa nhỏ mà có thể mở một đường máu ra, có bản lãnh đó đều là diễn viên điện ảnh, mà không phải hân mập mạp như vậy!

Trên thang máy thẳng rất nhanh, trên đường thậm chí ngay cả một điểm dừng lại cũng không có, điều này làm cho tâm Luru Thiên Lương vốn là thất thượng bát hạ lập tức tóm lên, tay hân vụng trộm nắm búa ở phía sau đã bắt đầu toát mồ hôi, trong đầu tất cả đều tình cảnh đáng sợ là hoạt thi nhào vào hân phản thủy!

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bóng Mờ Tận Thế (Hạ)

"Keng ~ "

Thang máy đột nhiên đứng tại bộ tài vụ tầng hai mươi, loa ở bên trong phát ra một tiếng đánh chuông thanh thúy, Luru Thiên Lương nắm thật chắc búa lập tức cất bước rúc vào chỗ tối bên cạnh, suy nghĩ không nhảy mất mà chờ cánh cửa thang máy từ từ mở ra !

"Ồ? Lão Luru, cả người người sao toát mồ hôi lạnh là thế nào vậy? Không phải là ngã bệnh rồi chứ..."

Một trung niên nhân i mang kính mắt cắt bước đi đến, tràn đầy vẻ kinh ngạc nhìn Lưu Thiên Lương đầu đầy mồ hôi, thẳng này mặc dù so với Lưu Thiên Lương 33 tuổi thì lớn hơn nhiều, nhưng vẫn tự xưng là còn trẻ mà gọi hắn là Lão Lưu, nhưng mà Lưu Thiên Lương hôm nay một chút cũng không có tâm tư đi so đo cái này, vụng trộm thở nhẹ g ra xong, hắn lau lau mồ hôi lạnh trên đầu nói ra: "Ngẫu nhiên cảm Phong Hàn, ngẫu nhiên cảm Phong Hàn ..."

"Có bệnh phải nhanh đi xem đi, giọng chống cũng không phải chuyện hay, công ty cũng sẽ không cho ngươi thành chiến sĩ thi đua đâu đấy..."

Trung niên nhân vênh lên ngón út đẩy kính mắt trên sống mũi, vừa định thò tay đi theo như công tắc rồi lại rút trở về, âm dương quái khí hỏi "O! Đi tầng hai mươi tám tìm lãnh đạo báo cáo công việc à? Tiền lương tháng này bề ngoài ta vừa mới nhưng khi nhìn đã qua, thành tích của ngươi rất thảm đó nha !"

"Lại thảm cũng so các ngươi những kẻ toán... này được rồi?"

Khôi phục trấn định xong Lưu Thiên Lương cười lạnh một tiếng, khinh thường nhìn qua đối phương nói ra: "Ngươi mỗi ngày nịnh bợ Nghiêm Như Ngọc như vậy, dứt khoát xin điều đến bộ môn chúng ta đi, chỉ cần ngươi chân liếm cho nàng sướng rồi, liếm đũng quần đó của nàng cũng là chuyện sớm hay muộn thôi!"

"Ngươi ..."

Nam nhân trung niên sắc mặt lập tức đỏ lên, đầy vẻ tức giận giậm chân một cái hô: "Thật sự là quá hạ lưu! ngươi làm sao cả một điểm giáo dưỡng cũng đều không có?"

"Đúng! Ta chính là không có giáo dục rồi, như thế nào đây? Vậy cũng tốt trải qua ngươi bà lão này pháo chứ? Mỗi ngày kẹp lấy khe mông cùng ngươi nói chuyện, cái đồ chơi kia trong đũng quần là sớm muộn muốn lúi về trong bụng đi ..."

Lưu Thiên Lương hắc hắc cười rộ lên, rất là không có hảo ý chăm chăm vào cái mông mẫn của đối phương chặt chẽ mà nhìn, mà thang máy vào lúc đó vừa vận đến, nam nhân trung niên tức giận sôi lên hung hăng giậm chân một cái, tiêng hô: "Ta mới không cùng loại lưu manh như ngươi so đo, xem nghiêm quản lý hôm nay làm sao chỉnh trị ngươi, ngươi đợi cuốn gói cút đi đi, hừ ~ "

"Stop đề.. ~ lão nương pháo ..."

Lưu Thiên Lương tràn đầy khinh thường quơ quơ đầu, nhưng mà tưởng tượng mình lập tức phải ly khai công ty này rồi, cho nên cũng không rảnh cùng hắn mà nói rêu rìa, vì vậy hắn thừa dịp đối phương vừa mới quay người rồi đi thì đồng thời, lập tức một cước đá vào cái mông căng cứng của đối phương, rõ ràng giật ra tiếng động "YAA.A.A.." kêu to một tiếng, âm âm ngã trên mặt đất thiếu chút nữa gãy mất răng cửa, chẳng những kính mắt trên sống mũi tinh xảo vỡ ra thật xa, văn kiện trong tay cũng cang là tán đầy đất !

Lưu Thiên Lương lập tức từ trên đầu hắn, mặt mũi đầy vẻ xấu xa mà cười nói: "O! đây là bệnh thiếu can-xi chứ? Sau này phá tranh thủ thời gian trị đi ah ! Ha ha ha ..."

"YAA.A.A.. ! Lưu Thiên Lương , ngươi cái tên vương bát đản mất hết Thiên Lương này, quả thực khinh người quá đáng, lão tử muốn cùng ngươi liều mạng ..."

Trung niên kẻ toán đột nhiên từ dưới đất mẫn bò lên, đôi bàn tay trắng như phấn thét chói tai vang lên cùng với Lưu Thiên Lương dốc sức liều mạng, nhưng mà Lưu Thiên Lương lại dừng bước mà quay người trở lại, mặt mũi đầy vẻ khinh thường hô: "Đừng mò mẫm gào to, tuy sức chiến đấu của lão tử chính là thứ cận kề, nhưng mà đánh hai kẻ như ngươi vẫn là đã đủ rồi, còn có nha, bước chân bước quá to nhỏ tâm đất trứng ah , bất quá ngươi muốn trứng giống như cũng không có tác dụng gì, ha ha ~ "

"Lưu Thiên Lương , Hoàng Bình Phát, các ngươi biết rõ nơi đây là chỗ nào sao? Cãi nhau kiểu gì ..."

Một vị mỹ nữ trang phục tiêu chuẩn ol, đột nhiên đi nhanh từ trong văn phòng đi ra, một đôi lông mày như là loan đao nhíu lại thật chặt, rất là không vui trừng mắt Lưu Thiên Lương !

"Haaa...! Nghiêm quản lý, ngươi đây thật là đã hiểu lầm, Hoàng Bình Phát hắn lão đồng chí nghĩ nhiều hoạt động một chút, ta không lý do không giúp hắn một chút ah !"

Lưu Thiên Lương tỏ vẻ rất là không sao cả nhún nhún vai, cười đùa tí từng nhìn người lãnh đạo trực tiếp của mình là Nghiêm Như Ngọc, cách ăn mặc của nữ nhân này hôm nay như cũ vẫn là một thân rất phong tao, một bộ váy xinh đẹp chỉ cực hồng nhạt, trước ngực đeo một sợi dây chuyền không ít lóe sáng sáng hàng hiệu Toto, trên ngón vô danh một chiếc nhẫn kim cương sáng chói cơ hồ có kích cỡ tương đương trứng bò câu, hơn nữa dáng người nàng uyển chuyển, tướng mạo thượng thừa, không chút nào kém cỏi hơn cái con Gà say trong nhà Lưu Thiên Lương đã thi biến thành kia, hơn nữa tại khí chất thì khả năng còn phải mạnh hơn một bậc !

"Ngươi tạm thời tại đây miệng lưỡi tron tru cho ta, điều thứ nhất nội quy nhân viên chính là tôn trọng thượng cấp, lẽ nào ngươi không có học qua sao? Hừ ~ "

Nghiêm Như Ngọc ôm lấy hai tay hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng trừng mắt Lưu Thiên Lương nói ra: "Hi vọng ngươi từ phòng họp đi ra xong còn có thể cười sảng lạn như vậy!"

"Vậy chúng ta cười lừa xem sổ sách , chờ xem thôi!"

Lưu Thiên Lương rất là khinh thường cười cười, đơn vai công lấy túi du lịch nghênh ngang từ trước mặt Nghiêm Như Ngọc đi qua, mà Nghiêm Như

Ngọc có lửa không có chỗ phát, lập tức quay đầu hướng về phía lão nương pháo mắng: "Thật sự là đồ phế vật, hấn đánh người, người lại không biết la lên à? Đã biết rõ phô trương thanh thế mờ mịt ồn ào!"

"Ta ... Ta không mang điện thoại ..."

Lão nương pháo mặt mũi tràn đầy ừ khẩy chớp ừ một câu, mà Nghiêm Như Ngọc thiếu chút nữa cho hấn khí bối đi qua, liếc mắt thật to xong, hung tợn chỉ vào hấn hô: "Mang thứ đó lấy đi vào cho ta, mớ hết sẽ tìm người tính sổ nữa!"

"Đồng đồng đồng ..."

Lưu Thiên Lương thu hồi đắc ý trên mặt, nhẹ nhàng gõ cửa vào phòng họp, cho dù hấn cùng Nghiêm Như Ngọc huyền não một mực thế như nước với lửa, nhưng mà bất luận như thế nào hấn đều ở cái công ty này đã làm gần mười năm, cảm tình nhất định là có, cho nên hấn trước lúc ly khai cũng không muốn cho tất cả mọi người lưu lại cái ấn tượng xấu, đặc biệt vị nữ cường nhân chủ tịch kia hấn vẫn luôn rất bội phục, tối thiểu nhất tôn trọng là nhất định phải lưu cho người ta đấy!

Cửa lớn phòng họp rất nhanh sẽ được mở ra, Trần Dương tiểu thiếp thân bí mật của chủ tịch ăn nói có ý tứ xuất hiện ở phía sau cửa, nhàn nhạt nhìn hấn một cái xong, nói ra: "Trước tiên vào đi, bên trong tại tổ chức ban giám đốc, xin chờ một chút sẽ kêu tên của người!"

"Ừm!"

Lưu Thiên Lương nhẹ nhàng đáp ứng, đeo túi xách cất bước mà vào, tại đây hấn không tính lạ lẫm, là thứ hơn...dặm phòng xếp cách cục, cửa lớn gian trong chân chính phòng họp đang gập gào mấp máy, thỉnh thoảng có thể nghe được từ bên trong truyền đến thanh âm trung khí mười phần nói chuyện với nhau, mà Trần Dương quay lại đến một chiếc bàn làm việc nhỏ xong, đối với hấn làm một cái thủ hiệu mời xong thì liền vui đầu thao tác máy vi tính!

Lưu Thiên Lương tìm cái ghế sa lon liền tùy ý ngồi xuống, nếu là ở trước kia hấn khả năng còn có thể có chút khản trương, nhưng mà đã hạ quyết tâm từ chức thì cũng không sao có thể cầu thúc được rồi, hấn nhìn đồng hồ trên cổ tay tay bề ngoài cũng không quá mới mười giờ rưỡi, đoán chừng bên trong ban giám đốc còn có mớ, liền mở miệng cười hỏi Trần Dương: "Trần Bí thư, gần đây giống như lại gầy gò đi không ít nha, có thể được hãy chú ý thân thể nhiều hơn!"

"Hết cách rồi, đi theo sau lưng chủ tịch luôn luôn bận bịu không hết chuyện ..."

Trần Dương từ sau màn ảnh máy vi tính mới ngẩng đầu lên ra, lộ ra một khuôn mặt trẻ tuổi nhưng có chút tiểu tuý ra, rốt cục lộ ra một điểm vui vẻ rất miễn cưỡng đối với Lưu Thiên Lương nhẹ gật đầu, sau đó thuận tay cầm lên trên bàn điện thoại cố định nhấn vài cái dây số, mở miệng liền nói ra: "Bộ hậu cần sao? Vì cái gì mà mạng nội bộ máy vi tính của ta bị cắt đứt rồi, tranh thủ thời gian phái một người lại nhìn ... Cho ăn? người nghe được ta đang nói chuyện sao? Cho ăn?"

"Làm sao vậy?"

Lưu Thiên Lương từ trên ghế salon đứng lên, buồn bực nhìn Trần Dương, nhưng mà Trần Dương lại lắc đầu bực bội nói: "Ta cũng không biết, hệ thống văn phòng công ty không mở được, người nhận điện thoại ở bộ hậu cần thì không nói lời nào, thật không biết đang giờ trò quý gì!"

"Đừng lo lắng, phòng máy xảy ra vấn đề cũng rất bình thường, có lẽ chờ chút thì tốt rồi ..." Lưu Thiên Lương không có quá để ý hướng Trần Dương cười cười, Trần Dương cũng chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu, cầm lấy một phần văn bản tài liệu chất giấy ở đằng kia cẩn thận đọc qua!

Hai người trong lúc nhất thời đều lặng im im ắng, Trần Dương tại đó bề bộn công việc của nàng, Lưu Thiên Lương thì ngăn người uốn tại trên sofa, mà bên trong ban giám đốc quả nhiên cùng hấn nghĩ đồng dạng, trọn vẹn hơn một giờ trôi qua cũng không có nhìn thấy dấu hiệu muốn tan họp, bất quá hấn cũng minh bạch, hiện tượng cao tầng công ty càng lớn cái cộ càng nghiêm trọng hơn, cũng may cái này cũng đã giữa trưa rồi, cho dù hấn không ăn cơm, những cái...kia các đại lão trong công ty khẳng định cũng cần ăn cơm!

"Cái này bên ngoài đến cùng làm sao vậy? Từ sáng sớm bắt đầu còi cảnh sát đã vang lên không ngừng, đến cùng còn để cho người ta làm việc hay không..."

Trần Dương đột nhiên rất là bực bội ném văn kiện trong tay, tức giận quay đầu lại nhìn xem huyền não ngoài cửa sổ, mà trong nội tâm Lưu Thiên Lương kỳ thật cũng đang nói thầm việc này, phía ngoài tiếng còi cảnh sát cơ hồ chưa từng dứt đoạn, hơn nữa tiếng kêu thảm thiết thậm chí là tiếng súng đều lúc đó vang lên, quả thực cùng diễn cảnh Hollywood đồng dạng đặc sắc!

Bất quá không đợi Lưu Thiên Lương mở miệng nói cái gì, cửa lớn phòng họp rốt cục bị người thoáng một phát mở ra, một vị nữ Bí thư vô cùng tiểu lệ nâng cao bộ ngực cao vút đối với Trần Dương nói ra: "Ai là Lưu Thiên Lương? Mau đi cho hấn tiến đến!"

"Ồ! Chính là ta!"

Lưu Thiên Lương vội vàng đứng lên nhìn về phía đối phương, nhưng đối phương cũng rất là cao ngạo quét mắt nhìn hấn một cái, sau đó vô cùng tùy ý hướng hấn móc ngoéo, quay người liền lắc lắc mông lớn đầy đặn đi, mà Lưu Thiên Lương sớm đã thành thói quen những nữ Bí thư... đẹp đẽ không coi ai ra gì này, lẫn lộn không thèm để ý đi vào theo!

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Kinh Biến (Thượng)

Lưu Thiên Lương mang theo túi du lịch đi vào trong phòng họp rộng rãi đó, phát hiện mười mấy người đang ngồi quây quần toàn bộ đều là cao tầng công ty, mà ngay cả vị phó tổng giám đốc kia gần đây nổi danh lười nhác cũng lần đầu tiên đến rồi, hơn nữa ban giám đốc triệu tập hết bọn họ vậy cũng phải không có ý tứ, trong lòng của Lưu Thiên Lương hơi nặng nề, lập tức đoán rằng hôm nay có thể là có vấn đề lớn đang đợi hắn !

Hắn từ điểm này chuyển hướng hẳn tự nhiên lại quá là rõ ràng, cảm ngộ khách tiền boia , chiêu đãi phí vượt chỉ tiêu đây đều là việc nhỏ, mười cái lão tiêu thụ chín đều sẽ như thế mà làm, nhưng mà có một việc muốn chết thật sự là đã bại lộ rồi, chờ đợi hắn khả năng liền là tai ương lao ngục!

"Lưu Kinh Lý, người ngồi ..."

Một nữ nhân ngồi ở vị trí thủ tịch chậm rãi đối với Lưu Thiên Lương giơ tay lên một cái, đây cũng là đại lão bản toàn bộ công ty Tiêu Lan, một vị Thiết nương tử cường thế đã quất tháo giới kinh doanh nhiều năm, nhu nhược cùng kiêu ngạo hai cái này từ tựa hồ vĩnh viễn không cách nào cùng nàng dính dáng, nàng chỉ là ngồi ở chỗ kia, một cỗ đại khí tràn bao trùm phía trên mọi người liền vô hình tán phát ra đến !

"Chủ tịch ngài tìm ta có việc?"

Lưu Thiên Lương đi đến trung bộ bàn hội nghị, quy quy củ củ tìm một chỗ ngồi xuống, Tiêu Lan đứng xa xa nhìn nhưu chặt lông mày, hắn theo bản năng tại trên ống quần cọ xát lòng bàn tay mồ hôi lạnh !

Sắc mặt Tiêu Lan hôm nay tựa hồ phá lệ nghiêm túc một thân trang phục trắng đen xen kẽ ngược lại tôn lên vẻ đẹp càng thêm đoan trang đẹp đẽ quý giá của nàng, tóc dài ở sau ót cẩn thận tỉ mỉ búi thành đuôi ngựa cho thân phận nàng là phụ nữ đã lập gia đình, mà Tiêu Lan năm nay đã 35 tuổi có được bộ dạng thành thực thủy mị lấy thiếu phụ bình thường không cách nào sánh bằng, nàng có gương mặt vô cùng mỹ lệ, cũng có được cơ trí cùng ý nghĩ thực nữ, như là cố ý khoe khoang bắt đầu thối tư ra, tin tưởng có thể làm cho bất kỳ nam nhân nào đều quý dưới gấu quần của nàng, đương nhiên, Tiêu Lan chắc chắn sẽ không làm như vậy, cũng không mạnh dạn đối với tốt làm !

"Lưu Kinh Lý, hôm nay gọi người tới là muốn cho người nói chuyện về sự tình hợp tác cùng nhà máy bia Bách Đức, vụ án này vẫn là đang do người phụ trách theo vào, người có cái gì nghĩ muốn nói với chúng ta đây sao?"

Tiêu Lan bá khí mười phần ngồi ngay ngắn dựa vào trên mặt ghế thủ tịch, ánh mắt sắc bén tựa hồ có năng lực có thể thẩm thấu nội tâm, Lưu Thiên Lương theo bản năng rũ đầu xuống, nhưng trong lòng có chút thờ ơ nhẹ ra, xem ra Tiêu Lan muốn hỏi tội cũng không phải sự kiện kia mà hắn lo lắng, liền bình tĩnh nói: "Bách Đức là xí nghiệp bên ngoài mới vừa tiến vào nước ta, bọn họ còn không có tiến hành điều tra thị trường kỹ lưỡng, bỏ chạy đến cùng chúng ta hết sức ép giá, cho nhân công của chúng ta là không cần tiền vậy , nếu tiếp được đóng gói hạng mục của bọn họ, chúng ta chỉ có phần thiệt thòi tiền!"

"Vậy sao ..."

Từ vị trí của Tiêu Lan có thể liếc nhìn Lưu Thiên Lương một cái, chậm rãi đứng lên nói ra: "Vậy tại sao người phụ trách Smith của nhà máy bia Bách Đức lại cáo chúng ta cơ chứ? Nói chúng ta tiếp tờ đơn lại bao bên ngoài cho cái xưởng nhỏ khác sản xuất, chẳng những gây nên hàng hóa của bọn hắn thời gian dài trễ nải giao hàng, hơn nữa bao bên ngoài còn in ấn mờ hồ không rõ ! Lưu Thiên Lương, người tại ở trong đó đến tột cùng làm cái quỷ trò gì?"

Ngữ điệu của Tiêu Lan không thể tiết chế đề cao vài dB , mà Lưu Thiên Lương đã sớm làm tốt ý định từ chức bất đắc dĩ gạt đầu, thành khẩn nói ra: "Chuyện này trách nhiệm xác thực tại ta, là ta cho rằng không cách nào tiếp nhận đơn đặt hàng mà tặng cho xưởng nhỏ khác, vốn chính là một kiện việc nhỏ nhân tình qua lại, lại không nghĩ rằng chỗ sơ suất đối phương xảy ra lớn như vậy, ta nguyện ý tiếp nhận bất kỳ xử phạt nào của công ty!"

"Hừ ~ chỉ sợ không có đơn giản như vậy chứ?"

Một cái nam nhân cơ bắp ngồi dưới tay Tiêu Lan đứng thẳng người lên, nâng đỡ kính mắt viền vàng trên sống mũi cười lạnh nói: "tờ danh sách của Bách Đức đối với chúng ta mà nói mặc dù lợi nhuận mỏng, nhưng đối với xưởng nhỏ khác mà nói lại là một khối thịt mỡ hiếm có, người đến tột cùng là thu người ta bao nhiêu tiền boia mới đem công ty chúng ta bán đi hay sao? Còn không thành thật giao ra?"

"Đình tổng ..."

Lưu Thiên Lương mặt mũi đầy vẻ vô tội nhìn phó tổng giám đốc công ty Đình Tử Thần , thẳng này chẳng những là thân biểu đệ của Tiêu Lan, hơn nữa còn là chuẩn vị hôn phu của Nghiêm Như Ngọc, nữ nhân kia mặc dù có thể mỗi ngày ngồi xổm đi đi tiêu trên đầu Lưu Thiên Lương, bằng đúng là toà chỗ dựa cường đại Đình Tử Thần này, nếu không phải chuyện tình ly hôn triệt để đảo lộn tâm tư của hắn, hắn cũng không muốn cùng Nghiêm Như Ngọc đem quan hệ làm cường như vậy!

Lưu Thiên Lương mở ra hai tay, nói tiếp: "Người đại khái có thể đi chi nhánh công ty hỏi một chút, chúng ta sản xuất thành phẩm đến tột cùng là bao nhiêu, cả người ta cái loại tác phùng này đều phải ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu mới có thể kiếm ra tiền , người liền có thể nghĩ mà biết trong đó lợi nhuận mỏng bao nhiêu, muốn nói ta thu tiền boia của đối phương mà nói..., ta đây cũng thừa nhận, người ta mua cho ta hai cái thuốc lá kính xin ta giặt sạch đem sauna với tư cách cảm tạ , trừ đó ra một mao tiền ta cũng chưa từng thu người ta, hơn nữa cho dù ta nghĩ muốn, người ta cũng sẽ không cho!"

"Vậy người có biết hay không, quang bốc lên dùng danh nghĩa công ty tiếp đơn chuyện này, công ty có thể trực tiếp khai trừ người ..."

Đình Từ Thần nặng nề vỗ bàn một cái, vẻ anh tuấn hiện trên gương mặt tái nhợt lập tức hiện ra một mảnh lệ khí cùng khí chất của hắn không tương xứng cái eo thẳng tắp lại rống to: "Người cho rằng sự tình của người gần kề chỉ có món này sao? Giấy vĩnh viễn là không gói nổi lửa, hôm nay ta rõ ràng nói cho người biết, chuyện lừa dối trả giá 300 vạn tiền đặt cọc này, chúng ta đã toàn bộ đã điều tra rõ ràng, thì ra đều là người tự biên tự diễn một tay thao tác xiếc, người hôm nay nếu là không đem 300 vạn nhỏ ra thì đợi đến ngồi xôm đại lao đi!"

Trong lòng của Lưu Thiên Lương lập tức nặng nề trầm xuống, không nghĩ tới sự tình hắn vẫn luôn lo lắng cuối cùng vẫn bại lộ, tuy hắn trong chuyện này không phải chính là chủ mưu, nhưng khi đó bị ma quỷ ám chính hắn, lại thật sự theo chủ mưu chỗ đó phân đến hơn 80 vạn, ngoại trừ bỏ khuyết minh tham ô tiền của công thiết hại khoảng không bên ngoài, trong thẻ ngân hàng của hắn đến nay còn có hai mươi mấy vạn tiền tham ô không dám tiêu hết, cái này nếu một gia hỏa bị chọc đến trong cục cảnh sát, hắn bị đưa vào đi ăn cơm tù quả thực là chuyện chắc như đinh đóng cột rồi!

"Đình tổng, người cho dù làm ta sợ cũng không có thể dùng loại biện pháp này chứ? Theo trên tay của ta bị lừa đi 300 vạn này ta cũng vậy rất đau lòng tự trách đấy, lúc ấy ta suốt hơn một tháng đều ngủ không ngon giấc, thiếu chút nữa bệnh nặng một hồi, ta không cầu người có thể thông cảm ta, nhưng người cũng không có thể vu oan cho ta à!"

Lưu Thiên Lương vạn phần ủy khuất nhìn Đình Từ Thần, mặc kệ trong tay đối phương có phải là có chứng cứ thật hay không, vốn lấy hắn trạng huống trước mắt mà xem, cho dù bán đi nhà hắn ở thì hắn cũng đền không nổi 300 vạn này, hắn chỉ có thể đem hi vọng ký thác tại phương diện Đình Từ Thần chứng cứ chưa đủ, bởi vì cái gọi là thẳng thắn sẽ khoan hồng lao để tọa xuyên, kháng cự sẽ nghiêm trị về nhà ăn tết, không đến tòa án tuyên án vào cái ngày đó, hắn cũng sẽ không dám đi thừa nhận chuyện này!

"Tốt! người đã ngu xuẩn mất khôn, ta đây nhìn người có thể mạnh miệng tới khi nào ..."

Đình Từ Thần lạnh lùng một tiếng nhe răng cười, lập tức nhấn một cái nút trò chuyện trên bàn, nghe được Nghiêm Như Ngọc ở bên trong thanh thúy nói câu "Chào người", hắn liền dương dương đắc ý nhìn Lưu Thiên Lương nói ra: "Nghiêm quản lý, đem căn cứ chính xác mà Lưu Thiên Lương áp dụng lừa dối căn cứ đều đưa vào đi, thuận tiện cũng đem báo an kêu lên đây!"

Trong phòng họp đột nhiên triệt để yên tĩnh trở lại, hơn mười vị cao tầng công ty biểu lộ khác nhau, nhưng mà không có chỗ nào mà không phải là ánh mắt lạnh như băng trừng mắt Lưu Thiên Lương, mà ngay cả Tiêu Lan gần đây sắc mặt ung dung lúc này cũng không có gì tốt cho hắn xem, trong ánh mắt mang theo một loại chán ghét không nói ra được, mà Lưu Thiên Lương tự biết đuối lý cũng chỉ có thể lẳng lặng nhìn mặt bàn, không tiếng động chờ đợi phản chứng cứ này đến!

Cửa lớn của phòng họp rất nhanh sẽ được mở ra, Nghiêm Như Ngọc vô cùng giời giáng mang theo Hoàng Bình Phát sải bước đi tiến đến, ánh mắt ngạo khí mười phần nhìn cũng không nhìn Lưu Thiên Lương ngồi ngay ngắn trong đó, trực tiếp đi đến bên cạnh bàn hội nghị mà hai tay đem tư liệu đưa cho Đình Từ Thần!

Bạn đang đọc truyện *Thành Tri Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kinh Biến (Trung)

"Hừ hừ ~ Lưu Thiên Lương! Tặng người một câu nói, nếu muốn người chẳng biết trừ phi mình đừng làm..."

Đình Từ Thần vô cùng đắc ý đem một xấp tài liệu cử động trên tay, lớn tiếng nói: "Cái này tờ thứ nhất sẽ là tư liệu tài khoản ngân hàng của người, mặt trên biểu hiện người ở đây thời điểm tháng chín năm trước, có một khoản tiền thu cao tới tám mươi sáu vạn không bình thường, mà người và lão bà người một năm tổng thu nhập cộng lại cũng không quá đáng mới 20 - 30 vạn, cho nên ta muốn hỏi người cái khoản doanh thu tám mươi sáu vạn này là như thế nào mà có? Đừng nói cho ta người là bán phòng ở đi, chúng ta sớm cũng cho người điều tra, người trên danh nghĩa chỉ có một bộ bất động sản, chính là người hiện tại ở!"

"Ta cá là bác thắng được có thể chứ? Chính ta tại trên mạng dùng 5000 khối đánh bạc Bách Gia Nhạc thắng nhiều như vậy..."

Lưu Thiên Lương kiên trì nhìn về phía Đình Từ Thần, nhưng mà không đợi hắn nói xong, Tiêu Lan ở đối diện lại trực tiếp khoát tay áo, than thở nói ra: "Lưu Thiên Lương! Có biết hay không ta hiện tại muốn nhất nói với người lời gì không? Cái kia chính là thất vọng đến cực điểm! Ta không nghĩ tới bằng chứng bày ở trước mặt của người mà người còn dám nói nhiều chơi xấu, ở bên trong cái này xấp tài liệu này không chỉ có riêng là chi tiết rõ ràng tài khoản ngân hàng của người, còn ghi chép trò chuyện của người nữa, cùng tư liệu gửi tiền của người, còn cần chính ta rõ ràng thuyết minh sao?"

"Ta ..."

Lưu Thiên Lương á khẩu không trả lời được nhìn Tiêu Lan che mặt sắc lạnh như băng, từ khi hắn tốt nghiệp đại học tiến vào công ty này lên, khôn khéo có thể thấy rằng Tiêu Lan vẫn là đối tượng ngưỡng mộ của hắn, từng tại vô số đêm được hắn mơ tưởng trong mơ, nếu như hỏi hắn trong suy nghĩ đệ nhất Nữ thần là ai, hắn sẽ không nghi ngờ chút nào mà trả lời chính là Tiêu Lan, cho nên tại nhìn gần Tiêu Lan khiến toàn bộ quý biện trong lòng Lưu Thiên Lương chưa tính toán gì đã biến thành hư ảo!

"Người không cần nói nhiều ..."

Tiêu Lan rất là chán ghét xông khoát tay Lưu Thiên Lương chặn lại, sau đó than thở nói ra: "Xem người đã vì công ty lập được công lao hân mã phần thưởng, ta cho người thời gian một tuần đem tiền bổ sung, công ty sẽ không truy cứu nữa trách nhiệm hình sự của người, người hãy đi ngay bây giờ báo cáo chủ động từ chức đi!"

Lưu Thiên Lương không nói gì, chỉ thân thể còng xuống vô lực gật đầu một cái, nhưng mà đối diện Đinh Tử Thần căn bản không có ý định buông tha hắn, vội vàng vỗ bàn một cái hô lớn: "Không được ! người cái đó cũng không cho đi !"

"Chủ tịch ..."

Đinh Tử Thần quay đầu nhìn về phía Tiêu Lan lông mày cau lại, chỉ vào Lưu Thiên Lương nói ra: "Người làm như vậy là thả hổ về rừng, hắn cái đó có năng lực hoàn lại khoản tiền kia sao? hắn bán phòng, bán xe thậm chí bán thận cũng không đủ, người hôm nay nếu đem hắn để cho chạy rồi, hắn đi ra ngoài lập tức sẽ chạy trốn, hơn nữa chúng ta không có khả năng cổ vũ cổ phong tà khí lệch ra này, nhất định phải đang tại trước mặt toàn thể công nhân, đem loại con sâu làm lầy nồi canh này đưa vào đại lao !"

"Chủ tịch , ta cũng là cảm thấy như vậy ..."

Nghiêm Như Ngọc đứng ở bên cạnh Tiêu Lan, chăm ngời thổi gió giống như nói: "Lưu Thiên Lương mang ra ngoài đám người này , hiện tại từng cái đã thành kẻ già đời, âm mưu thủ đoạn lừa trên gạt dưới không chỗ nào không cần, chúng ta nếu là không bắt cái điển hình để thừa cơ lập uy, người phía dưới sợ mà nghe theo !"

Tiêu Lan bỗng nhiên trầm mặc lại, dựa vào ghế hiển nhiên cũng là đang châm chước lời nói của bọn hắn, bất quá Đinh Tử Thần lại e sợ cho Lưu Thiên Lương hôm nay chạy , vội vàng chỉ vào một bên Hoàng Bình Phát hô lớn: "Lão Hoàng ! Cho người gọi bảo an đâu? Còn chưa lên đem người bắt giữ lấy cục cảnh sát cho ta?"

"Đã kêu ah ! Ta lại đi hỏi hỏi ..."

Hai mắt Hoàng Bình Phát mạnh mẽ sáng ngời, tràn đầy thống khoái hưng hăng trừng Lưu Thiên Lương đang ủ rũ cúi đầu, nhưng sau đó xoay người liền hướng ngoài cửa vui vẻ chạy tới, mà Tiêu Lan tựa hồ cũng không còn tâm tình đi ngăn trở, vịn cái bàn đứng lên nói ra: "Lưu Thiên Lương, đừng trách ta không niệm tình xưa rồi, lúc này đây người làm thức sự quá phân! Tử Thần, việc còn lại giao cho các người tới xử lý đi!"

Tiêu Lan quay người mang theo Bí thư Trần Dương đi ra ngoài, mà Lưu Thiên Lương toàn thân đã không có một chút sức lực rồi, chán chường ngồi liệt tại trong ghế không nhúc nhích, chỉ là một âm thanh tiếng gầm nhỏ quai dị quen thuộc lại vào lúc đó, đột nhiên từ nơi không xa truyền đến, hắn theo bản năng ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy tổng thanh tra tài vụ một mực vô tình ngồi ở chỗ kia sắc mặt bỗng nhiên biến thành trắng bệch, trống rỗng trương một tờ giấy miệng rộng phát ra một loại gào rú không giống người!

Số lớn nước miếng sớm đã theo khóe miệng người này chảy xuống, giống như người bệnh lão niên mắc chứng si ngốc bình thường không ngừng co quắp cơ mặt, nhìn về phía mặt bàn mà hai mắt cũng chẳng biết lúc nào biến thành một mảnh tối tăm mờ mịt, mà Tiêu Lan vừa đi ngang qua bên cạnh hắn thoáng một phát liền phát hiện không đúng , nghi ngờ dừng bước lại hỏi "Lão Trương, người làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?"

"Ta . Cái Lẽ Gì Thốn! Mau rời khỏi hắn, tên kia thay đổi thành hoạt thi rồi..."

Lưu Thiên Lương toàn thân một cái giật mình, gào khóc kêu to từ trên ghế nhảy dựng lên, nhưng không chờ mọi người nghe rõ hắn nói cái gì, Trương tổng giam lại với hắn cùng một thời gian nhảy lên, thoáng một phát đã phốc lật người đến bên cạnh một vị nữ đồng sự!

Lão bà đáng thương này căn bản không có minh bạch xảy ra chuyện gì, đối phương lại vỗ ra miệng lớn dính máu thoáng một phát cắn lấy trên mũi của nàng, lão bà lập tức phát ra một tiếng tru lên cực kỳ thê thảm, cái mũi cao ngất thoáng một phát đã không còn, nàng điên cuồng phát trên người Trương tổng giam, dốc sức liều mạng muốn bắt hắn đẩy ra, nhưng đối phương giống như cừu nhân giết cha của nàng vậy, nguyên lãnh nuốt cái mũi vào trong miệng xong thì như thiểm điện lần nữa cắn lấy trên mặt của nàng !

"Ah ..."

Máu đỏ tươi bay tứ tán đâu đâu cũng có, mấy phụ nhân trong phòng toàn bộ thất kinh hét rầm lên, "Phản phát" thoáng một phát liền né ra thật xa, mà ngay cả Tiêu Lan gần đây thông dong bình tĩnh cũng lão đảo nghiêng ngã đâm vào trên tường, hoảng sợ chỉ Trương tổng giam trên mặt đất hô: "Nhanh ! Nhanh đem bọn họ kéo ra, lão Trương nổi điên ..."

Mấy cái nam nhân coi như trấn định chẳng biết lợi hại, lập tức khoanh tay chạy đi lên , ba chân bốn cẳng muốn đem lão Trương nổi điên kéo ra, có thể nguyên bản lão Trương vẫn nhược không chịu nổi chẳng những không có bị bọn họ kéo ra, mà ngược lại tựa như biến thành quái lực nam vậy, cánh tay thoáng giây dựa liền vùng mạnh tổng bay một người, sau đó mặt mũi đầy dử tợn xoay đầu lại, ôm lấy đùi một nam nhân khác mà cắn !

"Ah ..."

Nam nhân kia không kịp đề phòng thì hắn vừa vặn cắn, ôm đùi "Ứng ực" một tiếng mà ngã ở trên sàn nhà, bất quá nam nhân này ngược lại là tương đối kiên cường, kêu thảm một tiếng xong thì vẫn hung hăng một cước đá vào trên đầu lão Trương, thân thể lão Trương nghiêng một cái thoáng một phát ngã văng ra ngoài, nhưng không chờ đối phương kinh hoảng đứng lên, hắn giống như một con chó điên vậy, tứ chi trên mặt đất hung hăng cử động, lại một lần nữa xông về một người đàn ông khác !

"Tai X..."

Đinh Từ Thần xem xét thăng này rõ ràng hung mãnh xông về mình, hấn lập tức bỏ qua bàn tay nhỏ bé của Nghiêm Như Ngọc mà nhanh chân bỏ chạy, nhưng mà người cả cái phòng này nếu không phải lãnh đạo cấp cao sống an nhàn sung sướng, thì chính là đàn bà gầy yếu không chịu nổi, mấy cái nam nhân e sợ liên lụy mình đã sớm thấy tình thế không ổn mà chạy đi ra ngoài rồi, mà Đinh Từ Thần vòng quanh cái bàn chạy như điên thoảng một phát liền thấy Lưu Thiên Lương, "Hoa dung thất sắc" hướng hấn hô lớn: "Nhanh ngăn hấn lại, ta lệnh cho người ngăn hấn lại cho ta ..."

Lưu Thiên Lương vừa rút ra búa nghe xong thăng này rõ ràng còn dám mệnh lệnh mình, hấn lập tức cười lạnh một tiếng, rũ búa bên trong tay xuống liền tiếp lui về sau hai, ba bước, dựa vào ở trên vách tường với mặt mũi nhìn có chút hả hê nhìn hấn, nhưng mà Đinh Từ Thần còn chưa kịp lên tiếng chửi bới, thân thể lại đột nhiên nghiêng một cái, trực tiếp vấp tại trên một cái ghế ngã bay ra ngoài, đụng đầu vào trên ghế sa lon mà hôn mê bất tỉnh !

Chỗ điện Trương tổng giam truy sau lưng hấn thấy hấn chặt vật ngã văng ra ngoài, thân hình chậm tri hoãn vậy mà trực tiếp buông tha cho mục tiêu, đoán chừng là trong cơ thể hấn còn lưu lại một ít bản năng nam tính, hai mắt mờ mờ đột nhiên thẳng tắp nhìn hướng hai nữ nhân ở góc phòng, quay người liền hướng trước mặt các nàng mãnh tiến lên !

Đó chính là Nữ thần của Lưu Thiên Lương cùng Bí thư của nàng Trần Dương, hai cái nữ nhân chính thức hoa dung thất sắc ở đâu bá kiến loại tràng diện máu tanh này, Miệng rộng đầy huyết tương của Trương tổng giam này đã nứt ra đến bên tai rồi, khoe miệng còn treo móc một khối da thịt không có nuốt xuống, Tiêu Lan trên thương trường tung hoành tự nhiên bình tĩnh tại lúc này cái rầm cũng đánh không nổi !

Tiêu Lan lúc này như nữ nhân thông thường đồng dạng, hoảng sợ chỉ cực hét lên một tiếng, trực tiếp núp ở góc tường ôm đầu gối xỏm xuống, mà Bí thư của nàng tuy còn bản năng ngăn tại trước người của nàng, có thể hai chân kinh hãi thấy thế nào đều là một bộ dáng sắp đái ra quần, cao cao giọng một cặp văn kiện, lời trong miệng đã không có mạch lạc hô hào bừa bộn!

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Kinh Biến (Hạ)

"YAA.A.A. ..."

Trần Dương không huyền niệm chút nào bị Trương tổng giam hung hăng bỏ nhào cùng áp dưới thân thể, trong miệng gọi so hoa quần lót bị người xé rách còn thể thảm hơn, mà Trương tổng giam giống như một đầu cầm thú triệt triệt để để vậy, ấn lấy thân thể mảnh mai của nàng điên cuồng muốn cùng nàng "Hôn môi"!

Một cổ mùi thú xen lẫn mùi huyết tinh, không ngừng xông vào trong lỗ mũi Trần Dương, nàng ngược lại là đã từng chán nản tưởng tượng rằng mình ngày nào đó sẽ bị một cái soái ca cường bạo, lại không nghĩ rằng mình lại bị Tên điên vừa già lại xấu như vậy đè dưới thân thể, Trương tổng giam trong miệng phún ra mùi hôi gần như sắp để cho nàng hít thở không thông, một cái miệng thú đầy thịt người ngay tại trước mắt nàng không ngừng mấp máy, trong đầu của nàng lúc này đã trống rỗng, ý niệm duy nhất chính là vạn nhất phá đối thì nàng cũng không còn muốn sống nữa !

"PHỤT ~ "

Thanh âm giống như một trái dưa hấu chín muối bị người bỏ ra, Trần Dương chính nhắm mắt lại nỗi giận thét lên, chỉ cảm thấy nam nhân trên người bỗng nhiên toàn thân hung hăng cứng đờ, thật giống như hấn kinh quá mãnh liệt chạy nước rút sắp bắn ra. Tinh hoa lúc trạng thái đồng dạng, ngăn người bắt động xong, một cổ chất lỏng ẩm áp lập tức hiện ra, cũng không phải xuất tại trong cơ thể của nàng, mà là nhỏ tại trên mặt của nàng !

"Ừng ực ~ "

Trương tổng giam trừng một đôi mắt không hề sinh cơ từ trên thân thượng Trần Dương lộn xuống, lộ ra mặt béo đầy hung ác của Lưu Thiên Lương ra, mà mặt mũi Trần Dương đầy dờ dẩn giương cái miệng nhỏ nhắn, vô ý thức sờ sờ chất lỏng ẩm áp trên mặt, nó có màu đen kịt lại hơi thối, so tinh hoa trong cơ thể nam nhân còn buồn nôn hơn vô số lần !

Trần Dương hoàn toàn bối rối mà nhìn lấy hắc dịch trong tay, bản năng liền muốn tiếp tục thét lên, nhưng mà Lưu Thiên Lương lại một tay mà đẩy tay nhỏ bé của nàng ra nói ra: "Đừng kêu ! Nhanh đi tìm một chỗ rửa mặt, máu của vật kia nếu nhỏ vào trong miệng của người, người làm không tốt cũng sẽ biến thành như hấn !"

"Lưu ... Lưu Thiên Lương ! người ... người giết hấn?"

Trần Dương vội vội vàng vàng đi ra ngoài rửa mặt rồi, Tiêu Lan gắt gao núp ở góc tường rốt cục ngẩng đầu lên, tương tự trương một cái miệng nhỏ nhắn như tờ giấy, khuôn mặt trắng bệch nhìn từ thi trên mặt đất, cái ót của Trương tổng giam đã bị Lưu Thiên Lương toàn bộ bỏ, não tương đen bạch hỗn hợp lại cùng nhau so đậu hủ mốc meo nhìn còn muốn sấm nhân, mà Lưu Thiên Lương cúi người đem búa nhuộm máu tại trên thi thể xoa xoa, có chút mờ miệng khí hỏi "Lẽ nào người còn có cái gì biện pháp tốt hơn sao? Cái này cũng đã không phải người rồi!"

"Ngày ... Vậy hấn là cái gì?"

Trong đầu Tiêu Lan là một mảnh hỗn loạn tung bừa, nhìn về phía ánh mắt của Lư Thiên Lương tràn đầy sợ hãi cùng không liệu, nhưng mà lần đầu tự tay giết người nên Lư Thiên Lương kỳ thật trong lòng cũng vô cùng hoảng loạn, lại giả bộ mặt mũi đầy không sao cả, từ trong túi tiền lấy ra một điều thuốc, "Lạch cạch" một tiếng nhen nhóm, sau đó hít một hơi sâu!

Thuốc lá có tác dụng cảm xúc ổn định, sương mù màu trắng tại trong phổi Lư Thiên Lương dạo qua một vòng xong, hắn lập tức cảm thấy thất thượng bát hạ tâm cuối cùng thoáng rơi xuống trở về, lúc này mới lắc đầu nói ra: "Ta cũng không biết, nhưng mà bên ngoài rất nhiều nơi đều thoát ra loại quái vật này, nếu như không đánh đầu cho dù dùng súng cũng đánh không chết, chẳng những cần người còn ăn thịt người, ta cảm thấy được bọn họ cùng hoạt thi trong điện ảnh thượng rất giống nhau, làm không tốt đó là hoạt thi !"

"Hoạt thi?"

Ánh mắt Tiêu Lan lộ ra thần sắc vô cùng mê mang, nàng cực ít xem phim nên căn bản không rõ hoạt thi là cái gì, theo bản năng hỏi "Người nói là cái loại cương thi này sao?"

"Không kém bao nhiêu đâu, cương thi, hoạt thi, Zombie, chỉ cách gọi bất đồng mà thôi, nhưng ta biết được thi thể bọn họ là sống lại, gọi hoạt thi có lẽ chuẩn xác nhất !"

Lư Thiên Lương không sao cả gật gật đầu, cười đối với Tiêu Lan đưa tay ra, nhưng mà Tiêu Lan thì không có tiếp nhận hảo ý của hắn mà tự mình chống vách tường đứng lên, nhìn xem phòng họp đã một mảnh hỗn loạn, nàng nắm bắt mi tâm bắt đầu đi lắc đầu, quay đầu đối với Nghiêm Như Ngọc đang ngồi xổm bàn ở dưới hội nghị nói ra: "Tranh thủ thời gian gọi điện thoại gọi xe cứu thương đi, tất cả mọi người vì Lư Thiên Lương làm chứng nhận, hắn là bắt đầu đi mới giết chết lão Trương đấy!"

"Đồng ... Chủ tịch ..."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nghiêm Như Ngọc trắng bệch từ dưới bàn hội nghị bò lên đi ra, bởi vì vừa mới chui bàn nên động tác đứng quần có chút quá lớn, quần bó hồng nhạt dưới thân đã nứt ra một cái lỗ hồng lớn, chẳng những lộ ra một cặp đùi trắng nõn đẹp, mà ngay cả quần lót màu trắng viền tơ đều lộ ra một điểm hấp dẫn bên cạnh !

Lư Thiên Lương ngêng ngang chăm chăm vào đùi Nghiêm Như Ngọc mà nhìn, nhưng mà Nghiêm Như Ngọc trước đó vô cùng cao ngạo cũng không lớn dám nhìn về phía hắn, ánh mắt né tránh nhìn một chút thanh búa sáng loáng trong tay hắn, sau đó giờ điện thoại đối với Tiêu Lan nói lắp bắp: "Ta ... Ta đã gọi điện thoại, nhưng mà vô luận cảnh sát hay là bệnh viện đều căn bản không gọi được, toàn bộ ... Toàn bộ đều là đường dây bận đấy!"

"Chủ tịch ..."

Nghiêm Như Ngọc còn nói chưa vừa dứt, Trần Dương vừa mới đi ra ngoài lại nhanh chạy trở về, mà ngay cả hắc dịch trên mặt cũng còn chưa kịp lau, giờ một cái điện thoại mặt mũi đầy vẻ hoảng sợ lớn tiếng nói: "Lầu ... Dưới lầu có người trở lại báo lên nói, các công nhân viên tất cả đều nổi điên, bọn họ gặp người liền cắn, đã bị cắn chết rất nhiều người rồi!"

"Không xong, không xong ..."

Lão nương pháo Hoàng Bình Phát cũng như điên chạy vào, nhưng mà vừa tới cửa liền nặng nề té lộn mào một cái, thế mà hắn căn bản không cảm thấy đau đớn, té cút té đại đứng lên hô lớn: "Lý tổng cùng Vương tổng toàn bộ đều bị cắn chết rồi, đầu ... Đầu đều bị kéo ra rồi, phía dưới tất cả đều là máu, phun tất cả đều là máu ah ..."

"Cái gì? Tại sao có thể như vậy? Tranh thủ thời gian mang ta đi xem ..."

Sắc mặt Tiêu Lan mạnh mẽ biến đổi, hết sức đẩy ra một cái ghế vương bận muốn đi ra đi, nhưng mà Lư Thiên Lương lại kéo nàng lại, nhủu lông mày lại nói ra: "Chủ tịch người ngàn vạn không thể xúc động, nếu không sẽ có thể không về được!"

"Người buông ta ra... công ty ta không có khả năng xuất hiện chuyện lớn như vậy ..."

Tiêu Lan tức giận đẩy Lư Thiên Lương ra, mặt mũi đầy quật cường chạy đi, mà là gan Hoàng Bình Phát cũng lớn đến lạ, khóc sụt sùi ngăn nàng lại nói ra: "Thực không thể đi đâu, chủ tịch, nếu không phải ta chạy trốn nhanh, bọn họ ngay cả ta cũng muốn cắn chết đó, người phía dưới tất cả đều đã điên rồi !"

"Không được ! Cho dù chết ta cũng muốn đi xem rõ ngọn ngành ..."

Tiêu Lan vô cùng cố chấp khoát tay chặn lại, quay người trở lại đột nhiên chỉ vào Lư Thiên Lương lớn tiếng nói: "Lư Thiên Lương ! Người đã có kinh nghiệm hãy cùng ta cùng một chỗ xuống dưới, 300 vạn trưởng này ta có thể cân nhắc xóa bỏ !"

"À? Ta? Ta? Chuyện này. ..."

Lư Thiên Lương chỉ vào chóp mũi của mình lập tức choáng tại chỗ, tuyệt đối không nghĩ tới Tiêu Lan lại có thể biết chọn mình đi chịu chết, gương mặt hắn lập tức vừa cười vừa nói: "Chủ tịch, chuyện này. ... Đây cũng không phải là chuyện đùa, người là chưa thấy qua sự lợi hại của bọn hắn, thứ này không đánh đầu căn bản không chết được đâu, hơn nữa ta khuyên người thật sự không nên xuống dưới, ở này chờ cảnh sát tới cứu viện chẳng lẽ không được sao?"

"Người đến cùng còn là đàn ông không? Ngay cả ta còn không sợ mà người đã sợ rồi?"

Tiêu Lan đầy tức giận mà trừng mắt Lư Thiên Lương, nhưng mà Lư Thiên Lương lại đem đầu dao động như cái trống chi Đình Từ Thần trên mặt đất đã được Nghiêm Như Ngọc cứu tỉnh, khinh thường nói: "Đây cũng không chỉ một mình ta là nam nhân, người hoàn toàn có thể cho bọn họ trước tiên đi xuống xem một chút nha, công ty cũng có một phần của bọn hắn đó, không có đạo lý để cho người một nữ nhân xung phong đi đầu!"

"Hừ ~ người không nên tính toán, bót ở chỗ này dong dài, đem búa cho ta, chính ta đi..."

Tiêu Lan đi nhanh xông lại tóm lấy búa trong tay Lư Thiên Lương, mà Lư Thiên Lương vội vàng đem tay nâng cao, bắt đắc dĩ gật đầu hô: "Hào hảo tốt sợ người rồi, ta đi còn không được sao? Bất quá ta yêu cầu Đình Từ Thần cùng Hoàng Bình Phát theo ta cùng đi, cho dù đã xảy ra chuyện tốt xấu cũng có giúp đỡ phải không!"

"Từ Thần ! người như thế nào đây?"

Tiêu Lan lập tức quay đầu nhìn về phía Đình Từ Thần, nhưng mà Đình Từ Thần trong nháy mắt hướng trong ngực Nghiêm Như Ngọc nghiêng một cái, giả trang ra một bộ dáng chết gà, le đầu lưỡi hữu khí vô lực nói ra: "Tỷ , ta ... Ta thật sự không được , đầu thật choáng váng, muốn ới ..."

"Chủ tịch, trên đầu Từ Thần hấn sưng lên cái thật là lớn, nhất định là chấn động não, hãy để cho hắn ở tại chỗ này nghỉ ngơi thật tốt đi!"

Nghiêm Như Ngọc ôm thân thể Đình Từ Thần, mặt mũi tràn đầy đau lòng nhìn Tiêu Lan, Tiêu Lan chỉ có thể tức giận giậm chân một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà trừng Đình Từ Thần, sau đó quay đầu nói với Lư Thiên Lương: "Vậy ta với người đi, có ta vì người ngăn cản ở phía trước được chưa? Hoàng Bình Phát ngoại trừ biết tính số, người còn trông cậy vào hắn có thể làm gì?"

"ok ! người là Boss, người định đoạt !"

Lư Thiên Lương đột nhiên vô cùng dễ nói chuyện nhẹ gật đầu, nhưng mà ánh mắt lại có chút âm hiểm nhìn về phía hai nam nữ bị thương một bên, nữ nhân bị cắn cái mũi đã triệt để hôn mê, nằm trên mặt đất như heo chết không nhúc nhích, mà nam nhân bị cắn tổn thương bắp đùi thì về mặt tức giận ngồi ở trên ghế sa lon thờ hồn hèn, đem Lư Thiên Lương lĩnh vào vị nữ Bí thư đẹp đẽ kia, chính hai mắt đắm lệ sưng mù, dùng một cái khăn tay lau mồ hôi lạnh trên mặt cho mình!

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nữ Cường Nhân Kiên Trì (Thượng)

"Nghiêm Như Ngọc, các người ở lại chỗ này, không ngừng gọi điện thoại cấp cứu cho ta, ta theo Lư Thiên Lương đi xuống xem một chút!"

Tiêu Lan không có chú ý về âm hiểm trên mặt Lư Thiên Lương, mà có chút thờ phào một cái xong liền dẫn dò Nghiêm Như Ngọc một câu, mà bọn họ trong cả cái gian phòng họp này chạy cũng không quá đáng còn thừa mười mấy người, ngoại trừ bốn nam nhân bên ngoài, nữ nhân ngược lại chiếm đại đa số .

Tiêu Lan là thứ tính cách sấm rền gió cuốn, điều chỉnh tốt chú ý xong cũng không còn thấy nàng có bao nhiêu sợ hãi, phát phát tay nói đi là đi, bất quá Lư Thiên Lương thuận tay đảm nhiệm mở túi du lịch của mình xong thì lại dừng bước lại, nhìn Trần Dương cạnh cửa có chút không liệu nói ra: "Trần Bí thư, dấu vết máu trên mặt người vẫn là tranh thủ thời gian đi xử lý một chút đi, nói không chính xác bên trong sẽ có cái gì mấy thứ bẩn thỉu !"

"Được... Tốt !"

Trần Dương theo bản năng nhẹ gật đầu, quay người cùng theo Tiêu Lan đi ra cửa, mà Tiêu Lan đứng ở trên hành lang có chút do dự một chút, nói câu chờ chút xong thì trực tiếp đi phòng làm việc của mình , Trần Dương liền đứng tại chỗ trở lại đầy phức tạp mà nhìn Lư Thiên Lương , cái miệng nhỏ nhắn không có chút huyết sắc nào nhẹ nhàng nhuyền động một hồi lâu, lúc này mới nhỏ giọng nói: "Cảm ơn người đã cứu ta, Lư đại ca !"

"Không có việc gì ! Tiện tay mà thôi..."

Lư Thiên Lương không sao cả lắc đầu, thuận tay mang tới cửa phòng họp, sau đó tại trong ánh mắt kinh ngạc của Trần Dương lại đem búa của mình đưa cho nàng, thấp giọng nói với nàng: "Búa lấy được, nếu có vật kia đi lên, người nhắm chuẩn đầu của bọn hắn hung ác bỏ một cái là được rồi, còn có, rửa mặt xong tuyệt đối không nên lại trở về phòng họp, biết không?"

"Vi... Vi cái gì?"

Trần Dương tràn đầy khiếp sợ nhìn một chút thanh búa sáng loáng trong tay, mà Lư Thiên Lương lại lắc đầu, vỗ bờ vai của nàng nói ra: "Nhớ kỹ ta sẽ không hại người là được rồi, tùy tiện tìm địa phương an toàn trốn đi chờ cứu viện là được rồi!"

"Được... Được rồi !"

Trần Dương rất là không hiểu nhìn Lưu Thiên Lương, lại vẫn gật đầu, mà lúc này Tiêu Lan đã từ bên trong phòng làm việc của nàng đi ra, chỉ nàng biến hóa nhanh chóng rõ ràng hoàn thành một cái Golf cầu nữ lang, bộ váy một thân chức nghiệp chẳng những đổi thành trang phục bình thường rộng thùng thình, trong tay vậy mà cũng nhiều ra một cây cơ hợp kim ti-tan chế thành, mặt không thay đổi đối với Lưu Thiên Lương vậy vậy tay hô: "Đi thôi! Có cần hay không ta dẫn đường cho ngươi?"

"Sao có thể chứ? Vì ngài mở đường là vinh hạnh của ta!"

Lưu Thiên Lương cười hắc hắc, vội vàng từ trong túi du lịch rút ra gậy khóa tròn của mình, vui vẻ chạy đến trước mặt Tiêu Lan chân chó bình thường thò tay dẫn đường, mà Tiêu Lan mang theo gậy tròn còn bản năng đi về hướng thang máy, lại bị Lưu Thiên Lương kéo lại, nghiêm chỉnh nói với nàng: "Đầu còn có thể dùng thang máy chứ, vạn nhất cửa vừa mở ra tất cả đều là những vật kia, chúng ta dù muốn cũng đều chạy không thoát, chỉ có thể đi thang lầu!"

"Hả?"

Tiêu Lan nhẹ nhàng đem cánh tay từ trong tay Lưu Thiên Lương rút ra, cũng không có phản bác hấn, mà là đầy bụng hồ nghi hỏi: "Lưu Thiên Lương! Tại sao ta cảm giác ngươi đối với chuyện này thật sự rất có kinh nghiệm đâu này? Ngươi từ eo lấy ra búa cũng đã đủ kỳ quái, hơn nữa trong bọc rõ ràng còn mang theo một cây gậy tròn, lẽ nào ngươi đã biết rõ công ty chúng ta nhất định sẽ gặp chuyện không may?"

"Ta cũng không có năng lực dự đoán tương lai, bên ngoài hiện tại rất loạn, ta chỉ là lo trước khỏi họa mà thôi..."

Lưu Thiên Lương rất là vô tội nhún nhún vai, trong lòng tự nhủ ngươi muốn là tận mắt nhìn thấy một cái nữ nhân coi trường ăn hết hàng xóm nhà mình, trên đường lại nghiền phế đi một cái nữ hoạt thi, vậy ngươi cũng nhất định sẽ cùng ta cũng như thế, hận không thể trên người lưng mang theo bom nguyên tử đi ra ngoài mới tốt, nhưng mà những lời này hẳn vô ý cùng Tiêu Lan nhiều lời, chỉ có thể bắt đắc dĩ nói: "Đi thôi! Chờ ngươi tận mắt nhìn đến tràng diện những quái vật ăn thịt người thì có lẽ ngươi sẽ có thể hiểu được tâm tính ta bây giờ rồi!"

"Hừ ~ ta đây tạm thời lại tin ngươi một hồi, chỉ mong ngươi đừng lại để cho ta thất vọng!"

Tiêu Lan còn có chút hồ nghi đánh giá thoáng một phát Lưu Thiên Lương, sau đó nắm chặt cây cơ đi theo Lưu Thiên Lương hướng thang lầu đi đến, nhưng mà Tiêu Lan lúc này mới chú ý tới, tiếng báo động thê lương ngoài cửa sổ cuối hành lang đã vang động trời rồi, rõ ràng mới là vào lúc giữa trưa, có thể nhiều đóa ráng đỏ cũng đã ánh đỏ lên bầu trời, quý dị trên không trung lẫn lộn, để cho trong lòng mọi người không tự chủ được sinh ra một loại cảm giác nặng trĩu!

"Hừ ~"

Tay trái Lưu Thiên Lương nhẹ nhàng nhắc lên cửa chống lửa ở trên thông đạo, cũng không quay đầu lại mà thấp giọng nói với Tiêu Lan: "Tận lực đem bước chân phát ra nhẹ nhất đi, những vật kia có thể vô cùng hung dữ, có thể nhảy dựng rất xa, nếu phát hiện không đúng, lập tức chạy tới đó!"

"Ít nói nhảm, ta không cần ngươi phải dạy!"

Tiêu Lan không nhịn được đẩy Lưu Thiên Lương một cái, đối với loại người quá phận như hắn coi chừng tựa hồ rất là xem thường, mà Lưu Thiên Lương nhìn bạch cô nàng này còn không biết những hoạt thi kia vô cùng lợi hại, chỉ có thể bắt đắc dĩ lắc đầu, nhẹ nhàng dùng sức đẩy ra cửa chống lửa khép hờ.

Cửa chống lửa giống như một quái thú miệng rộng đang mở ra, tùy theo hiện ra đến chính là một mảnh lơ mơ, lộ trình thang lầu chỉ có hạn mấy nơi mở cửa sổ, cho nên tầm nhìn hết sức thấp, mà trên vách tường lắp đặt đèn chỉ thị sơ tán cũng xanh lét đầy, tựa hồ sợ hãi trong hành lang không đủ âm trầm khủng bố vậy!

Lưu Thiên Lương cao cao gior gậy tròn khóa trong tay phải lên, nhẹ nhàng phóng ra bước chân bước vào trong hành lang, mà một cỗ U Hân chỉ khi không giống với nơi khác lập tức hướng hắn cuốn tới, để cho hắn không kiềm hãm được run run xuống, nhìn qua phía trước chỉ có thể miễn cưỡng thấy rõ mặt đường, hắn thật sự bắt đầu hối hận tại sao tâm mình cứ nhuyến như vậy, lần này hiển nhiên không phải cùng nữ tiểu sai đạo phổ, một cái không tốt thì khả năng phải đem cái mạng nhỏ của mình chôn vùi ở chỗ này, cho dù mình thật đã chết rồi, Tiêu Lan cũng không biết còn có thể hay không nhớ được mình!

"BA~ ~"

Cái đèn sợi von-fram trên đỉnh đầu đột nhiên lóe lên, không có dấu hiệu nào nổ tung, miếng thủy tinh đánh vào trên mặt Lưu Thiên Lương trực tiếp để cho hắn "NGAO" một tiếng kêu quý, ném cây gậy trong tay liền chạy ngược về, vừa mới chuyển thân liền chứng kiến Tiêu Lan đang một tay vịn tại một cái chốt mở cảm ứng, đây chính là kinh nghiệm nhìn hắn!

"Thật sự là cần phản ứng lớn thế không, tặc cái bóng đèn mà phải kinh hãi vậy sao?"

Mặt mũi Tiêu Lan đầy vẻ khinh bỉ trừng mắt Lưu Thiên Lương, cái cằm xinh đẹp ngẩng lên thật cao tựa hồ hận không thể đâm cái lỗ thủng lên người hắn, mà Lưu Thiên Lương nặng nề thở nhẹ ra, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, tức giận xong Tiêu Lan nói ra: "Đại lão bản của ta, nhờ ngươi làm chuyện gì thì trước đó nói ta được không? Người dọa người là sẽ dọa người ta chết khiếp!"

"Ta xem ngươi là tự mình ở cái này hù dọa mình, không cần phải ngươi tới mở đường rồi, mở ra, chính ta..."

Tiêu Lan lúc này đẩy Lư Thiên Lương đang vô cùng uất ức ra, trên vai khiêng cây cơ sải bước đi xuống lầu dưới, tư thái nữ cường nhân bày ra mười phần ngạo khí, mà Lư Thiên Lương nhìn bóng lưng nàng hấp tấp, cũng có lòng muốn để cho nàng ném thử lợi hại, không phải vậy nàng sẽ luôn xem thường mình, đem mình làm thành người nhát gan ma-cà-bông, vì vậy hắn nhất gây tròn lên liền chậm rãi đi theo nàng đi xuống dưới, tận lực tách ra một cái khoảng cách không gần không xa!

Tầng hai mươi tám của Đại lâu xuống tầng ba thì trên cơ bản đều là khu vực mang tính công năng, giống nhiều phòng họp chức năng cùng phòng tập thể thao cùng với phòng máy đều tại nơi đây, rồi xuống tầng hai mươi lăm mới thật sự là khu vực làm việc, cho nên Tiêu Lan nín một luồng khí nóng mà sải bước đi xuống dưới, mỗi khi đến một tầng liền nặng nề đập sáng một cái chốt mở, thanh âm cùng to mồm, Lư Thiên Lương biết rõ đều là xông mình tới!

Một hơi chạy tới tầng hai mươi một, Tiêu Lan mới có chút thở hổn hển mà dừng bước, trong miệng Hoàng Bình Phát thì Lý tổng cùng Vương tổng chết bất đắc kỳ tử tại văn phòng tầng này, bọn họ cũng là hai cái chính phó tổng giám đốc dưới cờ chi nhánh công ty thương vụ điện tử, chỉ muốn khai phá cửa liền sẽ xuất hiện một cái hành lang, bên trái là tầng giữa có phòng làm việc lãnh đạo, mà mặt phải thì tất cả đều là khu vực làm việc kiểu mở rộng hiện đại hoá!

Tiêu Lan đứng ở cửa lớn đóng chặt trước, nhìn phía trước mặt hai cái tay cầm cửa màu bạc, trong lòng mặc dù hơi có chút do dự, nàng vẫn là dứt khoát bắt tay đập đi lên, bởi vì nàng biết rõ Lư Thiên Lương cái tên xấu xa kia đang ở sau lưng nhìn nàng, giờ phút này dù là một tia nhát gan thì nàng cũng không thể toát ra được, nàng muốn giống mẫu thân mình tay không sáng lập công ty này vậy, không sợ bất luận cái gian nguy gì, đem tất cả khó khăn toàn bộ đập ở dưới chân!

Bạn đang đọc truyện *Thành Tri Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nữ Cường Nhân Kiên Trì (Trung)

"Két. ~ "

Cửa chống lửa nặng nề rốt cục bị Tiêu Lan dùng sức kéo ra rồi, nhìn xem bên ngoài yên tĩnh tựa hồ không có một chút dị thường, Tiêu Lan vụng trộm thở nhẹ ra, có thể thái dương thượng lại vẫn là không cách nào ức chế chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, nàng cuối cùng cảm nhận được một điểm tâm tình mới của Lư Thiên Lương, dù sao thời điểm mọi người đối mặt vật thể không biết sẽ đều mang tâm trạng sợ hãi, bản năng nghĩ muốn bảo hộ mình, Tiêu Lan cũng không biết bên ngoài chờ đợi mình sẽ là cái gì, tìm đập tự nhiên mà vậy càng thêm nhanh!

Bên tai tựa hồ còn vang trở lại tiếng cảnh báo rung trời bên ngoài này, cùng so với hành lang quý dị yên tĩnh trước mặt khiến Tiêu Lan cảm giác được mình thật giống như tiến nhập một thế giới khác vậy, nàng theo bản năng nắm thật chặt cán bóng rổ trong tay, trong đầu lại không tự chủ được nghĩ tới tư thế, Lư Thiên Lương vừa mới giờ gây tròn mặc dù có chút không quá tình nguyện, nhưng có thể nàng vẫn là học bộ dạng Lư Thiên Lương, dùng hai tay đem cây cơ nắm ở lên vai, đệm lên mũi chân thật trọng đi ra ngoài!

Trên hành lang một mảnh yên tĩnh, Tiêu Lan đang khiêng cây cơ theo bản năng hô hấp chậm lại, ngó đảo dác đi lên phía trước xem xét, mà ra thang lầu chính là một gian WC toa-lét nam trái nữ phải, trước cửa còn điểm rất nhiều chậu cây giả màu xanh biếc, một cái vòi nước không đóng chặt vẫn nhỏ giọt từng giọt nước xuống, có thể xuất kỳ là, cách khoảng cách xa như vậy nhưng Tiêu Lan vẫn rõ ràng nghe được thanh âm giọt nước rơi, hơn nữa mỗi tí tách hạ xuống, trái tim nàng liền cũng nặng nề run rẩy xuống, bất quá nàng lập tức liền minh bạch cái nguyên nhân trong đó, là tầng lầu này quá mức an tĩnh, an tĩnh đến mức hậm chí khiến người ta cảm thấy áp lực!

Tiêu Lan một bước dừng lại đi về phía trước, khu vực này ngoại trừ bên ngoài quá mức yên tĩnh, giống như cũng không có bất kỳ dị thường, nàng rất nhanh liền đi tới cong chỗ hành lang, cũng lập tức phát hiện nơi này bất thường!

Bên trái chính là phòng làm việc của lãnh đạo cấp cao, có thể không tính quá lớn nhưng trong khu vực có bảy tám cánh cửa phòng đều mở rộng ra thật to ở đây, đóng lớn sổ sách tài liệu cũng giống như thiên nữ tán hoa mà rơi là tả đâu đâu cũng có, mấy cái dấu chân rõ ràng càng là trực tiếp giẫm qua trên tư liệu, ánh mắt Tiêu Lan tốt thoáng một phát liền thấy đó là mấy phần bảng báo cáo tài vụ cơ mật, nhưng hôm nay lại giống đồ bỏ đi bình thường mà ném xuống đất không người hỏi thăm!

Lông mày trắng lười lười của Tiêu Lan nhẹ nhàng co quắp hạ xuống, minh bạch nếu như không là có đại sự xảy ra, sổ sách trọng yếu như vậy tuyệt sẽ không như vậy mà tùy ý ném xuống đất, nàng bản năng muốn đi qua xem rõ ngọn ngành, nhưng mà xuất phát từ nữ tính trời sanh cẩn thận, nàng vẫn là dừng bước lại quyết định đi trước khu vực nhiều người rồi nhìn kỹ hẳn nói, chẳng qua là khi nàng chuyển thân rón rén đi đến chỗ khúc quanh, một đôi Huyết thủ ẩn dị thường chói mắt lập tức nhảy vào bên trong hốc mắt của nàng!

"A... ~ "

Tiêu Lan thật nhanh che lại miệng, sợ mình sẽ không cẩn thận la lên, nàng gắt gao nhìn Huyết thủ ẩn đáng sợ trên mặt đất, trong đầu lập tức hiện ra một cái tràng diện khủng bố một công nhân nằm rạp trên mặt đất vùng vẫy giãy chết, lại bị những cái quái vật... vô tình kia tươi sống đi phân thây!

Tiêu Lan bụm lấy cái miệng nhỏ nhắn tròn vẹn hít sâu bảy, tám hơi, mới cuối cùng đuổi đi cảm giác hít thở không thông này, trái tim nàng giờ phút này đã nổi trống mà bắt đầu nhảy lên, tay phải nắm cây cơ cũng như đã triệt để bị thấm ướt vậy, có thể một phần không khỏi cảm giác an toàn để cho nàng theo

bản năng nhìn về phía bên phải của thang lầu, nhưng mà đầu bậc thang trống rỗng thậm chí ngay cả nửa cái bóng người cũng đều không có, điều này làm cho nàng lập tức sửng sốt, cảm giác ủy khuất lập tức hiện đầy trong lòng, nàng liền cắn răng nghiêng lợi tại trong lòng mắng một câu vương bát đản !

Đúng! Tiêu Lan có chút mong muốn chạy thoát, người khác nói cho nàng vĩnh viễn không thể thay thế cho cảm thụ bản thân của nàng, cho dù Hoàng Bình Phát đã nghiêm trọng nói cho nàng biết dưới lầu tất cả đều là thi thể cùng vết máu, có thể tại trong óc nàng hình thành cũng không quá đáng là một người nằm rạp trên mặt đất cùng từng đoàn từng đoàn nhan sắc đỏ tươi, một điểm khái niệm trực quan cũng đều không có, nhưng bây giờ nàng chỉ là vừa mới cảm thụ thoáng một phát sự quý giá của nơi này, nàng liền sợ đến ngay cả thở gấp cũng không được rồi!

'Không được ! Ta không có khả năng lùi bước, ta ít nhất phải hiểu rõ tại đây đến tột cùng xảy ra chuyện gì mới có thể đi, ta không thể để cho người khác xem chuyện cười của ta ...'

Một cỗ chấp niệm không chịu thua bỗng nhiên hiển hiện trong lòng của Tiêu Lan, lập tức liền để cho nàng nghĩ về những mưa gió mười mấy năm qua từ lúc mình tiếp quản công ty mẫu thân, bao nhiêu lần đứng ở trước khó khăn bài sơn đảo hải, nàng cũng là cỗ chấp niệm chưa từng có từ trước đến nay này, mới từng bước một đem một công ty nhỏ, mà tạo thành kích thước khổng lồ hôm nay như vậy!

Bên tai bỗng nhiên truyền đến một ít thanh âm sột sột soạt soạt, nghe thật giống như có người từ trong vò chính rút...ra giống như một giọt mồ hôi đồ chua, bất quá Tiêu Lan không để ý đến, lần nữa nắm chặt cây cơ Golf lạnh như băng, ánh mắt kiên định hướng một cái đầu hành lang thật to khác bước ra một bước, chỉ là hôm nay xảy ra sự kiện nhất định phá vỡ quan niệm cả đời này của nàng, bởi vì ... này không phải tại quan trường mà nàng rõ như lòng bàn tay, càng không phải là tại Thương Hải mà nàng dễ sai khiến, tại đây ! Chủ định sẽ trở thành một thế giới vô cùng máu tanh!

"Ặc ..."

Trong miệng Tiêu Lan đột nhiên phát ra thanh âm như là hít thở không thông, ánh mắt nàng lập tức bị trừng đến lớn nhất, nhìn trước mắt một mảnh núi thấy biển máu khủng bố đến chỉ cực, da đầu nàng đón lấy một trận run lên, toàn bộ lỗ chân lông toàn thân bắt đầu dựng ngược lên !

Nàng là cỗ nào muốn dùng tốc độ nhanh nhất lúc này rồi đi thôi nơi này, có thể hết lần này tới lần khác tay chân không có chút nào nghe sai sử, trầm trọng tựa như rót đầy khối chì vậy, khó trách nàng vừa mới nghe được âm thanh kỳ quái liên tiếp, thì ra đây đều là lúc vài chục con hoạt thi tại sinh sôi nuốt luôn nhân thể phát ra âm thanh nhấm nuốt!

Khu vực làm việc lớn như vậy đã triệt để trở thành một mảnh nhân gian Địa ngục, máu tươi cùng thi cốt đầy đất tùy ý có thể thấy được, các công nhân nòng cốt viên của nàng hôm nay toàn bộ hóa thân trở thành Ác Ma da người, đem đồng nghiệp của bọn họ, bằng hữu thậm chí là thượng cấp cùng người yêu toàn bộ nuốt vào trong bụng, đầu đầu cũng có cái bàn cùng Computer bị lật, chân cụt tay đứt thật giống như đã trở thành vật trang trí trong đó!

Quang Tiêu Lan thấy hoạt thi liền đạt tới hai mươi, ba mươi con, toàn bộ trên hành lang không phải thi thể huyết nhục mơ hồ, thì chính là hoạt thi đang đại lực nhấm nuốt, huyết tương dày đặc cơ hồ đầy toàn bộ hành lang, mà chỗ 3 - 4 m trước mặt Tiêu Lan, một nam một nữ hai cái hoạt thi chính án lấy một cỗ thi thể to mọng không đầu mà ăn như gió cuốn, Tiêu Lan liếc liền từ giày da màu rậm nắng giá cao trên cặp chân thi thể kia mà nhận ra thân phận của hắn, đúng là Vương tổng quản lý tài cao mà nàng gần đây dùng lương đào tới chỉ nhánh công ty!

Bất quá hai cái hoạt thi đang tại nuốt luôn Vương tổng căn bản không để ý thân phận lúc trước của hắn, nữ hài mặc váy ngắn vàng nhạt tựa hồ còn là Bí thư của chính hắn, có thể nàng đã triệt để đem đầu thi thể tiến vào trong bụng, hoàn toàn không quan tâm đầy ngập mập đầu này, đầu giường lên liền kéo ra một đầu ruột mập bóng bẩy, răng rắc rắc hướng trong miệng hút mạnh !

Có thể theo tiếp xúc mà động tác nữ hài nuốt đột nhiên chậm lại, hai mắt màu xám trực câu câu nhìn về phía Tiêu Lan dò dẫm, mà ngay cả nam hài bên cạnh nàng cũng giống như có cảm giác mà ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Tiêu Lan liền lập tức mở ra miệng lớn dính máu, mặt mũi đầy dử tợn gào thét muốn nhào đầu về phía trước!

Khuôn mặt Tiêu Lan tái đi đến cùng, căn bản đã quên cầu cán khiêng ở đầu vai, nàng mở ra cái miệng nhỏ nhắn theo bản năng liền muốn thét lên, nhưng mà một cái bàn tay lớn đột nhiên xuất hiện lại mạnh mẽ đè miệng của nàng xuống, một tay lấy nàng thật chặt mà ôm vào lòng kéo ra sau một bước, sau đó thấp giọng tại bên tai nàng thật nhanh nói ra: "Đừng la! Là ta ..."

Tâm tư đều thiếu chút nữa nhảy ra cổ họng, Tiêu Lan vội vàng ngừng thở, gắt gao nắm lấy nắm đấm không dám giãy dụa, mà nghe đạo thanh âm quen thuộc kia, bắp thịt toàn thân đã căng cứng của nàng cuối cùng mới có chút thả lỏng ra, nam nhân sau lưng ôm nàng tùy ý từng bước từng bước sau đó mới chậm rãi thối lui, mà hai cái hoạt thi muốn phốc lên cũng chậm rãi thống đầu xuống, tiếp tục ghé vào trên thi thể phàm ăn !

"Nhớ kỹ ! Hoạt thi tại thời điểm ăn uống, tuyệt đối không nên tới gần bọn họ phạm vi khoảng bốn mét, đó là cảnh giới tuyến của bọn họ, đừng một cái bọn họ sẽ đi qua cắn người ..."

Lưu Thiên Lương trực tiếp đem Tiêu Lan ôm vào bên trong thang lầu đạo, có thể hắn vừa mở miệng nói một câu nói, Tiêu Lan tự lập tức thân thể mềm nhũn muốn hướng trên mặt đất co quắp, Lưu Thiên Lương đành phải đem nàng ôm đến trên bậc thang ngồi, cười hi hi móc ra một điều thuốc lá nhen nhỏ , sau đó không nói lời gì nhét vào bên trong miệng Tiêu Lan, mà Tiêu Lan đoán chừng cũng là đã sợ chẳng vâng, tuyệt không quan tâm điều thuốc ngoài miệng phải hay là không dính nước miếng Lưu Thiên Lương, hít một hơi sâu xong, nhưng vẫn là không khống chế được mà toàn thân run lên.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Nữ Cường Nhân Kiên Trì (Hạ)

"Sợ chẳng vắng chứ? Cái này không cho rằng ta nhát gan nữa chứ?"

Lưu Thiên Lương lại móc ra một điều thuốc lá nhiều nếp nhăn đốt cho mình, rất không có lương tâm mà nhìn khuôn mặt trắng bệch của Tiêu Lan cười ngây ngô, nhưng mà Tiêu Lan lại đột nhiên nổi bão, một cước đá vào trên đùi của hắn, không thèm nói đạo lý kêu lên: "Bảo người đi theo ta, thế mà người chết đi nơi nào? người có biết hay không ta một mình sợ biết bao nhiêu? bọn họ thiếu chút nữa muốn ăn ta rồi người có biết hay không ..."

Trước nay chưa thấy qua tràng diện khủng bố như vậy, đem cảm xúc Tiêu Lan sợ đến triệt để mất khống chế, đôi bàn tay trắng như phấn đánh như mưa rơi vào trên người của Lưu Thiên Lương, trực tiếp đem lời thực giấu ở đáy lòng mình toàn bộ nói ra, nhưng mà Lưu Thiên Lương tâm thần thể mạo chán này có lẽ không có những thứ khác chỗ tốt, có thể ưu điểm duy nhất chính là da dày!

Tựa như bị đám Đại hán cường tráng kia đánh xong một trận vậy mà hắn ngày hôm sau vẫn có thể sanh long hoạt hổ nhảy dựng lên, bởi vậy có thể thấy được da dày chắc nịch đến cỡ nào, cho nên đôi bàn tay trắng như phấn của Tiêu Lan đối với hắn mà nói căn bản chính là mưa bụi phớt qua vậy, ngăn cản cũng không ngăn cản mà để nàng tùy ý phát tiết điên cuồng, thẳng đến khi chính nàng cảm thấy đôi tay tê rất mới chịu ngừng tay, Lão Lưu lúc này mới cười đùa từ từ mà hỏi: "Chủ tịch, sướng rồi chưa? Khó chịu thì cứ đánh lại, da của ta chắc nịch lắm!"

"Người hỗn đản ..."

Tiêu Lan nổi giận đẩy Lưu Thiên Lương ra, ngữ khí rõ ràng lần đầu tiên hờn dỗi..., cái này có thể làm cho Lão Lưu có một loại sáng khoái thụ sủng nhược kinh, đồng thời cũng hiểu được, coi ra mặt nạ cao quý thì Tiêu Lan cũng không quá đáng là một nữ nhân bình thường mà thôi, lá gan của nàng ở phương diện này căn bản không so bất luận kẻ nào lon, hơn nữa nàng đồng dạng cũng rất cần người khác quan tâm, người khác yêu mến!

Vừa nghĩ đến đây, Lão Lưu lập tức nghĩ muốn rèn sắt khi còn nóng, tranh thủ thời gian cùng Nữ thần nhiều sáo sáo cận hồ, hắn rất là vui vẻ lại móc ra một điều thuốc hai tay đưa tới trước mặt của nàng, tràn đầy nịnh nọt mà hỏi: "Chủ tịch, muốn hay không lại làm thêm một điều thuốc? Hút thuốc có thể thư giãn áp lực đó!"

Tiêu Lan đối với Lưu Thiên Lương liếc một cái không nói gì, lại chộp túm lấy điều thuốc lá trong tay hắn, chậm rãi đem đặt ở trên môi đỏ mọng đã khôi phục huyết sắc của nàng, Lão Lưu chân chó bình thường vì nàng đốt thuốc, sau đó mặt mũi đầy tán thưởng nói: "Đẹp! Thật sự là thật đẹp, chủ tịch quả nhiên là nữ nhân trong nữ nhân, dưới tình huống hốt hoảng như vậy mà hút thuốc rõ ràng đều có thể đẹp như vậy, cho dù Nữ thần trong lòng ta cũng không gì hơn cái này rồi!"

"Người có thể hay không đừng vuốt mông ngựa một cách ác tâm như vậy? Ta nghe đến thực buồn nôn!"

Mắt Tiêu Lan lạnh lùng nhìn Lưu Thiên Lương, rất là có chút ý tứ không biết nên khóc hay cười, nàng đối với loại vuốt mông ngựa này cũng nghe đến chán ngấy nên đã sớm miễn dịch, thậm chí so Lưu Thiên Lương buồn nôn gấp 10 lần thì nàng cũng đều trải qua rất nhiều, bất quá nàng tựa hồ vẫn là không cách nào tiêu tan chuyện Lưu Thiên Lương vừa mới vứt bỏ nàng, nhủ lên lòng này không vui hỏi: "Người vừa mới đến cùng chết ở chỗ nào rồi? Ta muốn thực đã xảy ra chuyện, người chịu nổi trách nhiệm sao?"

"Xin nhờ! đại chủ tịch của ta, người có thể đừng như vậy mà oan uổng cho ta được không nào? chính người tới xem một chút đó là cái gì, ta phải đi liều mạng cho người..."

Lưu Thiên Lương tỏ ra tức giận chỉ một ngón xuống dưới lầu, Tiêu Lan theo bản năng ghé vào trên đầu gối của hắn đưa đầu hướng dưới lầu nhìn lại, nhưng mà lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng liền lần nữa hung hăng tái đi, nguyên lai là một cái hoạt thi nam tính có thân hình cao lớn đã bị đánh chết ở tại chỗ góc của hành lang, đầu đã bị người tatoàn bộ nện dẹp, não trắng đen lẫn lộn thành một bãi chảy đầy đất!

Trong lòng của Lưu Thiên Lương bỗng nhiên hung hăng rung động, toàn bộ bởi vì hai quả núi mềm mại trước ngực Tiêu Lan lúc này đang đặt ở trên đầu gối của hắn, chẳng bao lâu sau hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới có thể như vậy cùng Nữ thần của lòng mình thân cận, hắn vẫn luôn cho rằng tiêu Nữ thần là bày ở trên bầu trời cao cao dùng để thưởng thức đấy, căn bản sẽ không lưu cho mình nửa điểm cơ hội đùa giỡn, kết quả là hắn thậm chí có chút ít cảm kích những cái... hoạt thi chết tiệt kia rồi, nếu không phải là bọn họ để cho trong lòng Tiêu Lan đại loạn thì cũng không biết kiếp sau phải chăng có thể đến lượt hắn va vào bộ ngực xốp giòn của Tiêu Lan.!

Bất quá loại này để cho linh hồn Lưu Thiên Lương cũng bắt đầu cảm giác phi thăng thoáng qua tức thì, Tiêu Lan rất nhanh đã thẳng người lên, mặt mũi đầy kinh ngạc hỏi: "Này... Cái cương thi kia ách... Hoạt thi là người giết chết hay sao?"

"Hắc hắc ~ đương nhiên! cây gậy lớn của ca ca lợi hại không..."

Lưu Thiên Lương giờ gây tròn bên người lên đắc ý phi phàm nhìn lấy Tiêu Lan, đã thấy hàn mang trong mắt Tiêu Lan lóe lên, hắn lập tức ý thức được mình đã đắc ý vênh vào rồi, đáng tuổi cười lập tức cứng đờ, vô cùng lúng túng nói: "Đừng... Thực xin lỗi a, chủ tịch, ta người này nói không che đậy miệng rồi, người tuyệt đối không nên để ý nha!"

"Hừ ~ người biết rõ là tốt rồi..."

Mặt mũi Tiêu Lan đầy sương lạnh trừng Lưu Thiên Lương một cái, sau đó đứng dậy nhìn thang lầu tối om dưới lầu, hơi do dự nói ra: "Chúng ta không phải là có thể trực tiếp thông qua thang lầu lúc này rồi khỏi hả? Phía dưới này giống như không có hoạt thi gì?"

"Chủ tịch, lời này ngài đừng nên trách..., ngài mặc dù là một kỳ tài buôn bán, nhưng là đối với loại quái vật này trên cơ bản không có chút ăn ý cùng quan

niệm, hơn nữa ngài quan sát không có chút nào cẩn thận nha..."

Lưu Thiên Lương đầy vẻ bất đắc dĩ đứng lên, chỉ vào hoạt thi đã tử vong nói ra: "Người nọ người xem rồi không phải là nhìn rất quen mắt sao? Đây chính là đầu lĩnh bảo an lâu một, buổi sáng mỗi ngày sẽ cầm bộ đàm tại cửa ra vào nghênh đón ngài đấy, hần sao có thể nhảy lên đến lầu hai mươi mấy chứ, lâu một khẳng định đã sớm luân hãm, mà chúng ta thân ở cái đầu hành lang này thì căn bản không thông tầng hầm ngầm, muốn lái xe đi nhất định phải trước tiên tiến nhập lầu một, chúng ta nếu đột nhiên xông đi ra, vừa mở cửa thì đoán chừng đầy đại sảnh đều là hoạt thi, cho nên ta cho rằng chúng ta vẫn là thành thành thật thật sống ở chỗ này, chờ cứu viện thì đáng tin cậy hơn!"

"Ủm! Nói có chút đạo lý..."

Tiêu Lan cũng không có tức giận, ngược lại vô cùng bình tĩnh nhẹ gật đầu, sau đó đầy kỳ quái nhìn Lưu Thiên Lương hỏi "Ta trước kia làm sao lại không có phát hiện người còn có tổ chất phương diện này đâu này? Lẽ nào ta thật sự là mai một người rồi?"

"Mai một nhất định là mai một, ta dầu gì cũng so Nghiêm Như Ngọc cái cô nàng chỉ biết khoe khoang phong tao kia, dựa vào đuôi vị nữ nhân cường chứ? người rõ ràng cho nàng làm phó tổng giám đốc cũng không cho ta làm!"

Lưu Thiên Lương bắt mắt hết sức hừ hừ, vì chuyện này hần kỳ thật cũng canh cánh trong lòng một thời gian rất lâu, nhưng mà Tiêu Lan lại cười lạnh nói: "Cái này là người cùng Nghiêm Như Ngọc không cùng nguyên nhân chứ? Lẽ nào người thật sự cho là ta là xem ở mặt mũi của Từ Thần, mới khiến cho nàng vào vị trí phó tổng giám đốc chi nhánh công ty của các người hay sao?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

Lưu Thiên Lương có chút nhú mày, tuyệt không cho rằng Nghiêm Như Ngọc ngoại trừ bên ngoài xinh đẹp, còn có chỗ gì hơn người, cho nên hần nhìn Tiêu Lan liền nói ra: "Ta thừa nhận tại công trạng của nàng tiến vào dưới công ty là hoàn toàn chính xác có chỗ bay lên, có thể đó là nguyên nhân đó nàng có cái núi lớn làm chỗ dựa, Đinh Từ Thần nếu có thể không để lại dư lực giúp ta...ta có thể làm so với nàng tốt hơn gấp trăm lần!"

"Hừ ~ đầu lưỡi của người i cũng không sợ gió lớn nhanh..."

Tiêu Lan khinh thường hừ lạnh một tiếng, rồi lại khoát tay nói ra: "Tốt rồi! Bây giờ không phải là cái thời điểm thảo luận với người, chờ có thời gian thì ta lại cẩn thận nói cho người, người là đến cỡ nào là không biết cái gọi là..."

Tiêu Lan nói qua liền quay người chạy lên lầu, mà Lưu Thiên Lương nhìn mông lớn của nàng tại trước mặt mình lác quắc lác quắc, cũng không có nhiều tâm tình cùng với nàng thảo luận chuyện công ty, thêm nhỏ dãi mà ở phía sau lưng Tiêu Lan vừa đi vừa nhìn, thỉnh thoảng Tiêu Lan đột nhiên quay người trở lại, mặt không thay đổi chăm chăm vào cặp mắt của hần, mặt mo của Lưu Thiên Lương lập tức cứng đờ, theo bản năng khoát tay hô: "Ta ... Ta không phải có ý, chỉ ... chỉ nhìn thoáng qua!"

"Lộn xộn cái gì..."

Tiêu Lan không giải thích được khoát khoát tay, nhú lại lông mày hỏi "Ta hỏi người, người có biết hay không bọn họ là như thế nào biến thành hoạt thi hay sao? Là lây nhiễm cái ôn dịch gì, hay là ăn cái gì không nên ăn? Vì cái gì chúng ta là không sao đâu này?"

"Ta đây làm sao biết được chứ?"

Lưu Thiên Lương rất là bất đắc dĩ mở tay ra, nhưng mà nghĩ nghĩ còn nói thêm "Nhóm người thứ nhất như thế nào biến thành hoạt thi ta đây không xác định được, có thể là lây nhiễm cái ôn dịch hoặc là virus gì đi, nhưng trong đó có ít người ta ngược lại thật ra có thể khẳng định, bọn họ là bị những hoạt thi cắn qua xong mới gián tiếp lây đấy, sau đó một truyền mười, mười truyền một trăm, cứ như vậy truyền ra!"

"Người nói là người bị cắn qua cho dù không chết cũng sẽ biến thành hoạt thi?"

Tiêu Lan đột nhiên há to miệng khó có thể tin mà nhìn Lưu Thiên Lương, mà Lưu Thiên Lương vô cùng khẳng định gật gật đầu nói: "Đúng vậy! Có lẽ người không tin, nhưng mà đây là ta tận mắt nhìn thấy!"

"Hỗn đần! Vậy người vì cái gì không nhắc nhở bọn người Đinh Từ Thần, nói hai người bị cắn kia sẽ có thể biến thành hoạt thi? người là có ý đúng hay không? Cũng bởi vì Từ Thần nhằm vào người, người muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết à..."

Khuôn mặt của Tiêu Lan thỉnh thoảng biến sắc, đầy tức giận chỉ vào chóp mũi Lưu Thiên Lương, mà Lưu Thiên Lương cũng thu hồi cười đùa tí tưng thần sắc, trên mặt mặt không thay đổi nhìn Tiêu Lan nói ra: "Tiêu Lan, mặc kệ người có cho là như vậy đấy, nhưng ta đều không có nghĩa vụ đi nhắc nhở bọn họ, người cũng nhìn thấy, Đinh Từ Thần cuối cùng liền một điểm hi vọng cũng không lưu lại cho ta, vẫn muốn đem ta đưa vào đại lao, nếu đổi thành người, người sẽ cứu một cái người có thù oán với người sao? Có lẽ người sẽ đại công vô tư nhưng Lưu Thiên Lương ta làm không được, còn có, Đinh Từ Thần bọn họ cho dù chết cũng không phải ta hại chết đấy, này là mạng của bọn hần!"

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Cái Gọi Là Nhân Tính (Thượng)

"Người ... người thật là không có một chút nhân tính nào..."

Tiêu Lan nhanh cắn chặt hàm răng, cực kỳ tức giận trừng mắt Lư Thiên Lương, mà Lư Thiên Lương nhàn nhạt lắc đầu, chỉ vào vị trí trái tim của mình nói ra: "Có hay không có nhân tính không phải người có thể đánh giá đây, ta chỉ cứu người đáng giá cứu với ta, như người và Bí thư của người Trần Dương, những người khác chết sống không liên quan gì tới ta !"

Lư Thiên Lương nói xong liếc Tiêu Lan một cái, nghiêng người sang thế liền tiếp theo chạy lên lầu, sau đó cũng không quay đầu lại nói ra: "Tiêu Lan ! Ta lại cuối cùng nhắc nhở người một câu, trạng thái nạn này có thể sẽ so với chúng ta tưởng tượng còn lớn hơn, mà trong tòa nhà đại lầu có gần 3000 nhân viên, có một nửa khả năng đều đã trở thành hoạt thi, bây giờ không phải là thời điểm mà người hành động theo cảm tính, tìm địa phương an toàn trốn đi mới là trọng yếu nhất, có ít người cần bản cũng không đáng giá để người đi cứu !"

"Ta không cần người tới nhắc nhở, muốn chạy trốn lấy mạng người thì tự mình đi trốn chạy để khỏi chết đi, người là tên cặn bã ..."

Tiêu Lan vô cùng tức giận đem hàm răng cắn cạc cạc rung động , mà nghe được hai chữ cặn bã xong thì Lư Thiên Lương cũng chỉ là cơ thể hơi khựng lại, nhưng vẫn là cũng không quay đầu lại đi nhanh đi lên, quẹo đi về sau liền biến mất không thấy gì nữa !

"Hỗn đản ..."

Chưa bao giờ bị người như thế khinh thị qua khiến Tiêu Lan tức giận mà nặng nề đem cây cơ đập xuống đất, vô cùng thất thố đứng tại chỗ thờ hồn hèn, nhưng mà tiếng bước chân nặng nề của Lư Thiên Lương theo một tiếng cửa khép kín thì liền hoàn toàn biến mất tại trong hành lang, bốn phía lần nữa khôi phục lại quỷ tĩnh vốn có, yên tĩnh đến mức khiến ngực Tiêu Lan có một loạt khó chịu !

"Tư ~ "

Tựa như cùng thành tâm Tiêu Lan đối đầu, đèn cảm ứng trên hành lang đến lúc này liền bỗng nhiên dập tắt, một cỗ U Hân bức người để cho Tiêu Lan theo bản năng sợ run cả người, nhìn bốn phía vô cùng mờ tối, nàng đột nhiên hốc mắt đỏ lên, giống như một hài tử bị người vứt bỏ vậy, che cái miệng nhỏ nhắn không tiếng động khóc ồ lên, thân thể đơn bạc giờ phút này nhìn về phía trên là bất lực cùng đau hiu như vậy!

"Đồng đồng đồng ..."

Đột nhiên liền tiếp tiếng bước chân từ dưới lầu truyền ra, điều này làm cho Tiêu Lan vốn là cả kinh rồi lại là vui vẻ, nàng vội vàng lau đi nước mắt trên mặt, vọt tới bóng đèn hành lang bên tường, hai ngọn đèn đường lúc lên lúc xuống lập tức phát sáng lên, lập tức để Tiêu Lan đã có một cỗ cảm giác an toàn không nói nên lời.

"là ai? Phía dưới là ai? Ta là Tiêu Lan ah ..."

Tiêu Lan thật nhanh chạy đến bên cạnh lan can thăm dò hướng dưới lầu nhìn lại, tiếng bước chân nặng nề liền tiếp này đã nghe được nàng la lên cũng không có trả lời, lại lập tức bước nhanh hơn, trực tiếp từ bước đi biến thành chạy tới , Tiêu Lan ngạc nhiên cho rằng cái này nhất định là cứu viện đến, hoặc bọn hắn là tập thể nhân viên may mắn còn sống sót đi lên cứu bọn họ !

"Hừ ~ "

Một cỗ hận ý tự nhiên sinh ra, trực tiếp để cho nàng phát ra một tiếng hừ lạnh nhẹ, trong nội tâm Tiêu Lan đã hạ quyết tâm, nhất định phải để cho cái tên cặn bã họ Lư hào hào nhìn một cái, nhân viên có năng lực xa xa không phải chỉ có một mình hắn, ly khai hắn mà câu làm theo chuyển, chờ thời điểm bọn họ mạng mình rồi đi hết lần này tới lần khác cũng không mang đi hắn, để cho hắn ném thử tư vị bị người vứt bỏ!

Bất quá nụ cười trên mặt Tiêu Lan rất nhanh động lại, bởi vì nàng vốn là nghe được một tiếng gào rú vô cùng khàn khàn, tận lực bò tiếp là một cái bóng người máu thịt be bét xuất hiện trong mắt của nàng, sau đó là mười mấy hoạt thi đồng dạng máu tươi đầy người ở phía sau tiếp trước hướng trên lầu vọt tới bản năng miệng mở rộng kinh khủng, cạc cạc lớn tiếng gào thét !

"Ah ~ "

Tiêu Lan hồn phi phách tán kinh hô một tiếng, dưới chân vừa trượt nặng nề té ngã trên đất, bất quá nàng ở đâu còn lo lắng đau đớn, thấy tận mắt tràng diện hoạt thi ăn thịt người xong thì nàng không bao giờ ... ôm bắt loạn cái tâm lý may mắn gì nữa, thống khổ bám lấy lan can thật nhanh đứng lên, liền cả cây cơ trên đất cũng không kịp nhặt được, khắp khênh vội vàng chạy lên lầu .

"Híz-khà-zzz haaa ~ "

Một cái hoạt thi đáng người kiêu tiểu đột nhiên mạnh mẽ nhảy chồm lên, thoát ly tiểu đội hoạt thi, dùng tư thái vô cùng tấn mãnh hướng cái móng phía sau Tiêu Lan đuổi theo, mà Tiêu Lan trong lúc liều mạng chạy trốn cũng vội vàng nhìn lại, hoạt thi mặc đồng phục căn tin này rõ ràng cùng nàng kém nửa tầng lầu, nàng hoảng sợ lại kêu to một tiếng, thực hy vọng có thể bằng vào loại tiếng kêu thất thố này mà có thể xua tán sợ hãi trong lòng, có thể tiếng kêu chẳng những không giúp được nàng một tay, ngược lại khiến đám hoạt thi càng hưng phấn hướng nàng đuổi tới !

Cuộc đời Tiêu Lan một hồi cảm giác lá phổi của chính mình sắp nổ tung, tuy thường xuyên đều tiến hành vận động Golf cầu giống như quý tộc, có thể nàng cũng chưa từng như hôm nay liều mạng chạy như vậy, nếu không phải sớm thay đôi giày da thì nàng khả năng đã sớm ngã sấp xuống táng thân trong

miệng của hoạt thi, mà nàng ở chỗ này gần như sắp muốn chạy đến đứt hơi, nhưng mà hoạt thi sau lưng lại nguyên một đám căn bản giống như không có cảm giác mệt mỏi vậy, trong miệng nàng vài nước bọt tanh hôi, tinh thần một cái so một cái phấn chấn, tựa hồ đại não bọn họ Hỗn Độn còn biết này là chủ tịch bọn họ, nếu như có thể đưa nàng áp dưới thân thể, tuyệt đối là chuyện vô cùng vinh quang!

Tùng đạo cửa lớn đóng chặt không theo xẹt qua trước mắt Tiêu Lan, nàng không biết rõ mình đã chạy đến bao nhiêu tầng, cũng căn bản không kịp nhìn, sau lưng cái con hoạt thi tốc độ nhanh nhất kia trong chớp mắt là đến đằng sau cái môn của nàng, nàng thậm chí có thể cảm giác tay của nó sắp chạm vào trên môn của nàng, không tốt thì da thịt trên môn của nàng sẽ bị bóc ra !

Không có một cái cửa nào là mở, nàng biết rõ loại cửa chống lửa này nếu như không phải có chìa khóa thì căn bản là không cách nào từ bên ngoài mở ra, nhưng mà trong nội tâm của nàng vẫn còn ôm lấy một đường hi vọng cuối cùng, hi vọng tên hỗn đản mà mình vừa mới nguyên rủa qua kia có thể ở thời khắc mấu chốt vì nàng mở ra một cánh cửa, một gậy đập nát đầu hoạt thi phía sau nàng, như vậy cho dù Lưu Thiên Lương là tên cặn bã thì nàng cũng sẽ chuẩn bị tha thứ hắn, dù sao đạo đức cao thượng cùng tánh mạng của mình so sánh thì cũng là như vậy yếu ớt không chịu nổi !

"YAA.A.A. ~ "

Tiêu Lan rất nhanh kêu sợ hãi thất vọng rồi, Lưu Thiên Lương chẳng những không có xuất hiện, hoạt thi sau lưng lại quả thật tại trên môn đất nàng hung ác nắm một cái, mặc dù cũng không có cào nát làn da, nhưng vẫn là nóng rất đau, điều này làm cho nàng cũng không dám nghĩ ngợi lung tung đem hi vọng ký thác vào trên thân người khác nữa, liều mạng một bước đi trên hai ba bậc thang, điên cuồng chạy lên lầu !

Rất nhanh ! Một cái cửa lớn bỗng nhiên rộng mở rốt cục để cho Tiêu Lan thấy được hi vọng, một cái thân ảnh tay xách búa xuất hiện ở phía sau cửa, điều này làm cho Tiêu Lan cảm thấy Lưu Thiên Lương nguyên lai là có cảm giác an toàn như vậy, nàng bắt đầu liều lĩnh xông đi lên, dựa vào một cổ bản năng nữ tính muốn nhào vào ôm áp Lưu Thiên Lương ấm áp này!

Con hoạt thi sau lưng nàng cũng rất giống đột nhiên bạo phát, tại một khắc nàng sắp xông vào cánh cửa này, bỗng nhiên thả người đánh tới, thoáng một phát liền bắt được bắp chân của nàng !

"Ah ..."

Tiêu Lan hoảng sợ chỉ cực quát to một tiếng, rõ ràng dắt lấy hoạt thi song song lấn tiến vào trong cửa lớn, mà cánh cửa tuy ầm ầm thoáng một phát khép lại, nhưng mà hoạt thi lại ôm thân thể của nàng chết cũng không tha, một người một thi một tiếng trống vang lên đùng trên vách tường mới khó khăn lắm dừng lại, Tiêu Lan bị đùng ngất ngây con gà tây nhưng căn bản không dám để cho mình ngất đi, dựa vào bản năng giống như điên phát trên người hoạt thi, bởi vì trong óc nàng đang không ngừng vang vọng lấy câu nói kia của Lưu Thiên Lương, chỉ cần bị cắn một cái sẽ biến thành hoạt thi, chỉ cần bị cắn một cái ...

"Cứu mạng ! Cứu mạng ah ..."

Tiêu Lan hiết tử để lý kêu to lên, thanh âm vụn vụn giống như bị người nhéo ở cổ, nàng thật sự không rõ Lưu Thiên Lương tại sao phải ở một bên khoanh tay đứng nhìn, theo thân thủ lúc trước của hắn hung ác đến xem thì hắn căn bản không giống người thương hương tiếc ngọc, lẽ nào chính là vì mình mắng hắn cặn bã, hắn liền muốn nhìn chuyện cười của chính mình sao?

"PHỤT ~ "

Một cái búa sáng loáng đột nhiên bổ vào ở trên xương bả vai hoạt thi lại căn bản không có vẻ tàn nhẫn của Lưu Thiên Lương trước kia, búa thoáng một phát đã cắm ở đầu vai hoạt thi, mà loại trình độ công kích này đối với hoạt thi mà nói căn bản là giống gãi ngứa vậy, chẳng những không có để cho nàng đình chỉ công kích mà ngược lại càng thêm kích phát hung tính của nàng, một tay nặng nề vung lên liền nện lật ra chém người của nàng, mà từ thanh âm đối phương kinh hô nghe tới, cầm búa rõ ràng là một phụ nữ !

"Híz-khà-zzz haaa ~ "

Hoạt thi quay đầu hướng về phía Tiêu Lan gào rú một tiếng thật to, miệng rộng xấu xí vô cùng cơ hồ đều sắp tới trên sống mũi Tiêu Lan, nằm sấp ở trên người nàng điên cuồng muốn cắn xé, mà trong miệng nàng có hỗn hợp máu tươi cùng nước bọt, không ngừng vung rơi vào trên mặt cùng trên cổ Tiêu Lan, Tiêu Lan cơ hồ đều sắp bị dọa ngất đi thôi, chỉ có thể sử dụng khí lực bú sữa mẹ liều mạng chống đỡ lấy cổ hoạt thi, nhưng vẫn là để cho miệng thú cách cách gương mặt của mình càng ngày càng gần, càng ngày càng gần ...

"YAA.A.A. ..."

Tiêu Lan đột nhiên điên cuồng hét lớn một tiếng, thoáng một phát rút ra búa bén kẹt tại đầu vai hoạt thi, vung đến hung hăng bổ vào trên ót của đối phương, có thể lực lượng của nàng rõ ràng một búa phách không chết đối phương, hoạt thi ở trên người nàng lao đảo một cái về sau thì lần nữa dắt lấy cổ áo của nàng muốn cắn xuống!

"Ta liều mạng với ngươi ..."

Tiêu Lan triệt để bạo phát một mặt trước nay chưa có, vung búa hung hăng bổ vào trên huyết thái dương hoạt thi, thoáng một phát không đủ thì hai cái, hai cái không đủ thì ba cái, thẳng đến khi đầu hoạt thi "PHỤT" một tiếng như một dưa hấu nát bị phá vỡ, nặng nề từ trên người nàng té xuống, Tiêu Lan lúc này vẫn còn đắm chìm trong trạng thái điên cuồng ở bên trong, nhảy dựng lên một búa, hai búa ...

Một mực bầm đến khi huyết dịch của hoạt thi văng khắp nơi, đầu triệt để bị đánh nát thành một ghèn thịt nát, hai mắt Tiêu Lan lúc này mới đỏ lên không kịp thở mà dừng lại, cũng không lau máu đen trên mặt, quay đầu ánh mắt vô cùng hung ác nhìn mấy cái nam nữ trên hành lang, khuôn mặt vụn vụn rỗng

to: "Các người vì cái gì không tới cứu ta? Vì cái gì không đến? Đứng ở đó xem ta chết sao?"

Tiêu Lan lớn tiếng quát vấn đề cho Đinh Tử Thần đứng mũi chịu sào thõng đầu xuống, xấu hổ co lại sau lưng Nghiêm Như Ngọc căn bản không biết làm sao, mà Hoàng Bình Phát hai chân không ngừng đập vào run rẩy thì gương mặt trắng bệch, miệng căn bản nói không nên lời một câu nguyên lãnh nói ra, chỉ có cái nam nhân cúi bị cắn bị thương kia được Bí thư của hắn dắt díu lấy, nói lắp bắp: "Tiêu đồng, Trương Bình vừa mới biến thành thứ kia căn chết Hồ tổng, bây giờ còn bị chúng ta nhốt tại phòng họp đang ăn thì thể của hắn, người ... người đột nhiên xông tới, chúng ta ... chúng ta căn bản không có kịp phản ứng ah!"

"Hừ ~ một đám chết nhát!"

Tiêu Lan hung hăng đem búa "Leng keng" một tiếng nện xuống đất, hỏa khí khá lớn trực tiếp để cho búa trên mặt đất xẹt ra một đóa hỏa hoa, mà vừa mới bị chôn thì tung bay Trần Dương cũng sắc mặt khó coi bò lên, đi lên giữ chặt tay của Tiêu Lan nói ra: "Chủ tịch, ngài đừng nóng giận, bọn họ ... bọn họ đích thật là bị sợ hãi trắng trợn kia mặt thật sự rất đáng sợ, Trương tổng ngắt đi thoáng một phát nhảy dựng lên cắn cổ Hồ tổng, ai cũng không nghĩ tới có thể xảy ra việc này ah!"

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cái Gọi Là Nhân Tính (Trung)

Tiêu Lan không nói gì, mặt lạnh lùng nhìn mấy người trên hành lang, Nghiêm Như Ngọc cùng Đinh Tử Thần đều hoàn hảo không chút tổn hại gì đang đứng ở nơi đó, lão nương pháo Hoàng Bình Phát cũng đánh rầm không có, còn dư lại hai người chính là Vương Phú Quý chân bị cắn thương cùng Bí thư của hắn Trần Ly Á rồi, gần kề thiếu đi chính là nữ nhân mà cái mũi bị cắn mất và một cái lãnh đạo cấp cao khác của bọn họ!

"Ta đi rửa mặt, người nhanh chóng đem cửa khóa lại..."

Tiêu Lan quay đầu nhìn thoáng qua cửa chống lửa bị hoạt thì đập thùng thùng rung động, g nàng vô lực khoát tay áo Trần Dương, mà Trần Dương vội vàng đi lên khóa trái cửa lớn đóng chặt lại, sau đó theo Tiêu Lan hướng văn phòng cùng đi, lại kỳ quái hỏi: "Đúng rồi, chủ tịch, Lưu Kinh Lý đâu rồi? Hắn ... hắn như thế nào không có trở về?"

"Đừng đề ý hắn, tên khốn kia vứt bỏ ta bỏ chạy rồi!"

Tiêu Lan mất hết cả hứng lác đầu, kéo lấy thân hình nặng nề hướng phòng làm việc của mình đi đến, bất quá khi nàng đi ngang qua đồng bừa bọn trong phòng họp, lúc thông qua cửa sổ trông thấy con hoạt thì không có cái mũi, trong đầu nàng đột nhiên nhớ lại Lưu Thiên Lương nói qua một câu —— có ít người căn bản không đáng để người đi cứu!

"Ai ~"

Tiêu Lan khẽ thở dài một hơi, đem ánh mắt từ trên người cái con hoạt thì đang ăn như gió cuốn kia chậm rãi thu hồi, quay người đi vào phòng làm việc của mình, may mắn tầng hai mươi tám chỗ hiện tại bọn họ đang ở là chỗ lãnh đạo cao cấp xử lý công việc, ngày bình thường cũng không có bao nhiêu người sống ở chỗ này, tăng thêm thời điểm vừa mới gặp chuyện không may lại dọa chạy tới không ít, Tiêu Lan hầu như không cần nhìn thì cũng đã biết rõ người sống tầng này khẳng định chỉ thừa mấy người bọn họ thôi!

Tiêu Lan cùng Trần Dương đi vào phòng làm việc rộng rãi mà lại khí phách của mình, không đợi Trần Dương đóng cửa lại, Tiêu Lan đã mặt mũi đầy vẻ mệt mỏi bắt đầu cời y phục trên người, sau đó một đường đem tất cả quần áo trên người đều tiện tay ném xuống đất, thẳng đến thời điểm nàng không mảnh vải che thân, vừa vặn đi vào phòng tắm của mình!

Tiêu Lan tiện tay mở đỉnh ốc rửa mặt trì, vừa đứng nước chảy rất nhanh đã dâng trào lên, Tiêu Lan lập tức đem đầu ngụp sâu vào, hai tay dâng nước ấm hết rửa sạch lấy vết bẩn trên gương mặt, cũng thư hoãn mệt mỏi toàn thân nàng, đợi lúc nàng lại ngẩng đầu lên, trên gương bạc Châu Âu đã dính một tầng sương mù, để cho dáng người nàng linh lung nẩy nở nhìn về phía trên vô cùng mỏng lung!

"Ồm ọp ~"

Tiêu Lan lấy tay tại trên gương bôi một chút, lộ ra một khuôn mặt mỹ lệ lại chết lặng ra, nàng ngơ ngác nhìn mình trong kính, làn da trắng nõn trơn mềm, cũng không có bởi vì tuổi tăng trưởng mà có một tí lông, một đôi ngực nặng trĩu xấp xỉ gòn, cơ hồ có ngọc nhân chừng mực, tăng thêm bờ eo của nàng vốn là hết sức nhỏ, bộ ngực của nàng càng lộ ra càng thêm cực lớn!

Bất quá Tiêu Lan cũng chưa bao giờ vì nó mà trải qua một lần đắc chí, cho dù trượng phu của mình luôn vì bọn chúng mà rất mê muội, nhưng nàng vẫn luôn cho rằng đối với cái bộ ngực sanh lăm địa phương này, căn bản không nên sanh ở trên người nữ cường nhân như nàng vậy, chẳng những cho mình vô cơ trên chộc không ít ong bướm, ngay cả tại phương diện cuộc sống cũng đều tăng thêm không ít vướng víu!

"Chủ tịch, ngài không có sao chứ..."

Trần Dương ôm một chồng rộng quần áo mới đứng ở cửa phòng vệ sinh, vô cùng lo lắng nhìn Tiêu Lan ngẩn người bên trong, mà Tiêu Lan hai tay chống tại cái ao nước, vô cùng cô đơn lắc đầu, hơn nửa ngày mới thấp giọng hỏi: "Trần Dương, nếu như trách tại nạn này nếu không chế không nổi, người nói chúng ta đến tốt cùng có nên hay không giống Lưu Thiên Lương như vậy, sống càng thêm ích kỷ?"

"Ta không biết ..."

Trần Dương nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn qua tư thái Tiêu Lan mỹ lệ, ánh mắt nàng phức tạp nói ra: "Tuy Lưu đại ca là thứ tình thông tính toán người, nhưng mà ta cảm giác, cảm thấy nếu như tại nạn thật sự triệt để bộc phát mà nói..., hẳn sẽ là người trong chúng ta có khả năng nhất sống tiếp, hơn nữa hẳn cũng không thiếu nợ của người nào, ích kỷ một điểm tựa hồ cũng không sai !"

"Đúng vậy ..."

Tiêu Lan lắng nghe thò ra một hơi, gật gật đầu bất đắc dĩ nói: "Ta trước kia thật sự là xem thường hắn, luôn cho hắn chính là cái người có chút tiểu thông minh, nhưng trên thực tế hắn là chân chánh can đảm can trọng, cho dù hết sức tham lam, nhưng hắn tựa như một con chuột sống ở âm u trong góc, vĩnh viễn biết rõ ở đâu thích hợp nhất để hắn sinh tồn !"

"Bất quá..."

Tiêu Lan bỗng nhiên xoay người lại, thẳng tắp chăm chăm vào hai mắt Trần Dương, nói thật: "Vô luận hắn dù có năng lực thế nào, thói hư tật xấu của hắn đều thủy chung không cách nào cải biến, hắn chính là cái quỷ ích kỷ triệt đầu triệt đuôi, có lẽ có thể ở thời điểm phương tiện thuận tay giúp người một cái, nhưng người vĩnh viễn cũng đừng hy vọng hắn sẽ liều mạng tới cứu người, đối với người như thế ... chúng ta nên đứng xa mà trông !"

"Ừm!"

Trần Dương khẽ gật đầu một cái, lại lần đầu tiên trong lòng phản bác Tiêu Lan mà nói ra, trên đời này lại có ai sẽ liều mạng tới cứu người đâu này? Ngoại trừ cha mẹ của mình thì cũng không hề nghi ngờ bên ngoài, có lẽ liền ngay cả người có tình cảm chân thành với mình đều không nhất định có thể làm được đi, huống chi chỉ là một đồng nghiệp bình thường béo nước gặp nhau?

"Tỷ ! Tỷ ! chúng ta được cứu, chúng ta được cứu rồi ..."

Đinh Từ Thần đột nhiên đẩy cửa văn phòng ra, hấp tấp vọt vào, vừa thấy được Tiêu Lan trong phòng tắm không mảnh vải che thân hắn lập tức sững sờ, Tiêu Lan vội vàng kéo qua một cái khăn tắm, phủ ở trên thân thể mềm mại của mình, tức giận khẽ kêu nói: "Người mạo mạo thất thất làm gì? Còn không chạy nhanh cút ra ngoài?"

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi ..."

Đinh Từ Thần mặt mũi đầy vẻ lúng túng xoay người sang chỗ khác, nhưng vẫn là không ức chế được hưng phấn nói: "Chúng ta vừa rồi rốt cục cũng đã liên hệ được với đại lãnh đạo của cảnh sát rồi, hắn đã đáp ứng lập tức điều một nhóm người tới cứu chúng ta, chúng ta chỉ phải ở chỗ này kiên nhẫn chờ đợi là được rồi !"

"Đã thành ! Ta biết rồi!"

Tiêu Lan rất là không nhìn được hô một cái, Đinh Từ Thần lập tức rục rỏ lại xám xịt chạy, mà đợi nàng đóng cửa lại xong, phiền não trong lòng Tiêu Lan vẫn là không cách nào tiêu giảm nửa phần, mở đỉnh ốc vòi hoa sen đầu rồng tắm rửa qua loa liền mặc quần áo từ từ ra phòng tắm.

Trong chính sảnh của văn phòng, Trần Dương khom người đang ngồi ở trên một trương sofa trước mặt bày ra một cái notebook, thần sắc thoát nhìn vô cùng nghiêm túc, mà Tiêu Lan bùng lên một ly cà phê cho nàng, chậm rãi đi đến bên người nàng, hỏi "Trên mạng có tin tức gì không?"

"Lần này tại nạn ôn dịch thật sự rất nghiêm trọng ..."

Lông mày Trần Dương nhíu lại thật chặt, tiếp xúc khăn trang lại lo lắng, đột nhiên "BA~" một tiếng khép Laptop (bút kí) lại, dựa vào trên ghế sa lon bất đắc dĩ nói: "Trên mạng đầy trời đều là tin tức về loại hoạt thi này, nhưng mà từ đầu đến cuối cũng không có một cái định nghĩa chuẩn xác đối với bọn họ, hoàn toàn không biết những bệnh độc này đến tốt cùng là như thế nào lây bệnh đấy, hơn nữa lần này ảnh hưởng là phạm vi cả nước chúng ta, lan tràn cực nhanh quả thực không cách nào tưởng tượng, có tới mấy tòa thành thị đã có xe tăng cùng quân đội lên đường đối phó hoạt thi rồi, rất nhiều thành phố đều triệt để biến thành một tòa Tử thành, quân đội dùng quả Boom tác đều không thể ngăn cản ôn dịch lan tràn, hơn nữa ôn dịch hoạt thi so bệnh nan y tới còn đáng sợ hơn, căn bản không có bất luận cái thuốc đặc hiệu gì, thậm chí ngay cả làm giảm bớt bệnh trạng đều không được!"

"Ai ~ người đi đem mấy người bọn hắn gọi vào đi, ta có lời muốn nói với bọn họ !"

Tiêu Lan đã trầm mặc một hồi lâu, mới nhẹ nhàng phát phát tay để cho Trần Dương đi ra, mà chính nàng thì chậm rãi đi đến ghế dựa lão bản sau bàn công tác ngồi xuống, lẳng lặng nhìn cả phê âm áp trong tay, ngược lại là cảm thấy lời của Lưu Thiên Lương lại một lần nữa bị ấn chứng trách tại nạn này quả nhiên lớn đến bọn họ khó có thể tưởng tượng, có lẽ sẽ một mực như vậy kéo dài nữa cũng còn chưa thể biết được, mà cứu viện trong miệng Đinh Từ Thần cũng không biết bao lâu mới có thể tới đến, có lẽ chờ cứu viện đến rồi, bọn họ đám người này cũng sớm là trở thành một thành viên bên trong phần đông hoạt thi đi.

Khóe mắt Tiêu Lan bỗng nhiên quét đến điện thoại màu đỏ trên bàn, có chút do dự một chút liền cầm lên đến nhấn xuống một chuỗi dãy số, có thể trong ống điện thoại truyền tới nhưng lại lặng yên không một tiếng động, nàng lúc này mới chú ý tới điện thoại cố định thì đã cúp điện, ngay cả đèn cũng không sáng, nàng đành phải mở ra ngăn kéo lấy ra chiếc điện thoại cá nhân mà mình bình thường không sử dụng, từ sáng về sau lại phát hiện mặt trên sớm đã có

hơn 10 đầu tin nhắn cùng cuộc gọi không nghe, mà cơ hồ danh xưng mỗi một đầu tin nhắn đều viết hai chữ "Lão công", một cổ cảm giác ám áp khó tả liền lập tức tràn đầy nội tâm !

Tiêu Lan nhẹ nhàng đề xuống nút gọi lại, vuốt cái trán lằng lằng chờ đợi thanh âm trong điện thoại, nhưng mà một hồi âm thanh dồn dập bên tai, gọi nữa vẫn là như vậy, nàng đành phải mở ra tin nhắn phát một cái tin tức đi qua báo bình an, có thể đợi lúc nàng đem điện thoại nhét vào túi, đột nhiên lại bắt đầu tự trách!

Đúng! nàng đã suốt nửa năm chưa gặp qua nam nhân của mình, bề bộn công việc, nói chuyện làm ăn, đủ loại lý do cùng lấy cớ để cho hai người càng ngày càng bất hòa, thậm chí ngay cả yêu đều đã lâu không có làm qua, thời điểm vừa kết hôn thì chồng nàng rất hi vọng xoa hai vú của nàng cắn răng nghiêng lợi nói cho nàng biết, đời này cho dù chết cũng muốn chết ở ngực sữa của nàng. Trong khe, thường thường nằm sấp ở trên người nàng cả ngày cũng không muốn xuống !

Nhưng mà phần kỷ ức vui sướng này hôm nay lại tại Tiêu Lan trong đầu càng ngày càng mờ hồ, thậm chí ngay cả hình dáng chân mày của hắn cũng bắt đầu có chút bắt đầu mong lung..., mà bây giờ để cho kỷ ức nàng khắc sâu nhất một câu, chính là một khắc lão công hắn một lần cuối cùng rời nhà, tức giận chất vấn nàng đến cùng là có hay không lãnh cảm vì cái gì càng ngày càng kháng cự cùng hắn thân mật !

Phải hay là không lãnh cảm thì Tiêu Lan tự mình cũng không biết, dù sao nàng lên làm cái chủ tịch của công ty này về sau thì không bao giờ ... ưa thích cái loại cảm giác không khống chế được trên giường này nữa, phảng phất cả người trở nên không còn giống chính mình rồi, không khỏi để cho nàng cảm thấy sợ hãi bối rối, cực độ không có cảm giác an toàn !

Có lẽ cái này là mặt nạ của nữ cường nhân đeo quá lâu về sau lưu lại di chứng! Tiêu Lan thường thường nghĩ như vậy !

"Đốc đốc đốc ..."

Cánh cửa văn phòng bị người lễ phép gõ, Tiêu Lan phục hồi tinh thần lại hô một tiếng tiến đến, Trần Dương liền lập tức đẩy cửa ra, mang có chừng mấy cái người sống trong theo tầng lầu này hoặc nói là mấy người còn sống sót đi đến, cung kính nói với Tiêu Lan: "Chủ tịch, mọi người đều đã đến đông đủ !"

"Tốt! Đã tất cả mọi người đến rồi, chúng ta ngắn ngủi mở cuộc họp đi đi, bây giờ chúng ta nên chế định kế hoạch ..."

Tiêu Lan vẫn cùng lúc trước đồng dạng, ngồi ngay ngắn ở sau ghế dựa lão bản vênh vào lưng nhìn những bộ hạ của mình, nàng vô luận làm chuyện gì trước đó đều ưa thích có một kế hoạch căn kẽ, cho dù ở hoàn cảnh này cũng sẽ giống vậy không ngoại lệ, bất quá lời nàng ngày hôm nay vừa mới vừa nói đến một nửa liền kẹt rồi, hai mắt khiếp sợ nhìn Vương Phú Quý thay đổi cái quần cụt, đột nhiên phát hiện mình rõ ràng sơ sót một cái tai họa ngầm rất lớn!

Bạn đang đọc truyện *Thành Tri Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cái Gọi Là Nhân Tính (Hạ)

"Làm sao vậy?"

Vương Phú Quý thân hình cao lớn nhìn cách ăn mặc T-shirt quần cộc hoa của mình, mặt đầy vẻ kinh ngạc cười nói: "Tiêu đồng, ta bất quá thay đổi đầu quần đùi thôi mà, không cần kinh ngạc như vậy chứ? Nếu không phải tình huống bây giờ khẩn cấp, ta cũng không muốn như vậy đâu !"

Tiêu Lan không nói gì, mà là chậm rãi dựa vào ghế ngồi, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng xoay tròn lấy một chiếc bút ngòi vàng, hai mắt không nháy một cái nhìn chằm chằm bị cắn của Vương Phú Quý, tuy hắn đã tỉ mỉ dùng băng gạc băng bó kỹ miệng vết thương, nhưng mà một bãi vết máu màu nâu đen vẫn là từ bên trong băng gạc thấm thấu ra ngoài, nhưng mà chẳng biết xuất phát từ cái mục đích gì, Tiêu Lan bất động thanh sắc lắc đầu, thần nhiên nói: "Ồ ! Không có gì, ta chỉ là đang kỳ quái người bị thương như nào mà còn có thể hoạt động tự nhiên!"

"Này ~ cái này một chút vết thương nhỏ lại tính là cái gì? Trước kia thời điểm cùng băng hữu chơi mô-tô việt dã, thương thể càng nghiêm trọng so với cái này đều gặp qua rồi, người không cần lo lắng cho ta đâu!"

Vương Phú Quý tùy tiện vung tay lên, quay người trực tiếp cùng tiểu bí thư của mình tìm địa phương ngồi xuống, tại đây đều là người một nhà hắn hoàn toàn không cần cố kỵ cùng Bí thư Trần Ly Á thể hiện quan hệ tình nhân, thuận tay tiếp nhận một điều xi gà mà Trần Ly Á đưa tới ngậm lên môi, vừa cười vừa nói: "Tiêu đồng ! Cảnh sát lập tức liền sẽ phái người đến đáp cứu chúng ta, không cần phải lo lắng, hơn nữa cơ hội lần này vừa vặn, ta xem chúng ta cùng một chỗ đi dân Canada được rồi, sinh ý đều giao cho những cái... người quản lý kia, chỉ cần ở nước ngoài đăng ký cái chi nhánh công ty, trực tiếp có thể điều khiển từ xa ah !"

" chuyện đi dân chúng ta trước tiên không vội mà đàm ..."

Tiêu Lan nắm bắt bút ngòi vàng nhẹ nhàng lắc, lại nhìn lướt qua chân Vương Phú Quý xong, nàng thu hồi ánh mắt thần nhiên nói: " trong tòa nhà lầu của chúng ta không tính những hộ khách... đến đây nói chuyện làm ăn kia, thì nhân viên bên ngoài có khoảng chừng 2,682 người, trong đó có một nửa khả

năng đều biến thành hoạt thi, mà cảnh sát nếu muốn đánh tiến đến, đầu tiên sẽ phải đối mặt hơn 1,000 con hoạt thi này, độ khó công thành có thể nghĩ, cho nên chúng ta cũng không có thể hoàn toàn ngồi chờ chết, nhất định phải nghĩ biện pháp tìm ra đường cho mình, để cho cảnh sát lại càng dễ nghĩ cách cứu viện chúng ta !"

"Tiêu đồng, ta cảm thấy được vẫn là hết thảy nghe cảnh sát an bài đi, người thực có lẽ nên đến cửa sổ đi xem một cái, bên ngoài bây giờ quả thực quá rối loạn, chúng ta thực không nên tự tìm phiền toái cho mình!"

Vương Phú Quý có chút không tình nguyện lắc đầu, lúc vừa mới xem qua tình huống ngoài cửa sổ khiến lòng hắn còn rất sợ hãi, ô tô thành phiên đụng vào nhau hoặc ngã lật đôi giống như núi nhỏ, còn có cháy bùng rực bên trong xe buýt cùng phòng ốc, cùng với hoạt thi đầy đường tán loạn cùng Nhân loại dốc sức liều mạng gào thán, thế giới đâu đâu cũng có huyết tinh cùng bạo lực, Vương Phú Quý thậm chí cảm thấy được Syria hỗn loạn cũng chưa từng đối mặt cái thảm cảnh này, dùng hai từ tàn tạ để hình dung khắp nơi cũng không đủ!

"Đồng ~ "

Giống như muốn xác minh lời nói của Vương Phú Quý, một tiếng nổ mạnh bỗng nhiên từ ngoài cửa sổ truyền tới, sóng xung kích lập tức chấn cửa sổ ào ào loạn hưởng, cả tòa cao ốc đều mãnh liệt lay động một cái, mọi người tất cả đều hoảng sợ nhìn phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy một đoàn liệt diễm chói mắt xông thẳng lên trời, kèm theo hắc diễm nồng nặc trực tiếp tại phía trước cửa sổ bọn họ tạo thành một đóa mây hình nấm cỡ nhỏ!

"Mẹ nha ! Cái này cái gì đó nổ ..."

Hoàng Bình Phát mặt mũi đầy vẻ kinh ngạc mà từ trên ghế salon đứng lên chạy đến sát đất bên cạnh cửa sổ, bức màn nửa đây liền bị hắn kéo ra một góc, một khối sắt lá sắc bén màu đen liền trước mặt hướng hắn phóng tới , "Rầm Áo Áo" thoáng một phát liền cắt nát thủy tinh, Hoàng Bình Phát thậm chí ngay cả phản ứng đều không có, sắt lá màu đen liền đâm một cỗ kinh phong cường đại, dán ót của hắn bay đi , "Đương" một tiếng cắm vào trong vách tường văn phòng vu vù loạn run !

Vương Phú Quý có kinh nghiệm liếc mắt liền nhìn ra vật kia là gì, trợn mắt hốc mồm hô: Bay ... phiến lá tua-bin Máy bay? Ông trời...ơ...i ! Chuyện này. .. Đây là máy bay nổ ah ..."

"Oanh ~ "

Kèm theo tiếng kinh hô của Vương Phú Quý, một tiếng nổ mạnh càng thêm to bỗng nhiên truyền đến, mọi người chỉ cảm thấy lỗ tai "Ồng" một tiếng thì triệt để nghe không được gì rồi, mà một cỗ khí lưu cường đại càng là cuồng bạo lao đến, thoáng một phát làm vỡ nát tất cả kiếng cửa sổ, Hoàng Bình Phát càng giống trước mặt bị xe tải lớn đụng phải, cả người lảo không bay lên, phản phật thoáng một phát đã bị hất bay ra ngoài !

"Ah ..."

Vô số miếng thủy tinh như mưa rơi đánh tại trên thân mọi người, mỗi một cái cũng như cùng kim đâm đau nhói, mấy phụ nhân kêu sợ hãi trên mặt đất lăn thành một đoàn, mấy nam nhân càng là nằm rạp trên mặt đất điên cuồng chạy trời chết, nhưng mà cả tòa cao ốc cũng bắt đầu đi theo đất trời mà bắt đầu rung chuyển..., một đám người thật giống con dế trong lòng bị ngoan đồng đụng, không đầu không đuôi bị kịch liệt lay động, không có vài cái mà bắt đầu phân không Thanh Thiên cùng, chỉ cảm thấy trước mắt hết thảy tất cả bắt đầu xoay tròn thật nhanh, tựa hồ cả tòa cao ốc đều bắt đầu sụp đổ rồi!

"Đồng đồng đồng ..."

Tánh mạng không thôi ! Bạo tạc nổ tung không ngớt !

Cường đại bạo tạc nổ tung rõ ràng thoáng một phát đón lấy một cái tạc vang lên, như là quan hệ chỗ phóng khói hoa bình thường đặc sắ , nhưng mà một đám người thân tại trong lúc nổ tung cũng không nghĩ như vậy bọn họ tựa như một chiếc thuyền con trong Bạo Phong nhân, không ngừng bị sóng lớn nhắc lên lại bỏ xuống, tâm tư cũng đi theo nhanh chóng lại rơi xuống, bọn họ căn bản không dám ... nữa hướng bất kỳ địa phương nào bỏ lên, sợ một cái không tốt sẽ một đầu té ra cao ốc, chỉ có thể hoảng sợ mà nằm rạp trên mặt đất không ngừng cầu xin cao ốc đừng sập , tuyệt đối đừng sập ...

Mãnh liệt bạo tạc nổ tung cuối cùng cũng chậm rãi dẹp loạn, phòng làm việc rộng rãi xa hoa giờ phút này chỉ có thể dùng long trời lở đất để hình dung, đèn thủy tinh thạch đại thi hoa Lạc thế kỳ treo đã sớm rơi nát bấy, trần nhà bị sụp đổ thể thâm đặt ở bên trong mảnh vụn, số lớn dây điện cùng đường ống từ trên đỉnh rớt xuống ra, đáng sợ như là đôi chiêu hải tảo!

Mọi người vô cùng chật vật lại ghé vào đồng đồ lộn xộn ở bên trong thật lâu không dám đứng lên, cho đến khi trong lỗ tai không còn quanh quẩn thanh âm ong ong loạn hưởng, mấy người mới ngất ngây con gà tây xóc lên thứ ở trên thân, sợ mất mặt từ dưới đất bò dậy, mặt mũi t đầy mồ mị nhìn nhau vài lần, lại đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một sự sợ hãi !

Phòng làm việc của Tiêu Lan đã triệt để hoàn toàn thay đổi rồi, giống như trái qua bị gió bão cường tàn sát bừa bãi vậy, tất cả mọi thứ toàn bộ bị vén lên góc tường, mà ngay cả bàn lão bản xem ra có vẻ nặng nề của Tiêu Lan cũng bị nhắc lên úp sập, thể thâm đụng nát cửa văn phòng!

"Thực ... Thật sự là máy bay nổ ..."

Vương Phú Quý vừa từ dưới đất bò dậy, vô cùng cơ giới đẩy ra một cây ống nước chảy ào ào bên cạnh đầu, khó có thể tin nhìn lấy phổ đối diện cao ốc , chỉ thấy một tòa phiến lầu kiểu thương vụ từ chính giữa bị máy bay phá ra một động, một đoạn nhỏ đuôi phi cơ màu trắng đọng ở trên một cây thép lò to lớn, bạo tạc nổ tung mặc dù không có để cho cao ốc sụp đổ mất, lại đem cao ốc đập như là mặt đất bị thiên thạch rơi xuống, trực tiếp vạch ra nửa lâu thể !

Lượng lớn khói đặc từ trong lầu cuộn cuộn toát ra, trong chớp mắt liền nổi lên lửa, nhưng mà rất nhiều thân ảnh lại tại lúc này, từ trong cửa sổ đại lầu lung la lung lay đi tới, bọn họ tựa hồ không có có ý thức đến một điểm nguy hiểm, rõ ràng tiếp nhị liên tam đập không từ trên lầu nặng nề té xuống đến mặt đất chính là một bãi thịt bầm màu đen, thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng đều không có, Trần Dương vừa định há mồm hô to "Không nên nhảy" lập tức ngay người ánh mắt bị ai hiểu được, này căn bản chính là từng cái xác không có linh hồn!

"Nguy rồi ! Cầu vượt sụp ..."

Đình Từ Thần toàn thân run rẩy đi đến sát đất bên cạnh cửa sổ nghiền nát, vịn một cây cột trụ mặt mũi đầy vẻ bị ai nhìn cầu vượt lầu dưới, cầu vượt hai hướng bốn làn xe rộng thùng thình đã sớm bị phá nát cùng uy hóa bánh, một tiết một tiết triệt để ngăn ra rồi, trụ cầu là trụ cầu, mặt đường là mặt đường một ít ô tô bên trong thiêu đốt vẫn còn tiếp nhị liên tam tiểu bạo, vô số ô tô son bị tích đê ở phía dưới, đã tạo thành hiện trường tai nạn xe cộ cực lớn kéo dài mười mấy cây số, chẳng những ngăn chặn yếu đạo giao thông quan trọng nhất, cũng triệt để ngăn chặn hi vọng trốn sanh của bọn họ!

"Nhanh ! Nhanh gọi điện thoại cho Vương cục trưởng ..."

Vương Phú Quý trước mặt lồng ngực cũng bạch là không roi xuống trắng rồi, trên mặt bị miếng thủy tinh mở ra lỗ hồng cùng vết máu, hân giống như ác quỷ đáng sợ mới từ trong Địa ngục bò lên, mặt mũi đầy khăn trương đi qua đối với Đình Từ Thần lấp ba lấp bắp hỏi hô: "Cùng ... Nói với bọn họ, chỉ cần bọn họ có thể phái phi cơ trực thăng tới cứu chúng ta, chúng ta quyên cho bọn họ ... Quyên 500, không, 1000 vạn !"

"Hảo hảo ! Ta thử xem, ta thử xem ..."

Đình Từ Thần đã sớm hoảng hồn liên tục không ngừng gật đầu, chiến chiến căng căng lau dấu vết máu trên mặt, từ trong túi tiền lấy ra điện thoại của mình, hân tự nhiên cũng biết rằng phía dưới đường đi đã bị nổ thành này, cảnh sát khẳng định không có cách nào thông qua con đường bình thường tới, hi vọng duy nhất chính là ký thác vào trên người phi cơ trực thăng i !

Lần này không biết có phải hay không nhân phẩm của Đình Từ Thần đột nhiên bạo phá, rõ ràng cú điện thoại đầu tiên bấm dây số cho Vương cục trưởng, hân giờ điện thoại mặt mũi đầy ngạc nhiên cùng mọi người phát tay ra hiệu, chờ đối phương nhận điện thoại xong hân vội vàng cúi đầu khom lưng nói: "Ah Đây! Vương cục, ta là Đình Từ Thần tập đoàn Thương Lan đây, ta chính là muốn hỏi một chút các người có thể hay không phái phi cơ trực thăng tới đón chúng ta, chúng ta có thể cho quyên 1000 vạn tiền mặt cục cảnh sát các người! À? người ... người tại sao như vậy đầu này? Uy uy ..."

"Từ Thần ! Vương cục trưởng nói như thế nào?"

Vương Phú Quý tràn đầy khăn trương nhìn xem Đình Từ Thần, bắt quá theo thanh âm hân vừa mới nhìn lại, tựa hồ chuyện kết quả cũng không tốt, quả nhiên chờ lúc Đình Từ Thần ngẩng đầu lên, trên mặt đã là một mảnh khóc tang, kêu thảm nói ra: "Này lão vương bát đản gọi ... Báo ta đi tìm chết, nói hân từ thân đều khó bảo toàn, xuất 1 ức cũng không có máy bay !"

"Đã xong ! Triệt để xong rồi ..."

Thân thể cường tráng của Vương Phú Quý lập tức quơ quơ, trên mặt hiện ra một mảnh xám trắng không bình thường, hân thất hồn lạc phách nhìn mấy người trong phòng, kêu rên một tiếng trực tiếp co quắp ngồi trên mặt đất !

"Đứng lên cho ta !"

Tiêu Lan đột nhiên siết quả đấm bạo quát to một tiếng, trên mặt đẹp của nàng cũng bị miếng thủy tinh xuất ra một đường vết rách, nửa bên mặt đều nhuộm đầy vết máu, bắt quá cái này chẳng những không có để cho nàng xấu xí đi mà..., ngược lại càng để cho nàng thêm vài phần oai hùng chi khí bình thêm!

Nàng đi nhanh vọt tới trong đồng rác lòi ra một túi cây cơ Golf, rút ra mấy cây nặng nề ném xuống đất, la lớn: "Các người phải là nam nhân thì tự mình xông ra đi, Lưu Thiên Lương một người đều so với các người sống tiêu sái tự tại các người dựa vào cái gì so ra kém hân? Đã không có viện binh rồi, này chúng ta phải nhờ vào mình, muốn sống thì theo ta đi, muốn chết thì ở tại chỗ này giống nữ nhân mà chậm rãi khóc đi!

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tuyệt Vọng Cùng Hi Vọng (Thượng)

"Chủ tịch, ta cùng đi với người!"

Trần Dương là người thứ nhất quơ lấy cây cơ trên đất đứng dậy, ánh mắt vô cùng kiên định nhìn lấy nàng, mà Nghiêm Như Ngọc thấy thế cũng vội vàng đẩy Đình Từ Thần ra, Đình Từ Thần lập tức kịp phản ứng, vội vội vàng vàng nhặt lên một cây cây cơ hô: "Tỷ ! người ... người đi đâu ta liền đi theo đó chúng ta tỷ đệ đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim !"

"Ta ... Ta cũng vậy đi !"

Hoàng Bình Phát âm thanh nung khí uốn éo cái mông cũng chạy tới, nhấc lên một cây cơ màu vàng giống căn mía ngọt ôm vào trong ngực, sau đó mặt mũi đầy vẻ nịnh nọt đứng ở sau lưng Tiêu Lan đang khí tràng cường đại.

"Mẹ đây! Liều mạng ..."

Vương Phú Quý cũng đầy mặt ngoan sắc từ dưới đất nhảy dựng lên, quơ lấy một cây cơ mà lớn tiếng nói: "Chủ tịch, người nói đi như thế nào thì đi, quý tử thay ngài mở đường!"

"Nghĩ biện pháp ly khai cao ốc nói sau, khôn tại địa phương cao như vậy thì chúng ta chắc chắn phải chết!"

Tiêu Lan không cần suy nghĩ đã ra quyết định, xoay người sang chỗ khác tùy ý quét qua cánh cửa đã bị chặn lại, Đinh Tử Thần cùng Hoàng Bình Phát lập tức rất là vui vẻ chạy lên đi kéo đồng bàn công tác vương bận ra, trở lại giống thái giám mà cười híp mắt mời Tiêu Lan đi ra ngoài.

Bạo tặc nổ tung qua đi thì ở bên trong hành lang không hề quỷ dị yên tĩnh giống trước kia như vậy, số lớn cuồng phong vu vu từ bên ngoài thổi vào, khắp nơi đều phát ra một loại tiếng rít giống như quỷ khóc vậy, bên ngoài rõ ràng vẫn là nhiệt lực chính đậm đặc thẳng chín thiên, có thể theo trận tai nạn kinh khủng này hàng lâm, tựa hồ toàn bộ bầu trời đều tùy theo âm tối xuống, nhiệt độ cũng đang rất nhanh chóng hạ thấp, không khỏi khiến cho lòng tơ bọn họ nhao nhao lóe sáng!

Mấy người phụ nhân không tự chủ được ôm lấy cánh tay, từng hạt mồ hôi nhỏ theo cánh tay của nàng không ngừng nổi lên, sợ mất mặt đi theo sau lưng Vương Phú Quý có vẻ ngoài giống như khôi ngô cường tráng, nhưng mà bản thân Vương Phú Quý cũng là thi xác lang lên ngựa đường, cũng sờ sùng tiểu Jeep, kỳ thật trong nội tâm căn bản một chút nắm chắc cũng không có, cái căn thương thép trong bụng quần buổi sáng còn bị Trần Ly Á thường thức qua kia, giờ phút này bởi vì sợ hãi đã nhanh lùi về trong bụng đi rồi!

"Ây..."

Vừa ra cửa không có vài bước thì toàn thân Vương Phú Quý đột nhiên cứng ngắc, trong cổ họng phát ra thanh âm khanh khách giống như là hít thở không thông, vô cùng hoảng sợ nhìn về phía phương hướng thông đạo phòng cháy, mà cửa chống lửa vừa mới rồi còn bị Trần Dương khóa trái, thì đã bị bạo tạc to lớn nổ tung cứ thế mà đã bị tạc biến hình, hơn 10 cánh tay da thịt chia lìa từ trong khe hở gắt gao vuren ra, tơ liễu bình thường cao thấp vung vẩy, tiếng gào thét đặc hữu của hoạt thi từ nơi ấy hàng loạt vang lên, nghe chúng khiến da đầu của tất cả mọi người tê dại như là bị điện giật vậy!

"Đi mau! Cửa kia chống không được bao lâu nữa đâu!"

Tiêu Lan quyết định thật nhanh phát tay hướng một đầu hành lang khác chạy tới, trong lầu làm việc lớn như vậy tự nhiên không có khả năng chỉ có một đầu thông đạo phòng cháy, nàng mang theo mọi người vội vàng phóng tới đối diện, vượt qua một cái chỗ vòng gấp về sau, một cái cửa chống lửa hoàn hảo không chút tổn hại lập tức xuất hiện ở trước mắt mọi người, chỉ là lúc này trong đại lầu đã triệt để cúp điện, chỉ còn vài chiếc đèn chiếu sáng ứng phó nhu cầu bức thiết đem tại đây làm cho âm âm u u đấy, mấy người không tự chủ được đều trì hoãn bước chân xuống, thận trọng hướng chỗ cửa lớn dựa sát vào!

"Ta thề! Chờ ta đi ra, nhất định sẽ không đem văn phòng đặt tại địa phương cao như vậy, lão tử nhất định phải ở tại lầu một..."

Vương Phú Quý trong miệng phát ra hung ác thề, hai tay cũng giơ cây cơ lên cao cao, một bộ dáng tiêu chuẩn tráng sĩ cầm đao thức, chỉ chờ lúc hấn đến gần cửa chống lửa xong thì tráng sĩ lập tức lại biến thành người nhu nhược, đột nhiên dừng bước quay đầu nói với Hoàng Bình Phát: "Người... người tới mở cửa đi, ta kê lót phía sau cho người!"

"À? Ta không dám... Ta không dám..."

Hoàng Bình Phát lập tức co rụt đầu lại, rút như gió bầy nổi lên tay, Vương Phú Quý tức giận trừng mắt liếc hẩn một cái, lại đưa ánh mắt chuyển hướng Đinh Tử Thần bên cạnh, ai ngờ Đinh Tử Thần càng là không chịu nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn xoát tái đi, trông lúc lắc vậy lắc đầu hô: "Vương ca người đừng nói đùa ta, ta có bệnh tim!"

"Ly Á! người mở cửa ra, ta yểm hộ cho người, đừng sợ, có ta ở đây!"

Vương Phú Quý rõ ràng đưa ánh mắt nhìn về phía tình nhân của mình kiêm tiểu bí mật, Trần Ly Á thiếu chút nữa bị hẩn làm cho dọa khóc lên, liều mạng khoát tay hô: "Lão công, ta... Ta cũng không dám đâu, van cầu người đừng để cho ta đi mở cửa nha..."

"Hỗn đản ~ các người quả thực không bằng heo chó, rõ ràng còn muốn để cho nữ nhân giúp các người mở đường, đều cút ngay cho ta..."

Tiêu Lan phồng lên bộ ngực dị thường tức giận rống lớn một câu, trước kia còn cảm thấy Lưu Thiên Lương là nhu nhược như vậy, thế mà so sánh cùng đám kinh hãi này thì hẳn quả thực là Lưu Đại mật Tiêu Lan đây ra Vương Phú Quý trước cửa, vọt thẳng đến cạnh cửa nặng nề mở ra hành lang thông suốt, quay đầu lại lớn tiếng mắng: "Đẩy cửa ra có khó khăn như thế sao? các người thật sự là làm cho ta quá là thất vọng, đều là một đám phế vật!"

"Tỷ! Sống... Hoạt thi..."

Đinh Tử Thần xấu hổ không chịu nổi đột nhiên liền tóc đều bắt đầu dựng ngược lên, tất cả hoảng sợ chỉ vào trên bậc thang có một cái hoạt thi lung la lung lay đi tới, mọi người "Phản phật" thoáng một phát đã lui ra ngoài thật xa, mà ngay cả Tiêu Lan cũng lão đảo nghiêng ngã chạy ra ngoài, nhưng mà cái hoạt thi này tựa hồ có chút yếu đuối, chẳng những thiếu một cánh tay, mà ngay cả một con mắt trong hốc mắt cũng bị lột hết ra, trong miệng đầy thịt nhão lão đảo đi tới, động tác rõ ràng còn chậm rãi!

"Vương Phú Quý ! các người này nam nhân trả không được? Muốn chờ lễ mừng năm mới sao?"

Tiêu Lan lập tức nhìn về phía một bên Vương Phú Quý, nhưng mà mấy cái nam nhân này tất cả đều là vẻ mặt trắng bệch, nhìn về phía hoạt thi với ánh mắt giống như nhìn một quả Boom biển sâu vậy, nắm bắt cây cơ vậy mà không dám đi lên, cứ mãi làm bộ dáng đang lưỡng lự, ở chỗ sâu trong hành lang lại đột nhiên truyền đến "Loảng xoảng loảng xoảng" một tiếng vang trầm thấp, khuôn mặt Tiêu Lan lập tức biến đổi, lo lắng hô: "Nguy rồi ! Đối diện cửa chống lửa vỡ rồi, chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này!"

Tiêu Lan lại nói không hề có một chút nào sai, tiếng bước chân của hoạt thi giống như sấm đánh như mọc thành phiên ở chỗ sâu trong hành lang vang lên, hiển nhiên là đại bộ đội hoạt thi tuôn ra mà đến, Trần Ly Á dẫn đầu kinh hô một tiếng, rõ ràng một đầu đâm về thang máy căn bản không có điện, giống như điên cuồng đè cái nút xuống lâu, đáng giận nhất là là Đinh Tử Thần cùng Hoàng Bình Phát vậy mà cũng hoảng hồn, đi theo cùng nhau xông tới la to đâm vào cửa thang máy !

Nồng nặc thất vọng trong mắt Tiêu Lan đã triệt để thay thế bằng sợ hãi, nàng không bao giờ ... lãng phí nửa câu miệng lưỡi nữa, lập tức vung cây cơ hợp kim ti-tan trong tay đi nhanh hướng hoạt thi gây yếu vọt tới, một cái huy can bên nhọn xong , hoạt thi "Đùng" một tiếng bị nện bay ra ngoài, một đầu tiến đụng vào trong phòng giải khát rõ ràng cả buổi cũng không đứng dậy được, mà Tiêu Lan cũng không lo chuyện người khác chết sống nữa, chỉ đem lấy một mình Trần Dương nhắm mắt theo đuôi phi nhanh đi xuống cầu thang !

Có ít người nhất gan nhu nhược lại không có nghĩa là bọn họ ngốc, trông thấy Tiêu Lan đánh bay hoạt thi xông vào trong hành lang xong, mấy cái người đang cuồng nện cửa thang máy kinh hãi lập tức ngạc nhiên chạy theo xuống dưới, nhưng mà bọn họ chỉ đang cố lấy mình trốn chạy để khỏi chết, lại căn bản không có cân nhắc đường lui của mình , cửa chống lửa kiên cố vậy mà không ai khóa lại, Hoàng Bình Phát rơi vào cuối cùng đỏ mặt tái tái vừa chạy vừa hô, sợ mọi người bỏ hất lại!

Tiêu Lan chạy trước tiên liên tục vỗ mấy cái chốt mở đều không thể thấp sáng đèn đường, đành phải lấy điện thoại cầm tay ra mà chiếu sáng, tuy rằng trong nội tâm nàng đem Đinh Tử Thần cùng Vương Phú Quý bọn họ hận đã muốn chết muốn sống, có thể một hơi xuống dưới ba bốn tầng xong thì nàng vẫn là mềm lòng trì hoãn bước chân, tận lực đợi đám người phía sau tới!

Chỉ có điều Tiêu Lan hôm nay rốt cục cảm nhận được cái gì gọi là chân chính mong muốn đơn phương, nàng để ý người ta, nhưng mà người phía sau lại không có một cái nào để ý của nàng, Vương Phú Quý cử động điện thoại di động xoay như gió vượt qua nàng, cả quay đầu cũng không quay đầu lại, mà Đinh Tử Thần tốc độ cũng đồng dạng không chậm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch xông qua bên cạnh Tiêu Lan, gần kề đối với nàng hô một câu đi mau xong thì vội vàng biến mất ở chỗ khúc quanh hành lang!

"Ai ~ "

Tiêu Lan ánh mắt chết lặng lắc đầu, vô cùng bị ai đối với Trần Dương sau lưng nói ra: "Ta hiện tại càng ngày càng cảm thấy Lưu Thiên Lương mà nói quá thực quá chính xác, có ít người căn bản không đáng để người đi cứu, cho dù cứu thì bọn họ cũng sẽ không cảm kích người, đều là một đám lang tâm cầu phê!"

"Người ta là hoạn nạn gặp chân tình, chúng ta là hoạn nạn bị vứt bỏ, nếu Lưu đại ca tại đây thì tốt rồi, chúng ta chắc chắn sẽ không chết vật giống như vậy chạy thực mạng !"

Trần Dương cũng là mặt mũi đầy bất đắc dĩ mà lắc đầu, nhưng mà Tiêu Lan hiển nhiên không muốn lại đề lên Lưu Thiên Lương , khoát khoát tay rồi nói ra: "Không nói tên hỗn đản kia nữa, hần cũng không tốt lành gì, chân tiểu nhân cùng nguy quân tử khác nhau mà thôi, chúng ta vẫn là tranh thủ thời gian xuống lầu đi, bảo vệ tánh mạng lúc này quan trọng hơn !"

"Ah ..."

Một tiếng kêu vô cùng thảm thiết thê lương đột nhiên từ dưới lầu truyền đến, thanh âm kia nghe xong chính là Đinh Tử Thần đấy, Tiêu Lan sắc mặt hung hăng biến đổi, vỗ tay vịn bên người hô: "Nguy rồi ! Phía dưới nhất định là có hoạt thi lên đây, chúng ta phải mau chóng rời khỏi thông đạo phòng cháy!"

"Nhanh ... Chạy mau ah ! Trên lầu hoạt thi đuổi tới rồi ..."

Hoàng Bình Phát té cút té đất từ trên lầu chạy xuống, thanh âm hoảng sợ căn bản chính là lửa cháy đổ thêm dầu, trực tiếp đem mấy khuôn mặt người phụ nhân sợ đến một mảnh trắng bệch, hiện tại cao thấp bị chặn, cho dù trong thông đạo có cửa sổ các nàng cũng không bay ra được , "Chấp cánh khó thoát" bốn cái chữ to màu đen như là Thái sơn nện vào trong óc của các nàng, thiếu chút nữa sắp để cho các nàng khóc lớn lên !

"Tranh thủ thời gian mở cửa ..."

Tiêu Lan quyết định thật nhanh xông về cửa tầng 23, Trần Dương có thể trước một bước tiến lên lại dốc sức liều mạng lôi kéo tay cầm cái cửa, quay đầu lại lo lắng hô to: "Không xong, cái cửa này đã ị khóa cứng, vậy phải làm sao bây giờ đây!"

"Nhanh xuống tầng hai mươi một, nơi đó cửa là mở, chúng ta vào nhà cầu trước tránh một chút ..."

Tiêu Lan tiến lên cũng đồng dạng kéo cánh cửa không mở, lập tức cũng có chút hoảng hốt, hoàn toàn quên đó cũng không phải là cái thang lầu mà nàng lúc trước đã đi qua, cửa tầng hai mươi một căn bản không thể nào nói đến, chỉ là không có chờ các nàng chạy tới đi xuống, Vương Phú Quý cùng Đinh Tử Thần lại thất kinh vọt lên , gương mặt cực độ vận vẹo hô lớn: "Mau trở về , phía dưới ... Phía dưới có thật nhiều hoạt thi ah ..."

"Đã xong ..."

Tiêu Lan thoáng một phát nhuyến tại trên cửa chính, hai mắt vô thần nhìn lấy thang lầu tối om nói, giống như một cái miệng rộng khủng bố gần muốn cắn người vậy, mà mấy người phụ nhân nghe được Vương Phú Quý nói liền rút cuộc không chế không nổi, kinh cuồng chỉ khóc quát lên, nguyên một đám đem một đường hi vọng cuối cùng tất cả đều ký thác vào ở trên cửa lớn đang đóng chặt mà giống như điên liều mạng hung ác nện , khàn khàn tiếng nói lại nhảy lên !

Nhưng mà trong bậc thang đạo cả lầu cơ hồ đều vang lên tiếng bước chân ầm ầm của hoạt thi, như là thiên quân vạn mã cùng một chỗ đang lao nhanh, mỗi một cái đều có thể chấn động đám người đang trong lòng phát run, thanh âm đáng sợ thậm chí đều lấn át cả các tiếng kêu sợ hãi của nữ nhân, làm cho tất cả hi vọng trong nội tâm mọi người cũng càng ngày càng xa vời !

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Tuyệt Vọng Cùng Hi Vọng (Trung)

"Cứu mạng ! Cứu mạng đi ! Nhanh mở cửa ra ah ..."

Mấy người phụ nhân đều nhanh bắt tay nện tím cũng không làm nên chuyện gì, cửa chống lửa tươi thắm kiên cố vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, mà con hoạt thi thứ nhất đã từ trên lầu nhảy vào tầm mắt của các nàng, một gương mặt đã bong tróc da thịt cực độ xấu xí "Cạc cạc" đối với các nàng gầm rú một tiếng, giương nanh múa vuốt xông lại, các nữ nhân thoáng một phát kinh hoảng đến cực hạn, đâm đại môn liền cuống hòng đều khàn giọng rồi, hoảng sợ nước mắt càng nhỏ xuống!

"Lão tử cùng các ngươi liều mạng ..."

Bị buộc lên tuyệt lộ khiến Vương Phú Quý rút cục bạo phát bản sắc đàn ông, quơ cây cơ hung hăng quát vào ở trên đầu của đối phương, mà hấn lần này khí lực không thể bảo là không lớn, đầu hoạt thi lập tức nát như cà chua, "Phân phạt" một tiếng nổ tung, màu đỏ đen phun đầy tường, thi thể còn chưa rơi xuống đất liền triệt để chết rồi, chỉ là Vương Phú Quý còn chưa kịp cao hứng, tiếp sau đó là một con , hai con , ba con ...

Nhóm lớn hoạt thi cả đàn cả lũ vọt xuống tới, Vương Phú Quý thần sắc lập tức ngẩn ngơ, giờ cầu cán lên cao cao cũng vô lực rú xuống rồi, hấn biết rõ rằng bọn họ hôm nay là chạy trời không khỏi nắng rồi!

"Cứu mạng đi ..."

Nghiêm Như Ngọc khóc ròng ròng vuốt tay nắm cửa, trên cánh tay nhỏ bé trắng nõn đã bị tróc da, mỗi gõ thoáng một phát đều lưu lại một Huyết thủ ấn mờ mờ, nhưng nàng căn bản không cảm giác được đau đớn nữa, trong đầu chỉ có tràng diện khủng bố mình bị hoạt thi xé chia năm xẻ bảy, chờ thời điểm dưới lầu lại là một lớp hoạt thi đồng thời xông đến đây, bụng dưới Nghiêm Như Ngọc bỗng nhiên buông lỏng, một cổ chất lỏng mùi tanh tươi lập tức từ bắp đùi của nàng chảy xuôi đi ra ngoài, trực tiếp làm ướt vấy ngấn hồng nhạt của nàng!

"Kết cạch ~ "

Một loại âm thanh trước nay chưa có tự nhiên như là Thiên Đường mở ra một cánh cửa khiến Nghiêm Như Ngọc đã nhắm mắt chờ chết quả thực khó có thể tin mờ mắt ra, sợ là mình quá mức sợ hãi mà sinh ra nghe nhầm, nhưng mà một mực cửa lớn đóng chặt lại quả thật bị người đẩy ra, chỉ còn chưa kịp để cho nàng ngạc nhiên hô kêu đi ra, một cái bàn tay lớn mập nhon nhót liền thô bạo nắm chặt tóc của nàng, hung hăng đem nàng kéo vào trong cửa lớn!

"Còn không nhanh tiến đến, ngăn ở trước cửa ra vào tính tổ chức thành đoàn thể xuống Địa ngục ah ..."

Trong cửa lớn truyền đến một tiếng tiếng quát tháo thô lỗ, một đạo thân ảnh mập mạp lại cao lớn giống như cột điện xuất hiện ở phía sau cửa, các cô nương giống như tâm hồn thiếu nữ lần đầu thất thân như vậy, thoáng một phát thật hưng phấn, tùy ý đối phương đơn giản mà lại thô bạo đem mình nguyên một đám ném vào trong cửa lớn, nhưng trong lòng lại còn kích động tại chỗ đã nghĩ cời quần cộc cùng hấn ngủ !

Một đoàn người vô cùng chật vật xông vào trong cửa lớn , mỗi người đều bị Lưu Thiên Lương bắt đồng kêu gọi, Nghiêm Như Ngọc bị nắm chặt tóc, Trần Dương tát bị vỗ bờ mông, Trần Ly Á tức thì bị hấn dắt lấy áo ngực cho táng tiến vào, chỉ có Tiêu Lan là được hấn dắt lấy cánh tay không nhẹ không nặng đưa đi vào !

Nhưng mà Lưu Thiên Lương đối đãi các cô nương cái này khá lịch sự đấy, thời điểm đến lượt lão nương pháo, Lưu Thiên Lương trực tiếp là một cái tát tại sau ót của hấn mà tát vào ở bên trong cửa, mà ngay cả Vương Phú Quý hấn đều không chút do dự cho hấn một đập hung hăng ở trên mông đít, thời điểm đến lượt Đinh Từ Thần, trên mặt Lưu Thiên Lương hung quang lại đột nhiên lóe lên, rõ ràng cao cao đã giờ một cây ống tủy sắc bén trong tay lên, hung hăng hướng hấn đâm tới !

"Không được ah ..."

Tiêu Lan hồn phi phách tán kinh hô một tiếng, theo bản năng nghiêng đầu đi không dám nhìn tràng diện máu tanh kia, tiếng kêu thảm thiết của Đinh Từ Thần lập tức vang lên, thời điểm chờ Tiêu Lan lại quay đầu đi xem, Đinh Từ Thần rõ ràng té cút té đái từ dưới háng Lưu Thiên Lương chui đi vào, mà

ống thép trong tay Luru Thiên Lương, đã bị xuyên thủng đầu một cái hoạt thi thân hình cao lớn, "Ứng ực" thoáng một phát té xuống đất !

"Đồng ~ "

Luru Thiên Lương đóng cửa một sát na này, nhóm lớn hoạt thi nặng nề đâm vào trên cửa, hai miếng đại môn phòng cháy đi ngược chiều như là gọn sóng bình thường tại trên khung cửa pháp phòng, bị nện cách cách rung động, lúc này xem ra giống như cũng không còn kiên cố ngăn cản bọn họ như vậy, mà Luru Thiên Lương nhặt lên một dây kẽm chuỗi rỉ sắt trên mặt đất, quần ba đến hai lần đem cửa triệt để khóa lại, lúc này mới quay đầu đá Hoàng Bình Phát đang khóc sụt sùi trên mặt đất một cước, tức giận mắng: "Khóc khóc, khóc cái đầu mẹ nguoi , đàn bà khóc nguoi cũng khóc, còn không mau đi chuyển cái bàn giữ cửa chắn, lấp, bịt?"

"Hay lắm..."

Hoàng Bình Phát cái rắm cũng không dám phóng một cái té chạy, Luru Thiên Lương thì mặt mũi đầy hài hước nhìn Đinh Tử Thần trên mặt đất, thấy dưới đũng quần hắn đã chảy ra một bãi nước tiểu màu vàng, hắn lập tức ha ha cười lớn nói: "Hai vợ chồng các nguoi thật đúng là trời sinh một đôi, lão bà đại ra quần, lão công cũng đại ra quần, quả thực quá trâu . Ép, đặc biệt nghiêm đại quản lý của chúng ta, nguoi này buồn đại thật là quá đủ lắng lơ con mẹ nó luôn ah !"

"Đủ rồi Luru Thiên Lương, nguoi đừng khinh nguoi quá đáng ..."

Tiêu Lan cắn răng nghiền lợi tròng mắt Luru Thiên Lương, trong mắt nhức nhích giống như có ngọn lửa thực chất, hung tợn hướng hắn quát: "Đừng tưởng rằng nguoi cứu bọn họ thì có thể không chút kiêng kỵ nhục nhã bọn họ, tôn nghiêm là số mệnh còn quan trọng, chúng ta nhất định toàn bộ trả lại cho nguoi !"

"Có thể sao ! Nay các nguoi còn chứ, ta tuyệt không chú ý ..."

Luru Thiên Lương bỗng nhiên nở nụ cười gằn, trực tiếp từ sau hông rút ra một thanh đao gọt trái cây sắc bén cỡ lớn ném xuống đất, chậm rãi làm ra một cái dấu tay xin mời, không sao cả nói ra: "Các nguoi ai tới trước? Chết sớm sẽ sớm siêu sinh, bất quá là đi trước một bước mà thôi mà !"

"Nguoi hỗn đản ..."

Tiêu Lan thoáng một phát nổi giận lên, vung lên cánh tay liền hướng trên mặt Luru Thiên Lương hung hăng phiến ra, Luru Thiên Lương lập tức nhảy về phía sau để cho nàng quạt vào khoảng không, cái này mới bắt đầu nói: "Được rồi được rồi, chủ tịch tốt của ta, bất quá là cùng các nguoi chỉ đùa một chút mà thôi, không cần nghiêm túc như vậy đấy!"

"Ta không có chút nào thích loại ác độc vui đùa này của nguoi!"

Tiêu Lan không kịp thờ tròng mắt Luru Thiên Lương, hận không thể tại chỗ đưa nàng ăn sống nuốt tươi mới tốt, mà mặt mũi Luru Thiên Lương đầy vẻ cười khò lắc đầu, vô cùng trắng ra nói: "Tuy ta thăm mền nguoi tầm mười năm, nhưng là nói thật, ta cho tới bây giờ không có hy vọng xa vời rằng nguoi sẽ thích ta !"

"Nguoi ..."

Tiêu Lan hung hăng sừng sờ, quả thực trợn mắt hốc mồm nhìn Luru Thiên Lương, chỉ Luru Thiên Lương cũng không dong dài nhiều hơn nữa, nghiền ngẫm xong nàng cười cười, nâng lên ống tuýp nhỏ giọt hắc dịch vừa đi vừa nói chuyện: "Tạm thời tự do hoạt động một chút đi, bất quá tuyệt đối đừng loạn mở mấy cái cửa ở nơi này, bên trong cửa đang đóng cũng đều có hoạt thi đấy, bị cắn cũng đừng trách ta không báo trước!"

"Hừ ~ có cái gì có thể đắc ý ..."

Tiêu Lan đầy vẻ không phục nhìn bóng lưng Luru Thiên Lương, không biết tại sao, nàng càng ngày càng không cách nào tại trước mặt thằng này bảo trì bình tĩnh, bất luận là sự tình hắn vứt bỏ mình, hay là bất kể sắc mặt xem ra tiểu nhân đắc chí đáng ghê tởm của hắn, đều bị Tiêu Lan vô cùng chán ghét lấy, luôn luôn ý niệm nếu không hung ác tấn công hắn một trận thì không cách nào thoải mái!

"Nghiêm Như Ngọc, nơi này là chi nhánh công ty các nguoi đi..."

Chờ sau khi Luru Thiên Lương rời đi, Tiêu Lan giương mắt nhìn nhìn hoàn cảnh chung quanh, từng khối giấy chế phẩm tranh tuyên truyền treo trên vách tường, một trương đại bảng chấm còn ghi chú rõ ràng tên Luru Thiên Lương, bất quá thành tích lại đếm ngược sau mấy vị đấy, chỉ mảng lớn thủy tinh bị chấn nát cũng làm cho cuồng phong từ ngược tiến đến, vô số văn bản tài liệu tư liệu ở trên không trung hoặc là trên mặt đất vù vù bay loạn, thiếu chút nữa để Tiêu Lan không nhận ra được .

"Ừm! Là công ty của chúng ta ..."

Nghiêm Như Ngọc chưa tỉnh hồn từ dưới đất bò dậy, nhưng nghĩ đến chuyện Luru Thiên Lương điểm xuất mình bị hù đến đại ra quần, khuôn mặt nàng chính là một mảnh hỏa hồng, theo bản năng kẹp hai chân nói ra: "Tầng này đều là công việc nhân viên bên ngoài, phần lớn người có lẽ đều chạy ở nghiệp vụ bên ngoài, người lưu lại cũng không nhiều, cho nên hoạt thi cũng có thể không nhiều lắm đâu !"

"Ai ~ "

Tiêu Lan đột nhiên không khỏi thờ dài, ưỡ oải khoát khoát tay Nghiêm Như Ngọc nói ra: "Nguoi và Tử Thần tuyệt đối không nên lại trêu chọc Luru

Thiên Lương rồi, tên kia chẳng những là một cái tên xấu chủng, hơn nữa tâm ngoan thủ lạt, bây giờ là thời kỳ bất thường, có thể thì hãy nhường nhịn một điểm đi!"

"Ta nào còn dám trêu chọc hần đâu ..."

Nghiêm Như Ngọc nhanh chóng lắc đầu, thần sắc vô cùng nhất gan, nửa điểm nghĩ cách muốn báo thù Luru Thiên Lương cũng không có, sau đó kẹp hai chân nhón nói ra: "Chủ tịch các người trước tiên tìm địa phương ngồi, ta đi đổi đầu váy!"

Nghiêm Như Ngọc kẹp lấy hai chân ướt nhẹp quen cửa quen nẻo hướng phòng làm việc của mình đi, có thể vừa xong trước cửa thì lại phát hiện cửa phòng làm việc của mình là đang mở rộng ra đấy, trên tay nắm cửa cũng bị người bạo lực đập ra, nàng tràn đầy hồ nghi bùm lấy bờ móng đi vào, liếc mắt liền thấy Luru Thiên Lương ngهنhngang ngời tại trên mặt ghế lão bản của mình, chính đầu đầy mồ hôi ăn một thùng mì tôm, nàng thấy thể đành phải lúng túng gõ cửa, tế thanh tế khí nói: "Luru ... Luru Kính Lý, ta muốn tiến đến đổi bộ y phục !"

"Ồ ! Đổi đi!"

Luru Thiên Lương ngẩng đầu liếc Nghiêm Như Ngọc, tiếp tục vui đầu gian khổ làm ra , âm thanh phản phật hấp mì sợi quả thực cùng heo cái ăn cũng không kém nhiều lắm, nhưng mà Nghiêm Như Ngọc hiện tại cũng không dám có nửa điểm toát ra xem thường, cả tòa trong đại lâu cũng liền hần một cái thuần gia môn, nói giết người thì giết người, ném cho hoạt thì ăn hết liền chứng cứ cũng không tìm tới, chỉ là ở bên trong phòng làm việc của nàng cũng không có phòng xệp, Luru Thiên Lương ngồi ở chỗ kia thì nàng căn bản không có cách nào thay quần áo, đành phải lại nhỏ giọng lập lại một lần: "Luru Kính Lý, ta muốn thay quần áo, người thuận tiện ... Đi ra một chút được không?"

Kháo ! Đương nhiên bất tiện rồi, xem ta ăn mì ăn liền thuận tiện à?"

Luru Thiên Lương lập tức tức giận ngẩng đầu lên chỉ vào một bên tủ quần áo liền nói: "Nếu không người ở trước mặt ta đổi, nếu không cứ ngay trướng, căn phòng làm việc này lão tử đã trưng dụng, ai cũng không cho phép vào!"

"À? Chuyện này. ..."

Khuôn mặt Nghiêm Như Ngọc tái đi, cho dù là bị đánh chết thì nàng cũng không muốn Luru Thiên Lương mặt khoan y giải đãi, vạn nhất khiến cho hần thú tính đại phát, chỉ bằng tiêu thân bản Đĩnh Từ Thần này thì bản căn không đủ nhìn hần đấy, Nghiêm Như Ngọc chỉ có thể mặt mũi đầy ủy khuất đáp ứng, lại ăn nói khép nép mà hỏi: "Ta đây đem quần áo lấy đi đổi cũng có thể đi à nha?"

"Làm sao người cứ như vậy phiền đầu này? Vì cứu các người ta ngay cả mì tôm đều nhanh lạnh, bây giờ còn không cho ta ăn thật ngon, tủ quần áo đang ở đó sẽ không mình cầm à?"

Luru Thiên Lương mạnh mẽ trừng to hai mắt, bấp chân Nghiêm Như Ngọc lập tức run rẩy một cái, biết rõ Luru Thiên Lương đây là đang cố ý làm khó dễ mà nàng lại cũng không dám lên tiếng, đành phải rũ cái đầu ra xuống tỏ vẻ nhu thuận đi về hướng tủ quần áo, nhưng mà ngăn tủ vừa mở ra lại không còn là bộ váy nàng quen thuộc, bên trong cư nhiên bị số lớn thực phẩm cùng đồ uống cho chiếm hết, vài món thời trang giá cao của nàng ngược lại tội nghiệp bị dệm ở phía dưới cùng nhất !

"Không là đồ đạc của người không được cầm a, ai bắt ta đoạn của người nào!"

Luru Thiên Lương cuối cùng đã ăn xong mì tôm, mười phần ợ một cái, dương dương đắc ý thoải mái tựa vào trên mặt ghế lão bản, mà Nghiêm Như Ngọc giống như vợ bé bị khinh bị vậy, vênh lên cái miệng nhỏ nhắn ngoan ngoan "Ồ" một tiếng , ôm y phục của mình sanh sanh chạy mất !

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Tuyệt Vọng Cùng Hi Vọng (Hạ)

Người thời điểm đang tinh thần cực độ khẩn trương thì sẽ cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, mà một đám người may mắn còn sống sót vừa mới trở về từ cõi chết càng là cảm thấy như thế, bất tri bất giác liền phát hiện sắc trời bên ngoài đã tối xuống !

Bố cục của tầng 23 cùng những tầng lầu khác đại khái cũng không khác mấy, một cái hành lang hình L chia làm khoảng chừng hai khối khu vực, một bên là văn phòng các lãnh đạo, một bên thì là khu vực làm việc rộng mở, nhưng mà khu làm việc rộng mở đã bị bạo tạc nổ tung hủy diệt đến không còn hình dáng, cuồng phong vũ vũ thổi vào khiến người liền tỉnh đều không có biện pháp yên tĩnh, một đám người đành phải tràn vào trong một phòng họp loại nhỏ coi như hoàn hảo, cửa phòng vừa đóng, mọi người cuối cùng mới coi như nhẹ nhàng thở ra !

"Phú Quý, người có phải là không thoải mái hay không? Sắc mặt rất khó nhìn ah !"

Tiêu Lan ngồi dựa vào một trương ghế sa lon bằng da thật, có chút nhú mày nhìn Vương Phú Quý đối diện, Vương Phú Quý đã triệt để không còn tinh thần vô cùng phần chấn như trước nữa, chẳng những sắc mặt xám xịt điển dọa người, hơn nữa đầy đầu đều là mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu, hần có chút hư nhược ngẩng đầu lên nhìn nhìn Tiêu Lan, lắc đầu nói ra: "Đoán chừng là bị gió thổi bị cảm , hư ... Nghỉ ngơi cả đêm là tốt thôi !"

"Ồ ! Không có việc gì là tốt rồi !"

Tiêu Lan khẽ gạt đầu một cái, nhưng mà suy nghĩ một chút vẫn là đối với Trần Ly Á bên người Vương Phú Quý hỏi han ân cần vẫy vẫy tay, thân nhiên nói: "Tiểu Trần, người cùng Trần Dương hai người đi bên ngoài tìm xem có gì ăn hay không, hiện tại trời đã sắp tối, chúng ta trước hết ở chỗ này nghỉ ngơi cả đêm đi, ngày mai lại nghĩ biện pháp đi ra ngoài !"

"Ừm! Tốt, chủ tịch !"

Trần Ly Á thanh thúy đáp ứng, nâng cao bộ ngực to lớn cao ngạo liền đứng lên, bất quá nàng vừa định đi ra ngoài , cánh cửa đã bị Nghiêm Như Ngọc tức giận đẩy ra, đem một đồng quần áo bắn trong tay hung hăng đập xuống đất, đứng đấy lấy lông mày kêu lên: "Lư Thiên Lương thật sự là khinh người quá đáng rồi, chiếm đoạt phòng làm việc của ta đã không nói rồi, rõ ràng còn đem nước giải khát thực phẩm cùng đồ uống toàn bộ chiếm thành của mình, liền bình nước khoáng cũng không lưu lại cho chúng ta, hiện tại liền nước uống đều không có, hần là có chủ tâm muốn chết khát chúng ta!"

"Cái gì? Tên khốn kiếp kia dựa vào cái gì làm như thế?"

Đinh Từ Thần thoáng một phát liền nhảy lên lên, bước đi đến bên cạnh Vương Phú Quý nói với hần: "Vương ca, chúng ta không có khả năng để cho cái loại tiểu nhân này cười trên đầu chúng ta đi ị, đây là công ty của chúng ta, lúc nào đến lượt hần làm chủ rồi hả? Chúng ta nhiều người như vậy liên hợp lại tại sao phải sợ một mình hần?"

"Ngày mai rồi nói sau , trước tiên ... Trước hết để cho ta ngủ một hồi ..."

Vương Phú Quý lách qua trong sơ pha hư nhược khoát khoát tay, cả người quả thực uể oải không còn hình dáng, lông mày Tiêu Lan lập tức nhảy lên, vội vàng đối với Đinh Từ Thần hô: "Từ Thần, các người mấy cái đứng ở bên cạnh ta ra, ta có lời cùng các người nói !"

"Tỷ ! Chuyện này người phải tỏ ra cái thái độ đi, không có khả năng để cho cái loại vương bát đần này đảo khách thành chủ, hần trước kia dám bán đứng công ty, hôm nay sẽ dám bán đứng chúng ta , giết chết chúng ta ..."

Đinh Từ Thần mặt mũi đầy dữ tợn đại tiếng rống giận, nghĩ đến bộ dáng mới vừa từ dưới häng Lư Thiên Lương chui ra ngoài, hần uất ức muốn nổi điên, nhưng mà Tiêu Lan lại làm sao nhìn không ra suy nghĩ trong lòng hần, sắc mặt qua sông đoạn cầu đáng ghê tởm tuyệt không so Lư Thiên Lương tốt hơn chỗ nào, nàng lập tức nặng nề vỗ bàn một cái phẫn nộ nói: "Người muốn ta tỏ vẻ gì? người cho rằng tại đây còn là công ty mở đại hội sao? người muốn đối phó Lư Thiên Lương thì tự mình đi tới, hần là người đàn ông, người cũng là nam nhân, có bản lĩnh người hãy cùng hần đao thật thương thật đánh nhau một trận, cho dù đánh chết người rồi ta cũng không có ý kiến !"

"Tỷ, ta ... Ta không phải ý tứ này, chính là cảm thấy cũng không thể để cho hần một tên phản đồ nắm cái mũi chúng ta dắt đi thôi, chúng ta phải nghĩ một chút biện pháp ah !"

Đinh Từ Thần tràn đầy không cam lòng nói một câu , mà Nghiêm Như Ngọc lập tức ở một bên thêm dầu thêm mỡ nói ra: "Chủ tịch , ta cảm thấy được việc này ngại ra mặt có lẽ có thể thành công , ngài vừa mới muốn phiền hần , hần chưa từng dám phản kháng , chúng ta cũng không yêu cầu gì khác , chỉ cần hần có thể đem nước và thức ăn lấy ra là được rồi , không phải vậy chúng ta nhiều người như vậy đối bụng , đối bụng đến sáng mai chân đều phải đói mềm nhũn đấy!"

"Chuyện này đợi lát nữa nói sau, bây giờ còn chuyện trọng yếu hơn để cho các người cùng một chỗ quyết định ..."

Lời nói như là đã nói đến nước này rồi, Tiêu Lan cảm giác được mình một chút cũng không cần phải che giấu nữa rồi, phát phát tay để cho Đinh Từ Thần mở ra thân về sau , sắc mặt nàng phức tạp nhìn Vương Phú Quý uể oải nói ra: "Lời nói thật cùng các người nói đi, Lư Thiên Lương nói cho ta biết, loại ôn dịch có thể khiến người ta biến thành hoạt thi này sẽ thông qua miệng vết thương truyền bá, chỉ cần bị hoạt thi cắn một cái có thể bị lây nhiễm, trạng thái Vương Phú Quý bây giờ các người đã thấy, hần mười phần thì tám, chín đã bị lây nhiễm ..."

"À?"

Không đợi Tiêu Lan nói hết lời, toàn thân Đinh Từ Thần liền giật mình một cái, giống như gặp quỷ cấp thiết từ bên sofa nhảy ra, sắc mặt trắng bệch nhìn lấy Vương Phú Quý nói ra: "Tỷ, người nói là hần ... hần sẽ biến thành hoạt thi?"

"Phóng ... Thối lắm ! Lão tử... Chính là cảm mạo nóng sốt thôi, ai nói lão tử sẽ biến thành hoạt thi ..."

Vương Phú Quý cũng không có ngắt đi, nghe được đối thoại của bọn họ xong thì lập tức tức giận mở hai mắt ra, nhưng mà ánh mắt của hần đã bắt đầu biến thành mờ lung, đáng sợ giống như bị bệnh đục tinh thể vậy, bây giờ là người nào thì cũng biết hần rất không được bình thường , nhìn ánh mắt của hần thì căn bản là giống như chứng kiến hoạt thi đã thi biến, e sợ tránh không kịp !

"Trần Ly Á ! người ... người tới đây cho ta, bọn họ trốn ta, người cũng dám trốn ta sao?"

Vương Phú Quý dất cuồng hống rống lớn gọi , "Ừng ực" một tiếng từ trên ghế salon ngã xuống, đập xuống đất rõ ràng há mồm ói ra t một ngụm máu đen, nhưng mà Trần Ly Á nào dám đi qua, chứng kiến bộ dáng này của hần liền lập tức bị sợ hồn vía lên mây, vội vội vàng vàng chạy đến cạnh cửa run giọng nói ra: "Lão ... Lão công ! Ta đi ra ngoài rót cốc nước cho người, người đợi lát nữa nha !"

"Gái điểm thú ! người tới đây cho ta ..."

Vương Phú Quý thê lương gầm lên một tiếng nổi giận, xóa đi huyết dịch nơi khoe miệng, trực tiếp nằm rạp trên mặt đất liền hướng bên ngoài bò qua, sắc mặt dữ tợn hết lớn: "Người dám chạy đi thì lão tử sẽ đánh gãy chân chó của ngươi, muội muội ngươi cùng mẹ của ngươi cũng đừng nghĩ nhận được một phân tiền, lập tức lăn tới đây cho ta ..."

"Không ... Ta không qua, ngươi phải sắp biến thành hoạt thi rồi, ta không dám đi qua ah ..."

Trần Ly Á ngồi chồm hổm trên mặt đất đột nhiên bắt đầu lớn tiếng kêu khóc..., rõ ràng nghĩ phải nhanh chóng lúc này rời khỏi, mặc dù nghĩ đến mẫu thân bị ung thư của mình cần đại lượng tiền thuốc men nhưng nàng lại không dám chạy tới, vừa kinh vừa sợ trên phạm vi lớn dao động cái đầu, căn bản không biết làm sao !

"Ai mẹ nó dám nói lão tử sắp biến thành hoạt thi rồi, có phải là ngươi hay không ... Có phải là ngươi hay không ..."

Vương Phú Quý đột nhiên lại thay đổi phương hướng, trừng một đôi mắt xám đáng sợ hung tợn nhìn về phía vài người khác trong phòng, mà từng người bị hấn quét đến lòng đều là hung hăng nhảy dựng, tất cả đều kinh hoảng lắc đầu khoát tay, nhưng mà Vương Phú Quý giống như hồi quang phản chiếu vậy, bỗng nhiên hết sức từ dưới đất nhảy dựng lên cắn răng nghiêng lợi trừng mắt Tiêu Lan quát: "Đứng dậy ngươi ! Chính là ngươi cái con gái điểm thú tự cho là đúng này vu oan ta...ta muốn giết ngươi, ta muốn giết ngươi ..."

"Ngươi có phải điên rồi hay không? ngươi đừng tới đây nha, trong tay của ta có vũ khí , có vũ khí ..."

Tiêu Lan hãi hùng khiếp vía đứng ở trên ghế sa lon, hai tay nắm cây cơ cũng đang không ngừng lui về phía sau, cũng hốt hoảng không còn hình dáng, mà Bí thư của nàng Trần Dương ngược lại là sắc mặt trắng bệch bảo hộ ở bên cạnh nàng, kinh hoảng xông vào Đình Từ Thần hô: "Các ngươi mau đưa hấn kéo ra đi, nhanh lên nha ..."

"Bang ~ "

Đình Từ Thần lấy hết dũng khí mà dùng một gậy quất vào trên bàn chân của Vương Phú Quý, Vương Phú Quý "Ah" hét thảm một tiếng, một đầu ngã tại trên bàn trà , lập tức đem bàn trà đè ép cái nát bấy, Tiêu Lan thừa cơ kéo Trần Dương thật nhanh hướng phía ngoài chạy đi, nhưng mà Vương Phú Quý cũng đã triệt để nổi cơn điên, rõ ràng một tay níu mất cả chân Trần Dương lại, muốn rách cả mí mắt hết lớn: "Lão tử cho dù chết cũng muốn kéo các ngươi cùng một chỗ đem lưng ..."

"Ah ..."

Trần Dương ngã trên mặt đất kêu lớn lên, Vương Phú Quý đột nhiên há miệng thoáng một phát cắn lấy mục tiêu lớn nhất trên mông đít nàng, hơn nữa thẳng này là phía dưới chơi liêu, một cổ kịch liệt đau nhức lập tức đè nửa người Trần Dương đều tê dại, nhưng mọi người toàn bộ đều liêu lĩnh liền xông ra ngoài, căn bản không người đến giúp nàng , Tiêu Lan nghĩ chết thân trở về còn bị Đình Từ Thần ôm cổ, căn bản không để cho nàng đi vào mạo hiểm !

"Ha ha ha ..."

Vương Phú Quý điên cuồng cười ha ha, liêu mạng đất lấy thân thể mảnh mai mềm mại của Trần Dương, mở ra miệng rộng hung hăng hướng đầu vai nàng tấp tới, tuy lực hấn kẹp lại không có kinh người như hoạt thi vậy, nhưng mà cắn một cái tại trên đầu vai Trần Dương chỉ mặc áo sơ mi máu đỏ tươi thoáng một phát rí ra !

"Lão tử cắn chết ngươi cắn chết ngươi, cùng lão tử cùng một chỗ biến thành hoạt thi đi..."

Vương Phú Quý hai mắt màu xám bởi vì sung huyết mà lại mà bắt đầu trở nên càng kinh khủng..., giống người điên bình thường đại hồng đại khiêu, mà Trần Dương bị hấn gắt gao đè nặng cũng không nhúc nhích được , tứ chi dốc sức liêu mạng đập đập thét lên, trong tiếng kêu tràn ngập vô số hoảng sợ cùng tuyệt vọng !

"Thao ..."

Một bóng người cao lớn đột nhiên tại lúc này đi nhanh vượt qua vào, nghe được thanh âm vô cùng thấp kém nhục mạ này, trong lòng Trần Dương rõ ràng bay lên một cỗ cảm giác an toàn trước nay chưa có, kêu khóc hướng người nọ lớn tiếng cầu cứu, mà đối phương cũng quả nhiên không phụ kỳ vọng, tiến lên hung hăng một cước liền đá ngã Vương Phú Quý lẫn trên người nàng, một gậy liền đem Vương Phú Quý nện hôn mê bất tỉnh !

"Con mẹ nó ! Còn chưa biến thành hoạt thi đã dám cắn người, nếu là thật cho ngươi thi biến như vậy cũng được sao ..."

Lưu Thiên Lương hung tợn tại trên đầu Vương Phú Quý nhô một ngụm nước miếng, ném cây cơ đem Trần Dương trên đất đỡ dậy, nhưng mà Trần Dương lại như là bắt lấy một cái phao cứu mạng vậy, một đầu đâm vào trong ngực của hấn gắt gao ôm lấy eo mập của hấn, nước mắt rớt cuộc không chế không nổi, giống như triệt để sụp đổ gào khóc !

Trần Dương khóc trọn vẹn hơn 10' sau mới đình chỉ thút thít, Lưu Thiên Lương trực tiếp anh hùng cứu mỹ nhân bình thường đưa nàng ôm ngang ở trong ngực đi nhanh ra khỏi gian phòng, trực tiếp đi đến trước mặt một đám người á khẩu không trả lời được, cười lạnh một tiếng nói ra: "Thừa dịp hấn còn không có thi biến tranh thủ thời gian thu thập đi, nện đầu hoặc là chém cổ đều được, chính là đừng để cho hấn nằm ở nơi đó, nếu không vậy các ngươi biết rõ sẽ gặp đối với cái gì rồi đó!"

Tiêu Lan gắt gao cắn môi dưới tái nhợt không chịu nói, còn lại mấy người nhìn nhau, rõ ràng ai cũng không dám đi tới cái tay này, mặt mũi đầy sợ hãi rù cái đầu xuống giả cầm vờ điếc !

"Các người bình thường huân người như huân cháu trai, như thế nào đến lượt thực động thủ ngược lại thì lúng túng ? Cũng không dám đúng không? Ta đây chỉ giáo cho các người một cái phương pháp, bóc thăm, bóc thăm là công bình nhất rồi!" Lưu Thiên Lương âm dương quái khí nói một tiếng, nói xong liền không hề đi quản bọn họ, ôm ngang Trần Dương bước đi tiến về phòng làm việc của mình !

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Khốn Cảnh (Thượng)

Trần Dương như mất hồn phách núp ở trong ngực của Lưu Thiên Lương, thân thể thỉnh thoảng run lên một cái, cho đến khi Lưu Thiên Lương chậm rãi đem nàng đặt ở trên ghế sa lon nằm xong, Trần Dương lúc này mới giống như có cảm giác giật mình tỉnh lại, mạnh mẽ bắt lấy đôi tay mập của hắn lại, lần nữa kêu khóc nói ra: "Đừng đi van cầu người đừng đi ..."

"Đừng sợ ! Ta sẽ không đi đâu, ta đi lấy chút thuốc sát trùng để tiêu độc miệng vết thương cho người ..."

Lưu Thiên Lương biết rõ Trần Dương đã bị làm cho sợ hãi, vỗ nhẹ đầu của nàng rồi đứng thẳng lên đi ra, nhưng mà Trần Dương lại khóc sụt sùi giữ chặt ông quần hắn lại, buồn bã hỏi "Lưu ... Lưu đại ca, ta có thể hay không biến đổi ... biến đổi thành hoạt thi?"

Nhìn qua gương mặt trẻ duyên dáng của Trần Dương, bất quá chỉ tầm cỡ 25 - 26 tuổi mà thôi, mặc dù không nói được có bao nhiêu xinh đẹp, nhưng là có thể xếp vào hàng ngũ trung-thượng đẳng, nhưng bây giờ lại bởi vì kinh hoàng mà tái nhợt giống tờ giấy trắng vậy, thân thể mềm mại có chút gầy yếu đang không ngừng run rẩy lên !

Lưu Thiên Lương nhìn qua vết thương trên vai nàng thật lâu cũng không nói gì, bởi vì hắn căn bản không xác định được người có thi biến có thể hay không có chứa virus lây bệnh, sắc mặt hắn phức tạp trong lòng thờ dài, nhẹ nhàng vuốt ve thoáng một phát đầu Trần Dương, vừa cười vừa nói: "Không có chuyện gì nữa ! Tên kia còn không có thi biến, hơn nữa cách quần áo của người, chắc chắn sẽ không lây bệnh đâu, người đừng đa tưởng, ta lấy rượu cồn tiêu trừ độc cho người xong rồi sẽ tốt hơn thôi !"

"Hừm..."

Trần Dương yếu ớt nhẹ gật đầu, biểu lộ vô cùng khản trương rốt cục đã có một tí thư giãn, sau đó buông bàn tay nhỏ bé ra mà nhìn Lưu Thiên Lương quay người mở tủ quần áo ra, từ bên trong xách ra một cái hộp cấp cứu màu trắng ra, đây là vật phải có bên trong mỗi tầng lầu, mặc dù rất ít được dùng đến , nếu không phải nhìn trên mặt á có tiêu chí tập đoàn Thương Lan, Trần Dương suýt nữa cũng không nhớ rõ trong công ty còn có thứ này .

"Ách ~ ta đi gọi Trần Ly Á tới giúp người đi, ta một đại nam nhân ở chỗ này cũng không tiện lắm !"

Lưu Thiên Lương hơi lúng túng gãi đầu một cái, để cho một đại cô nương chưa lập gia đình trước mặt của mình cởi quần áo thì khẳng định không được, hắn cũng không muốn đã mang tiếng quý khách lại ôm thêm cái danh tiếng dâm côn, buông hộp cấp cứu vội chạy đi, nhưng mà Trần Dương lại chủ động lắc đầu, không sao cả nói ra: "Không sao đâu, người coi như là ta đang tại bờ biển ă mặc áo tắm là được rồi !"

"Ha ha ~ nói rất đúng ! Ngược lại là ta quê mùa rồi, thời điểm năm trước công ty tổ chức du lịch, người tại bờ biển là mặc lấy bikini nha, bất quá khi đó ta không dám nhìn thêm, bộ dạng người đẹp mê hồn!"

Lưu Thiên Lương cười híp mắt đối với Trần Dương, khuôn mặt Trần Dương lập tức hơi đỏ lên, hơi nhăn nhó nói ra: "Kỳ thật đó cũng là ta lần đầu tiên mặc bikini đấy, đồng sự công ty đều mặc như vậy, ta nếu là không mặc thì có vẻ không thích sống chung rồi!"

"Đáng tiếc nha, chủ tịch đại mỹ nhân của chúng ta thế mà thủy chung vẫn một bộ váy dài, cái gì đáng xem đều không có ..."

Lưu Thiên Lương mặt mũi đầy vẻ đáng tiếc lắc đầu, trực tiếp đi đến bên cạnh Trần Dương ngồi xổm xuống đề nghị nàng lại, nói ra: "Người đừng cử động, quần áo cũng không cần toàn bộ cởi ra, lộ cái bả vai cho ta là được rồi, chờ ta băng bó kỹ cho người thì đi vào trong tủ chén tìm một bộ quần áo thay đổi đi là được, đều là quần áo của Nghiêm Như Ngọc, chúng ta khỏi cần phải khách khí với nàng !"

Trần Dương rất thuận theo nằm xuống, thò tay đến trước ngực nhẹ nhàng mở mấy cái cúc áo, tu tu chất chất đem quần áo đầu vai mở ra, lộ ra một cái cầu vai tròn loang lỗ vết máu cho Lưu Thiên Lương, sau đó nhẹ nhàng nháy đôi mắt to xinh đẹp, tò mò hỏi: "Lưu đại ca, người thực thích chủ tịch sao?"

"Ha ha ~ chỉ cần là mỹ nữ ta đều thích, mỹ nữ vừa có tiền vừa đẹp ta càng thêm ưa thích ..."

Lưu Thiên Lương hi hi ha ha đem vấn đề này cho qua loa tắc trách tới, sau đó thuận tay búng miệng vết thương trên đầu vai Trần Dương nhìn nhìn, mà một cái cần này của Vương Phú Quý tương đối nặng, chẳng những cần Trần Dương đến máu me đầm đìa, một khối thịt lớn cũng liền chỉ còn một điểm liền tại trên thân thể rồi, bất quá cũng may trong vết thương không có tạp chất gì, máu chảy ra cũng là màu đỏ tươi đấy, điều này làm cho Lưu Thiên Lương nhẹ nhàng thở nhẹ nhẹ ra, nói khẽ với Trần Dương: "Không sai ! người hẳn không có bị lây nhiễm virus, màu sắc của huyết dịch rất sạch sẽ ! Bất quá người phải nhịn một chút nha, ta muốn rót tinh rượu lên trên, sẽ rất đau !"

"Ừm!"

Trần Dương khiếp khiếp nhẹ gạt đầu, theo bản năng đỡ đầu gối Lư Thiên Lương, cắn chặt hàm răng, mặt tràn đầy khăn trương nhìn hấn, mà lúc, chờ Lư Thiên Lương vặn mở một chai rượu còn nhẹ nhàng đổ vào đầu vai Trần Dương, nàng lúc đầu còn không có cảm giác gì chỉ cảm thấy lạnh lạnh man mát đấy, nhưng mà lập tức một cổ đâm nhói khoan tìm lập tức xông vào não của nàng, Trần Dương "Ah" rít lên một tiếng, bàn tay nhỏ bé khoác lên trên đầu gối của Lư Thiên Lương mạnh mẽ duỗi thẳng, thoáng một phát liền nắm chặt đũng quần của hấn!

"..."

Lư Thiên Lương mặt mo mạnh mẽ vừa tăng, lập tức biến thành màu gan heo, động tác Trần Dương vô ý thức không chỉ nắm chặt mệnh căn của hấn thậm chí ngay cả hai khóa cực cứng của hấn cũng hung hăng tóm trong tay, một cổ kịch liệt nhứt hết cả bì để cho trong cổ họng hấn trực tiếp phát ra thanh âm "Khanh khách", giống như giết gà thẳng cho đến khi bắp thịt đầu vai của Trần Dương triệt để đau tê rần, bàn tay nhỏ bé của nàng mới cuối cùng hơi buông ra ! (Dịch: Tội nghiệp main chính! Poor you!)

"Ah ! Thực xin lỗi thực xin lỗi, ta không phải cố ý..."

Trần Dương liền phát hiện Lão Lư có điểm không đúng, nhanh như tia chớp rút bàn tay nhỏ bé về, một khuôn mặt tươi cười lập tức bị xấu hổ mà đỏ bừng bừng lên, hấn không thể lập tức tìm kẻ đất chui xuống dưới mới tốt, mà Lư Thiên Lương ở đằng kia cương trực hơn nửa ngày mới nặng nề thở nhẹ ra, mặt mo trắng bệch rất đúng Trần Dương cảm thán nói: "Trần Dương, chiều hầu tử đầu đào này của ngươi thật đúng là lô hỏa thuần thanh nha, thiếu chút nữa muốn tuyệt tử tuyệt tôn của ta rồi đó !"

"Ngươi đừng nói nữa nha, ta ... Ta thực không phải cố ý..."

Trần Dương ngượng ngùng không chịu nổi quay đầu đi, đem khuôn mặt lửa đỏ vùi vào trong cánh tay, mà Lư Thiên Lương cũng chỉ có im lặng lắc đầu, tiếp tục giúp nàng thanh lý băng bó miệng vết thương, hấn ngược lại là có chút nghi tại sao con gái người ta trên người bắt trở lại đầu rồi, nhưng trong đũng quần nàng cũng không cái loại "Hung kh" này!

"Chờ một chút..."

Lư Thiên Lương vừa định kết thúc công việc đứng lên, Trần Dương vội kéo hấn lại, dị thường lúng túng đỏ mặt xấu hổ nói: "Còn ... Còn gì nữa không, hấn còn cần ... Cần ta chỗ này!"

Xem Trần Dương mặt mũi đỏ bừng chỉ chỉ mũi míng đít nhỏ của nàng, Lư Thiên Lương lập tức tròn mắt hốc mồm nói ra: "Bà mẹ nó ! Vương Phú Quý tên khốn kia tại sao thất đức như vậy? Liền nơi này cũng cần?"

"Lư đại ca ! hấn tại sao phải cần ta? Ta căn bản là không có trêu chọc hấn mà, hấn tại sao phải hại ta mới vui về..."

Trần Dương hai mắt bỗng nhiên đỏ lên, biểu lộ xen lẫn phần nộ lại ủy khuất nhìn Lư Thiên Lương, mà ánh mắt của nàng ngược lại là hóa giải xấu hổ hai người trong lúc vô hình, Lư Thiên Lương rất tùy ý nhắc lên quần bó dưới hạ thân của Trần Dương, Trần Dương cũng bản năng nâng lên bờ míng để cho Lư Thiên Lương mất nhìn thẳng quần lót hấp dẫn của mình !

Lư Thiên Lương một bên vì nàng chăm sóc miệng vết thương cũng không quá sâu, một vừa thản nhiên nói: "Có ít người ngươi chớ nhìn hấn mỗi ngày người năm người sáu bộ dạng giống như rất xa hoa, trên thực tế tâm lý của bọn hấn so với ai khác đều âm u cùng ác tha, mình xảy ra chuyện hấn không thể đem toàn bộ thế giới đều lôi xuống nước mới tốt, lại không nghĩ lấy trước khi lâm chung vì người khác làm điều tốt gì, người như thế, chết rồi cũng là đáng đời, nếu không phải vì cứu ngươi cùng Tiêu Lan, ta ngay cả cửa cũng sẽ không để cho bọn họ tiến vào..."

Trên bờ míng kỳ thật rất tập trung dây thần kinh, bờ míng nữ nhân càng là thực tế mẫn cảm, Lư Thiên Lương tuy lần đầu tiên tập trung tâm tư cho Trần Dương trừ độc miệng vết thương, nhưng mà hai tay lại khó tránh khỏi va chạm vào bờ míng của Trần Dương, Trần Dương đã nghe không rõ Lư Thiên Lương đang nói gì, một cổ cảm giác tê dại giống như bị điện giật, trực tiếp theo bờ míng một đường phun lên phần lưng cùng với da đầu của nàng, tựa như vô số con sâu róm tại toàn thân nàng đồng thời nhúc nhích, nếu không phải cắn chặt môi dưới thì nàng suýt nữa muốn rên rỉ rồi, mà một cổ dòng nước ấm áp cũng đột nhiên hiện lên tại giữa hai chân của nàng, gần muốn để cho Trần Dương xấu hổ và giận dữ muốn chết nàng căn bản không nghĩ tới, mình lại có thể biết ướt !

"Giải quyết ! Chờ vết sẹo lành, ngươi lại có thể nắm giữ một cái míng lớn ngon lành cảnh đào rồi!"

Lư Thiên Lương cười ha hả vỗ vỗ bờ eo thon bé bỏng của Trần Dương, vừa tí mỉ vì nàng mặc quần lót cùng váy ngắn, bất quá Trần Dương lại chậm rãi xoay đầu lại, hai mắt ngập nước nhìn hỏi hấn: "Lư đại ca, ngươi tại sao phải cứu ta đầu này? ngươi cứu chủ tịch ta có thể hiểu được, đó là vì ngươi thích nàng, hơn nữa nàng vẫn là lão bản của ngươi, còn ta..."

"Ai nha ! Cứu người nào cần vì cái gì sao đấy, nhìn ngươi thuận mắt nên cứu thôi!"

Lư Thiên Lương xoay người lại trực tiếp dựa vào ghế sofa trên mặt đất, chậm rãi từ trong túi tiền móc ra một điều thuốc đốt, sau đó cười đối với Trần Dương nói ra: "Thật muốn biết vì cái gì à? Vậy được rồi, ta liền nói thật cho ngươi biết đi..."

Lư Thiên Lương chậm rãi nhả ra một vòng khói, cười híp mắt nhìn Trần Dương nói ra: "Còn nhớ hay không lúc ngươi vừa xong thực tập trong công ty, vừa vặn gặp được party trong công ty, đêm đó ta uống say không còn biết gì, kết quả vừa xuống bãi đỗ xe té lộn mèo một cái nằm sấp bất tỉnh, lúc ấy trời mưa thật là lớn, căn bản không ai chú ý tới ta, chỉ có ngươi phát hiện ra ta, còn đã chạy tới giúp ta bung dù gọi xe cứu thương, lúc xe cứu thương thật lâu chưa tới, ngươi vẫn miễn cưỡng ngồi xồm tròng ta hơn một giờ, nếu không phải ngươi đem ta lật qua, nước mưa rơi xuống đọng thành vũng trong bãi

đồ xe nhất định sẽ để cho ta hít thở không thông mà đi gặp Diêm Vương , cho nên tình người lớn như thế ta như thế nào cũng đều phải trả lại cho người ah !"

"À? Nguyên lai là bởi vì chuyện này à?"

Trần Dương sắc mặt cổ quái nhìn Lưu Thiên Lương một chút, nói ra: "Có thể chúng ta là đồng sự , người đã xảy ra chuyện ta giúp người thật là việc nên phải làm mà, đổi thành bất luận kẻ nào đều sẽ làm như vậy mà!"

"Cái này là duyên phận đó, hơn nữa còn là ân tình ân cứu mạng lớn như vậy..."

Lưu Thiên Lương cười lắc đầu, sau đó nheo cặp mắt lại chậm rãi nói ra: "Cũng không phải mỗi người trong công ty đều giống người đơn thuần như lúc trước vậy, đổi thành người khác gặp được ta có thể báo cảnh sát xong thì đã rồi đi, cho nên người cho ta cảm giác cực kỳ tốt , thuần khiết tựa như đoá Tiểu Bạch hoa vậy, có lẽ người không biết, đêm đó ta mơ mơ màng màng tỉnh lại mấy lần, mỗi lần đều thấy cái đồ lót thuần miến góc bẹt người mặc dưới váy kia, đầu năm nay nữ hải mặc cái loại quần lót quê mùa này cũng không nhiều, cho nên ta càng thêm cảm thấy người là người bảo thủ thuần chân !"

Trần Dương cắn cặp môi đỏ mọng khuôn mặt hồng phác phác lại không nói chuyện, tuy Lưu Thiên Lương nói đã thấy phong quang dưới váy nàng rồi, nhưng nàng tuyệt không cảm thấy có bao nhiêu tình sắc thành phần ở trong đó, thật giống chuyện cũ rất thú vị từ miệng của hắn nói cùng muối muối mình vậy, mà đáy lòng của Trần Dương cũng sinh ra tương đối xúc động, lẳng lặng nằm sấp ở trên ghế sa lon hỏi "Vậy người cảm thấy ta hiện tại thay đổi rồi sao?"

"Thay đổi ! Tại trong đời người thì lại có mấy người có thể bảo chứng cái phần hồn nhiên lúc trước kia..."

Lưu Thiên Lương không chút nào giấu diếm nhẹ gật đầu, ánh mắt Trần Dương cũng lập tức buồn bã, sâu kín thờ dài, kỳ thật nàng cũng hiểu rõ, mình những năm này xác thực trở nên không hề giống như xưa, vì công danh lợi lộc gần như đã sắp đánh mất phương hướng của mình, phần hồn nhiên đáy lòng này tức thì bị nàng ném đến tận tận chín tầng mây !

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Khốn Cảnh (Trung)

"Đừng đa tưởng, cho dù người tái biến cũng so với đám người cận kề bên ngoài kia mạnh hơn nhiều, nếu như người gặp ta lại say ngã đây thì nhất định còn có thể sẽ giúp đúng không?" Lưu Thiên Lương nhẹ nhàng sờ lên đầu Trần Dương, cười khá là sùng nịch, mà Trần Dương cũng hướng hắn ngọt ngào cười cười, vô cùng thanh thản "Ừ" một tiếng.

"Đồng đồng đồng ..."

Cửa phòng lúc này bỗng nhiên bị người gõ, cắt đứt quãng thời gian ấm áp ngắn ngủi của hai người trong phòng, chỉ thấy Tiêu Lan mặt mũi đầy mệt mỏi đứng ở cửa ra vào, vành mắt phát xanh nhìn lấy Lưu Thiên Lương, không kịp thở nói ra: "Hắn ... hắn đã tái biến !"

"Cái gì? các người còn không có giết chết hắn sao?"

Lưu Thiên Lương sững sờ, lập tức nổi giận đứng đứng đứng lên, mà Tiêu Lan nhẹ nhàng lắc đầu, mặt mũi đầy phức tạp nói ra: "Chúng ta ... Không hạ thủ được, hắn bây giờ đang ở trong phòng họp điên cuồng phá cửa, cửa kia chống không được bao lâu, người xem làm sao bây giờ?"

"Một đám ngu xuẩn, quả thực là cảm tánh mạng của mình ra đùa giỡn mà!"

Lưu Thiên Lương lập tức sải bước liền xông ra ngoài, mà Tiêu Lan nghe được hắn đem mình cũng nhét vào hàng ngũ ngu xuẩn, khuôn mặt lập tức trắng rồi tái đi, nhưng mà môi dưới cũng chỉ có thể một mực không có chút huyết sắc nào đi theo hắn.

Lưu Thiên Lương trong cơn giận dữ vọt tới bên cạnh phòng họp, liếc thấy cửa gỗ bị Vương Phú Quý đập cạch cạch rung động, tái biến xong thì khí lực của hắn rõ ràng lớn thêm không ít, mỗi một cái đập đều giống như là dùng hết toàn lực, mà bọn người Đinh Tử Thần thì lại thúc thủ vô sách ngốc đứng ở một bên , khuôn mặt sợ hãi dính sát vách tường, cũng may vách tường phòng họp đều là thủy tinh công nghiệp cường độ cao, thoát nhìn ngược lại nếu so với cửa gỗ thì rắn chắc hơn không ít !

"Đám ngốc đứng đấy làm gì? Tranh thủ thời gian tìm đồ ngăn cửa đi, còn chuẩn bị xông vào cùng Vương Phú Quý dốc sức liều mạng à? các người có lá gan kia sao?"

Lưu Thiên Lương tương đối tức giận a xích mấy người, lại không có một ai dám dong dài với hắn, khúm núm chạy tới một bên đẩy tới một đồng lớn đồ đạc giữ cửa, lấp , bịt , mà Lưu Thiên Lương mình thì chạy tới bên cạnh cửa sổ giật xuống bức màn, vành mặt hất hàm sai khiến chỉ huy hai người Hoàng Bình Phát cùng Đinh Tử Thần, dùng băng dán đem bức màn một mực dính tại màn tường thủy tinh phòng họp lên!

"Hừ ~ đều đừng nói chuyện, đến đây đủ bên này của ta.."

Lưu Thiên Lương nhìn phòng họp bị quần thành lồng chim vậy, nhẹ nhàng đối với mọi người vẫy vẫy tay, mấy người tuy còn không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn là rón rén đi tới, tụ sau lưng Lưu Thiên Lương tò mò hướng phòng họp chỗ đó nhìn quanh !

Qua không bao lâu, hoạt Thi Vương Phú Quý nhìn không thấy nghe không được gì thì rõ ràng yên tĩnh trở lại, chỉ có từng cơn gào thét thất thanh thoảng từ bên trong truyền ra là còn nói rõ lấy sự hiện hữu của hắn, mà Hoàng Bình Phát lập tức ngạc nhiên cúi cái đầu nói ra: "Ồ? Thật sự không lộn xộn nữa, chiều này của Lưu Tổng quả thực là quá thần kỳ !"

"Ai nhớ rõ Vương Phú Quý là khi nào bị cắn không?"

Lưu Thiên Lương không để ý Hoàng Bình Phát vuốt mông ngựa tí nào, cúi đầu nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay mình, mà tiểu bí mật Trần Ly Á của Vương Phú Quý lập tức tiến lên nửa bước nói ra: "Ta biết, là 12h ba mươi lăm phút bị cắn đấy!"

"Nhớ rõ ràng như vậy?"

Lưu Thiên Lương kinh ngạc nhìn Trần Ly Á, Trần Ly Á lập tức cương cười rộ lên, chớp ừ nói nói: "Vương ... Vương tổng nói tốt một chút sẽ mang ta đi mua sắm đấy, cho nên trước khi bị cắn ta có nhìn thẳng thoáng một phát đồng hồ bên ngoài muốn nhắc nhở hân kia mà !"

"Haaa...! Nguyên lai là như vậy, hiện tại lão Vương chết rồi, ngươi sẽ không khổ sở sao?"

Lưu Thiên Lương vô cùng không có có đạo đức nở nụ cười, cười nhìn có vẻ có chút hả hê, mà Trần Ly Á thì lại sợ hãi rụt rè nhìn hắn một cái, một bộ dáng gian khổ muốn khóc rồi lại khóc không được, đành phải ngượng ngùng nói ra: "Khó sở chứ, nhưng ta ... Ta vừa mới đem nước mắt đều khóc khô rồi, quả thực giờ muốn khóc cũng không được rồi!"

"Ừm! Lý do này cũng không tệ, tính cách của ngươi rất hợp làm Tiểu Tam !"

Lưu Thiên Lương thò tay捏捏 gương mặt trang điểm dày đặc của Trần Ly Á, cười lớn theo bên cạnh nàng đi qua, hắn đương nhiên biết rõ loại nhị nữ này cùng Vương Phú Quý khẳng định không có bao nhiêu cảm tình, nàng thích là tiền mặt cùng địa vị của Vương Phú Quý, mà Vương Phú Quý thích thì chính là thân thể cùng khuôn mặt của nàng, đương nhiên, cũng có khả năng là ưa thích chuyện lúc nàng làm trên giường!

Thời điểm Lưu Thiên Lương đi vào văn phòng, Trần Dương đã một thân hoan hảo thay một thân quần áo rộng thùng thình ngồi ở trên ghế sa lon rồi, gặp Lưu Thiên Lương bước đi tiến đến, liền lệch ra cái đầu hướng hắn cười ngọt ngào nói: "Lưu đại ca, có cái gì ăn nha? Ta đói bụng rồi!"

"Đương nhiên là có, bánh bích quy, bánh mì còn có mì tôm lạp xưởng hun khói, muốn ăn cái gì? Hơi có chút bất tiện? Chịu chút mệt để trên người có khí lực !" Lưu Thiên Lương vô cùng hào phóng đi đến tủ bên cạnh quần áo mở cửa, tiện tay móc ra một thùng mì tôm ném cho Trần Dương, còn Trần Dương thì thuận tay tiếp nhận ôm vào trong ngực, kỳ quái hỏi: "Ngươi không ăn sao? Ta cùng một chỗ làm cho ngươi ăn!"

"Ngươi không có người thấy được một phòng này đều là vị mì tôm à, ta vừa ăn xong, còn ăn hết cả hai thùng !" Lưu Thiên Lương cười lắc đầu, xoay người lại mang thêm hai cái ruột hun khói đi qua đưa cho nàng, sau đó chỉ vào rượu còn trên bàn trà nói ra: "Nước bên trong Thủy Bình không có đủ nóng, ngươi đi phòng giải khát tìm ly inox nào rồi đổ nước vào nấu đi, nhớ rõ đốt ít một điểm thôi, bình tình rượu này đoán chừng chỉ đủ ngươi đốt non nửa hũ thôi đấy!"

"Ồ !"

Trần Dương gật gật đầu liền cầm bình rượu còn lên, nghĩ nghĩ lại khiếp sinh sinh hỏi "Phòng giải khát bên kia sẽ có hoạt thi hay không ? Ta xem ngươi đem cửa đều giam giữ!"

"Hoạt thi đã sớm bị ta ném đi xuống dưới lầu, cửa đang đóng là có thể tùy tiện vào, đều là ta lừa gạt bọn họ thôi!" Lưu Thiên Lương cười ha ha một tiếng, bộ dáng khá là thiếu đạo đức, hơn nữa không đợi Trần Dương đi ra ngoài, hắn lại chỉ vào mì tôm trong tay Trần Dương nói ra: "Nhớ kỹ, đồ đặc chỉ có thể một mình ngươi ăn, những người khác ai muốn ăn để cho bọn họ tới tìm ta, có biết hay không?"

"Chủ tịch cũng không được hay sao?" Trần Dương có chút hơi khó mà hỏi.

"Ách ~ nàng ngoại lệ đi, nàng nếu muốn ăn thì ngươi hãy cho nàng ăn, nếu không đủ thì tìm ta lấy !" Lưu Thiên Lương tùy ý phát phát tay, Trần Dương lúc này mới cao hứng gật đầu, bụng lấy mì sợi quay người đi ra .

Sắc trời đã hoàn toàn đen lại, cho dù đang trong đại lâu công ty quen thuộc, cũng khó tránh khỏi có chút cảm giác âm trầm, đặc biệt trong phòng họp còn chứa một cái hoạt thi thất thanh sẽ gào rú một cái, thanh âm kia nghe thì càng thêm sấm rền!

Trần Dương xuất môn thì chuyện thứ nhất chính là mở điện thoại ra dùng ánh sáng đèn flash, dùng cánh tay kẹp lấy Bình Thủy bốn phía loạn chiếu, nhưng mà vừa đi ra vài bước thì trước mặt bắt gặp Nghiêm Như Ngọc từ WC toa-lét trở về, Nghiêm Như Ngọc nhìn thấy đồ ăn ở bên trong tay nàng thì lập tức sửng sốt, kinh hi mà hỏi: "Trần Dương, mì ăn liền là từ nơi nào tìm được vậy? Còn có nữa... hay không?"

"Không phải ta tìm được, là Lưu đại ca cho ta, hắn nói các ngươi nếu muốn ăn có thể trực tiếp đi tìm hắn!" Trần Dương vô ý thức trở lại chỉ chỉ văn phòng sau lưng cách đó không xa, nhưng mà Nghiêm Như Ngọc lại lập tức như đưa đám, lắc đầu nói ra: "Nếu là hắn có thể cho ta thì tốt rồi, ta theo hắn chuyện gì xảy ra ngươi cũng không phải không rõ ràng lắm, đoán chừng hắn đang hận không thể đem ta nhốt vào cùng một phòng với tên Vương Phú Quý kia!"

"Vậy thì nói nhiều với hân có ích gì!"

Trần Dương lúng túng nở nụ cười, trong nội tâm cũng hết sức rõ ràng, bằng tình cách của Lưu Thiên Lương thì căn bản không có khả năng đem đồ ăn cho không Nghiêm Như Ngọc đây, cho dù cho khẳng định cũng là gây khó khăn đủ đường, tìm mọi cách nhục nhã, tính cách Nghiêm Như Ngọc tự nhiên cũng là cao ngạo vô cùng, để cho nàng cái người lãnh đạo này trực tiếp ăn nói khép nép đi đến cầu thuộc hạ của mình thì khả năng thật sự không quá lớn !

"Ai ~ người đi ăn đi, ta liền thuần giảm béo tốt rồi !"

Nghiêm Như Ngọc rất bất đắc dĩ liếc mắt, lắc đầu đi trở về văn phòng, quy mô nơi này cùng cái văn phòng ở giữa kia của nàng không sai biệt lắm, trước kia là do một vị nam phụ tá của nàng sử dụng, bởi vì cũng là đàn ông độc thân vừa ly hôn, cho nên trong phòng so với nàng còn có thêm một cái giường gấp, chăn đệm gối đầu cũng đều đầy đủ hết .

Bọn họ đám người này cùng Lưu Thiên Lương bất đồng, mặc dù còn có vài gian phòng làm việc bỏ trống đấy, nhưng người nào cũng không hề có ý tứ đơn độc đi ra, đều cho rằng tự chung một chỗ mới là có cảm giác an toàn, mà mấy người trong phòng thì biểu lộ khác nhau, giúp nhau tầm đó chẳng những không có nói chuyện, thậm chí ngay cả một ánh mắt trao đổi cũng đều không có, một mảnh yên tĩnh khiến bầu không khí vô cùng ngột ngạt .

Tiêu Lan đứng ở bên cửa sổ nện lên xích hai tay, lông mày cong cong thủy chung trối chốt cùng một chỗ, lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ tựa hồ có thật nhiều tâm sự không nói ra được, mà Đinh Từ Thần cùng Hoàng Bình Phát song song ngồi ở trên ghế sa lon nuốt mây nhả khói, trước mặt sớm đã ném tàn thuốc đầy đất, mà ngay cả Trần Ly Á gần đây sáng sủa cũng cong chân ngồi yên tại trên giường gấp, dưới váy một cái quần lót màu tím tình thú trần trụi trắng trơn bạo lộ ở bên ngoài, nàng lúc này cũng căn bản không có có phản ứng gì, một đám người từng cái đều như bị mất hồn phách vậy, phảng phất toàn thân chỉ còn lại có một cổ thể xác còn có thể thở mà thôi !

"Chủ tịch, đến ăn một chút gì đi!"

Trần Dương bụng lấy vất vả tiến đến, đi đến trước mặt Tiêu Lan trước tiên đem hai cái ruột hun khói đưa tới, nói ra: "Người xin chờ một chút, ta đi nấu nước pha mì tôm cho người!"

"Chính người ăn đi, ta không đói bụng !"

Tiêu Lan nhẹ nhàng đem lọ xương hun khói ở trước mặt đẩy ra, vẻ mặt ngây ngô lắc đầu, Đinh Từ Thần lại vội ngẩng thẳng đầu lên hô: "Ai ai ! Ta ăn ta ăn, giữa trưa tới giờ còn chưa có ăn gì hết, ta hiện tại cũng nhanh đói xep !"

"Đinh tổng ..."

Trần Dương nhìn Đinh Từ Thần bất đắc dĩ lắc đầu, nói ra: "Không phải ta không nở cho người ăn, có thể là Lưu đại ca hân ... Không cho thì không phải vậy ngay cả phần này của ta cùng chủ tịch đều mất cả rồi !"

"Mẹ kiếp..."

Đinh Từ Thần thờ phỉ phò đem tàn thuốc trong tay nện xuống đất, quay đầu nhìn Nghiêm Như Ngọc nói ra: "Như Ngọc, người đợi lát nữa đi theo đồ chó hoang này nói , lão tử dùng tiền mua đồ ăn trong tay hân, 10 vạn khối một chén, người hỏi hân bán hay không đi!"

"Được rồi ! Cả đêm không ăn thì cũng không đói chết người, ta cũng không muốn tự làm mình mất mặt !" Nghiêm Như Ngọc không cần suy nghĩ đã trực tiếp lắc đầu, bất đắc dĩ đi qua khoác vai Đinh Từ Thần, vô lực tựa ở trên vai của hân .

"Cái kia ..."

Hoàng Bình Phát mặt mũi đầy tươi cười nhìn lấy Trần Dương, thận trọng hỏi "Lưu Tổng nói như thế nào? Có hay không không cho ... Không cho ta ăn à?"

"Này thật là không có, hân chỉ nói không cho ta mang thứ đó cho người khác, nếu ai muốn ăn có thể trực tiếp đi tìm hân !" Trần Dương nhún vai, quay người mang theo đồ đạc đi ra ngoài nấu nước sôi, mà Hoàng Bình Phát lập tức từ trên ghế salon nhảy dựng lên, nhìn Nghiêm Như Ngọc cùng Đinh Từ Thần chê cười nói: "Ta ... Ta đi tìm hân, nói không chừng Lưu Tổng thật là một người tốt!"

"Ta cũng đi, ta cũng đi ..."

Trần Ly Á cũng vội vàng từ trên giường nhảy dựng lên đi theo, trong mắt đột nhiên lóe ra một cổ quang mang bất thường, tùy ý kéo kéo váy ngắn chặt khít dưới thân cùng với Hoàng Bình Phát một trước một sau ra cửa .

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Khốn Cảnh (Hạ)

"Stop đề.. ~ đầu Hoàng Bình Phát chỉ đề cho con lừa nó đá chứ?"

Đình Từ Thần rất là khinh thường nhìn qua bóng lưng Hoàng Bình Phát, Xùy~~ vừa cười vừa nói: "Luu Thiên Lương nếu có thể mang thứ đó cho hần ăn thì ta thành quý, hần cho là cho Trần Ly Á thôi, một đôi ngực lớn đến từng này, thật là đồ ngu ngốc !"

"Hừ ~ đương nhiên rồi, Trần Ly Á chỉ cần ở địa phương có nam nhân là sẽ không đói chết, Luu Thiên Lương nói không chừng lập tức liền sẽ thưởng cho nàng một cây đại lập xướng hun khói đề ăn!" Nghiêm Như Ngọc cũng đi theo khinh bỉ lắc đầu, nhưng trong lòng thì có chút hận ý không nói ra được.

"Này ! Trần Bí thư, tranh thủ thời gian nấu cho ta nhiều nước tí, ta cũng vậy muốn mì tôm ..."

Cũng không lâu lắm , Hoàng Bình Phát liền vui sướng hớn hờ bụng lấy một thùng mì sợi từ cửa ra vào vội vã chạy qua, thấy Đình Từ Thần thiếu chút nữa đem trông mắt cho trừng ra ngoài, tròn mắt hốc mồm nói với Nghiêm Như Ngọc: "Không thể nào? Chẳng lẽ lương tâm của Luu Thiên Lương đại hiền à nha? Hoặc trong thùng mì này sẽ cho thêm cái gì đó chứ?"

Chỉ là Đình Từ Thần còn chưa dứt lời, Trần Ly Á lắc lư một đôi ngực lớn cũng cảm nấy túi tiểu bánh mì đi đến, chứng kiến bộ dáng Đình Từ Thần vô cùng ngạc nhiên, nàng càng tỏ ra dương dương đắc ý nói : "Đừng nhìn ta, Luu Tổng nói, muốn uống nước ăn cái gì thì đề lão bà của ngươi đi qua tìm hần, chúng ta nếu là dám cho những người khác mì sợi thì hần sẽ đánh gãy chân của chúng ta đó!"

"Phi ~ hần cứ đại mộng xuân thu, lão nương mới sẽ đi qua thấp kém cầu xin hần!"

Nghiêm Như Ngọc lập tức hừ lạnh một tiếng , vừa tức vừa hận cắn hàm răng, mà Đình Từ Thần cũng khí sắc mặt xám ngắt, hung hãn nói: "Đi con mẹ nó, cho dù hai ba ngày không ăn cũng không đói chết lão tử, đợi lão tử đi ra thì nhất định phải tìm người hung hăng giáo huấn tên vương bát đản kia một trận!"

"Đình tổng ..."

Trần Ly Á dừng lắc lư mông đít nhỏ lại, rất là khinh thường nhìn Đình Từ Thần nói ra: "Cũng đừng trách ta không đề tình ngươi ah, Luu Tổng ở cách vách, ngươi nói chuyện lớn tiếng như vậy, vạn nhất bị hần đã nghe được, hừ hừ ~ lời nói cũng không cần ta làm rõ chứ?"

"..."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đình Từ Thần lập tức tái đi, nghĩ đến quan hệ giữa mình cùng Luu Thiên Lương, còn có thủ đoạn hoạt thi bị hần giết thời gian này, Đình Từ Thần thiếu chút nữa liền tiêu tâm can đều run rẩy lên, có thể ngoài miệng vẫn còn cường ngạnh nói: "Ta ... Ta sợ hần? Cùng lắm thì ta đi liều mạng với hần!"

"Haaa ~ "

Trần Ly Á liếc mắt thật to, tràn đầy khinh thường lắc đầu, sau đó vênh lên hoa lan chỉ dương dương đắc ý ngồi về trên giường gấp, vô cùng vui sướng ăn lấy tiểu bánh mì trong tay, hoàn toàn không còn vẻ uể oải cùng nặng nề mới vừa rồi nữa!

Một lát sau, Trần Dương cùng Hoàng Bình Phát liền bụng to mì nóng hôi hổi trở về , mà người ném qua mì tôm đều biết rõ, tuy bản thân mì tôm căn bản không có cái giá trị dinh dưỡng gì, ăn nhiều ngược lại còn sẽ có hại cho thân thể khỏe mạnh, nhưng mùi thơm này vô cùng nồng nặc là bất luận kẻ nào đều không thể phủ nhận, hai người trước mặt vừa mở nắp mì ra, ánh mắt của Đình Từ Thần lập tức bị thu hút !

"Lão Hoàng ! Tới đây đem mì sợi của ngươi cho ta ăn một chút đi !"

Đình Từ Thần thật sự chịu đựng không nổi rồi, một ngày kinh hãi cơ hồ đã khiến thể lực của hần nhanh tiêu hao rồi, trong bụng trống không ngay cả chút dầu nước đều không có, nhưng mà Hoàng Bình Phát gần đây khúm núm hôm nay lại có thái độ khác thường , trong miệng treo mì sợi nhanh chóng lắc đầu, lăm bầm lăm bầm nói: "Không được ! Luu ... Luu Tổng biết đánh được sẽ đoạn chân ta đấy!"

"Hoàng Bình Phát ! Ta xem ngươi là muốn tạo phản đúng hay không?"

Nghiêm Như Ngọc vỗ ghế sofa thẳng người đứng lên, đầy vẻ tức giận trừng mắt hần quát: " người tại đây toàn bộ là chính chúng ta, ngươi cho Từ Thần ăn một nửa thì thế nào? Mọi người không nói ngươi ta cũng không nói, lẽ nào Luu Thiên Lương hần còn Mắt Thấu Thị rất dài à? ngươi cũng đừng quên cháu ngươi công việc vẫn là Từ Thần giúp đỡ giải quyết, chỉ cần một câu của hần thì lập tức có thể làm cho cháu ngươi xéo đi, ta xem chỉ bằng văn bằng chuyên khoa của cháu ngươi thì công việc kiếm một năm 10 vạn khối đi đâu tìm !"

"Nghiêm tổng ..."

Hoàng Bình Phát thả ra tô mình trong tay trước mặt, về mặt cầu xin nói với nàng: "Ngài đừng làm khó dễ ta được không? Luu Tổng vừa rồi nói tất cả, chỉ cần ngươi có thể đi theo hần hảo hảo nói, hần nhất định sẽ không làm khó dễ các ngươi, vạn nhất ngày mai ra không được, ta còn muốn thành thành thật thật sống ở chỗ này chờ cứu viện!"

"Hay lắm..."

Nghiêm Như Ngọc cắn răng nghiêng lợi chỉ vào Hoàng Bình Phát cùng Trần Ly Á mà tràn đầy hận ý đứng lên nói ra: "Các người nguyên một đám lang tâm cầu phế, quên chúng ta đã luôn một mực chiều cô các người như vậy, Lư Thiên Lương phát một điểm lạm dụng uy quyền các người đã chịu khuất phục, chờ chúng ta lúc này rồi đi thì nhất định cho các người bài học, các người hãy chờ xem !" Nói xong liền vung tay đã đi ra bên sofa !

"Như Ngọc ! người đi đâu?"

Đinh Từ Thần tràn đầy kinh ngạc nhìn Nghiêm Như Ngọc, mà Nghiêm Như Ngọc hừ lạnh một tiếng nói ra: "Đi tiểu !"

Nghiêm Như Ngọc tức giận chạy ra khỏi cửa, mở đèn trên điện thoại di động rồi sải bước đi về hướng WC toa-lét, bất quá mới vừa vặn đi được một nửa thì nàng đã hối hận, thì ra trời đã hoàn toàn tối, bốn phía tối om đầy, đèn flash của điện thoại di động cũng chỉ có thể chiếu sáng một địa phương rất có hạn, mà từ quý Vương Phủ Quý kia luôn luôn rỗng một cuống họng, khiến lưng của nàng hàng loạt phát lạnh !

Nhưng là càng sợ hãi thì bụng dưới lại càng trướng, buồn đái cũng liên không nhịn được, nàng thực hối hận thời điểm buổi chiều kinh hồn không ngừng uống nhiều cả phê như vậy, không như vậy sẽ không tới hiện tại lại buồn tiểu như vậy, hơn nữa cái này còn không có cảm giác gì, thử tưởng tượng phía dưới thậm chí ngay cả ruột cũng giống như bắt đầu nhuyển động, Nghiêm Như Ngọc chỉ có thể ai thán một tiếng, mắt thấy hai bên không người, cả tòa cao ốc cũng triệt để phế đi, nàng dứt khoát nhắc tới vậy, trực tiếp đi về hướng khu vực làm việc rộng mở!

Có bao nhiêu người nghĩ tới mình tại địa bàn văn phòng đại tiện, Nghiêm Như Ngọc cũng không biết, dù sao trước đây nàng khẳng định chưa từng có loại cách nghĩ hoang đường này, bất quá khi nàng mân mê móng đất nhỏ, cầm quần nhỏ lên, thời điểm cởi ra quần lót lòi tí, một cổ gió nhẹ từ bên ngoài cửa sổ nghiền nát thổi tới, nhẹ nhàng mon tron cái rãnh mương trên móng nàng lúc này đã thấm dầm mồ hôi, lập tức để móng đất nhỏ trắng nõn của nàng một hồi mát mẻ, Nghiêm Như Ngọc lúc này mới kinh ngạc phát hiện, thì ra ngồi xổm trong phòng thuộc hạ đại tiện, dĩ nhiên là lại kích thích như vậy!

"Phốc phốc ~ "

Đáng thương trong bụng Nghiêm Như Ngọc không có gì nên căn bản không cho đi ra bao nhiêu thứ, chỉ có thể không ngừng nỗ lực đánh rắm, đi đái ngược lại là bất nguồn xa, dòng nước tiểu chảy dài không để yên, mà nàng khoảng chừng nhàm chán, liền dùng di động chiếu vào gian phòng khá quen này, lúc một trương công tác bài màu sắc rực rỡ to như vậy rơi vào trong mắt của nàng thì nàng mới thoáng một phát nhớ tới, cái phòng này chính là thuộc về sinh viên nghiệp vụ viên mà các nàng mới chiêu mộ đấy!

Trong tấm ảnh là một tiểu tử chẳng những có tướng mạo suất khí mà đáng tươi cười cũng hết sức ánh mắt trời, hơn nữa khó được nữa là có được tài ăn nói đầy miệng, là một trong số ít tay sất gãi được bên trong công ty công nhận, tuy hẳn không biết trời cao đất rộng chạy tới theo đuổi mình, nhưng mà Nghiêm Như Ngọc không thừa nhận cũng không được, cự tuyệt thì cự tuyệt , nhưng mình lại vẫn tương đối hưởng thụ cảm giác đặc ý được hắn theo đuổi, ngẫu nhiên cùng hắn chơi một ít tiểu mập mờ khiến công việc cả ngày mỗi một đều có thể lập tức quét sạch !

Bất quá rất nhanh ! Tấm hình của tiểu tử đẹp trai kia đã bị bao phủ tại trong nước tiểu vàng nhạt của nàng, có thể một đôi ánh mắt hữu thần sáng ngời vẫn còn đang ngó chừng hạ thân của nàng mà nhìn, thấy thể khuôn mặt Nghiêm Như Ngọc vừa thẹn vừa đỏ, thật giống như mình thật sự không mảnh vải che thân nằm ở trước mặt của hắn vậy !

"Phi ~ tiểu sắc quý ..."

Nghiêm Như Ngọc oán trách nhẹ gắt một cái, khuôn mặt đỏ bừng quay đầu đi không dám nhìn ảnh chụp trên đá nửa t, sau đó tiện tay liền kéo ra một cái ngăn kéo đi đến bên trong nhìn nhìn, trong ngăn kéo cũng không có có vật gì có giá trị, mà đồ ăn nàng mong muốn thì đoán chừng cho dù có thì cũng khẳng định tên vương bát đần Lư Thiên Lương kia đã vơ vét đi, nhưng mà nửa bao thuốc lá trong đó lại làm cho nàng cũng hơi bắt đầu vui vẻ, cười tùm tùm xuất ra một tiếng nhét vào trong cái miệng nhỏ nhắn, dùng cái bật lửa trong hộp thuốc lá đốt thuốc lá lên!

"Ừm! Vẫn là người chiều cô tỷ tỷ, không giống cái tên vương bát đần họ Lư kia, đã biết rõ cười trên đầu ta được một tác lại muốn tiến một thước, người nếu có thể tại nơi này thì nhất định sẽ bảo hộ cho tỷ tỷ đúng hay không tỷ cũng liền sẽ thỏa mãn tâm nguyện của người đi, ha ha ..."

Nghiêm Như Ngọc chống hông lên miệng hút thuốc 1 , lại nhìn chứng minh công tác trên mặt đất ngòn ngọt cười, giống như giận giống như kiêu mà làm bầm lâu bầu, có thể nhìn rõ gương mặt góc cạnh của tiểu tử, trong nội tâm nàng rõ ràng không khỏi đột nhiên hết sạch, bỗng nhiên có một loại dục vọng mãnh liệt cũng được người bảo vệ !

"Ai ~ "

Nghiêm Như Ngọc khẽ thở dài một hơi , mình bạch mình bây giờ là quá khuyết thiếu cảm giác an toàn rồi, tuy nàng cũng chưa từng hối hận qua về cuộc hôn nhân này của mình, bởi vì hết thấy mong muốn của nàng thì Đinh Từ Thần đều có thể mang cho nàng, mà nàng cũng biết rằng Đinh Từ Thần có rất nhiều loại tật xấu phú nhị đại quan, cuồng vọng, tự đại, tùy hứng, thậm chí là hoa tâm, cơ hồ chính là một cái Đại công tử bị làm hư!

Nhưng mà những thứ này bày trước sự ngoan ngoãn phục tùng của nàng, Nghiêm Như Ngọc cảm thấy căn bản cũng không phải chuyện, chỉ có nữ nhân không tự tin mới sẽ mỗi ngày lo lắng rằng nam nhân sẽ rời mình đi, chỉ cần mình như trước cao ngạo xinh đẹp thì nam nhân sẽ vĩnh viễn vây quanh mình, cho dù Đông Phương không sáng phương tây còn có thể sáng, nữ nhân xinh đẹp vô luận đến chỗ nào đều sẽ không thiếu khuyết nam nhân truy cầu mình !

Có thể đây đều là chút ít cách nghĩ mà nàng đã từng nghĩ qua, từ một loạt biểu hiện uất ức của Đinh Từ Thần hôm nay đến xem, Nghiêm Như Ngọc phát hiện mình rõ ràng không để ý đến một cái khuyết điểm lớn nhất của hắn, cái kia chính là quá mức nhu nhược, thậm chí còn so ra kém với mập mạp chết bầm mà nàng vô cùng xem thường, đừng nói bảo hộ nàng mà cho dù bảo hộ chính mình thì hắn cũng không còn năng lực này !

"Ai ~ "

Nghiêm Như Ngọc sâu kín thờ dài, nhẹ nhàng theo như diệt đi điện thoại trong tay, chậm rãi thò đầu ra nhìn về phía ngoài cửa sổ nghiêng nát, mà thành Nam Nghiễm nguyên vốn hẳn là nên sáng đèn rực rỡ lên lại là một màu đen kịt, có chừng mấy chỗ ánh sáng cũng làm cho nàng không phân rõ đến cùng là đúng hay không có ánh trắng phản xạ, hơn nữa cẩn thận nghiêng tai nghe qua, tiếng kêu thảm kinh khủng rõ ràng còn đang đức quăng vang lên, đáng sợ nhất là âm thanh súng trường nổ súng cùng tiếng nổ mạnh cũng chưa từng đứt đoạn qua, tuy cách nơi này rất xa nhưng lại đầy đủ chứng minh tràng tai nạn này xa xa còn chưa đạt tới thời điểm dẹp loạn!

Nghiêm Như Ngọc xuất thần nhìn màu đen kịt ngoài cửa sổ, đột nhiên một cỗ hàn ý thật sâu để cho tóc gáy toàn thân của nàng khó có thể ức chế mà bắt đầu dựng lên..., nàng không thể không hoảng sợ suy nghĩ các nàng những người này đến tột cùng còn có thể hay không thể chạy thoát khỏi cái địa phương quỷ quái này, cho dù trốn ra khỏi nơi này thì bọn họ lại có thể chạy đi đâu đây? Có thể hay không cả tòa thành thị về sau đều là như thế này? Hoặc là cả nước, toàn bộ thế giới ...

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Lưu Thiên Lương Trả Thù (Thượng)

"Kết cách ~ "

Không đợi Nghiêm Như Ngọc tiếp tục suy nghĩ, một thanh âm kỳ quái lập tức theo bên cạnh nàng cách đó không xa truyền đến, tựa hồ là có người đã ngã lăn cái gì đó, đồng nhất kinh động có thể không phải chuyện đùa Nghiêm Như Ngọc trực tiếp liền nghĩ đến là Vương Phú Quý trong phòng họp xông đi ra, nàng lúc này sợ đến thiếu chút nữa đặt mông ngã vào bên trong bãi nước tiểu của mình, vội vàng ném đi tàn thuốc rồi che đi cái miệng nhỏ nhắn nhanh chóng chui xuống dưới bàn động cũng không dám động !

"Nghe nói người thổi một tay tốt tiêu oa, đêm nay đùa nghịch đi ra cho ca ca nhìn chứ sao..."

Một hồi tiếng cười dâm dăng đột nhiên vang lên, Nghiêm Như Ngọc lập tức sững sờ, cái thanh âm dâm dăng này cho dù có hóa thành tro thì nàng cũng nhận ra, không phải cái tên vương bát đần Lưu Thiên Lương mất hết Thiên Lương kia thì là ai?

Nhưng nàng còn chưa kịp đa tưởng , hai cái bóng đen ôm nhau rõ ràng trực tiếp đi vào trong phòng kế đối diện nàng, bàn chân tiểu nữ nhân dáng người yêu kiều này sớm đã hết sức chủ động kẹp ở cái hông của hắn rồi, vô cùng thân mật ôm lấy cổ của hắn !

Tuy Nghiêm Như Ngọc không thấy rõ ràng nữ nhân kia đến tột cùng là ai, có thể nàng cảm ngón chân đều có thể nghĩ ra, Tiêu Lan thì đánh chết nàng cũng không thể có thể chạy tới cùng Lưu Thiên Lương thân thiết mà Trần Dương cũng không thể có thể như vậy, mà khả năng duy nhất cũng chỉ có thể rơi tại trên người một nữ nhân thôi, cái kia chính là nhị nữ có nam nhân vừa mới chết - Trần Ly Á !

"Thật là đồ kỹ nữ không biết xấu hổ..."

Nghiêm Như Ngọc lập tức ở trong nội tâm khinh thường hừ lạnh một tiếng, Vương Phú Quý vẫn còn trong phòng họp nhảy nhót tung bưng , nữ nhân này rõ ràng đã nhẫn tâm đi ra trộm đàn ông rồi, xem tình hình vẫn là cùng Lưu Thiên Lương này xấu chúng ăn nhip với nhau, nàng thật là lớn lớn thay Vương Phú Quý cảm thấy bi ai, tiêu nhiều tiền như vậy rõ ràng nuôi thứ bạc tình bạc nghĩa như vậy!

Bất quá chuyện này cũng không ảnh hưởng tâm tình nàng xem trò vui, loại này người sống sờ sờ thật đại chiến nàng vẫn là lần đầu nhìn thấy, cho nên nàng liền dứt khoát thế ngã ngửa, tràn đầy phấn khởi trừng trừng mắt hướng đối diện nhìn lại, mà Lưu Thiên Lương đã ngồi trên mặt ghế ở phòng kế, Trần Ly Á rần nước bình thường tại trong lòng ngực của hắn giãy dụa qua lại, nũng nịu nói ra: "Ca người thật đáng ghét nói làm cho người ta thứ tốt ăn, kết quả lưu manh mang người ta đến nơi đây đùa nghịch, thứ nhất là niết vú người ta, còn để vú người ta niết đau như vậy, ta mặc kệ á..., người nhất định phải cho ta hảo hảo xoa xoa nha..."

'Oe ~ thực buồn nôn , thiệt thòi nàng có thể nói đi ra, đây cũng quá già đi...'

Nghiêm Như Ngọc lập tức liếc mắt, thiếu chút nữa toàn thân nổi da gà, nhưng mà Lưu Thiên Lương ở đối diện lại vô cùng hưng phấn mà ra sức xoa bộ ngực Trần Ly Á cười dâm nói: "Đây không phải tại xoa ngực đâu nha, hơn nữa chỗ này của ta thực sự ăn ngon ah , mau nhìn , lập xuống hun khối cực phẩm đây!"

"Oa ! Thật lớn nha, ca, người chân uy mãnh, làm vui về chết nhân gia nữa nha ..."

Trần Ly Á hưng phấn duyên dáng gọi to một tiếng, trực tiếp từ trên người của Lưu Thiên Lương tuột xuống, ngồi xổm ở hai chân của hắn tầm đó dùng hai tay dang bảo bối của Lưu Thiên Lương lên.

Còn đối mặt với Nghiêm Như Ngọc còn tưởng rằng là Trần Ly Á nói ngoa, cố ý nịnh nọt Lưu Thiên Lương, nhưng mà ai biết cái đồ chơi dữ tợn kia sẽ lộ ra, Nghiêm Như Ngọc lập tức khiếp sợ bưng kín cái miệng nhỏ nhắn, khó có thể tin trong lòng hô: 'Ông trời...ơ...i ! Thật sự rất lớn nha, có gấp hai của Từ Thần đi à nha, vậy còn không thoảng cái đấm chết người ah !'

"Ca ! Từ hôm nay người ta bắt đầu sẽ là người của người đó ah, người về sau nhất định phải hảo hảo đối đãi ta , hảo hảo bảo hộ ta nha, Ly Ly nhất định sẽ hảo hảo yêu người đấy..."

Trần Ly Á ngồi xồm trước mặt Luru Thiên Lương, hai mắt ngập nước nhìn hần, thanh âm quả thực ồm ồm đến chán người, mà Luru Thiên Lương cũng rất không nhìn được đề đầu của nàng xuống, thở hắt hắt nói ra: "Cái đó nói nhảm nhiều như vậy, chỉ cần người hoạt tốt thì tự nhiên sẽ che chở người không phải vậy nuôi người có làm được cái gì? Nhanh hơn một chút hoạt đi, đồ dâm dề ..."

"A... ~ người thật lớn ... Ta nuốt không nổi ! Đợi tí nữa nhất định phải nhẹ nhàng nha..."

Trần Ly Á trong miệng hô hào không được, có thể đầu cũng đã rất nhanh mà bắt đầu phập phồng..., trong lỗ mũi không ngừng phát ra tiếng rên mơ hồ không rõ , mà tay của nàng một bên không ngừng cử động khiến quần áo trên người không ngừng từng kiện từng kiện giảm bớt rất nhanh đã cởi chỉ còn một cái đồ lót tình thú nhỏ đến không thể nhỏ, hơn nữa cặp mông trắng này trình độ dao động đi ra ngoài phong tao, xem ở trong mắt Nghiêm Như Ngọc của quả thực giống như một con đang chó cái phát tình!

Rất nhanh ! Từng màn nữ nhân kích tình nguyên thủy nhất bắt đầu diễn ra, âm thanh dâm dăng bên tai không dứt, Luru Thiên Lương còn biết điểm cảm thấy thẹn thò khi khắc đều áp chế thanh âm của Trần Ly Á, nhưng này "Ba ba ba" thật ảnh hưởng làm thế nào cũng không cách nào tiêu hạ âm thanh ra, đem đây hết thảy nhìn ở trong mắt Nghiêm Như Ngọc tuy không tính là huyết mạch phún trương, nhưng cũng là mặt đỏ tới mang tai tìm đập nhanh hơn, trong quần lót chớp mắt đã ướt một mảnh, thật giống như Luru Thiên Lương nhất hạ hung ác trải qua một cái va chạm, là dâm vào trên người mình vậy !

"Nghiêm Như Ngọc ..."

Luru Thiên Lương đột nhiên khẽ quát một tiếng Nghiêm Như Ngọc dưới bàn sợ đến toàn thân đều là run lên, hoảng sợ cho rằng Luru Thiên Lương phát hiện mình ở đây rình coi, nhưng mà rất nhanh lại nghe thấy Luru Thiên Lương găm nhẹ nói: "Lão tử giết chết người lăng lợ giết chết người ..."

Luru Thiên Lương mỗi đụng thân thể Trần Ly Á một cái, tại trong miệng liền hung hăng nguyên rủa chửi một câu, bộ dáng cần rằng nghiền lợi khiến Nghiêm Như Ngọc sợ đến tiêu tâm can thùng thùng trực nhảy, giờ mới hiểu được Luru Thiên Lương lại là coi Trần Ly Á là mình, mà Trần Ly Á chịu ở tay cũng vô cùng phối hợp trong miệng hưng phấn học thanh âm của nàng hô hào: "Giết chết ta, giết chết ta đi, hảo hảo công, người giết chết Nghiêm Như Ngọc đi..."

"Vương bát đản ! Hai cái tiện nhân không biết xấu hổ..."

Nghiêm Như Ngọc dị thường tức giận trong lòng nắn một câu, vừa mới hưng phấn xem cuộc vui tình không còn sót lại chút gì, chán ngắt nhìn Luru Thiên Lương ở đằng kia làm lút-tổng vận động, đem mình mắng cầu huyết lâm đầu, coi như là để cho Nghiêm Như Ngọc đã triệt để minh bạch, Luru Thiên Lương đối với sự thù hận của chính mình đến tột cùng đến loại trình độ nào !

Luru Thiên Lương béo béo, nhưng sức chịu đựng của hần ngược lại là hết sức bền bỉ, thân thể khổng lồ đem Trần Ly Á áp ở trên bàn, buồn cười giống như một con heo mập lớn đè nặng một con Chihuahua, mà cái con Chihuahua kia so với ca sĩ đảo quốc (Jap) còn muốn phong tao hơn, trong miệng cái gì dâm dăng vô sỉ đều có thể kêu đi ra, không khiến Nghiêm Như Ngọc nghe đến trợn mắt há hốc mồm, cũng kích thích Luru Thiên Lương "Hự hự" dùng sức không ngừng biến đổi chiêu thức, sanh sanh cho Nghiêm Như Ngọc một khóa giáo dục đặc sắc!

Bất quá Nghiêm Như Ngọc cũng tại ở trong đó phát hiện để cho nàng rất kỳ quái một điểm Luru Thiên Lương từ đầu đến cuối không có cùng Trần Ly Á tiếp nhận hôn, cho dù Trần Ly Á chủ động ôm đầu của hần hôn, Luru Thiên Lương cũng không quá đáng chính là chuồn chuồn lướt nước giống như qua loa thoảng một phát liền chấm dứt, thật giống như ngại trong miệng nàng bản vậy !

Nghiêm Như Ngọc đoán chừng Luru Thiên Lương mười phần thì có tám . Chính coi Trần Ly Á là Thành tiểu thư rồi, bởi vì nàng trước kia có nghe người ta nói qua, tiểu thư vô luận cùng khách làng chơi chơi cái dạng mảnh khỏe gì, đều có rất ít cùng khách nhân hôn môi đấy, hôn môi ý nghĩa tuyệt đối ý nghĩa lối nặng bán mình, khách làng chơi cũng cực ít sẽ đi nhăm nháp xem ra cái miệng nhỏ nhắn vạn người chọc!

Bất quá điểm ấy cách nghĩ của Nghiêm Như Ngọc rất nhanh sẽ bao phủ tại bên trong những cái...kia tầng tầng lớp lớp mảnh khỏe của Luru Thiên Lương, rất nhiều chiêu thức lại là nàng liền không chút suy nghĩ qua, cũng thua Trần Ly Á có thân kinh bách chiến, vô luận các loại tư thế bọn họ đều có thể bày thành thạo, bất quá Nghiêm Như Ngọc ngược lại là cho rằng, tư thế trên giường này chỉ có hai ba chủng lão là tốt nhất, chỉ cần có cảm giác làm như thế nào đều thoải mái , nếu Luru Thiên Lương dám trên giường giẫy vò nàng như vậy thì nàng nhất định sẽ hung hăng bắt hần đập cho đi xuống !

'Ai nha ! Muốn chết rồi, làm sao lại nghĩ đến cùng cái con heo kia trên giường ...'

Khuôn mặt Nghiêm Như Ngọc đột nhiên đỏ lên, trong lòng nặng nề thối mình một ngụm, Luru Thiên Lương ở đằng kia không ngừng hô hào tên của mình, rõ ràng trực tiếp để cho bản tôn nàng cũng vào đùa giỡn, hoang đường nghĩ tới tràng diện mình cùng Luru Thiên Lương mình trần thịt chiến!

"Đến rồi ah ..."

Theo Luru Thiên Lương một tiếng gào trầm trầm, hần cuối cùng đem tinh hoa toàn thân giao cho đi ra, cũng không phải giao cho tại trong cơ thể Trần Ly Á, mà là để cho trên mặt cùng trong miệng Nghiêm Như Ngọc trợn mắt há hốc mồm, không phải Nghiêm Như Ngọc quá mức bảo thủ, loại yêu cầu này Đinh Từ Thần sớm cũng đã đề cập với nàng vô số lần, nàng chỉ đang kinh ngạc hai người này lần thứ nhất phát sinh quan hệ, Trần Ly Á rõ ràng đã nguyện ý cho hần bắn ở trên mặt, còn hết sức chủ động há to miệng, đây cũng không phải là tao đến không chứa được, mà là tao không còn giới hạn !

"Ca ! Sướng hay không? À? Muội muội còn có thiệt nhiều chiêu thức không có sử đi ra nha..."

Kịch liệt mây mưa thất thường chấm dứt xong, Trần Ly Á đổ mồ hôi đầm đìa đuổi ra lười đỏ vô cùng mị hoặc liến đỉ dịch nhờn nơi khoe miệng, đón lấy vừa đầy mặt kiều mỹ cúi đầu, tư trượt tư trượt đem bảo bối Lưu Thiên Lương thanh lý sạch sẽ !

Lưu Thiên Lương mặt mũi tràn đầy vẻ đắc ý cảm bốc lên cảm của nàng, mang trên mặt một vòng không nói ra được đắc ý cùng nhe răng cười, ha ha cười lớn nói: "Không nghĩ tới Lưu Thiên Lương ta cũng có một ngày có thể làm đến nữ nhân của Vương Phú Quý, hơn nữa còn là ở trong đại sảnh công ty, người hoạt rất không tồi, ta liền ưa thích lắng lo như người vậy, đừng quên ngày mai lại để cho ca ca hảo hảo ném thử công phu Độc Long Toàn của người!"

"Được rồi nha ! Chỉ cần ca ca toàn tâm toàn ý che chở ta, muội muội nhất định khiến người thoải mái trời cao ..."

Trần Ly Á hi hi cười cười, hoàn toàn không thêm đề ý giọng điệu Lưu Thiên Lương tâm lý âm u, sau đó lui ngồi ở trên bàn làm việc, quơ hai cái bắp chân trắng nõn nghiền ngẫm mà hỏi: "Ca ! người thật muốn làm cùng Nghiêm Như Ngọc sao? Ta có thể có cái biện pháp tốt này!"

Trong nội tâm của Nghiêm Như Ngọc dưới bàn lúc này lập tức lộp bộp một chút, sắc mặt mạnh mẽ đại biến, vội vàng đồng lõa tai đi nghe Lưu Thiên Lương nói như thế nào, nhưng mà Lưu Thiên Lương rõ ràng không mặn không nhạt nói ra: "Người lại có thể có biện pháp gì tốt? Đơn giản chính là uy bức lợi dụ bốn chữ mà thôi, Lưu Thiên Lương ta tuy ưa thích trêu phụ nữ, nhưng mà chưa bao giờ dùng sức mạnh ta thật muốn đánh, nàng Nghiêm Như Ngọc có thể chạy đi được sao? Trừ phi chính nàng tới yêu thương nhưng nhớ, không phải vậy ta mới chẳng muốn đi hù dọa nàng !"

Nghiêm Như Ngọc cơ hồ không thể tin được lỗ tai của mình, lời nói có nguyên tắc như vậy rõ ràng cũng có thể từ trong miệng dân côn Thiên Lương Lưu nói ra, Nghiêm Như Ngọc thiếu chút nữa cảm động rơi nước mắt xuống, lần đầu cảm giác được mình quá coi thường Lưu Thiên Lương !

"Vậy cũng đúng, dù sao dưa hái xanh không ngọt nha, bắt quả người rõ ràng ngậy thơ nguyện ý đem bọn họ đều cho mang đi ra ngoài?"

Trần Ly Á tràn đầy tò mò nhìn Lưu Thiên Lương, mà Lưu Thiên Lương vươn tay ra lần nữa nắm mào cảm của nàng cười lạnh nói: "Người đừng nghĩ tại bộ này lời ta nói, sau đó bỏ đi Nghiêm Như Ngọc bọn họ đoán, ta nói thiệt cho người biết, lão tử ngày mai cũng là không đi, đã sớm làm tốt chuẩn bị tại đây trường kỳ chiến đấu, người nào thích đi người nào đi, ta ở nơi này an an tâm tâm chờ cứu viện !"

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lưu Thiên Lương Trả Thù (Trung)

"À? Không phải nói cứu được không viện binh sao? Còn đi đâu chờ cứu viện à?"

Trần Ly Á vội vàng ôm lấy cánh tay Lưu Thiên Lương, dùng bộ ngực mềm yếu của mình ỏn ẻn hề hề lẻ mề, tràn đầy cầu khẩn nhìn hắn, nói ra: "Hảo ca ca, người cũng đừng đầu điểm muội muội được không? Ta biết người nhất định có biện pháp rồi đi đúng hay không? Chỉ cần người mang muội muội đi, muội muội cam tâm tình nguyện cho người thao cả đời !"

"Hừ hừ ~ đó là đương nhiên !"

Lưu Thiên Lương dương dương đắc ý cười cười, hết sức vuốt ve đôi chân dài không tằm thương của Trần Ly Á, sau đó nói: "Nói cho người biết cũng không có sao, thời điểm chàng vọng tới ta là trong điện báo nghe được thông báo phương án sơ tán chính thức, từ mười hai giờ trưa ngày mai bắt đầu, sẽ có phi cơ trực thăng cứu viện thay phiên quanh quần trên không trung chờ đợi, chỉ cần dùng khối đặc hoặc là đại quảng cáo tại mái nhà phát tín hiệu cho bọn họ thì bọn họ sẽ đem chúng ta tiếp đi, cho dù nhóm đầu tiên không tới phiên chúng ta, thì từ từ cũng có thể đem chúng ta mang đi, 3-5 ngày nhất định có thể đủ ly khai cái địa phương quỷ quái này !"

"Oa ! Thật sự nha? Đây quả thực là quá tuyệt vời ..."

Trần Ly Á trực tiếp hưng phấn hô lên, ôm eo Lưu Thiên Lương ý vị làm nũng nói: "Hảo ca ca, chúng ta làm một lần nữa đi, không phải vậy ngày mai bay mất khả năng bất tiện rồi, chờ thoải mái xong thì người sẽ có tinh thần, ngày mai mang theo muội muội cùng lên lầu nha !"

Kháo ! Tiểu Yêu tinh, người thật đúng là muốn đem lão tử ép khô, chờ sáng mai rồi nói sau, ta giờ có chút việc tình muốn làm, người đi về trước đi !"

Lưu Thiên Lương đẩy Trần Ly Á ra không hứng lắm nhặt quần lên, đột nhiên lại nhìn Trần Ly Á nói ra: "Đúng rồi, không cho phép nói với người khác quan hệ của chúng ta, không phải vậy ở lại đây chờ chết đi!"

"Không nói đâu, ta cam đoan mà !"

Trần Ly Á cuống quýt giơ lên ba ngón tay thề, sau đó nhảy xuống bàn nặng nề tại trên mặt Lưu Thiên Lương hôn một cái, cười híp mắt nói ra: "Ngủ ngon giấc thân yêu, sáng mai muội muội có thể sẽ chờ người đến cho ta thoải mái!"

"Đi thôi ! Đồ dâm dê !"

Lưu Thiên Lương thuận tay vỗ cái mõng Trần Ly Á một cái tát, Trần Ly Á khàn khản một tiếng cười phồng phồng, mặc quần áo đơn giản vui vẻ chạy, mà Lưu Thiên Lương không đếm xỉa tới nhìn phòng kẻ đối diện liếc, phớt phớt mũi trong mũi chửi bới nói: Kháo ! Ai thất đức như vậy tại đây đi ị , quá mẹ nó tang tâm bệnh cuồng !"

"Hừ ~ người mới phát rõ đầu rồi, người nếu có gan thì đừng đi ị ah !"

Lưu Thiên Lương đi xong thì Nghiêm Như Ngọc mới mặt đỏ tới mang tai mà từ dưới đáy bàn chui đi ra, nhưng mà khuôn mặt lửa đỏ thấy thế nào đều có chút bộ dáng niềm tin chưa đủ, tranh thủ thời gian tìm đến một khối tấm ván gỗ đem dơ bản mình lưu lại diệt trừ, một tia ý thức ném ra khỏi cao ốc, lúc này mới hài lòng vỗ vỗ tay, đi trở về phòng làm việc đêm nay nghỉ ngơi!

Bất quá tại trên đường trở về Nghiêm Như Ngọc phát hiện tâm tình của mình vẫn là thủy chung không cách nào bình tĩnh trở lại, đây trong đầu đều là tràng diện kịch tính giữa Lưu Thiên Lương cùng Trần Ly Á quần quýt lấy nhau, mà ngay cả cái đồ chơi vừa thô vừa to xấu xí kia của Lưu Thiên Lương cũng không hoàn toàn tại trước mắt nàng lúc ẩn lúc hiện, nhưng mà khả năng trí nhớ khắc sâu vẫn là Lưu Thiên Lương rõ ràng coi Trần Ly Á là mình, lại để cho nàng dị thường tức giận đồng thời vẫn còn có một chút hưng phấn nho nhỏ như vậy!

"Ai nha ~ đầu óc ta nhất định là hỏng rồi !"

Nghiêm Như Ngọc nặng nề gõ một cái trán của mình, đầy ảo não cùng xấu hổ, nhưng nàng chút bất tri bất giác chạy tới cửa ra vào phòng làm việc của Lưu Thiên Lương, mà cửa văn phòng cũng không có khóa bế, nàng tò mò đi đến bên trong đưa đầu nhìn nhìn, quét sạch lấy lưng Lưu Thiên Lương đang nằm sấp ở trên bàn ghi ghi vẽ vẽ tranh, cũng không biết là đang treo ghẹo mấy thứ gì đó, trên giá treo quần áo bên cạnh còn treo móc cái đầu đèn, hướng về phía mặt bàn phát ra quang mang vô cùng sáng ngời!

Nàng theo bản năng lại tại trước cửa đi một bước muốn xem xét cho rõ ràng, dù sao mỗi một cái kế hoạch tương lai của Lưu Thiên Lương khả năng đều liên quan đến sinh tử của bọn hắn, vạn nhất vụt xuống bọn họ mặc kệ, muốn dựa vào Đinh Tử Thần đem nàng mang đi ra ngoài thì quả thực là nói chuyện hoang đường viễn vông !

"Có việc?"

Lưu Thiên Lương bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Nghiêm Như Ngọc ngoài cửa, Nghiêm Như Ngọc lập tức lại càng hoảng sợ, không có nghĩ tới tên này cảm giác rõ ràng linh mãnh như vậy, bên ngoài một mảnh đen nhánh thế mà hắn rõ ràng cũng có thể phát hiện, nàng đành phải thật nhanh mở tay nói ra: "Không có ... Không có việc gì , chính là thuận đường sang đây xem một chút, nhìn người đã đi nghỉ ngơi hay không thôi, ha ha ~ "

"Người là đối tượng rồi chứ gì? Nghĩ ăn cái gì?"

Lưu Thiên Lương mỉm cười, vô cùng nghiền ngẫm nhìn Nghiêm Như Ngọc, mà Nghiêm Như Ngọc cũng rất là lúng túng méo đầu một chút, nói lắp bắp: "Vâng... Là có chút đối tượng, bất quá không việc gì đâu, nữ nhân gia chúng ta vài ngày không ăn cũng đều rất bình thường !"

Nghiêm Như Ngọc khoát tay đã nghĩ muốn chạy đi, trong nội tâm quả thực tựa như gương sáng đây, muốn từ Lưu Thiên Lương chỗ đó cảm được đồ ăn thì quả thật là không khả năng, nhưng mà không thông qua một phen làm khó dễ cũng nhục nh , một cây mì sợi cũng đừng nghĩ từ trong tay hắn lấy đi, nhưng mà Lưu Thiên Lương hôm nay lại thật giống như là lương tâm xuất hiện vậy, bỗng nhiên đứng lên xòng nàng nói ra: "Vào đi, nghĩ ăn cái gì thì nói thẳng là được, chúng ta là đồng sự, cũng không phải cừu nhân, giúp đỡ cho nhau thật là việc nên phải đấy mà !"

"À? Cái này ..."

Nghiêm Như Ngọc lại một lần nữa bị chấn kinh rồi, rất khó có thể tin mà nhìn lấy Lưu Thiên Lương, mà Lưu Thiên Lương đã vây quanh từ quần áo bên cạnh lấy ra một thùng mì ăn liền cùng mấy khối bánh mì, quay người cười nói với nàng: "Tiến đến đây, còn sợ ta đối với người mưu đồ làm loạn sao? Ta bên này vừa lúc đang nấu nước pha trà, chờ nước sôi rồi người đem mặt ngâm hết lại đầu đi thôi !"

Nhìn dáng tươi cười của Lưu Thiên Lương vô cùng chân thành tha thiết, Nghiêm Như Ngọc cũng không thấy được ở trong đó sẽ có cái nham hiểm thâm độc xảo trá gì, Đinh Tử Thần bọn họ hãy cùng tại đây cách một vách tường, hẳn lại uất ức cũng sẽ không trở mặt nhìn nữ nhân của mình bị khi phụ si nhục đi, huống hồ Lưu Thiên Lương còn giống như không có đến loại trình độ cảm thù này !

Vì vậy nàng liền theo bản năng đi vào, quả thật trông thấy trong góc phòng chỉ có thùng sứt đang thiêu đốt lên gỗ, mặt trên hai cây thép nung đỏ chính là đang chống đỡ lấy một cái ấm nước, đoán chừng là khi trước Lưu Thiên Lương đi ra ngoài ước pháo thì đã bắt đầu nấu nước rồi, hỏa lực không lớn cho nên đến bây giờ mới khiến cho ấm nước có chút dấu hiệu đốt lên!

"Đừng ngồi đứng đấy nữa, ta không bỏ như vậy sao? Nhanh ngồi, tùy tiện ngồi ..."

Lưu Thiên Lương không biết nên khóc hay cười mà lắc đầu, thò tay để cho Nghiêm Như Ngọc ngồi trên mặt ghế đối diện hắn, mà Nghiêm Như Ngọc cảm giác được mình khả năng thật sự có chút ít hiểu lầm Lưu Thiên Lương rồi, hẳn trải qua nhục nhã mình mấy lần đoán chừng cũng triệt để giải khí rồi.

Nàng liền tận lực bày ra một khuôn mặt tươi cười chân thành tha thiết, chậm rãi đi đến trên ghế ngồi xuống, nhưng mà bờ mõng ngay sau đó lại mát lạnh, nàng theo bản năng lấy tay vừa sờ thì phát hiện bất quá là có chút ít nước trong cho nên cũng không có để ý, vội vàng xuất ra thuốc lá cầm trong tay, rút ra một cây đưa cho Lưu Thiên Lương nói ra: "Lưu Kinh Lý xin mời hút thuốc, trước kia giữa chúng ta có thể có chút hiểu lầm, vô luận ai đúng ai sai Như Ngọc đều tại nơi đây nói tiếng xin lỗi người, hi vọng người có thể khoan hồng độ lượng, đại nhân bắt kẻ tiểu nhân!"

Nghiêm Như Ngọc đây đã là đem tư thái phóng tới thấp nhất rồi, cảm giác sâu sắc mình vì sinh tồn cũng bắt đầu thấp kém rồi, mà Lưu Thiên Lương hôm nay cũng rất thức thời, không sao cả tiếp nhận thuốc lá cười nói: "Nghiêm quản lý người đây là nói quá lời, chúng ta vậy cũng là chút ít mâu thuẫn nhỏ

trong công việc, đối chuyện không đối người, hiện tại tất cả mọi người luân lạc tới nơi này, chính hẳn là thời điểm giúp đỡ cho nhau, ai cũng không muốn hiện tại so đo nhiều như vậy, đoàn kết hỗ trợ mới là trọng yếu nhất !"

"Ừm! Luru Kinh Lý nói rất đúng, chúng ta nên đoàn kết nhất trí, hỗ trợ lẫn nhau ..."

Nghiêm Như Ngọc trong nội tâm nặng nề thở nhẹ ra, không nghĩ tới khai thành bố công cùng tâm tình Luru Thiên Lương, hẳn rõ ràng còn là rất dễ nói chuyện đấy, mà đem tư thái của mình hạ thấp tựa hồ cũng không có khó khăn như trong tưởng tượng, nàng liền vui vẻ ra mặt gạt đầu, vừa cười vừa nói: "Luru Kinh Lý trước mắt là lãnh đạo chỉ tiêu đoàn đội này của chúng ta, năng lực chủ tịch ở phương diện này cũng không mạnh như ngươi, từ hôm nay trở đi, Luru Tổng ngài chỉ đâu thì chúng ta nhất định đánh đó, tuyệt đối sẽ không để cho ngài thất vọng !"

"Ha ha ha ..."

Luru Thiên Lương ngửa đầu cười ha ha, chỉ chỉ Nghiêm Như Ngọc nói ra: "Nghiêm quản lý cái danh xưng Luru Tổng này làm cho ta thật sự là mở cò trong bụng, thụ sủng nhược kinh nha, bất quá Luru mỗ ta có tài cán gì, thật sự là không dám nhận đâu !"

"Luru Tổng nói chi vậy, ngài là hoàn toàn xứng đáng mà, tại dưới loại nghịch cảnh này, ngài có thể là người dẫn đường cho chúng ta nha ..."

Mắt thấy Luru Thiên Lương rõ ràng đắc ý cùng với nàng đã ra động tác giọng quan, Nghiêm Như Ngọc ở phương diện này tự nhiên cũng là cười xe nhẹ đi đường quen, một châu không để lại dấu vết vỗ mông ngựa đi qua, lập tức để cho Luru Thiên Lương mừng rỡ tìm không ra bắc, mà lúc này góc phòng nước cũng đốt lên rồi, Nghiêm Như Ngọc vội vàng đứng lên nói ra: "Luru Tổng ngài ngồi, Như Ngọc tự mình đến pha trà cho ngài!"

"Cảm tạ cảm tạ, coi chừng nóng đồ nha !"

Luru Thiên Lương đã nhanh cười đến híp cả mắt, đối với Nghiêm Như Ngọc vượt mông ngựa cũng thần nhiên hưởng thụ, mà Nghiêm Như Ngọc xoay người sang chỗ khác rót nước cũng hiểu được bữa này thể diện ném đến thật sự rất có giá trị, chỉ ít có sự giúp đỡ của Luru Thiên Lương thì hi vọng đám người các nàng có thể sống tiếp đã có thể gia tăng thật lớn, thời điểm nàng đem mặt cùng trà đều cùng một chỗ ngâm tốt, lại kinh ngạc phát hiện Luru Thiên Lương đang đứng tại bên tường, bỗng nhiên đâm một cái vào vách tường, cả bức tường đều phát ra âm thanh thùng thùng trầm đục .

Nghiêm Như Ngọc không biết thăng này rút cuộc diễn vì cái gì, đêm hôm khuya khoắt còn nện tường chơi, nhưng mà tới lúc bùng nổ đặc đi về lại vẫn là cười híp mắt nói: "Ồ! Luru Tổng thật sự là hảo thân thù nha, cầm tường này luyện tập à, nhất định là muốn mang chúng ta đánh ra một mảnh thiên địa mới chứ?"

"Ha ha ~ ngửa tay, đâm vào chơi ..."

Luru Thiên Lương trở lại tới vô cùng tùy ý cười cười, tiếp nhận chén trà Nghiêm Như Ngọc đưa tới liền nói ra: "Tiểu Trần ngươi sớm chút đi về nghỉ ngơi đi, dường đủ tinh thần chúng ta ngày mai cùng lúc xuất phát !

"Luru Tổng ! Vậy chúng ta ngày mai gặp nha, đại gia hóa lần này đã có thể nhờ vào ngươi nhé!"

Nghiêm Như Ngọc tự nhiên cười nói, đem hết toàn lực đem mị lực của mình bày ra đến cực hạn, gặp Luru Thiên Lương cũng rất là hiền hoà gạt đầu, nàng liền bụng mị tôm nóng hôi hổi ra cửa =, trước khi đi còn nũng nịu dặn dò một câu sớm nghỉ ngơi một chút !

Lòng tràn đầy vui mừng Nghiêm Như Ngọc bụng mị tôm đi phòng làm việc bên cạnh, đẩy cửa phòng ra xem xét, mấy người tất cả đều ở bên trong, có thể hào khí rõ ràng so vừa mới còn bị đè nén không ít, Tiêu Lan hồ một tờ giấy mặt ngồi tại sau bàn công tác, lạnh giọng xông Đinh Từ Thần nói ra: "Ngươi không cần nói nữa, cho dù Trần Dương lập tức biến thành hoạt thi thì ta cũng sẽ cùng nàng chết ở một chỗ, các ngươi nếu sợ hãi thì rút ra ngoài cho ta !"

"Tỷ ! Ta không phải ý tứ này, ta không muốn đuổi Trần Dương đi, chỉ là vì thận trọng để đạt được mục đích, nàng đi qua bên cạnh ngủ một giấc thì thế nào đâu này? Sáng mai sớm chỉ cần không có việc gì, mọi người lại có thể vui vẻ nữa lại rồi ..."

Đinh Từ Thần mặt mũi tràn đầy lo lắng nhìn Tiêu Lan, nhưng mà thái độ Tiêu Lan như trước vô cùng kiên quyết, mà Nghiêm Như Ngọc xem xét tràng diện này trong nội tâm lập tức đã có mấy thành đoán chừng chính là miệng vết thương của Trần Dương gây họa, Đinh Từ Thần sợ hãi nàng thi biến bị thương mình nên muốn đem nàng tiến đến bên cạnh .

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Luru Thiên Lương Trả Thù (Hạ)

"Ngươi đi đâu?"

Đinh Từ Thần bỗng nhiên xoay đầu lại hung tợn chăm chăm vào Nghiêm Như Ngọc, gấp trong tay nàng bùng một chén mì sợi nóng hôi hổi trước mặt, trong mắt hẳn rõ ràng hiện ra một cỗ oán độc chỉ khi dữ tợn!

"Sao ... Làm sao vậy?"

Trong lòng của Nghiêm Như Ngọc run lên lập tức biết rõ Đinh Từ Thần là hiểu lầm mình rồi, chỉ có thể vội vàng giải thích nói: "Ta không làm gì cả, ta chỉ là đi nhà cầu, sau đó cùng Lưu Thiên Lương hàn huyên vài câu, đem hiểu lầm với hấn nói rõ sẽ trở lại rồi, hơn nữa Lưu Thiên Lương cũng không phải người như vậy không dễ nói chuyện, ta khen hấn vài câu xong, người xem, hấn còn để cho ta mang thức ăn trở về ăn hết, ta đây làm thế cũng là vì người mới ăn nói khép nép làm cho hấn vui lòng đấy!"

"Người thôi lắm ..."

Đinh Từ Thần bỗng nhiên một tay hất chén mì sợi trong tay Nghiêm Như Ngọc tung bay, nước canh nóng bỏng lập tức văng tung tóe đầy đất, không cần thận chạm đến một điểm tại trên lưng và chân Nghiêm Như Ngọc, Nghiêm Như Ngọc lập tức đau kêu lên sợ hãi, nhảy ra ngoài vài bước mà nước mắt lưng tròng nhìn Đinh Từ Thần hô: "Người làm gì thế? Ta nếu không phải đi nhà cầu, còn có thể đi làm gì nữa à?"

"Người cái đồ dê tiện này..."

Đinh Từ Thần đột nhiên đứng dậy, hung tợn chỉ vào Nghiêm Như Ngọc mắng: "Lưu Thiên Lương nhục nhã chúng ta như vậy, người rõ ràng còn đi chủ động yêu thương nhưng nhớ, Lưu Thiên Lương là mặt hàng gì ta không rõ ràng lắm sao? hấn là để nói chuyện như người nói vậy sao? người nếu không phải với hấn cầu kết lại rồi, hấn có thể hảo tâm mang thứ đó tặng cho người ăn sao? các người tại bên cạnh thùng thùng như vậy, thực cho lão tử là kẻ điếc sao?"

"Người ..."

Đinh Từ Thần liên tiếp chất vấn, hỏi Nghiêm Như Ngọc á khẩu không trả lời được, ngờ ngác miệng mở rộng căn bản không biết nên giải thích như thế nào, nàng đột nhiên cảm giác được mình hình như là đã rơi vào bẫy rập gì rồi, có thể bối rối đại não nhưng thủy chung không cách nào bắt lấy manh mối quan trọng nhất, thẳng đến khi Trần Ly Á trên ghế sa lon âm dương quái khí nói một câu, mới khiến cho nàng mảnh mẽ giật mình tỉnh lại.

"Ồ ~ lần sau ăn vụng có thể ngàn vạn nhớ rõ nên lau khô miệng không, người thật sự sáng khoái lật ra nha, rõ ràng làm một váy đều là, người sẽ không để cho hấn bắn ở bên trong chứ? Còn không sợ mang thai nha!" Trần Ly Á lười biếng dựa vào ở trên ghế sa lon, mặt mũi đầy vẻ chế nhạo chỉ vào cái mông của Nghiêm Như Ngọc miệt cười nói.

"Àm ăm ~ "

Đầu của Nghiêm Như Ngọc lúc này như là bị sét đánh nổ tung, nàng rốt cuộc biết Lưu Thiên Lương tại sao lại có thái độ khác thường rồi, lại lấy lòng lại cho nàng cảm thức ăn, không phải cái gia hỏa vô sỉ này đột nhiên có lương tâm, mà là hấn từ lúc mới bắt đầu liền biết rõ mình trốn ở dưới mặt bàn, xong việc về sau liền liên hợp với Trần Ly Á xếp đặt cái bẫy cho mình, vết ướt trên váy cùng Lưu Thiên Lương cố ý vung vách tường, chính là muốn để cho mình ngồi vững tội danh trộm đàn ông!

"Hỗn đản ! người cùng Lưu Thiên Lương hợp lại hãm hại ta ..."

Nghiêm Như Ngọc điên cầm bánh mì trong tay hung hăng đánh tới hướng Trần Ly Á, nhưng mà Trần Ly Á cũng là tương đối đánh đá vừa nghiêng đầu tránh thoát bánh mì, quơ lấy một cái giày trên đất lập tức phản đập tới, nhảy đến trên ghế sa lon lớn tiếng kêu lên: "Người đã làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, dưới mình tiện còn trách người khác, người cùng Lưu Thiên Lương tại khu còi mở làm một lần còn chưa đủ, trở lại văn phòng còn phải làm lại thêm một lần, như vậy vách tường đều vang động trời, rõ ràng còn trách ta hãm hại người, người không phải là sợ Lưu Thiên Lương ngày mai có kế hoạch mới không mang theo người đi nha, người đã lên giường với hấn thì hãy dám làm dám chịu !"

"Người thôi lắm! người trên giường với hấn là người, ta không có ..."

Nghiêm Như Ngọc nắm bắt đôi bàn tay trắng như phấn chợt quát một tiếng, thậm chí ngay cả gân xanh trên trán đều phát nổ đi ra, nhưng mà Trần Ly Á lại cười lạnh một tiếng, trực tiếp thò tay tiến ở bên trong nịt vú của mình móc ra một cái điện thoại di động, thật nhanh nhấn xuống mấy cái nút về sau, ném ở trên bàn trà lớn trước mặt nói: "Chính người nghe một chút đây là cái gì ..."

"Nghiêm Như Ngọc ta giết chết người, giết chết người, giết chết người lằng lơ ... Giết chết ta đi, hảo hảo công, người giết chết Nghiêm Như Ngọc đi..."

Trong điện thoại di động truyền đến một hồi ta âm, xen lẫn lượng lớn thanh âm nam nữ thờ dốc, tuy ghi âm chỉ có ngắn ngủn hơn 10 giây, cũng đã đủ nói rõ hết thủy văn đề, mà thân thể Nghiêm Như Ngọc lập tức hung hăng nhaoáng một cái, trong đầu trống rỗng, thì ra đây hết thủy bắt đầu từ lúc bọn họ kích tình cũng đã xếp đặt thiết kế tốt lắm, thanh âm Trần Ly Á này giống như đúc cho dù có một chút bất đồng, đoán chừng cũng không còn người sẽ đi hoài nghi, thanh âm thời điểm kích tình quả thực lại không quá bình thường !

"Hiện tại người còn có gì để nói ..."

Trần Ly Á tiếp tục lửa cháy đổ thêm dầu, hai tay giao nhau mà dào dạt đắc ý nói: "Người cùng Lưu Thiên Lương xung đột lớn như vậy, không với hấn trên giường thì hấn khả năng mang người đi sao? Không giống ta...ta sớm muộn là chén đồ ăn trong tay hấn, hấn tuyệt không dùng đến vội, đêm nay khẳng định phải trước tiên làm với người ! người cũng đừng trách ta không nể tình, người đã nghĩ giành đàn ông với ta, ta chỉ có thể bán đứng người thôi, bắt quả người còn chưa đủ kinh nghiệm, trước tiên đem chuyện người nhà mình hư hỏng thu thập xong rồi nói sau, nghiêm đại quản lý !"

"Ah ~ ta muốn giết người ..."

Nghiêm Như Ngọc đột nhiên hiết tử để lấy quát to một tiếng, thả người liền hướng trên người Trần Ly Á nhào tới, mà Trần Ly Á làm chức nghiệp Tiểu Tam hợp cách, loại nữ nhân này gian đánh nhau thì nàng căn bản có không ít kinh nghiệm, rõ ràng nâng lên một cước đá vào ngực của Nghiêm Như Ngọc, trực tiếp đem Nghiêm Như Ngọc đập lặn trên mặt đất, bất quá thời điểm khi nàng vừa định cười đi lên Nghiêm Như Ngọc định đánh một trận một bữa, Tiêu Lan lại nặng nề vỗ bàn một cái nổi đóa, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ hét lớn một tiếng: "Đủ rồi..."

"Hai người các ngươi chẳng biết xấu hổ gì, còn có mặt mũi ở chỗ này tranh giành tình nhân, còn có ... biết nhục hay không? Nếu muốn đánh thì cút ra ngoài mà đánh, không nên ở chỗ này ô nhục ánh mắt của chúng ta!"

Tiêu Lan nộ khí đằng đằng trừng mắt hai nữ nhân, dư uy của nàng vẫn còn, Trần Ly Á vênh lên cái miệng nhỏ nhắn liền lui trở về, mà Nghiêm Như Ngọc lại nằm trên mặt đất khóc rờn rờn, không ngừng tiếng buồn bã hô: "Lão công, người tin tưởng ta...ta chưa cùng hân phát sinh quan hệ, thực là bọn họ hãm hại ta đây..."

"Người còn muốn gạt ta đúng hay không? Nhiều chứng cứ như vậy bày ở trước mắt người rồi mà người còn muốn gạt ta đúng hay không?"

Đình Từ Thần cắn răng nghiêng lợi trừng Nghiêm Như Ngọc trên mặt đất, trên ót không ngừng khiêu động gân xanh cơ hồ đã muốn nhanh nổ bung rồi, mà phần nộ đã triệt để cho hân mất đi lý trí, hân rõ ràng thoáng một phát quơ lấy địa cầu cán bên giường, cử động trong tay rống to: "Lão tử muốn đi giết tên vương bát đần kia, cho người tận mắt xem gian phu của người là chết như thế nào..."

"Người đứng lại đó cho ta!"

Tiêu Lan "Đùng" một tiếng đập vỡ cái gạt tàn thuốc trên bàn, trợn mắt trừng trừng hướng về phía Đình Từ Thần hô: "Người là đối thủ của hân sao? người đánh thắng được hân sao? hân đã dám làm lão bà của người thì sẽ không sợ người tìm hân dốc sức liều mạng, người bình tĩnh cho ta một chút đi!"

"Ai ~"

Đình Từ Thần đem cây cơ nặng nề đập xuống đất, vô cùng ảo não bắt tóc trên đầu, khuôn mặt vặn vẹo nhìn Tiêu Lan hô: "Tỷ! Thù này không ôm, ta thật sự nuốt không trôi con tức này, ta nhất định phải giết tên vương bát đần kia!"

"Người ngồi xuống tại đây cho ta, ta đi tìm đồ hỗn trướng này tính sổ, ta ngược lại muốn xem xem hân dám làm gì ta..."

Trong cơn giận dữ Tiêu Lan trực tiếp bạo tẩu, như gió lốc vọt tới bên cạnh phòng làm việc một cước đạp ra cánh cửa, nhưng bên trong lại yên tĩnh không ai, chỉ có ở góc phòng thiêu đốt thùng sắt phát ra hào quang mờ tối, đem toàn bộ phòng chiếu âm sâm sâm!

Tức giận trong lòng Tiêu Lan không giảm, lại xông tới lửa thùng bên cạnh rút ra một côn gỗ đang bị thiêu đốt bên trong, cử động trên tay quay người liền hướng một khu vực khác chạy tới, chỉ là nàng còn chưa đi ra rất xa, liền liếc nhìn thấy Lưu Thiên Lương đứng ở trước cổng chính phòng họp, nhưng mà động tác của Lưu Thiên Lương vô cùng quý dị, lại làm cho nàng theo bản năng dừng bước!

Lưu Thiên Lương coi bỏ cái cánh tay lớn, chẳng những trên ót đeo cái đầu đèn, trong tay còn cầm một cái cuốn sổ không ngừng ghi ghi vẽ vẽ tranh, kỳ quái nhất chính là trong tay hân còn nắm bắt một cái bóng bàn, thỉnh thoảng hướng trước cửa phòng họp ném lên một hai cái, sau đó lẳng lặng chờ đợi, sau đó lại nhắc lên bức màn che ở thủy tinh đi đến bên trong nhìn nhìn, không ngừng như thế lặp lại, sau đó lại tiếp tục hướng cuốn sổ ghi ghi vẽ vẽ tranh!

"Lưu Thiên Lương! Ta có lời hỏi người..."

Tiêu Lan mặc kệ Lưu Thiên Lương đang làm cái gì, lập tức đi nhanh xông lên phía trước, mà Lưu Thiên Lương lại cũng không ngăn đầu lên đuổi ra một đầu ngón tay, trong miệng nhẹ giọng nói ra: "Hừ ~ đừng nói chuyện, người chậm một chút đi tới, chờ ta làm cho xong đã mới nói sau!"

"Người tạm thời nói chuyện với ta..."

Tiêu Lan căn bản không lý Lưu Thiên Lương mà nói..., tức giận xông đi lên hung ác đẩy hân một cái, nhưng mà lúc vừa định chất vấn hân, hoạt thi giam giữ trong phòng họp lại đột nhiên phát ra một tiếng "Đùng" vang lớn, đốn lấy chính là thanh âm nện thủy tinh như nổi trống vậy, thật giống như Vương Phú Quý bên trong đột nhiên bị cái gì kích thích mà điên cuồng nghĩ muốn xông ra đến!

"Bảo người nói nhỏ chút đừng nói chuyện, nghe không hiểu sao?"

Lưu Thiên Lương rất là tức giận trừng Tiêu Lan một cái, vội vàng lôi kéo cánh tay của nàng đi tới bên tường, mà Tiêu Lan bị Vương Phú Quý làm cho lại càng hoảng sợ, trong lúc nhất thời cũng không còn kịp phản ứng, tựa ở trên tường đầy sợ nhìn màn tường thủy tinh run rẩy, thanh âm run rẩy hỏi: "Người ... người đang làm gì? Không có việc gì làm cho hân làm cái gì?"

"Nói nhảm! Ta đương nhiên là đang điều tra thói quen của hoạt thi, biết mình biết người trăm trận trăm thắng loại đạo lý này người cũng không hiểu sao..."

Lưu Thiên Lương tức giận lật ra Tiêu Lan, mà bộ dáng hân nghiêm trang xem ở trong mắt Tiêu Lan nhưng lại mặt khác một phen hương vị thật giống như hân rất hưởng thụ cơ hội có thể giáo dục lão bản của hân vậy, mặt ngoài bình tĩnh, đoán chừng trong nội tâm đã sớm cười nở hoa, Tiêu Lan lập tức tức giận tóm cánh tay của hân, hung tợn thấp giọng hỏi: "Ta hỏi người, người phải hay là không cùng Nghiêm Như Ngọc phát sinh quan hệ?"

"Lời này hân là Đình Từ Thần tới hỏi mới đúng chứ?"

Lưu Thiên Lương vô cùng khinh bỉ nhìn Tiêu Lan, khinh thường nói: "Ta biết ngay Đình Từ Thần không có dám ra, khẳng định hãy để cho người một nữ"

nhân xuất mã, ta thật là thay người cảm thấy bị ai, người cái này tỷ tỷ so với bảo mẫu đồng dạng !"

"Người ..."

Tiêu Lan bị hấn ép buộc là không nhẹ, hết lửa giận lại muốn phát cũng không phát ra được, hận không thể đưa chùy trong tay nện ở trên đầu của hấn mới thống khoái, nhưng nàng biết rõ làm như vậy cái xấu chủng này khẳng định sẽ trở mặt đấy, đành phải chỉ vào chóp mũi của hấn quát khẽ nói: "Người đến cùng có hay không cùng với nàng phát sinh quan hệ?"

"Đương nhiên đã không có !"

Lưu Thiên Lương rất thẳng thắn nhún nhún vai, tràn đầy buồn cười mà hỏi: "Lê nào Nghiêm Như Ngọc trong mắt người cứ tiện như vậy sao? nam nhân nàng thì ở cách vách cũng dám cho ta làm loạn? Nói thật với người đi, kỳ thật ta bất quá là đề cho Trần Ly Á phối hợp ta diễn xuất đùa giỡn mà thôi, cho Nghiêm Như Ngọc một điểm nhỏ giáo huấn mà thôi, người thực không cần phải tức giận như vậy đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Kinh Nghiệm Sống Sót (Thượng)

"Hỗn đản ! người làm nhiều chuyện như vậy đến tốt cùng là muốn làm cái gì? Còn ngại sự tình không đủ loạn sao? người muốn đem chúng ta triệt để làm điên rồi mới vui về phải hay không ..."

Tiêu Lan thoáng một phát liền không khống chế được mà thấp giọng gào lên, bộ dáng thất thố trực tiếp để cho nàng đem nước miếng phun tại trên mặt Lưu Thiên Lương, mà Lưu Thiên Lương thì vội lau đi nước miếng trên mặt, bất đắc dĩ nói: "Hiện tại không có thời gian đi thảo luận với người cái này, Vương Phú Quý lúc này thật giống như có chút không thích hợp, hấn bình thường nghe được thanh âm xong thì khoảng ba phút sẽ an tĩnh lại, nhưng bây giờ hấn ở bên trong rõ ràng càng ngày càng quấy rối, nhất định là ở trên thân thể đã xảy ra vấn đề gì rồi!"

"Người ..."

Tiêu Lan lại là hung hăng trì trệ, cảm giác sâu sắc một quyền như đánh vào trên bóng xóp vô lực vậy, bất quá nhìn thấy bộ dáng Lưu Thiên Lương đi thường nghiêm túc, nàng cũng không tiện lại nổi giận, nín một cơn giận mà hồ nghi nói ra: "Có phải hay không là do chúng ta tại đây nói chuyện khiến hấn nghe được?"

"Không biết..."

Lưu Thiên Lương vô cùng tự tin lắc đầu, nói ra: "Ta khảo nghiệm qua thánh lực của hấn, đã biến thành rất kém cỏi rất kém cỏi, âm thanh bóng bấn bật lên lớn như vậy mà hấn đều không có phản ứng gì, không nên ta nên thủy tinh hấn cũng có thể nghe được, hơn nữa Vương Phú Quý trước khi thi biến cũng không có bị cái thương hại lớn gì, bản thân thể con người của hấn cũng một mực rất khỏe mạnh, chưa từng nghe nói qua có cái bệnh đại mao gì, cho nên thánh lực của hấn trước kia khẳng định không có vấn đề gì, thế mà hấn thi biến xong thì mới trở nên kém như vậy đấy!"

"Nếu không ta lui xa một chút thử nhìn một tí đi?"

Tiêu Lan nhú lại một đôi lông mày, không quá chắc chắn nhìn Lưu Thiên Lương, mà Lưu Thiên Lương không chút do dự gạt gạt đầu xong khiến nàng đành phải rón rén lui về sau, nàng một mực thổi lui đến cuối hành lang mới dừng lại, mà cũng không bao lâu sau, Vương Phú Quý trong phòng họp quá thực yên tĩnh trở lại, chỉ không ngừng phát ra tiếng gào thét rất là bức bối!

Tiêu Lan kinh ngạc nhìn Lưu Thiên Lương, không nghĩ tới vấn đề thật đúng là xuất hiện ở trên người nàng, nàng lại rất xa nhìn thấy Lưu Thiên Lương ở đằng kia hướng nàng ngoắc một cái, nàng đành cắn răng, lần này dứt khoát liền cõng dép lê trên chân ra, một đôi chân nhỏ thận trọng đi tới, chỉ đợi lúc nàng mới vừa đi tới bên cạnh Lưu Thiên Lương, Vương Phú Quý ở bên trong lại bắt đầu luống cuống..., thoáng một phát thoáng đem màn thủy tinh đập rung động cạch cạch!

"Lê nào bởi vì ta là nữ nhân? Hoạt thi cũng chọn giới tính à?"

Tiêu Lan tràn đầy kinh ngạc nhìn Lưu Thiên Lương, mà Lưu Thiên Lương gầy lấy cái cảm cẩn thận đem nàng đánh giá một lần từ đầu đến chân, lại đưa đầu đến thật sâu tại trên cổ nàng hít hà, sau đó nghĩ mai mà không ra nói ra: " Trên người giống như không có chỗ đặc thù gì à? Như vừa mới rồi Trần Ly Á cùng Nghiêm Như Ngọc đều từ nơi này đi qua, cũng không nghe thấy Vương Phú Quý nổi giận, chẳng lẽ lại chính là mùi nước hoa trên người người đã hấp dẫn hấn?"

"Người cho hấn mũi chó à? Vách tường ngăn cách lớn như vậy, cho dù là cầu cũng người không được mùi nước hoa của ta ah !"

Tiêu Lan khinh thường liếc Lưu Thiên Lương một cái, nhưng mà ngay sau đó lại đột nhiên sững sờ, nhìn Lưu Thiên Lương tràn đầy quái dị cả lăm mà nói: "Ta ... Trên người của ta ngược lại là có một chút cùng các nàng không giống với , ta ... Ta cái kia đến rồi!"

"Cái nào?" Luru Thiên Lương buồn bực mà hỏi.

"Nghỉ lễ !"

Tiêu Lan xấu hổ dậm chân, nhưng mà nghĩ nghĩ lại còn nói thêm: "Bất quá cũng không thể có thể như vậy, loại đồ vật này ở kín đáo bên trong người, hẳn muốn người thấy cũng không có thể nghĩ được nha !"

"Tiêu đồng, người có thể dứt khoát làm một điểm hi sinh chứ?"

Luru Thiên Lương tràn đầy bất đắc dĩ nhún nhún vai, vừa cười vừa nói: "Làm phiền người đi một bên đem băng vệ sinh móc ra, ta cầm ở trong tay thử một lần liền biết !"

"Người mơ tưởng! Tuyệt đối không thể !"

Tiêu Lan không cần suy nghĩ thì đã lập tức cự tuyệt, nhưng mà Luru Thiên Lương lại kiên nhẫn nói: "Làm ơn đi ! Có chút tinh thần hi sinh không tốt sao? Đây không phải người trước kia thường xuyên giáo dục chúng ta hay sao? Như thế nào khi đến lượt chính người thì liền lùi bước rồi hả? người nếu không có ý tứ đem vật kia cầm cho ta xem mà nói..., tùy tiện tìm túi hoặc là vải rách bọc lại cho ta cũng giống như nhau thôi, vấn đề trên người người nếu không được tra rõ ràng thì sẽ rất phiền toái !"

"..."

Tiêu Lan cắn môi hơn nửa ngày không nói lời nào, chợt quay người chạy tới cuối hành lang, trong nháy mắt biến mất không thấy, bất quá đợi thời điểm nàng xuất hiện lại, trong tay quả thật nhiều hơn một túi vải màu xám, Luru Thiên Lương lập tức rất là vui vẻ chạy lên đi đón lấy, vừa đến tay quả nhiên còn mang theo một cô ả ấm áp, nhưng mà khuôn mặt Tiêu Lan lại mầu đỏ trừng mắt hẳn nói ra: "Không cho phép mở ra, cái túi này là thấu khí, hiệu quả khẳng định so tại trên người của ta khá tốt !"

"Ồ rồi!"

Luru Thiên Lương không chút do dự gạt gạt đầu, hẳn cũng không phải là kẻ biến thái, đương nhiên sẽ không muốn nhìn cái loại đồ vật máu me nhầy nhụa buồn nôn này.

Luru Thiên Lương thuận tay cho mình một liều thuốc, rồi cùng Tiêu Lan tựa ở trên tường cùng chờ Vương Phú Quý an tĩnh lại, tuy bốn phía rất mờ tối tia sáng, nhưng hẳn vẫn hay là từ trên mặt Tiêu Lan thấy rõ ràng một vòng đỏ bùng, mím môi tựa ở trên tường cũng không nói chuyện, không có quyết đoán bá khí của nữ cường nhân, lại nhiều hơn một loại ôn nhu giống như tiểu nữ nhân!

"Người nhìn cái gì vậy? Lễ nào trên mặt ta còn mọc hoa rồi hay sao?"

Tiêu Lan phát giác được Luru Thiên Lương đang nhìn nàng đến gần người thì lập tức nhủ mảy không vui, vẻ ôn nhu khó được này trong khoảnh khắc biến mất không thấy gì nữa !

"Người chính là đóa hoa hồng có gai hoa, còn phải dùng tới mọc hoa sao?"

Luru Thiên Lương buồn bực bĩu môi, tiện tay bắn bay tàn thuốc trong tay, mang theo túi chậm rãi tới gần phòng họp đã triệt để an tĩnh lại, nhưng lần này hẳn còn không có đi tới cửa thì Vương Phú Quý lại lần nữa nổi cơn điên lên, to lớn vang dội giống như phạm nhân bị tử hình oan uổng vậy, lại nện cửa sổ kêu to đấy!

Kháo ! Thật đúng là thứ này đang tác quái ah !"

Luru Thiên Lương tràn đầy bất khả tư nghị xem lấy túi trong tay, không nghĩ tới cái cục Vệ sinh này rõ ràng còn có uy lực lớn như vậy, mà Tiêu Lan cũng chạy tới tràn đầy kinh ngạc nói: "Hắn cũng có thể nghĩ được hương vị sao? Quá khoa trương đi?"

"Người ta chính là dựa vào cái mũi này mà đi săn đấy, đồ nghề kiếm cơm tự nhiên được khoa trương !"

Luru Thiên Lương cười khổ lắc đầu, sau đó mang theo Tiêu Lan lại lập đi lập lại làm thí nghiệm rất nhiều lần, rốt cuộc xuất một cái kết quả kinh người, nếu như là tại dưới tình huống tương đối khá thông gió, hoạt thí ít nhất tại hơn 10m bên ngoài có thể nghe thấy được khí tức huyết dịch, sau đó lập tức sẽ nổi giận muốn xông tới !

"Ông trời...o...i ! Việc này quả thực chính là vì săn giết người mà thành , trình độ linh mẫn của cái mũi này quả thực quá kinh khủng ..."

Tiêu Lan mặt mũi tràn đầy sợ hãi vừa than vừa xem túi trong tay, biểu lộ cực kỳ đặc sắc, sau đó ngẩng đầu lên lại hỏi: "Người còn phát hiện cái đặc tính gì của hoạt thí? Có thể hay không nói cho ta biết?"

"Đương nhiên có thể ! Ai bảo người là Nữ thần của ta!"

Luru Thiên Lương cười híp mắt ngâm thuốc lá, rất là đặc ý nhìn Tiêu Lan khinh thường , sau đó ở trên tường nói ra: "Đầu tiên chính là vấn đề thời gian thí biến, theo ta dựa vào mấy cái Nhân loại thí biến mà xem thì hẳn là bị tổn thương càng nặng, tốc độ thí biến lại càng nhanh, bất quá tương đối, tổ chất thân thể càng tốt thì thời gian có thể chống cự virus lại càng dài, cũng giống như Vương Phú Quý, hẳn thường xuyên rèn luyện thân thể, cho nên kiên trì chừng bốn giờ rưỡi mới hoàn toàn thí biến, ta đoán chừng nếu chức nghiệp vận động viên gì gì đó thì còn có thể sẽ kiên trì thời gian dài hơn !"

"Thế còn thị giác bọn họ đâu này? Thị giác có thể hay không cùng khứu giác đồng dạng biến thái?" Tiêu Lan nhíu lông mày lại hỏi.

"No , no ..."

Lưu Thiên Lương nhẹ nhàng khoát khoát tay chỉ, nói ra: "Con mắt đều trở thành cái kia rồi, thị giác tự nhiên sẽ rất kém cỏi, ta trước kia từng khảo nghiệm qua, tại trong đêm bọn họ đối với ánh sáng miễn cảm khá mạnh, cho nên ta dùng quần áo bao lấy đèn pin thì bọn họ lập tức không có phản ứng, cho dù ban ngày chúng ta đứng ở hơn 10m bên ngoài bất động, bọn họ thậm chí khả năng đều không phát hiện được chúng ta, đương nhiên, ngàn vạn không thể không để ý đến cái mũi của bọn hắn, thật sự cùng cá mập trên biển đồng dạng linh mãnh !"

"con đường virus này truyền bá người biết rõ không vậy? Có thể hay không còn thủ đoạn khác có thể lây nhiễm chúng ta?" Tiêu Lan lại hỏi .

"Cái này cũng không biết, ta cũng không thể bắt mấy cái hoạt thí đi tới làm thí nghiệm được..."

Lưu Thiên Lương bắt đầu đi lắc đầu, nhíu lông mày lại nói ra: "Bất quá căn cứ ta đoán nghĩ, hoạt thí virus cũng không khả năng thông qua không khí truyền bá, không phải vậy chúng ta những người này đã sớm xong đời rồi, đoán chừng nếu như bị hắn quào trầy rồi, cũng có thể rất lớn sẽ bị cuốn hút, tóm lại tận lực phòng ngừa làn da tiếp xúc cùng bọn họ là được rồi, đây thật là gặp người chết đấy!"

"Ai ~ thật không nghĩ tới người còn có tâm tư tinh tế như vậy, nhưng đáng tiếc người luôn không dùng tại chính đồ ..."

Tiêu Lan cảm giác sâu sắc bắt đầu nhìn hai mắt Lưu Thiên Lương, tựa hồ liền nghĩ tới sự tình hắn lừa dối tiền bạc công ty, mà Lưu Thiên Lương bắt đầu đi nhún nhún vai, nói ra: "Ta vẫn luôn rất dụng công nha, ta hiện đang làm ra có thể vốn chính là ta ban đầu, nắm giữ tập tính hoạt thí, hay cùng nắm giữ khách hàng lớn yêu thích chính là cùng một cái đạo lý, hơn nữa so cùng khách liên hệ thì lại càng có phần đơn giản hơn nhiều, ít nhất hoạt thí trừ ăn ra thì nhân chi bên ngoài cũng sẽ không có cái gì yêu thích biến thái khác, không cần ta đi cân nhắc hắn là ưa thích nữ nhân hay còn là ưa thích tiền, hoặc là đồ cở tranh chữ các loại đồ ngỗng ngang, tính tình hoạt thí càng là ngay thẳng nhiều hơn !"

"A ~ người thí dụ cái này ngược lại là rất thỏa đáng, ta lại quên các người ngoại trừ chạy tới tiêu thụ bên ngoài thì cũng phải cần PR (quan hệ xã hội) hộ khách đấy!"

Tiêu Lan cười khẽ một tiếng, rất là tán đồng nhẹ gật đầu, mà Lưu Thiên Lương thì khẽ thở dài một hơi, nói ra: "Ai ~ các người những... đại lão bản cao cao tại thượng này, vĩnh viễn sẽ không hiểu được gian khổ của chúng ta những... viên chức nhỏ này, mỗi một đơn hàng lớn lấy xuống, đều có vất vả của chúng ta không biết ngày đêm ở trong đó, có lẽ người còn chưa tin, ta đã từng vì đoạt một số tờ đơn của đối thủ công ty, trọn vẹn góp nhặt năm mươi tám tài liệu cá nhân người phụ trách bọn họ, về sau mới làm rõ ràng tên kia nguyên lai là cái đồng tính luyến ái, cuối cùng phải phải một cái tiểu tử đẹp trai nhất thủ hạ của ta xuất mã mới làm xong tên kia !"

"Điểm ấy gian khổ lại tính là cái gì? chúng ta làm lão bản áp lực mới là người không cách nào thể hội, rửa chén đĩa giặt quần áo, thậm chí là ở ở phòng tắm làm thì ta cũng trải qua ..."

Tiêu Lan rất là khinh thường lắc đầu, sau đó nghiêm mặt nói: "Tốt rồi ! chúng ta không nên ở chỗ này nhớ lại khổ tư ngọt, ta cảm thấy được chúng ta bây giờ thật sự có lẽ hào hào nói một chút, hoàn toàn nói một chút, nếu như người không nói cho ta ý định chân thật trong lòng người thì ta hiện tại tuyệt đối ngu không yên !"

"Được rồi ! Cũng là thời điểm với người nói một chút, đi phòng làm việc của ta đi!"

Lưu Thiên Lương không chút do dự nhẹ gật đầu, ném đi tàn thuốc theo trên tường đứng lên, túi trong tay liền bị ném ra ngoài cửa sổ, nhưng mà Tiêu Lan lại một lần kêu lên, tràn đầy tức giận hô: "Ai nha ! người như thế nào vứt nó nha, ta đây buổi tối lấy cái gì à?"

"Xin nhờ ! người đều máu chảy thành sông rồi, có cần hay không giống như cũng không thể gọi là đi à nha?"

Lưu Thiên Lương chỉ vào quần dài Tiêu Lan bị huyết dịch triệt để nhuộm đỏ, vô cùng nhìn có chút hả hê nở nụ cười, sau đó vẫy tay nói ra: "Đi thôi ! Trước tiên dẫn người đi tìm mảnh băng vệ sinh khác, sau đó lại dẫn người đi đổi cái quần, cuối cùng cho người một ít nước ấm để giặt rửa đít chỉnh tề rồi! Ah nha ~ người đập ta làm gì? Chủ tịch sẽ không rửa đít á..."

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Kinh Nghiệm Sống Sót (Trung)

Tiêu Lan tìm được băng vệ sinh lại thay đổi đầu váy xong, cả người nhẹ nhàng khoan khoái ngồi dựa vào trên mặt ghế lão bản của Nghiêm Như Ngọc, Lưu Thiên Lương trong tay cầm lấy một ly cà phê vì nàng mà pha, ánh mắt nàng nhìn gần Lưu Thiên Lương tại đối diện tựa hồ thành thật một chút, Tiêu Lan cảm giác được mình cuối cùng cũng đã khôi phục một điểm phong thái của nữ lão bản, vì vậy trên mặt nàng hiện ra một chút đắc ý nhỏ bé không thể nhận ra, thần nhiên nói: "Ta đói rồi, làm cho ta chút ít bánh mì để ăn đi!"

"Ồ !"

Lưu Thiên Lương không có chút để ý gì khi gạt đầu đứng lên, xoay người đi lấy cho Tiêu Lan, mà bụng của Tiêu Lan kỳ thật cũng không đói, nàng cho tới bây giờ đều không có thói quen ăn khuya, nhưng nàng hiện tại chính là rất hưởng thụ bộ dáng Lưu Thiên Lương vì nàng chạy tới chạy lui, ngữ khí nói chuyện cũng là vênh mặt hất hàm sai khiến, hơi cao ngạo, huống hồ nàng vừa mới rồi cũng phát hiện ra một điểm rất trọng yếu, Lưu Thiên Lương chính là một tiện nhân, ngàn vạn không thể với hắn mà có vẻ mặt ôn hòa nói chuyện, nếu không hắn sẽ được đà lấn tới, ngồi xổm trên đầu người đi ị, nhất định phải dùng khí thế áp bách hắn, mệnh lệnh hắn, như vậy hắn sẽ rất mau mắn tiếp nhận !

"Tốt rồi ! Đem tất cả cách nghĩ của người đều nói cho ta nghe đi..."

Tiêu Lan tiếp nhận bánh mì mà Lưu Thiên Lương đưa tới nhẹ cắn nhẹ, sau đó tựa lưng vào ghế ngồi ngao ngễ nhìn hắn, thản nhiên nói: "Hiện tại cơ hội khó được, ta có thời gian lớn nghe người lái nhai, cũng không phải mỗi một lão bản đều giống như ta vậy tri kỷ ồ!"

"Có thể hút thuốc chứ?"

Lưu Thiên Lương từ trong túi tiền móc thuốc lá ra, không đợi Tiêu Lan đáp ứng hắn liền tự mình đốt lên, sau đó nhún nhún vai hỏi ngược lại: "Tiêu đồng , xin hỏi người cảm thấy một đoàn đội nếu muốn thành công thì điểm hạch tâm quan trọng nhất là ở địa phương nào?"

"Đương nhiên là đoàn kết ! Cái này còn phải hỏi sao? Ta tại lúc họp đã không chỉ một lần cùng các người nói qua, đoàn kết mới là linh hồn một đoàn đội..."

Tiêu Lan lập tức muốn đem bộ lý luận kia của nàng lần nữa lặp lại, nhưng mà Lưu Thiên Lương lại không chút khách khí mà đánh gãy nàng, mở tay ra nói ra: "Người đã rất rõ ràng đạo lý này, ta đây còn có cái gì tốt để nói đâu này? Năm người bên cạnh, mặc dù tính toán là người cùng ta, tổng cộng bắt quá mới bảy người, nhưng mà một chút người như vậy, lại từng người trong lòng có quỷ, ta có thể nói không khoa trương , cùng bọn họ trở thành một đoàn đội thì tuyệt đối sẽ hại chết ta !"

"Nhưng mà bọn họ là đồng nghiệp của người mà, là bằng hữu cuối cùng ở nơi này của người ah ..."

Tiêu Lan lập tức nhíu lông mày lên, lớn tiếng nói: "Thời điểm khó khăn người trợ giúp bọn họ chẳng lẽ không phải là việc nên đấy sao? Nếu như bọn họ làm không đúng, người đại khái có thể nói với bọn họ, yêu cầu bọn họ hối cải, thậm chí đánh bọn họ mắng bọn họ cũng có thể , nhưng mà vô luận như thế nào người cũng không trả lời nên vứt bỏ bọn họ, người có biết hay không người làm như vậy sẽ để cho chúng ta thêm thất vọng đau khổ sao?"

"Biết rõ buổi chiều ta vì cái gì bỏ người rời khỏi không?"

Lưu Thiên Lương khe khẽ lắc đầu, từ trong miệng nhỏ ra một ngụm khói khí thật dài, nhìn thẳng hai mắt Tiêu Lan nói ra: "Bởi vì ta phát hiện quan niệm tư tưởng của người căn bản cũng không có chuyển biến gì, vẫn còn dùng phương pháp quản lý công ty kia tới yêu cầu mọi người, muốn làm cái đại công vô tư , cao cao tại thượng của đại lãnh đạo, cho nên ta mới sẽ vứt bỏ người, bởi vì cách làm của người chẳng những sẽ hại chết chính người , tương tự cũng sẽ liên lụy chết ta !"

"Người tạm thời tại đây thôi lăm! người vì tư lợi còn muốn cảm người khác tới lấy cớ , ta đại công vô tư một điểm có cái gì không đúng? Lợi ích đoàn đội là lợi ích mọi người chúng ta, một người là căn thảo, một đám người vẫn cùng một chỗ chính là căn dây thừng !"

Tiêu Lan lớn tiếng bác bỏ lấy Lưu Thiên Lương mà nói..., mà Lưu Thiên Lương cũng không so đo bị ai nhìn nàng, chậm rãi lắc đầu nói ra: "Nếu như trong đội tất cả đều là người như người, ta có thể không chút do dự nói cho người biết, ta Lưu Thiên Lương tuyệt đối có thể vì cái đoàn đội này đi dốc sức liều mạng, có thể bày ở trước mặt người thì ta lại là một cái dạng đồ bỏ đi gì? bọn họ là một đám cặn bã sắp chết còn muốn kéo người làm đệm lưng, đối mặt một đám người như vậy, ta tình nguyện lựa chọn mình làm một mình, ít nhất không ai sẽ dắt chân sau ta!"

"..."

Tiêu Lan ngơ ngác nhìn Lưu Thiên Lương rốt cục nói không nên lời nào, tựa hồ liền nghĩ tới sự điên cuồng của Vương Phú Quý trước khi chết muốn cắn chết mình, mà trong đầu của nàng cũng phảng phất đang tiến hành một hồi Thiên Nhân giao chiến , quan niệm mới cùng quan niệm cũ kịch liệt xung đột, nàng không phải không thừa nhận, Lưu Thiên Lương tuy cực kỳ ích kỷ, nhưng mà hắn nói lại cũng không phải không có lý, quả thực chầm chầm thấy máu, cùng bọn họ ở chung với nhau thật là một đám người cặn bã !

"Người tới ..."

Lưu Thiên Lương đột nhiên thoáng một phát đứng lên, có chút thô bạo kéo cánh tay Tiêu Lan, đơn giản chỉ là lời nàng đến bên cửa sổ ở trên, sau đó chỉ vào tràng diện đen như mực ở ngoài cửa sổ lớn tiếng nói: "Tiêu Lan! người nhìn kỹ một chút, nhìn xem bên ngoài đến tột cùng có những gì? người nhìn thấy chưa? Bên ngoài không có cái gì, chỉ đen kịt một màu, dù là có một tòa nhà đại lâu đèn trong đó lóe lên, một tiếng còi cảnh sát đang vang lên, ta cũng sẽ không nói cho người ích kỷ như vậy, người phải hiểu rõ chúng ta bây giờ không phải là đang chơi một trò chơi, mà mặt là đang đối mặt một hồi tận thế đủ để hủy diệt toàn bộ thế giới nhân loại!"

Tiêu Lan thất thố ghé vào trên cửa sổ, gắt gao mắt tròn tròn nhìn màn đêm đen kịt ngoài cửa sổ, cảnh đêm đã từng vô cùng phồn hoa thế mà hôm nay xem ra lại vô cùng thê lương, xã hội thật giống trong vòng một đêm liền trở về nguyên thủy nhất, bầu trời đầy sao tuy như trước lập lòe, nhưng không có một khung máy bay xẹt qua, mà trên mặt đất thì ô tô ngổn ngang khắp nơi trên đất, không có lấy một cỗ đang di động !

Bóng tối thăm thẳm giống như sợ hãi thật sâu, bài sơn đảo hải hướng Tiêu Lan áp bách mà đến, trực tiếp để cho Tiêu Lan hoảng sợ quát to một tiếng, giống như diên tránh khỏi bàn tay lớn của Lưu Thiên Lương, thoáng một phát ngã ngồi trên ghế dựa mà thờ hồng học, mà trên mặt Lưu Thiên Lương lúc

này cuối cùng lộ ra một vẻ ôn nhu sâu nào, chậm rãi ngồi xổm trước mặt Tiêu Lan, nhẹ nhàng kéo một cái tay nhỏ của nàng vỗ vỗ , bắt đầu nói: "Không phải ta nghĩ ích kỷ, mà là tình huống hiện thật buộc chính ta phải ích kỷ, hiện tại toàn thành phố đen tựa như một tòa quỷ thành, sự tình nghiêm trọng đến mức nào người nên hiểu rõ!"

"Ta biết rồi, không phải là vì để cho mình sống sót nha, nhưng mà người đừng quên rằng, người ích kỷ , người khác cũng đồng dạng sẽ đối với bản thân người như vậy ..."

Chậm hơn nửa ngày, Tiêu Lan mới ngẩng đầu nhìn sâu vào hai mắt của Lưu Thiên Lương, sau đó chậm rãi rút ra tay của mình , vô cùng hao tổn tinh thần bặm lấy cái trán nặng nề thở dài, uể oải nói: "Có thuốc lá không? Ta muốn hút thuốc lá !"

"Hô ~ "

Màu trắng sương mù tại trên đôi môi xinh xắn của Tiêu Lan chậm rãi phun ra, nàng vô lực ngồi liệt trên ghế ngồi hơn nửa ngày, mới ngơ ngác mà hỏi: "Trần Ly Á nói người có kế hoạch mới, nhưng ta cảm thấy người là đã lừa nàng đúng hay không, hành động của người bây giờ căn bản không giống có cái hi vọng gì mới!"

"Ngu xuẩn, lúc nghe người khác nói chuyện vĩnh viễn chỉ biết nghe lời không nghe âm , nhưng mà người thông minh lại sẽ tổng hợp cả sự kiện ! Ta đích xác là đang dối gạt các nàng, bắt quả lúc này thật sự là thiện ý ..."

Lưu Thiên Lương cười khổ lắc đầu, đứng dậy tựa ở trên cửa sổ nói ra: "Lấy một ví dụ đi, nghĩ muốn lấy được thắng lợi một cuộc chiến tranh, phe tấn công đầu tiên lấy được mấy cái điều kiện cần thiết, tạc hủy đầu mối giao thông then chốt của địch nhân, chặt đứt điện lực cùng thông tin của địch nhân, như vậy địch nhân đã què rồi, đui mù rồi, điếc rồi chỉ có thể mặc người chém giết , mà chúng ta bây giờ hãy cùng chiến tranh không sai biệt lắm, điện lực trọng yếu nhất đều đã mất đi, radio phát thanh cũng gãy rồi, giao thông căng là rồi tính rồi mù, chỗ khó khăn mà chúng ta đối mặt tuyệt đối so với trong tưởng tượng của chúng ta còn phải hơn rất nhiều ..."

"Vậy người lừa gạt Trần Ly Á , chẳng lẽ là vì cho các nàng một hi vọng?" Tiêu Lan đầy bụng hồ nghi nhìn Lưu Thiên Lương , tựa hồ có hơi không tin tưởng lắm tại sao hắn phải làm như vậy .

"Đúng vậy đó! Lẽ nào ta không thể ngẫu nhiên làm hảo sự sao?"

Lưu Thiên Lương nở nụ cười, nhún bả vai nói ra: "Ta từ giữa thù hận với bọn Nghiêm Như Ngọc, xa xa còn không có đạt tới trình độ muốn giết chết bọn họ, giáo huấn nhỏ nhỏ nàng một chút, để cho nàng đừng như vậy không coi ai ra gì là đủ rồi, nhưng mà chúng ta trước mắt muốn sống vô vọng , ta chỉ có thể cho bọn họ một điểm hi vọng sống tiếp, để cũng không cần phải trơ mắt xem lấy bọn họ tự mình tự sát đúng hay không? Cho nên ta liền lừa gạt bọn họ nói, bắt đầu từ ngày mai trên lầu chót sẽ có phi cơ trực thăng tiến hành cứu viện, là muốn cho bọn họ đừng tức giận ngu !"

"Này ... Này chúng ta thực không cách nào xuống dưới đất sao?"

Tiêu Lan có chút hết ý nhìn Lưu Thiên Lương, mà Lưu Thiên Lương gật gật đầu nói: "Này là cách nghĩ các người đơn phương mong muốn, ta cũng chưa từng nói qua muốn xuống dưới, bên ngoài có bao nhiêu hoạt thi người cũng thấy đấy , cho dù ra khỏi cao ốc cũng là một cái đường chết, hi vọng duy nhất của chúng ta bây giờ chính là cầu nguyện trăng tai nạn này nhanh chóng chấm dứt, chúng ta thành thành thật thật chờ ở trên lầu chót, có lẽ thật sự sẽ có máy bay tới cứu viện chúng ta cũng không biết chừng !"

"Uh, người nói rất có lý, cùng xông ra còn không bằng chờ ở chỗ này, ít nhất hi vọng sống tiếp còn có đấy..."

Tiêu Lan khẽ gật đầu, trầm ngâm một hồi liền lại nhìn Lưu Thiên Lương nói thật: "Thiên Lương, ta hi vọng người có thể đứng ra lãnh đạo chi đoàn đội này của chúng ta, sự tình phương diện quan hệ nhân mạch ta có thể giúp người đi xử lý, nếu như bất quá có người nguy hại lợi ích đoàn đội, ta tuyệt đối ủng hộ người đem tai họa diệt trừ, đợi lát nữa ta liền sẽ đi hảo hảo cầu thông cùng bọn họ, người thấy thế nào?"

Tuy Tiêu Lan một tiếng này thân mật "Thiên Lương", khiến Lưu Thiên Lương tiểu tâm can đều run rẩy, nhưng mà hắn vẫn là hết sức kiên quyết lắc đầu, bắt đầu nói: "Tiêu Lan, cái này thật không phải là trong công ty làm nhân sự rồi, không phải người một câu để cho ta lên làm lãnh đạo thì có thể giải quyết sự tình, nói trắng ra là bản thân Lưu Thiên Lương ta như là Nê Bồ Tát sang sông, buổi chiều chính thời điểm ta tại đây thanh lý hoạt thi, nhiều lần thiếu chút nữa sẽ đưa mệnh, cho nên ta so với bất luận ai trong các người đều hiểu rõ nguy hiểm trong đó, cho dù người đem ta cường hành cột lên chiến xa cũng vô dụng, ta vẫn là câu nói đó, có ít người căn bản không đáng giá người đi bảo hộ !"

"Ta thì sao? Ta có đáng giá hay không cho người đi bảo hộ?"

Tiêu Lan đột nhiên ngồi ngay ngắn, ánh mắt lấp lánh nhìn Lưu Thiên Lương, mà Lưu Thiên Lương lần nữa bị ánh mắt nóng rực của nàng nhìn khiến trong lòng tim đập mạnh một cú, sau đó cười khổ nói: "Không nghĩ tới tiêu đồng của chúng ta cũng sẽ dùng mỹ nhân kế nha, bắt quả người chính là tự mình sang đây xem đi, sau khi xem xong người liền sẽ rõ ràng nói khổ tâm riêng của ta rồi..."

Khuôn mặt Tiêu Lan hơi ửng đỏ, bởi vì nàng cũng phát giác được Lưu Thiên Lương có thể là thật sự có chút ít ưa thích mình, do đó lúc này mới thi triển mị lực muốn cho hắn khuất phục, bắt quả nhìn thấy vẻ mặt Lưu Thiên Lương đắn đo, nàng liền rất là buồn bực đứng lên, theo Lưu Thiên Lương bước nhỏ đi đến bên cạnh tủ quần áo hắn để đồ ăn, kỳ quái hỏi: "Làm sao vậy?"

"Cái này bên trong chứa tất cả đồ ăn chúng ta bây giờ có..."

Lưu Thiên Lương mở ra tủ quần áo đem toàn bộ hết tất cả gì đó đều biểu hiện ra cho Tiêu Lan xem, sau đó bắt đầu nói: "Đồ đạc nhìn về phía trên không ít là chứ? Nhưng mà cho bảy người một phần lại có thể còn có bao nhiêu đâu này? Cho dù mỗi người mỗi ngày chỉ hấp thu nhiệt lượng cơ bản

nhất, những vật này cũng tuyệt đối sống không qua năm ngày, về sau sẽ bị chết đói, mà chúng ta ít nhất cũng phải làm tốt thủ vững một cái chuẩn bị cho nửa tháng, cho nên ..."

Lưu Thiên Lương cho dù không đem lời nói nói thẳng ra, nhưng mà Tiêu Lan đã hiểu ý của hắn, sắc mặt khó coi hỏi "Người là ý định , phóng ... Buông bỏ một số người trong chúng ta?"

"Không phải ý định, mà là phải !"

Lưu Thiên Lương vung tay đóng lại cửa tủ, thần sắc nghiêm túc nói: " trong cả tòa đại lâu chỉ có trong phòng ăn lầu mười tầng mới có số lớn đồ ăn, nhưng mà nếu muốn xuống đến lầu mười tầng đi, quả thực so với lên trời còn khó hơn, mà những tầng lầu khác không nói trước chúng ta có vào hay không, cho dù tiền vài sẽ không cùng bọn họ muốn một gói mì đến ăn, trưa mai ta sẽ lại đưa cho bọn họ một châu cuối cùng, về sau phải dựa vào chính bọn họ rồi!"o, tí tẹo đồ ăn bên trong cũng không đáng cho chúng ta đi mạo hiểm, hơn nữa những thức ăn này đều là ta thu thập tới, cùng các người cần bản không có vấn đề gì, cho nên cần bản không tính là buông bỏ bọn họ, bọn họ nếu muốn mạng sống, đại khái có thể tự mình đi địa phương khác tìm kiếm, ta tuyệt đối... *(thiếu một đoạn, bổ sung sau)*

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Kinh Nghiệm Sống Sót (Hạ)

Tiêu Lan nhủ lòng mảy lại nhìn Lưu Thiên Lương thật sâu, nghe được hắn nói về sau, nàng cũng không biết ở đâu ra tự tin, vô cùng khẳng định Lưu Thiên Lương tuyệt không buông bỏ mình, cho nên một cỗ tình cảm ấm áp khó tả tự nhiên sinh ra, để cho Tiêu Lan đã có đầy đủ một loại cảm giác an toàn được người quan tâm, có thể nghĩ đến những người...kia cũng bị buông bỏ, nàng vừa đầy mặt phức tạp mà hỏi: "Vậy người ý định buông bỏ người nào? Nhất định phải buông bỏ sao?"

"Ta không phải chúa cứu thế, không có khả năng cứu vớt bất luận kẻ nào, chỉ có thể tận lực đi cứu người ta cho đáng giá cứu đấy!"

Lưu Thiên Lương cười khẽ một tiếng, vỗ vỗ cánh tay Tiêu Lan nói ra: "Đi ngủ đi, nữ nhân nghỉ ngơi không tốt sẽ già nhanh, ta thật không muốn nhìn thấy Nữ thần của ta biến thành bà già !"

"Cùng người tiếp xúc càng nhiều, càng không biết người câu nào là thật, câu nào là giả ..."

Tiêu Lan không biết nên khóc hay cười mà lắc đầu, vừa định quay người đi ra ngoài, rồi lại dừng bước lại hỏi "Đúng rồi ! Thương thế của Trần Dương người cảm thấy như thế? nàng có thể hay không biến thành loại hoạt thi kia?"

"Không biết nữa! Ta cũng không nói trước được , bất quá các người nếu sợ hãi nàng thì biến mà nói..., để nàng tới theo ta ngủ ngon là được rồi!"

Lưu Thiên Lương đầy vẻ không sao cả cười cười, nhưng mà Tiêu Lan lại lập tức cự tuyệt, trợn trắng mắt nói: "Thực thiết thòi người nói thành lời được, làm cho người ta một đại cô nương chưa lập gia đình với người lách vào một phòng, quả thực là đưa dê vào miệng cạp, người cứ ở đó mơ mộng đi !"

Tiêu Lan nói xong liền vung tay rời khỏi văn phòng, đem cửa phòng đập vào vách vang động trời, mà Lưu Thiên Lương thì tràn đầy nghiêng ngả lâm bầm. "Chính người cũng là dê mà lại một điểm giác ngộ cũng đều không có ! Ha ha ~"

...

Khi ánh mặt trời chói mắt chiếu xạ tại trên khuôn mặt béo phì của Lưu Thiên Lương, hắn giống như có cảm giác nhủ nhủ mảy lại, theo bản năng trở mình còn muốn tiếp tục ngủ say, nhưng mà không gian nhỏ hẹp của ghế sofa lại không lớn lắm, hắn tựa như một đầu heo mập nặng nề "Ừng ực" một tiếng té xuống đất , một cây cái chốt tại trên ngón chân lớn cũng thoáng một phát kéo căng đoạn bạch tuyến, Lưu Thiên Lương "Ah ơ" hét thảm một tiếng, xoa đầu đau nhức mờ mịt đứng lên, phát hiện sắc trời rõ ràng đã sớm sáng rõ !

Lưu Thiên Lương đem chân to giẫm ở trên bàn làm việc, xoay người kết ngón chân kéo căng đoạn bạch tuyến, hắn tuyệt đối không phải thẳng ngu, tuy hắn không phải tinh thông thủ đoạn muốn sống bên ngoài người phóng khoáng lạc quan, nhưng cũng có thể nghĩ đến các loại biện pháp bảo hộ mình, tựa như căn bạch tuyến trên ngón chân này, chính là cột qua trên tường một cây cái đinh buộc đến trên ngón chân hắn, bất luận kẻ nào muốn mở cửa đều sẽ kinh động hắn, hắn không phải không tin mấy người bên cạnh kia, mà là không quá tin , Đinh Tử Thần nếu là có can đảm mà nói..., tuyệt đối sẽ tại nửa đêm chạy tới đem đầu của hắn nện cái nhào nhọt !

Lưu Thiên Lương còn buồn ngủ đốt một điếu thuốc lá, lung la lung lay đi tới bên cửa sổ hướng nhìn ra ngoài, cả tòa thành thị cũng đã hoàn toàn tỉnh mạch, không có tiếng động cơ oanh minh quen thuộc, không có tiếng ồn ào đầu đường quen thuộc, thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm thiết đêm qua liên tiếp không ngừng cùng tiếng nổ mạnh cũng đã biến mất, an tĩnh giống như một tòa quỷ thành , điều này làm cho thành thị huyền ảo quen thuộc biến mất khiến Lưu Thiên Lương cực kỳ không thoải mái, cảm giác mình thật giống như đi tới một thế giới khác, một cái thế giới cực kỳ xa lạ !

Đương nhiên ! Mỗi cái thế giới đều có những đồ vật không chịu cô đơn, giống như trên đường cái những i hoạt thi... rậm rạp chằng chịt kia, không có linh hồn bọn chúng chẳng có mục đích tại trên đường cái qua lại du đãng, bên này bắt hạ xuống, bên kia cong một bả, giống như một người bệnh tâm thần cái

đầu bị cháy hồng vậy, không ngừng làm ra nguyên một đám động tác căn bản không có chút ý nghĩa nào, đối với hài cốt đồng bạn bọn họ bị đặt ở trong phế tích cũng làm như không thấy, chỉ hiểu được bản năng từng động cái mũi, tận khả năng tìm kiếm từng cái người sống !

"Ai ~ "

Lưu Thiên Lương ném tàn thuốc thờ dài một hơi, chậm rãi đưa ánh mắt từ thế giới hoàn toàn đã thay đổi này thu hồi, quay người cảm ổng tuýp sắc bén lên bên sofa dựa vào, đi nhanh ra khỏi gian phòng !

Lưu Thiên Lương trực tiếp đi đến phòng làm việc bên cạnh mở cửa lớn ra, lại phát hiện bên trong đã sớm trống trơn không có nửa cái bóng người, hẳn biết không có mình dẫn đầu thì đám người này tuyệt đối sẽ không có dũng khí lúc này rời đi khỏi, nhất định là ngại tại đây bị đè nén, đi sang đại sảnh rộng rãi hơn mà thông khí rồi!

Lưu Thiên Lương quay người đi về hướng đại sảnh, quả nhiên sáu người toàn bộ tụ tập ở chỗ này, bất quá lại cùng giống như hôm qua, tất cả mấy người đều là phờ phạc hoặc đứng hoặc ngồi, toàn bộ không có bất kỳ trao đổi nào, thậm chí ngay cả ánh mắt đọng vào đều không tồn tại, nhìn thấy hẳn đi nhanh mà đến, trong mắt mọi người mới nhấc lên một tia gọn sống !

"Lưu ca ! người rốt cục đi lên nha, chúng ta chờ người thật lâu rồi!"

Trần Ly Á thoáng một phát thì tinh thần tỉnh táo lại, một khuôn mặt quẩn rũ giống như vui vẻ ra mặt nhìn hẳn, mà Lưu Thiên Lương nhìn cũng chưa từng nhìn nàng, trực tiếp đưa ánh mắt quét về hai vợ chồng Đinh Từ Thần ở một bên, lúc này trong mắt Đinh Từ Thần rất rõ ràng mang theo một vòng tức giận cùng hung ác, nhưng là thấy Lưu Thiên Lương thẳng tắp nhìn, hẳn lại thật nhanh đưa ánh mắt dịch chuyển khỏi, có chút nhát gan mím môi, không dám nói lời nào !

Ngược lại là Nghiêm Như Ngọc thì không che dấu chút nào tức giận của nàng, không ngừng phập phồng no đủ bộ ngực xóp gòn, nộ khí đằng đằng trừng mắt hẳn, cái con quỷ nhỏ này rõ ràng một đêm không ngủ, trên khuôn mặt tiêu tụy treo một đôi mắt quầng thâm, Lưu Thiên Lương lập tức vỗ ra miệng rộng đối với nàng cười hắc hắc, giễu cợt cũng không phải nhiều, lại có điểm giống đặc ý sau khi trò đùa dai thành công, mặt Nghiêm Như Ngọc không thay đổi hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu đi ra không nhìn hẳn nữa!

"Ha ha ~ Trần Dương, ta biết ngay người không có việc gì, hôm nay cảm giác như thế nào đây? Miệng vết thương còn có đau hay không hả?"

Lưu Thiên Lương hướng phía Trần Dương cười ha ha một tiếng, cười rất là hòa ái dễ gần, mà Trần Dương cũng vui vẻ gật đầu, thùy sanh sanh hỏi đáp: "Còn một điều, bất quá đã không có sao rồi, cảm ơn người, Lưu đại ca !"

"Không có việc gì ! Nói cái gì cảm ơn với không cảm ơn, tiện tay mà thôi mà thôi !"

Lưu Thiên Lương rất là không sao cả phát phát tay, lộ ra rất là rộng lượng, sau đó bản năng quay đầu nhìn ánh mắt Nữ thần Tiêu Lan hấp dẫn hẳn nhất, mà Tiêu Lan giống như có cảm giác từ bên cửa sổ xoay người lại, biểu lộ bình thản nhìn hẳn một chút, sau đó theo thói quen vỗ vỗ tay hô: "Tốt rồi ! Đã mọi người đều đến đông đủ, chúng ta phải nắm chặt mở cuộc họp sáng sớm đi, do Lưu Kinh Lý đến chủ trì ..."

Mọi người cũng đã quen rồi loại tổ chức sáng sớm này, nếu trong công ty không mở họp thì thành lĩnh còn cảm thấy có chút quái quái đấy, cho nên mọi người tập mãi thành thói quen phụ chuyển ghế xoay vậy đến bên cạnh một trương bàn nhỏ, trơ mắt nhìn Lưu Thiên Lương, nhưng mà Lưu Thiên Lương lại nhìn qua Tiêu Lan đã khôi phục tinh thần mỉm cười, nói ra: "Tiêu đồng tinh thần tốt nha, ngày hôm qua nghỉ ngơi còn tốt đó chứ?"

"Không tốt đẹp gì, người nào đó tại bên cạnh đánh khò khè cả đêm, ta còn có thể ngủ có ngon không? Thực nên tìm cái tất thối đem cái miệng thúi của người cho chần lên..."

Tiêu Lan trực tiếp cho Lưu Thiên Lương một cái liếc mắt, ngữ khí có chút hờn dỗi không nói ra được, nhưng nàng đột nhiên nhìn thấy mọi người tràn đầy quái dị nhìn về phía nàng, khuôn mặt Tiêu Lan lập tức không tự chủ đỏ hồng, cúi đầu xuống ho nhẹ một tiếng nói ra: "Mọi người đừng nghiêm túc như vậy, tuy chúng ta bây giờ hăm sâu hiểm cảnh, nhưng là tốt đẹp chính là tâm tính phải bảo trì đây, không thể cứu viện binh còn chưa tới, tinh thần của mình trước hết vỗ rồi ! Tốt rồi, trở lại chuyện chính, đầu tiên đến biểu quyết một cái đề nghị đi, ta đề cử Lưu Kinh Lý làm đội trưởng đoàn đội của chúng ta, tán thành người xin giờ tay !"

Đây cơ hồ là không có bất cứ cái lo lắng đề nghị gì, mấy người tất cả đều cao cao đã giờ tay lên, mà ngay cả Nghiêm Như Ngọc vẻ mặt bất đắc dĩ cũng không khỏi không hướng sự thật cúi đầu, dù sao muốn rời khỏi đây, Lưu Thiên Lương trước mắt tự nhiên là thí sinh tốt nhất, những người khác cho dù nàng tin tưởng thì cũng không dám đi tin nhiệm !

"Ha ha ~ đa tạ mọi người rất ưu ái, nếu lúc trước thời điểm ta tranh cử phó tổng giám đốc mọi người có thể nhiệt tình như vậy hẳn là tốt? Hiện tại biểu quyết không biết là quá muộn à..."

Lưu Thiên Lương biểu lộ mĩa mai lắc đầu, tiện tay đem ống tuýp ném ở trên bàn, đại mã kim đao vậy ngồi xuống, sau đó nhìn Tiêu Lan chân mày cau lại nói ra: "Chắc hẳn Tiêu đồng tối hôm qua có lẽ đem tình huống đều cùng các người nói chứ? Nhưng ta không phải là siêu nhân, càng không phải là Thần Tiên, bất quá chính là cái mập mập bình thường mà thôi, liên chính mình cũng không biết có thể hay không sống quá ngày mai, cho nên các người hoàn toàn là nhờ vả không thuộc mình nha, mọi người vẫn là tất cả chơi tất cả đấy, tự quyết tuyệt trước cửa đi!"

"Lưu Kinh Lý, người chó nóng vội đem lời nói chết, trước tiên nghe chúng ta nói hết lời được không nào ..."

Tiêu Lan cũng đi theo ngồi xuống, mặt mũi tràn đầy nghiêm minh nhìn hẳn nói ra: "Ta tối hôm qua đã đem chuyện quan hệ lợi hại đều nói với bọn họ rõ ràng, bọn họ cũng rất sâu sắc kiểm nghiệm hành động ngày hôm qua, cho nên ta cảm thấy người nên một lần nữa cho mọi người một cơ hội, dù sao

chúng ta bện thành một sợi dây thừng, hi vọng sống tiếp mới có thể càng lớn ah !"

"Được rồi ! Đã Tiêu đồng lên tiếng, ta cũng không có thể không biết cân nhắc, bắt quá ta có một vấn đề rất lớn muốn hỏi mọi người, các người đều có rất nhiều bản lĩnh hoặc là kinh nghiệm sống sót, có thể tại trong nguy cơ lần này làm ra công hiến cho mọi người không? Nếu quả như thật có xin mời nói ra, ta nhất định sẽ chăm chú cân nhắc phải chăng để cho các người theo ta tạo thành đoàn đội ..."

Lưu Thiên Lương mở ra hai tay, chậm rãi quét mắt mọi người, mọi người tự nhiên hiểu rõ ý của hắn, cái gọi là năng lực sống sót khẳng định không phải chỉ nói mấy cái biết về biết ca hát khiêu vũ, ít nhất phải là một ít bốn sự đặc biệt có thể làm cho mọi người sinh tồn được, nhưng mà vấn đề này nghe đơn giản, cẩn thận có lẽ lại hết sức khó xử người, bọn họ bắt quá là một đám tinh anh trong sân mà thôi, không thể đánh cũng không có thể giết, một điểm kinh nghiệm sống sót đều không có, cho nên mà ngay cả Tiêu Lan đều cúi đầu trầm mặc không nói, dứt bỏ thân phận của nàng không nói, nàng cũng đồng dạng không có bất kỳ bản lĩnh sống sót đặc thù!

"Cho nên ah ..."

Lưu Thiên Lương khinh thường cười cười, vô cùng trắng ra nói: "Chúng ta đối suy nghĩ hạ xuống, các người nếu là ta, sẽ mang theo một đám không dùng được, còn có thể tùy thời cản trở vương vếu sao? chính ta một người cũng đã rất quá sức rồi, lại cùng các người một đám người như vậy mà tổ chức thành đoàn thể thì quả thực là ông cụ uống thạch tín, sinh sợ chết vẫn ah !"

"Lưu ... Lưu Tổng, ta ngược lại thật ra có chút lớn gia không có kinh nghiệm, người xem có tính không ah ..."

Hoàng Bình Phát bỗng nhiên nhăn nhó nhíu mày lên, thấy mọi người đều rất kinh ngạc nhìn qua hắn, hắn lấp ba lấp bắp nói: "thời điểm thành lập cao ốc, ta ... Ta chính là trú giam lý công ty ta phải tới, toàn bộ hành trình đều ở đây trên công địa, mà ngay cả thời điểm lắp ráp cao ốc ta cũng vậy một mực theo dõi chất lượng công trình, cho nên người hiểu rõ nhất đối với kết cấu cao ốc chính là ta, phòng phối điện ở đâu, phòng quan sát ở đâu, còn có một chút đường ống thông gió nhỏ như thế nào bố trí ta đây cũng biết, ta chỉ muốn, chúng ta không phải muốn lên Thiên Đài sao, vạn nhất con đường bình thường không đi được, khẳng định cần lợi dụng những... bộ kiện đặc thù này đúng hay không? Ta cũng còn là có thể giúp đỡ một điểm đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tự Ta Khiếu Chiến (Thượng)

"Nhìn không ra nha, lão Hoàng, người rõ ràng còn có loại kinh nghiệm này à? Không tệ không tệ, coi như ta trước kia đã xem thường người rồi ..."

Lưu Thiên Lương ngược lại là vô cùng hết ý nhìn Hoàng Bình Phát, không nghĩ tới lão nương pháo rõ ràng còn đối với kết cấu của cả tòa đại lâu này rõ như lòng bàn tay, đối với cái này thì đối với Lưu Thiên Lương mà nói nhất định sẽ có trợ giúp cực lớn, dù sao Hoàng Bình Phát nói không sai, bất luận bọn họ muốn thượng trời hay vẫn là xuống đất, thì con đường bình thường khẳng định đi không được rồi, nhất định là phải tìm phương pháp khác mới được !

"Ha ha ~ để cho Lưu Tổng chê cười rồi ..."

Hoàng Bình Phát ngượng ngùng liếc nhìn Lưu Thiên Lương một cái, lúng túng nói: "Chủ yếu là lúc trước cạnh tranh vị trí tổng thanh tra tài vụ đã thất bại, bị người ta ép buộc mặc tiểu hài, bị đuổi đến trên công địa đi ăn tro đây, nếu là Lưu tổng cảm thấy ta hữu dụng, ta nhất định sẽ cúc cung tận tụy, đến chết... Chết thì mới dừng !"

"Đã thành ! Chỉ người rồi, ta bây giờ là càng xem người càng thuận mắt nha, nhanh đi vào trong phòng ta cầm vài thùng mì tôm đi ra, trước tiên gọi là phần thưởng điểm tâm cho người ha ha rồi nói sau ..."

Lưu Thiên Lương nhẹ nhàng vỗ bàn một cái, hào khí vạn trượng hướng Hoàng Bình Phát phát phát tay, Hoàng Bình Phát lập tức kinh hãi vạn phần nhảy dựng lên, cúi đầu khom lưng nói: "Cảm ơn Lưu Tổng, cảm ơn Lưu Tổng, ta nhất định sẽ làm rất tốt đấy, nhất định sẽ làm rất tốt đấy..."

Hoàng Bình Phát uốn éo cái mông chạy tới phòng làm việc của Lưu Thiên Lương, Lưu Thiên Lương lại đưa ánh mắt xê dịch về mấy cái người khác, chậm rãi đốt lên một điếu thuốc lá hỏi "Chư vị, còn có ai tự đề cử mình không? Nếu không có gì đề nói, cơm nước xong xuôi bữa này thì chúng ta sẽ phải đều có tương lai riêng rồi!"

"Lưu ca ! Ta có, ta có ..."

Trần Ly Á vội vàng giơ tay lên, tự hồ sợ Lưu Thiên Lương liền ngay cả nàng cũng cho bỏ xuống, xấu hổ nhìn hắn nói ra: "Ta sẽ ... Ta sẽ cùng người ngủ, sinh hoạt hàng ngày của người cũng nên có nữ nhân chiều cổ đúng hay không?"

"Khụ khụ ~"

Lưu Thiên Lương ho mạnh liệt một tiếng, rất là lúng túng nhìn Tiêu Lan bên cạnh, mà Tiêu Lan làm như không có nghe thấy, khinh thường lườm hắn thoáng một phát thì nghiêng đầu đi, Lưu Thiên Lương đành phải dương gận trừng Trần Ly Á một cái, không nhìn được phát phát tay hô: "Đi đi đi, ngực

to mà không có nã đồ, tranh thủ thời gian cùng lão nương pháo kiếm thử gì để ăn đi, ta sớm muộn cũng bị ngươi làm cho tức chết !"

"Ai ~ ta đi một chút sẽ trở lại nha !"

Trần Ly Á biết rõ Lư Thiên Lương vậy liền coi như là đã đáp ứng, rất là ngạc nhiên nhảy dựng lên chạy tới hướng về phía văn phòng, mà Trần Dương một bên lại tại lúc này ngẩng đầu lên, mặt mũi tràn đầy bị ai nhìn Lư Thiên Lương nói ra: "Lư đại ca, ta cũng không biết ta đến tốt cùng có mấy thứ gì đó, những năm gần đây ta luôn cảm giác công ty dạy cho ta rất nhiều, nhưng bây giờ suy nghĩ kỹ một chút, ta ngoại trừ hiểu được một đồng lớn kiến thức ngươi lừa ta gạt bên ngoài thì ta rõ ràng thật là học không được cái gì, công việc thì ra là làm từng bước đi đến, chủ tịch chỉ đến đâu ta liền làm đến đó, quả thực cùng người máy không có khác biệt gì, ta cũng vậy rồi cuộc mình bạch chủ tịch tại sao phải nói công việc của ta là trọng yếu nhất, cũng là không trọng yếu nhất đấy, bởi vì đối thành bất cứ người nào đến làm, chỉ cần dùng tâm cũng có thể làm tốt như ta vậy !"

"Trần Dương ..."

Tiêu Lan nhẹ nhẹ kêu một tiếng, ánh mắt rõ ràng cũng bắt đầu bị ai ..., nhưng nàng thì không có phản bác Trần Dương nói..., bởi vì Trần Dương hôm nay chính là nàng một tay tạo ra, nàng đã không có tính cách của mình, không có chủ kiến của mình, nhảy tại bên trong khuôn sáo Tiêu Lan thiết trí cho nàng thì cũng không thể ra ngoài được nữa, giống như là một người máy bằng xương bằng thịt, hoàn toàn bị Tiêu Lan nắm trong tay !

"Không sao ! Chỉ cần ta còn một hơi thì nhất định sẽ hảo hảo bảo hộ ngươi !"

Lư Thiên Lương vỗ nhẹ nhẹ cánh tay Trần Dương, rất ôn nhu cười với nàng, mà Trần Dương cũng dị thường cảm động nhìn hắn, hai mắt ửng đỏ nhẹ gạt đầu .

"Tốt rồi! Tiêu đồng không cần nói, ta liều mạng cũng phải che chở nàng, còn dư lại hai vị, các ngươi cứ nghe theo mệnh trời đi, hi vọng chờ thời điểm chúng ta chạy đi, còn có thể lần nữa gặp các ngươi, lúc này ta đối với các ngươi biểu thị chúc phúc chân thật nhất!"

Lư Thiên Lương đẩy ra cái bàn liền đứng lên, nhìn vợ chồng Nghiêm Như Ngọc cùng Đinh Từ Thần hai người thậm chí ngay cả một điểm thương cảm đều không có, mà mặt của hai người cũng đã trắng bệch một mảnh, bỗng nhiên có loại cảm giác bị ai bị vứt bỏ, nhưng mà ánh mắt ngơ ngác nhìn về phía mặt bàn cũng đang không ngừng phát sinh biến hóa, nói không rõ là sợ hãi vẫn là kiên định !

"Lư Thiên Lương ..."

Tiêu Lan rõ ràng tại lúc này phát ra một tiếng kêu khê, rất là tức giận trừng mắt hắn nói ra: "Ngươi thật coi ta là phế vật ăn cơm khô sao? ngươi cũng quá xem nhẹ Tiêu Lan ta đi à nha?"

"Tiêu đồng có thể ngàn vạn lần xin đừng nói giỡn, ta làm công cho ngươi tầm mười năm, chưa từng có dám xem thường qua ngươi dù là liếc nha, ta đối với ngươi kính ngưỡng vẫn luôn là thiên địa chứng giám đó nha !"

Lư Thiên Lương vội vàng bày lên tay, nhưng mà bộ dạng khinh bạc, đáng tuổi cười thấy thế nào cũng đều là tuyệt không tin, mà Tiêu Lan đột nhiên nặng nề vỗ bàn một cái, đứng lên lớn tiếng nói: "Đem ống tủy của ngươi cho ta...ta làm sao dám với ngươi cùng một chỗ giết hoạt thi !"

"Áy..."

Lư Thiên Lương tràn đầy kinh ngạc nhìn Tiêu Lan, không nghĩ tới nàng còn có thể cố lấy loại dũng khí này, sau khi cẩn thận suy nghĩ một chút lại chăm chú gạt đầu, thành khẩn nói ra: "Tiêu Lan ! Loại thuyết pháp này của ngươi ta thật sự rất tán thành, dù sao ta không phải là cái bộ đội đặc chủng siêu năng gì, có thể giết nhiều hoạt thi như vậy cũng có thành phần may mắn rất lớn ở bên trong, nói cho cùng ta có thể hay không bảo hộ được các ngươi, chính ta trong nội tâm cũng không nắm chắc, cho nên ngươi nếu có thể tay làm hàm nhai thì không còn gì tốt hơn !"

"Đương nhiên ! Ta Tiêu Lan đời này liền từ lúc bắt đầu đã không có dựa vào người khác, nhất là nam nhân !"

Tiêu Lan vô cùng ngạo nghễ ngóc lên cái cằm xinh đẹp, biểu lộ bá khí mười phần, mà Lư Thiên Lương cũng gạt gạt đầu nói: "Được rồi ! Ngươi đã nói như vậy, nói được thì làm được, ta có thể không hi vọng chờ thời điểm chúng ta đối mặt hoạt thi, ngươi đột nhiên nhanh chóng bỏ chạy, hiện thời điểm khảo nghiệm ngươi đã tới rồi, hôm nay để ngươi trước đem Vương Phú Quý luyện tay một chút đi!"

"À? Muốn ... Muốn ta giết Vương Phú Quý sao?"

Tiêu Lan lập tức sững sờ, theo bản năng nhìn về phía phương hướng phòng họp, ánh mắt lộ ra hết sức khó xử, do do dự dự nói ra: "Có thể hay không đổi một cái khác? Dù sao hắn cũng theo đuổi ta nhiều năm như vậy, ta thật sự không đành lòng tại sau khi hắn chết còn đi tra tấn thi thể của hắn !"

"Có thể hắn đã chết sao?"

Lư Thiên Lương khinh thường lắc đầu, quay người nhìn phòng họp nói ra: "Chúng ta cùng người trong nước đều chú ý nhập thổ vi an, chết có ý nghĩa, hắn như bây giờ nhảy nốt tung bùng lại tính toán chết cái kiểu gì này? Nếu như trên đời này thực sự có linh hồn mà nói..., linh hồn Vương Phú Quý nói không chừng còn khổ ở bên trong bộ thể xác này đâu rồi, dù sao nếu ta thi biến mà nói..., ta khẳng định rất muốn ngươi để cho thi thể của ta triệt để chết đi, không phải vậy làm nghiệt còn tính toán tại trên đầu ta , hoàn toàn giải thoát để có cái chết thực sự !"

"Được... Được rồi ! Ta tận lực thử xem..."

Tiêu Lan cắn cặp môi đỏ mọng khẽ gạt đầu một cái, nhưng mà Lư Thiên Lương cũng rất là chăm chú nhìn nàng nói ra: "Không phải tận lực, mà là đem

hết toàn lực, tánh mạng người chỉ có một lần, chết rồi thì không thể lấy lại !"

"Ừm!"

Tiêu Lan hít sâu một hơi, nhìn qua hai mắt Lưu Thiên Lương mà gật đầu lia lịa, mà Lưu Thiên Lương cũng lập tức đem một đầu ống tuýp mài nhọn hoắt trên bàn đưa cho nàng, tay bắt tay giao cho nàng quào một cái tư thế cầm, sau đó dặn dò: "Nhớ kỹ phải dùng lực lượng thân eo để chọc đâm, mà không phải cánh tay, người là nữ nhân nên khí lực nhỏ nếu dùng lực lượng cánh tay thì không nhất định có thể giết chết hắn, còn nhất định phải nắm chặt đoạn ống tuýp mặt sau cùng đồng nhất, mặt sau này đã bị ta mài nổi cấu rôi, sẽ không dễ cho người phát sinh chuyện tình xuất mồ hôi sinh ra trượt..."

Tiêu Lan cơ hồ bị Lưu Thiên Lương toàn bộ nắm ở trong ngực, nhưng mà tinh thần khẩn trương lại tập trung khiến nàng không có chút cảm giác không ổn nào, huống hồ loại thời điểm này Lưu Thiên Lương cũng không tồn tại hành vi cố ý sàm sỡ nàng, đợi thời điểm đến lúc Tiêu Lan tỉnh hồn lại, cái này mới kinh ngạc phát hiện, mình tựa như cái tình nhân trong tình yêu cuồng nhiệt tựa vào trong ngực của Lưu Thiên Lương, mà Lưu Thiên Lương thì dán tại bên tai mình không ngừng phun ra nhiệt khí, một cỗ cảm xúc khác thường lập tức để cho khuôn mặt của Tiêu Lan chóng mặt đỏ lên, nhưng nàng lại gấp bẻ bộn đã khỏi tinh thần, bất động thanh sắc thoát ly cái ôm ấp hoài bão của Lưu Thiên Lương!

"Thiên Lương ! người thời điểm giết những hoạt thi này, trong nội tâm sẽ không có gánh nặng sao?"

Tiêu Lan ôm ống tuýp mặt mũi tràn đầy phức tạp nhìn Lưu Thiên Lương , có chút xoắn quýt nói ra: "Trong mắt ta thì hoạt thi kỳ thật cùng loài người khác biệt cũng không nhiều, có thể cảm giác cùng với tên điên mất lý trí không sai biệt lắm, mỗi khi ta nghĩ đến thời điểm muốn đem bọn họ giết chết, trong nội tâm thật sự tràn đầy cảm giác tội ác!"

"Người cái này kêu là lo sợ không đâu, bọn họ đều muốn ăn người rồi, người lại còn đang suy nghĩ lấy bọn họ đáng thương..."

Lưu Thiên Lương không biết nên khóc hay cười lắc đầu, nói ra: "Ta dạy cho người một cái phương pháp ta thường dùng đi, ta thường gọi nó là tự thôi miên mình, chỉ cần người ở đây trong đầu không ngừng tưởng tượng bọn họ là từng con quái vật xấu xí, là hình quái thú ngoài hành tinh theo người ngoài tinh cầu tới loại là được rồi, giết bọn họ là đang cứu vớt toàn bộ thế giới, như vậy trong lòng của người sẽ cũng không có bất kỳ gánh nặng này !"

"Phương pháp kia còn có điểm ngây thơ nha..."

Tiêu Lan tràn đầy cười khổ lắc đầu, sau đó hít một hơi thật sâu nghiêm nghị nói: "Ta đã chuẩn bị xong, các người có thể đem hắn cho thả ra rồi !"

"Nếu không chúng ta vẫn là đơn giản một điểm đi..."

Lưu Thiên Lương có chút chần chờ nhìn Tiêu Lan, nói ra: "Chúng ta có thể tại cửa ra vào thiết trí một cái chướng ngại vật, chờ Vương Phú Quý lao tới là có thể đem hắn cho trượt chân, như vậy người trực tiếp đi lên chọc giết là được rồi, dù sao đây là lần đầu tiên của người, chúng ta vẫn là ôn nhu một điểm đi!"

"Thiếu tại đây miệng ba hoa chiếm tiện nghi của ta, khi ta nghe không hiểu sao? Hơn nữa đây cũng không phải là ta lần đầu tiên giết hoạt thi , ngày hôm qua trên lầu ta liền dùng búa giết chết một cái..."

Tiêu Lan lập tức tức giận trừng Lưu Thiên Lương một cái, đột nhiên hăng hái phát tay lớn tiếng nói: "Đến đây đi ! Nếu là khiêu chiến mình thì nhất định phải thiết trí một điểm độ khó, không có khó khăn khiêu chiến ta lại có thể học được cái gì?"

"ok ! Như ngài mong muốn, chỉ cần người đến lúc đó đừng bị dọa đến khóc nhè là được rồi ..."

Lưu Thiên Lương gật đầu bất đắc dĩ, quay người liền dẫn bọn người Tiêu Lan đi tới bên cửa phòng họp, mà đến rồi Tiêu Lan khẽ dựa gần phòng họp, Vương Phú Quý bên trong lập tức bắt đầu nóng nảy mà chuyển động, điên cuồng giữ cửa đập thùng thùng , khuôn mặt Tiêu Lan hơi hơi tái tái đi, ống tuýp trong tay lạnh như băng không ngừng bị nàng chặc lại nhanh !

"Tiêu Lan ! Xem ta ..."

Lưu Thiên Lương cùng Trần Dương đã đem tất cả chướng ngại vật chắn ở trước cửa đều dịch chuyển khỏi, những người khác sớm đã né ra rất xa núp ở một bên, chỉ có Lưu Thiên Lương tựa ở trên màn tường thủy tinh của phòng họp, tay nắm lấy cây cơ, nhìn thẳng hai mắt nàng khẩn trương nói ra: "Không cần phải sợ, nhất định phải làm cho mình trấn định , bởi vì ta ngay tại bên cạnh người, cho dù người làm không được hắn, còn có ta có thể trợ giúp người, nhớ kỹ ! người vĩnh viễn không phải chỉ có một người , hiểu chưa?"

"Ừm! Ân ..."

Tiêu Lan gật đầu lia lịa, nuốt nước miếng một cái thật to, sau đó hai tay một trước một sau cầm chặt ống tuýp, ánh mắt kiên định hô: "Thả hắn ra đi, ta nhất định sẽ không để cho các người thất vọng !"

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Tự Ta Khiêu Chiến (Trung)

"Đến rồi ah ..."

Lưu Thiên Lương cũng đây là khăn trương cần rặng, quay đầu nhìn về phía song bằng gỗ gần như sắp bị Vương Phú Quý nện một rã rồi mà mở cửa, nhẹ nhàng chuyển động cửa khóa trên cửa cái, thân thể lúc này mới lùi về dùng cây cơ thận trọng đề lại tay cầm cái cửa, đón lấy nặng nề xuống nhấn một cái đây, song bằng gỗ mở đại môn thoáng một phát liền mở ra !

Khuông mặt hoạt thi vừa dữ tợn vừa kinh khủng của Vương Phú Quý lập tức lộ ra, nhưng hắn đoán chừng cũng không nghĩ tới đại môn lại đột nhiên mở ra, có chút sững sờ một chút, hắn lập tức buông tha công kích đối với một nửa cửa gỗ khác, hưng phấn gào rú một tiếng, điên cuồng chụp một cái đi ra ngoài !

"YAA.A.A. ..."

Tiêu Lan đột nhiên cao cao khé quát một tiếng, tựa hồ là nghĩ khiến cho Vương Phú Quý chú ý, có thể coi là nàng không gọi thì mục tiêu đệ nhất của Vương Phú Quý cũng vẫn là nàng, ai bảo vị trí đứng của nàng rõ ràng như vậy, toàn thân còn tràn đầy một cỗ mùi máu tanh, Vương Phú Quý cơ hồ liền khom cũng không màng chuyển liền hướng nàng thẳng tiến lên, giương nanh múa vuốt muốn đem Tiêu Lan xé cái nát bấy !

"Nhanh lắm ! Tuyệt đối đừng nhắm mắt ..."

Lưu Thiên Lương theo sát sau lưng Vương Phú Quý, quả thực so bản thân Tiêu Lan còn khăn trương hơn, hắn chẳng những phải thời khắc phòng bị hoạt thi làm Tiêu Lan bị thương, còn phải toàn lực chú ý hoạt thi xoay đầu lại tập kích mình giờ cây Golf lên cao cơ hồ đều sắp bị tay mập của hắn làm cho tủa ra nước đến!

"PHỤT ~ "

Tiêu Lan rốt cục có lấy dừng khí toàn thân, hung hăng cầm ống tuýp trong tay cho đâm đi ra ngoài, mũi nhọn sắc bén của ống tuýp dễ dàng đâm xuyên qua đầu của hoạt thi, nhưng mà một sự việc mà tất cả mọi người không nghĩ tới đã xảy ra, Tiêu Lan khăn trương cho nên rõ ràng không có đâm trúng đại não của hoạt thi, gần kề chỉ đâm xuyên qua khoang miệng của hoạt thi mà thôi, ống tuýp lập tức xuyên qua trong miệng Vương Phú Quý, để cho hắn "Cờ rắc" một tiếng cắn lấy trên ống thép, thân thể vừa lại không hề trệ mà thoáng một phát đem Tiêu Lan đẩy ngã nhào xuống đất !

"YAA.A.A. ..."

Tiêu Lan thoáng một phát hoảng hồn, phát ra một tiếng hoảng sợ chỉ cực thét lên, rốt cuộc cũng không còn sự kiên định cùng quả quyết như vừa rồi, hoảng sợ muốn dạng vuốt trên người Vương Phú Quý, điên cuồng nghĩ bắt hắn cho đẩy xuống !

Chỉ là Vương Phú Quý khi còn sống khí lực cũng rất lớn, thi biến xong thì khí lực càng không phải là Tiêu Lan có thể chống cự, hai cánh tay của hắn thoáng một phát sẽ chết đè xuống đầu vai Tiêu Lan, như muốn cường bạo nàng vậy, thật nhanh cúi thấp đầu liền hướng trên cổ nàng tấp tới, Tiêu Lan chỉ cảm thấy một trường mũi hơi đầy trời dán tại ở trên cằm của nàng, đón lấy chính là một âm thanh thật to "Cờ rắc" truyền đến !

Tiêu Lan chưa bao giờ cảm giác khoảng cách mình gần tử vong như vậy, tựa hồ cả linh hồn của mình đều tùy thời mà thoát ly thể xác rồi, trong đầu một mảnh tê dại thật lớn, bất quá rất nhanh nàng đã kịp phản ứng, Vương Phú Quý tại trên cổ mình cản trở rung động, nhưng nàng lại một điểm đau đớn đều không có, khi nàng thất kinh quay đầu lại thì lần này khiếp sợ phát hiện, do ống tuýp mà mình đâm lệch ra đã cứu được mình một mạng !

Tiêu Lan lập tức cảm giác được mình có lẽ khóc lớn, lên tiếng khóc lớn, bởi vì khóc là quyền lợi bẩm sinh của tất cả nữ nhân, nếu không phải ranh giới chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc do Vương Phú Quý cắn trúng ống tuýp trong miệng thì nàng nhất định đã máu tươi tại chỗ, hương tiêu ngọc vẫn rồi, có thể một cỗ cảm giác không cam lòng đã giúp cho nàng mạnh mẽ nhịn được nước mắt cùng thét lên, cũng không biết từ đâu tới dám lượng, để cho nàng một tay nắm chặt tóc trên ót Vương Phú Quý, cao cao cầm lên đầu của hắn, kèm theo Lưu Thiên Lương một lần hung hăng rút kích, Vương Phú Quý thoáng một phát đã bị đánh bay ra ngoài !

"Mau hơn ..."

Lưu Thiên Lương nhanh chóng quát to một tiếng, vội vàng dắt lấy cổ áo của Tiêu Lan mà đem nàng cho táng đến một bên, sau đó tức giận giật cây cơ mãnh xông đi lên, nhắm ngay Vương Phú Quý vừa muốn bò dậy lại hung hăng thoáng một phát !

Vương Phú Quý "Ừ ừ ừ" một tiếng nằm trên đất như một con gián đánh không chết vậy, đập đập tứ chi lại muốn đứng lên, trong mắt Lưu Thiên Lương chột lóe lên hung quang, vung lên cây cơ chỉ thoáng một phát liền gõ nát chân của Vương Phú Quý, đón lấy lại là tiếp nhị liên tam hung ác nện, tứ chi Vương Phú Quý liền đứt đoạn, cũng không còn có thể đứng lên, giống chỉ giới bộ binh thường trên mặt đất không ngừng ngoa nguẩy thân thể, cho dù hàm răng trong miệng đã bị ống tuýp đập vỡ tung tóe, hắn nhưng như cũ vẫn ngoan cố cắn ống tuýp trong miệng!

Tiêu Lan mặt mũi tràn đầy khuất nhục từ dưới đất bò dậy, hết sức lau nước mắt trên mặt, nàng đã nhìn ra Lưu Thiên Lương giờ phút này hỏa khí toàn bộ cũng là vì nàng mà tán phát, này mỗi một cái bạo ngược rút kích đều là vì Vương Phú Quý thiếu chút nữa cắn chết mình, Tiêu Lan trong nội tâm thật sự có một cỗ xúc động muốn đi lên ôm lấy Lưu Thiên Lương, rốt cuộc mặc kệ mình thân phận gì, đều phải bỏ nhào vào trong lòng ngực của hắn tìm kiếm cảm giác an toàn, chỉ là Tiêu Lan không thể nghĩ ngờ là một nữ nhân vô cùng lý trí, gần kề đi ra ngoài hai bước đã khiến nàng lập tức bỏ đi ý niệm, hít sâu một hơi nói với Lưu Thiên Lương: "Đem ống tuýp cho ta...ta nhất định phải tự tay giải quyết hắn !"

"Người đã chứng minh dừng khí của người rồi, người cũng phải khiến người khác thử xem, chỉ làm con ghê kị sinh có thể không làm được đấy..."

Lưu Thiên Lương thở dốc một hơi thật to, dừng lại động tác bạo ngược mà xoay người rút ra ống tuýp trên đầu Vương Phú Quý, quay người đem ống tuýp trong tay cao cử động, lớn tiếng đối với Hoàng Bình Phát hô: "Lão Hoàng ! ngươi đi thử một chút, đừng giết chết, đâm hấn ba cái sáu cái động là được rồi !"

Ánh mắt Lưu Thiên Lương lấp lánh nhìn Hoàng Bình Phát, mà Hoàng Bình Phát mặt mọ lại lập tức tái đi, thật nhanh đem tay hô: "Không được, không được, người ta thật sự chịu không được loại kích thích này, van cầu ngươi đừng làm khó dễ ta, Lưu Tổng, ngươi để cho ta làm chân chạy việc lật vật cũng có thể, ta tuyệt đối không hề nửa câu oán hận , nhưng mà loại chuyện này ta thật sự không làm được ah !"

"Hừ ~ "

Lưu Thiên Lương hừ lạnh một tiếng, khinh thường lắc đầu, lại cũng không có tiếp tục làm khó hấn, mà là đưa ánh mắt chậm rãi nhìn về phía Trần Ly Á , nói ra: " phương pháp chiến thắng sợ hãi tốt nhất chính là tự tay giải quyết sợ hãi, Trần Ly Á , nếu không ngươi đi thử một chút? Tự tay đưa nam nhân của ngươi ra đi cũng không tệ !"

"Không không ..."

Trần Ly Á cũng lúc lắc giống như lắc đầu, sắc mặt khó coi nói: "Một đêm vợ chồng trăm ngày ân, ta theo Vương tổng như thế nào cũng có hơn một năm, đổi thành người khác ta khẳng định dám, nhưng mà hấn thì ... Được rồi đó, lương tâm ta thực không qua được !"

"Trần Dương ..."

Lưu Thiên Lương không có để ý tới Trần Ly Á giải thích, không chờ nàng nói xong cũng đưa ánh mắt nhìn về phía Trần Dương, mà Trần Dương cắn môi dưới vậy mà gật đầu lia lịa, chậm rãi đi tới nhận lấy ống tuýp trong tay Lưu Thiên Lương, xem Vương Phú Quý trên mặt đất vận vẹo như giò, nàng hít sâu một hơi, về mặt phức tạp nói ra: "Xin lỗi Vương tổng rồi, chúng ta đây cũng là đang giúp ngươi, hi vọng ngươi ở dưới đó có thể sống cuộc sống càng tốt hơn..."

Trần Dương nói xong giờ lên ống tuýp lập tức đâm xuống dưới, nhưng mà khí lực của nàng rõ ràng không đủ, cắm ở trên lưng Vương Phú Quý phát ra một tiếng "Két cạch", rõ ràng cắm ở bên trong xương sườn, thậm chí ngay cả một nửa cũng chưa đâm đi vào!

Bất quá đợi thời điểm nàng lần nữa giờ lên ống tuýp, ánh mắt lập tức không giống với lúc trước, tựa hồ kiên định hơn điểm, ống tuýp "PHỤT" một tiếng đâm thủng thân thể của Vương Phú Quý, "Đương" Trần Dương thoáng một phát lại cúi tại mà ở trên gạch lập tức hưng phấn kêu lên, tung tăng như chim sẻ vuốt cánh tay Lưu Thiên Lương hô: "Lưu ca Lưu ca ta thật sự không sợ hấn, phương pháp kia của ngươi thật sự rất đáng ca tụng ah !"

"PHỤT ~ "

Một đạo thân ảnh kiều tiểu đột nhiên không có dấu hiệu nào nhảy lên đi qua, tại dưới tình huống mà mọi người không có kịp phản ứng, nàng vô cùng tán mành rút lên ống tuýp trên người hoạt thi, lập tức toàn bộ đâm xuyên qua đầu lâu hoạt thi, thân thể Vương Phú Quý lập tức nặng nề co lại, thoáng qua liền đã mất đi một điểm sinh cơ cuối cùng!

Huyết dịch màu đen của hoạt thi lập tức hiện đi ra, chậm rãi chảy về phía bên cạnh dệp lê của nữ nhân lạnh lạnh cao, mà nữ nhân tựa hồ thoáng một phát nổi con điên, mạnh mẽ dẫm ở trên đầu của Vương Phú Quý , lần nữa rút ra ống tuýp trên đầu của hấn, sau đó thoáng một phát hai cái ... Chẳng đến khi đem đầu Vương Phú Quý đứt cái nhào nhoẹt, nữ nhân lúc này mới nặng nề nhô ra một ngum trục khí , "Leng keng" một tiếng ném đi ống tuýp , ánh mắt bén nhọn nhìn Lưu Thiên Lương nói ra: "Ta cũng không phải bọn hèn nhát ,đồng dạng có thể vì ngươi giết hoạt thi, mang hay không ta thì ngươi xem đó mà làm !"

Lưu Thiên Lương có chút trợn mắt hốc mồm nhìn Nghiêm Như Ngọc bùng nổ, nói thật, hấn thật không có nghĩ đến Nghiêm Như Ngọc còn có một mặt cay ác như vậy, nhìn qua ánh mắt nàng có chút điên cuồng, Lưu Thiên Lương đột nhiên có chút hối hận tới hôm qua đùa bỡn nàng, trợn vện đã trảm mặc một hồi lâu hấn mới lên tiếng: "Không phải ta không muốn mang ngươi, có thể giữa chúng ta ..."

"Không cần nói !"

Nghiêm Như Ngọc đột nhiên trên phạm vi lớn khoát tay chặn lại, đã cắt đứt lời của Lưu Thiên Lương..., la lớn: "Không phải là một ít đánh nhau vì thể diện, vấn đề mặt mũi nha, ta Nghiêm Như Ngọc hôm nay đã đến loại tình trạng này, tại trước mặt ngươi còn có cái gì mặt mũi đáng nói? Về sau bất luận trải giường chiếu xếp chân hay là bùng trà rót nước, chỉ cần ngươi nói một tiếng , ta nhất định sẽ so bất luận kẻ nào làm đều tốt, hơn nữa không một câu oán hận !"

"Được rồi ..."

Lưu Thiên Lương khề gật đầu một cái, ánh mắt híp lại nói ra: "Ngươi đã quyết định như vậy rồi, ta cũng vậy không có đạo lý không đồng ý ngươi, bất quá ta hi vọng ngươi vẫn là nhớ kỹ, ta về sau sẽ mang theo ngươi cùng một chỗ muốn sống, nhưng mà tuyệt sẽ không che chở ngươi, an toàn của ngươi chỉ có thể dựa vào chính ngươi, hơn nữa ta biết trong lòng ngươi còn có oán khí, oán hận ta tới hôm qua như vậy đùa nghịch ngươi, cho nên ngươi nếu là dám làm ra chuyện khác người gì ra, giết hoạt thi cùng giết người sống với ta mà nói thì cũng không có bao nhiêu khác nhau !"

Lưu Thiên Lương duỗi ra một đầu ngón tay nặng nề điểm tại đầu vai đơn bạc của Nghiêm Như Ngọc, khuôn mặt của Nghiêm Như Ngọc lập tức hơi hơi tái tái đi, lại cắn môi dưới gật gật đầu nói: "Đã hiểu rồi, ta tuyệt sẽ không tìm phiền toái cho mình, ngươi còn sống chính là hi vọng ta sống tiếp!"

"Hi vọng ngươi thật sự có thể hiểu rõ, không nên bị phần nộ làm cho đầu mê muội..."

Lưu Thiên Lương hơi hơi nhú nhú mày lại, Nghiêm Như Ngọc như vậy kỳ thật hẳn hết sức không thích, không phải là bởi vì tư thái cô ấy là cổ lãnh ngạo, mà là bởi vì nàng quật cường cùng hận ý trong lòng này, bỗng nhiên để cho Lưu Thiên Lương sinh ra một loại cảm giác rất không an toàn, tựa như biết rất rõ ràng đó là một quả bom hẹn giờ, vẫn còn cố ý mang theo trên người vậy, Nghiêm Như Ngọc tựa hồ càng ngày càng có một loại hương vị thoát ly hẳn chừng không!

"Thiên Lương ..."

Tiêu Lan giống như trút được gánh nặng mà nhẹ nhàng lôi kéo Lưu Thiên Lương, rất là không đành lòng nhìn Đinh Tử Thần một bên thất hồn lạc phách, nhẹ giọng nói ra: "Đã nhiều người như vậy cần người dẫn theo, cũng không bỏ qua Tử Thần đúng hay không? Để hẳn gia nhập chúng ta đi, an toàn của hẳn sẽ do ta cùng Như Ngọc phụ trách, tuyệt đối sẽ không cho người cản trở đâu!"

"Đinh Tử Thần, người có nghe hay không? Ta thực thay người cảm thấy xấu hổ, người thì đã nhu nhược đến độ cần hai nữ nhân tới bảo vệ người, ta nếu là người thì dứt khoát một đầu từ trên lầu nhảy đi xuống, còn sống trên thế giới này thật mất mặt xấu hổ ..."

Lưu Thiên Lương tràn đầy khinh bỉ nhìn Đinh Tử Thần, mà Đinh Tử Thần chính đứng ở một cái bàn làm việc đằng xa, theo tư thế hẳn đứng yên cũng có thể thấy được ra, Vương Phú Quý nếu vừa mới tiến lên, hẳn khẳng định ngay lập tức sẽ chui vào dưới bàn, mà không lựa chọn đi ra đối kháng, hẳn lúc này đã triệt để mất hết thể diện, khuôn mặt anh tuấn nhỏ nhắn trắng bệch, ánh mắt ngờ ngác nhìn qua mặt bàn cơ hồ chết lặng đến khủng bố !

"Các người muốn thì mang đi, dù sao ta sẽ không quản hẳn khi gió đẩy!" Lưu Thiên Lương hừ lạnh một tiếng, xoay người đem đồ vật trong túi áo Vương Phú Quý móc ra, quay người liền mặt không thay đổi nghênh ngang rời đi !

"Đinh Tử Thần ..."

Một bên Nghiêm Như Ngọc cũng chậm rãi giơ lên tay trái của mình, đem nhẫn kim cương trên ngón vô danh dùng sức tháo xuống, cử động trên tay mặt mũi tràn đầy thông khoái hồ: "Ta theo tình cảm của người từ hôm nay trở đi nhất đao lưỡng đoạn, ta thật sự rất may mắn không có chân chính gả cho người, nếu không ta nếu là có một cái trọng phụ hèn yếu như người vậy, nhất định sẽ đau nhức không du sinh, hơn nữa người cũng có thể cao hứng mới đứng, lại cũng không cần lo lắng cho ta sẽ cùng ai lên giường đúng hay không? Hừ ~ gặp lại đi!"

"Keng ~"

Nhẫn kim cương vẽ ra trên không trung một đạo đường vòng cung duyên dáng, thanh thúy rơi trên mặt đất tích lưu lưu lăn đã rơi vào trước mặt Đinh Tử Thần, tại ánh mặt trời chiếu rọi xuống phát ra hào quang ngũ thải ban lan, nhưng mà cái chùm tia sáng xinh đẹp này lại coi như cười nhạo đối với Đinh Tử Thần, để cho trước mặt anh tuấn của hẳn bằng thật nhanh bắt đầu vận vẹo, trong ánh mắt lộ ra một cổ oán độc sâu đậm!

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tự Ta Khiêu Chiến (Hạ)

"Lưu đại ca, người thật sự rất lợi hại nha, thời điểm người giết hoạt thi không có cảm thấy sợ sao?"

Ở bên trong phòng làm việc Rộng rãi, Trần Dương cùng Tiêu Lan đang ăn chung một tô mì mọi giờ lên khuôn mặt, mặt cười ngọt ngào nhìn lấy Lưu Thiên Lương ở phía đối diện chính đang phàm ăn, trong ánh mắt mang theo sự sùng bái không nói ra được!

Lưu Thiên Lương lại cắn mì sợi "Ha ha" gượng cười một tiếng, tựa hồ bị Trần Dương nói làm cho có chút xấu hổ, đứng lên nói ra: "Làm sao có thể không sợ? Ta thời điểm lần đầu tiên chứng kiến hoạt thi ăn thịt người, đầu thiếu chút nữa muốn nổ tung, nếu không phải trong bụng không có nước tiểu, đoán chừng đã sớm đại tiện tại chỗ luôn rồi ! Bất quá giết hoạt thi ta đã cảm giác thuần thục, trước lạ sau quen, ba bốn lần trở lại đây đã không có cảm giác gì rồi, lo lắng duy nhất đúng là sợ bọn họ cắn ta, bất quá chỉ cần trấn định một chút cũng không sao !"

"Ha ha ~ ta còn tưởng rằng người là trời sinh gan lớn vậy, bất quá như vậy người đã rất đáng gờm rồi, hoạt thi ở tầng này đều là người một mình giết chết, thật là lợi hại !"

Trần Dương dùng hai tay dựng thẳng lên hai ngón cái đối với Lưu Thiên Lương tán dương, Lưu Thiên Lương mặt già đơ lê, không có nói hẳn không biết xấu hổ là dùng thủ đoạn âm hiểm mới tiêu diệt này từng cái hoạt thi ở tầng này, căn bản sẽ không với Trần Dương nói uy phong như vậy, ngược ngừng hướng nàng cười cười xong thì lại phát hiện Tiêu Lan đang rất là bức bối không ngừng nắm cổ, toàn bộ cổ đều sắp bị nàng cào nát, Lão Lưu lập tức buồn bức nói: "Tiêu đồng, ngài làm gì vậy? Trào nhĩ nạo tai, trên người có con rắn à?"

"Đi đi đi, trên người người mới có con rắn!"

Tiêu Lan tức giận ngừng tay, liếc Lưu Thiên Lương một cái, nhú lại lông mày đẹp mắt nói ra: "Vương Phú Quý vừa mới đem mặt dán tại trên cổ ta, ta cũng cảm giác toàn thân như thể nào thật là bản, dùng nước lau mấy lần vẫn cảm thấy toàn thân đều ngứa, thật sự là muốn được tắm rửa, không phải vậy ta đây trên người đều nhanh xấu !"

"Sao có thể chứ? người ngay cả nước miếng cũng đều là hương đấy, vĩnh viễn sẽ không thối ..."

Lưu Thiên Lương lập tức cười ha ha vuốt mũi ngựa Tiêu Lan, Tiêu Lan thì đáp lại hần bằng một cái ánh mắt càng ngày càng oán trách, Lưu Thiên Lương tiểu tâm can lập tức nhảy lên, mặt mũi tràn đầy vẻ nhỉnh nọt mà hỏi: "Ta nếu là có biện pháp giúp cho người tắm, người như thế nào cảm tạ ta đây?"

"Người nghĩ ta như thế nào cảm tạ người?"

Giương mặt của Tiêu Lan lập tức cười lạnh nhìn hần, đối với cái điểm ác tha tâm tư kia của hần hiện tại đã cơ hồ rõ ràng rồi, vô cùng khinh thường nói: "Người cảm thấy người có tẻ nhạt không? Suốt ngày đùa bỡn phụ nữ đã lập gia đình như ta vậy thật là thú vị sao? Ta thực hối hận lúc trước không có sớm khai trừ người, nếu không vậy sẽ không cần phải tại đây để bị người khi dễ !"

"nói chuyện trái lương tâm đúng không? Sớm khai trừ ta mà nói..., các người đã sớm trên lầu tổ chức thành đoàn thể ợ ra rắm á..."

Lưu Thiên Lương cười ha ha một tiếng, ngựa đầu cầm mì sợi bên trong chén súp uống sạch sẽ, sau đó đứng lên chộp miệng một cái nói: "Trời nóng bức này thật là nên tắm một cái rồi, không phải vậy trên người cứ dính nhờn nhờn cũng thật khó chịu, như vậy đi, các người đi lấy tất cả vật sở hữu hữu dụng đều đóng gói lại, ta đi tìm nước cho các người tắm rửa, tắm rửa xong chúng ta mới rời đi!"

Lưu Thiên Lương nói xong liền đi nhanh ra cửa, không bao lâu thì nghe thanh âm hần ở bên ngoài đình đình đang đang nện đồ đạc, mấy người lúc đầu còn không để ý, nhưng chừng mười phút đồng hồ về sau vậy nghe được hần ở bên ngoài quý kêu lấy hô lớn: "Các mỹ nữ, mau tới đây cùng ca ca cùng một chỗ uyên ương nghịch nước đi!"

"Thật có thể tắm rửa sao?"

Hai mắt của Tiêu Lan lúc này chính là sáng ngời, vội vàng đẩy ra cái bàn mà nhảy dựng lên, không dằn nổi mình mà hướng phía ngoài chạy đi, ba nữ nhân còn lại cũng là người không tắm rửa thì không thể sống được, nhao nhao ngạc nhiên nói đuôi đi theo Tiêu Lan mà ra, chờ chạy thời điểm đến trước cửa cái gian phòng hẹp nhỏ vậy khốn Vương Phú Quý kia thì quả nhiên trông thấy toàn thân Lưu Thiên Lương cời cũng chỉ thừa một cái quần cộc lớn, hưng phấn trên đó lao xuống giặt rửa, mà một cây ống nước phòng cháy phun xối theo từ trong trần nhà bị phá vỡ tiêu ngưu xuống, số lượng lớn nước bên trong đang không ngừng ra tuôn ra bên ngoài!

"Ai nha ! người cái này người tại sao như vậy ? chúng ta còn chưa tới mà người đã đem quần áo cời thành như vậy?"

Tiêu Lan mặt mũi tràn đầy khó chịu nhíu lông mày lại, nhìn thân thể to mọng của Lưu Thiên Lương không ngừng ở đằng kia uốn qua uốn lại, nàng rất là lúng túng nghiêng đầu đi, thúc giục nói: " người nhanh lên đi, một đại nam nhân như người giặt rửa lâu như vậy làm cái gì? Mau ra đây để cho chúng ta giặt rửa đi!"

"Chờ một chút được không ..."

Động tác của Lưu Thiên Lương vô cùng thô tục đem đồ lót giặt ra một điểm, trực tiếp để cho cột nước xông vào bên trong quần lót của hần, quay đầu vô liêm sỉ cười nói: "Nếu không chúng ta cùng nhau tắm đi, ta không nhìn lên các người đâu, mà ta cũng không ngại !"

"Ta chẳng muốn dong dài với người, người nếu không lăn ra đây thì ta sẽ đập người ra đó, ta đây trên người đều ngứa chết rồi, nhanh đi ra ..."

Tiêu Lan đã bị thẳng hạ lưu này tra tấn đến không còn cách nào khác, không ngừng hướng hần lườm nguýt, nhưng mà trong lúc đó nàng tựa hồ nghĩ tới điều gì, có chút khẩn trương hỏi: "Đúng rồi ! Nước này có bao nhiêu vậy? Đừng chờ chúng ta đem nước rửa xong, đến lúc đó liền ngay cả nước uống cũng trở thành vấn đề rồi!"

"Các người cứ yên tâm giặt rửa đi, nước bên trong cái ống này chính là kết nước phòng cháy tầng cao nhất, những tầng lầu khác khẳng định đã có nổ tung rồi nước đấy, theo tính toán thì nếu các người không giặt rửa nước này thì sớm muộn gì cũng phải lưu quang, bất quá chờ các người giặt rửa xong thì tranh thủ thời gian tìm mấy cái thùng đến chứa nước, không ăn một tuần cũng không đói chết, thiếu nước không đến vài ngày thì có thể xong đời ..."

Lưu Thiên Lương tràn đầy sáng khoái lấy một cái bọt nước lau mặt, chỉ mặc độc một cái quần cộc tùy tiện đi ra, sau đó đắc ý đối với Nghiêm Như Ngọc nói ra: "Đừng quên đem cả quần áo thuận tay cũng giặt sạch nha, trong phòng ta có xà phòng, đều giao cho người !"

"Ủm! Cam đoan rửa cho người sạch sẽ !" Nghiêm Như Ngọc nhẹ hít một hơi, biểu lộ có chút cứng ngắc gật đầu .

"Ha ha ~ tắm rửa rửa ..."

Bốn nữ nhân hoan hô một tiếng liền vọt vào trong phòng hẹp bắt đầu tắm rửa, mà màn tường thủy tinh đều bị màn che dày phủ lại , các nàng cũng không sợ xuân quang chột tiết, bất quá cái tên xấu chủng Lưu Thiên Lương này lại giả ý trở lại văn phòng một lúc, sau khi thay một cái quần cộc lớn thì lại lên lên lút lút đến bên ngoài phòng hẹp, vừa nhắc lên một điểm màn che muốn nhìn lên, một khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc lập tức từ bên trong dán đi qua, hơn nữa kinh hoàng hét lớn: "Chủ tịch ! Lưu Thiên Lương thật sự ở bên ngoài nhìn lên ..."

"Lưu Thiên Lương ! người là cái đồ biến thái, người nếu có gan thì đừng có chạy ..."

Tiêu Lan tức giận ở bên trong rống lớn một tiếng, Lưu Thiên Lương còn chưa kịp thấy rõ gì gì đó thì sắc mặt đã trở một xanh, quay người nhanh chóng bỏ chạy, một đầu xông vào văn phòng co quắp ở trên ghế sa lon vù vù thờ hồn hên, lại dị thường buồn bức tự hỏi "Lẽ nào nhân phẩm của ta tại trong

mất các nàng thật chênh lệch như vậy? Tắm rửa còn phải một người cố ý canh gác chăm chăm vào ta? Mẹ nó, vận khí quá con mẹ nó xui !"

"Luu Tổng ..."

Hoàng Bình Phát cầm mấy tờ giấy trong tay mặt mũi tràn đầy tươi cười đi đến, sau lưng rõ ràng còn có Đinh Tử Thần đi theo cười tươi như hoa, Luu Thiên Lương không có để ý trên mặt Đinh Tử Thần nịnh nọt, lười biếng dựa vào ở trên ghế sa lon hỏi "Như thế nào đây? Sự tình giao cho người đi làm đều xong cả chưa?"

"Tốt rồi tốt rồi, người xem, đây là mấy cái phương án ta sơ bộ thiết kế, đại khái sơ đồ phác thảo ta cũng đã làm xong, xin ngài xem qua ..."

Hoàng Bình Phát liền vội vàng gật đầu xoay người cầm mấy tờ giấy trong tay đưa tới, sau đó ngồi xổm bên người Luu Thiên Lương giảng giải: "Ta kết hợp mấy cái yêu cầu ngài vừa mới nói cho ta, đầy đủ suy tính bố cục cả tòa đại lâu, chúng ta là một tòa văn phòng cỡ trung, mỗi một tầng chiếm đoạt diện tích ước hơn hai ngàn ba trăm bình phương, đường ống thông gió chủ áp dụng chính là đường ống rộng 600 thừa lúc 800 quy cách sắt tráng kẽm, tổng cộng có hai thang máy bình thường, không có thang máy phòng cháy đặc thù hoặc là sắp xếp yên nói phòng cháy, dựa theo vấn đề của chúng ta tuy ống thông gió cơ bản mỗi một tầng đều liên tiếp lẫn nhau, nhưng lại tốt đến không tốt hơn, vấn đề xuống dưới cũng không lớn, có thể lên tới mái nhà, đoán chừng bằng mấy người chúng ta nơi này, không có người nào có thể làm được !"

"Hừm..."

Luu Thiên Lương xem bản vẽ trong tay nhẹ nhàng gật đầu, Hoàng Bình Phát không hổ là kế toán chuyên nghiệp, yêu cầu đối số hết sức miễn cưỡng, trên sơ đồ phác thảo có rất nhiều nơi đều rõ ràng ghi chú chính xác nhỏ, cho dù mấy điểm không rõ ràng lắm thì chính hắn cũng viết xuống ký hiệu ước chừng tương đương, tấm vẽ đồ đều vẽ rõ ràng sáng tỏ, Luu Thiên Lương xem toàn bộ phải biết rồi, vì vậy nhún vai lông mày nghĩ một lát, liền hỏi: "Những... này số liệu đều có thể tin được không?"

"Tin cậy !"

Hoàng Bình Phát vô cùng tự tin nhẹ nhàng gật đầu, đẩy kính mắt trên sống mũi nói ra: "phương diện đối số ta gần đây nhìn qua là không quên được, cho dù đã mấy năm trước ta đều có thể nhớ cái xấp xỉ, hơn nữa ta mới vừa cùng Đinh tổng lại đi duyệt lại bố cục một chút, tuyệt đối chưa làm gì sai !"

"đường ống thông gió rộng 600 thừa lúc 800..."

Luu Thiên Lương gầy lấy cái cảm nghĩ nghĩ một cái đại khái, cảm giác đáng người của mình nghĩ chui vào khả năng có chút quá sức, vận nhất ở bên trong nửa vơi, vậy coi như muốn lấy cái mạng già của hắn rồi, vì vậy hắn thả ta sơ đồ phác thảo trong tay xuống mà nhìn đồng hồ trên tay một chút, trầm giọng nói: "Cũng đã mười giờ rồi, không thể chậm trễ nữa rồi, vô luận như thế nào chúng ta hôm nay đều phải lên tới mái nhà, không phải vậy sẽ bỏ lỡ cứu viện thì chúng ta sẽ toi mạng!"

"Đúng đúng ! Luu Tổng ngài nói thế nào thì cứ làm theo thế đó đi, ta theo làm đầy tớ cho ngài!"

Hoàng Bình Phát lập tức bắt đầu bộ dáng chân chó cúi đầu khom lưng..., mà Đinh Tử Thần cũng thừa cơ ngồi xổm đi qua, đem hai cây ống tụy ôm trong ngực đưa tới trước mặt Luu Thiên Lương cười nói: "Luu Tổng người xem, đây là ta vừa mới dựa theo kiểu dáng cái ống tụy kia của ngài chế tạo lần nữa đây, đã đánh bóng đến trình độ thoát tốc đứt, người xem có hài lòng không? Không được ta lại đi làm lại !"

"Không kém bao nhiêu đâu ..."

Luu Thiên Lương nhìn lướt qua ống tụy trong tay Đinh Tử Thần, không mặn không nhạt hừ hừ, sau đó mặt mũi tràn đầy cao ngạo đứng dậy nói ra: "Hai người các ngươi theo ta đến đây đi, thành công hoặc là thất bại phải xem hôm nay rồi, bất quá Đinh Tử Thần, xem ở mặt mũi Tiêu Lan, ta cũng không muốn lại với ngươi so đo cái gì, mạng nhỏ của ngươi để chính ngươi chiếu cố là được rồi, nhưng là đợi tí nữa lúc làm việc ngươi lại làm ra cái gì sai lầm, ta mới không quản ngươi có đúng là biểu đệ của Tiêu Lan hay không thì ta cũng như thế sẽ đem ngươi cho ném đi xuống lầu !"

"Dạ dạ dạ ! Ngài cứ yên tâm, ngài cứ yên tâm, ta nhất định cố gắng ra sức làm việc ..."

Đinh Tử Thần bắt đầu như con lật đật vậy cúi đầu khom lưng..., nghe được Luu Thiên Lương rốt cục tiếp nhận chính mình rồi, trên mặt hắn bắt đầu hiện ra một vòng kinh hi không ức chế được, trong nội tâm thở nhẹ ra thật to!

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Sinh Tử Ký (Thượng)

Luu Thiên Lương mang theo hai người đi nhanh ra khỏi văn phòng, trước mặt liền đứng phải mấy nữ nhân vừa tắm rửa xong, các nàng lúc này đều đổi lại quần áo rộng thùng thình tìm được ở chỗ này, lại không có một người nào dám mặc váy bó sát cùng dép lê cao vượng bận nữa rồi, hơn nữa mấy nữ nhân này cơ bản đều là thiên sinh lệ chất, thảo trang xong ngược lại là càng thêm lộ ra vẻ thanh lệ thoát tục, chỉ có Trần Ly Á để cho Luu Thiên Lương có chút lại càng hoảng sợ, cũng không phải dung mạo của nàng xấu, mà thật sự là đêm đó thì sắc mặt trở nên vàng như nền, lại tăng thêm hai cái nốt quầng

thăm bầm đen, chột nhìn đáng sợ như người bị bệnh nặng!

"Ồ? các ngươi đi đâu đây?"

Tiêu Lan kinh ngạc nhìn Luru Thiên Lương dẫn đầu, vội vàng đem quần lót ướt nhẹp trong tay giấu sau lưng, mà Luru Thiên Lương lúc này cuối cùng không có cười đùa tí tưng nữa rồi, hơi nghiêm túc nói: "Tranh thủ thời gian thu thập một chút trải qua đến giúp đỡ, chúng ta phải nghĩ biện pháp đi lên lầu thượng, đúng rồi Nghiêm Như Ngọc, đi lấy túi du lịch cùng quần áo lao động trên bàn ta đều lấy ra, động tác đ nhanh một chút !"

"Ai !"

Nghiêm Như Ngọc vội vàng đáp ứng, mấy nữ nhân lúc này cũng không dám thất lễ với hắn, vội vã chạy vào văn phòng đem quần lót của mình giấu đi..., quay người đuổi theo Luru Thiên Lương chạy tới !

Hai tay Luru Thiên Lương để trần bước đi đến bên cạnh thang máy nhìn nhìn, bốn phiến đại môn màu bạc mấp máy thật chắc, hắn tiến lên dùng sức ra bới ra bên ngoài một chút, lại chỉ nghe được một tiếng "Két cách" vang giòn, cửa thang máy hơi lộ ra một cái khe hở xong thì cũng không đẩy thêm được, hắn cũng không quay đầu lại đối với Nghiêm Như Ngọc vờn tay hô: "Đem túi của ta cho ta !"

"Cho !"

Nghiêm Như Ngọc vội vàng đem bao đưa tới, Luru Thiên Lương kéo ra khóa kéo xong thì tiện tay tại trong bọc vừa sờ, một nhóm lớn cái chìa khóa "Đỉnh đỉnh đang đang" lập tức bị hắn đem ra, tiếp theo từ trong đó lấy ra một cái chìa khóa có khắc dòng chữ đặc thù "Nhân viên chuyên nghiệp thao tác", trở lại hướng lỗ đút chìa khóa tam giác trên cửa thang máy cảm xuống, lại dùng sức uốn éo, ở bên trong cửa thang máy lập tức truyền đến một hồi thanh âm nhỏ nhẹ ló xo nhảy lên, Luru Thiên Lương lúc này mới rút ra cái chìa khóa lui ra phía sau hai bước nói ra: "Hai người các ngươi giữ cửa !"

Hoàng Bình Phát cùng Đinh Tử Thần lập tức vui vẻ chạy lên đi bới cửa thang máy ra, bọn họ không dám giết hoạt thi cho nên cũng chỉ có thể khô khốc làm loại việc tổn thể lực này, mà theo hai người cật lực mở cửa, một cái khe cửa thang máy rốt cục chậm rãi hướng hai bên mở ra, lộ ra một cái tinh đạo thang máy đen như mực!

Luru Thiên Lương tại lúc bọn họ mở cửa thang máy ra, thì cũng đã mặc vào một bộ quần áo lao động màu xanh lam của tập đoàn Thương Lan, chỉ là bụng phát tướng của hắn thật sự có chút lớn, mặc quần áo lao động liên thể hầy cùng phụ nữ mang thai mười tháng trông rất buồn cười, nhưng mà giờ phút này lại không có ai dám cười nhạo hắn, tất cả đều khoanh tay đứng ở một bên ,mặt mũi tràn đầy mờ mịt nhìn hắn .

"Hai người các ngươi kéo ở sau lưng của ta..."

Luru Thiên Lương lấy đầu đèn trong bọc đội lên đầu, bao tay cũng nhanh chóng đeo lên , sau đó đi đến bên cạnh giếng thang máy rộng mở, bấu víu vào vách tường bên cạnh mà thăm dò hướng bên trong nhìn quanh, Hoàng Bình Phát cùng Đinh Tử Thần vội vàng bao quanh ôm lấy eo mập của hắn, đề ngừa hắn ngã lộn chổng vó xuống, mà Luru Thiên Lương điều chỉnh thoảng một phát đầu đèn trên đầu xong, tình huống tình lộ trình lập tức bị hắn nhìn rõ ràng !

Cái đầu tinh đạo bên trong thang máy này ước chừng đứng tại khoảng chừng lầu 18 địa, mấy sợi dây cáp trần đầy dầu chính là đang bị kéo căng thật chặt, có thể ngoại trừ một mùi nấm mốc bên ngoài thì Luru Thiên Lương ở trong đó cái gì cũng không cảm giác được, bất quá hắn vẫn là rất cẩn thận "Ồ rống" một tiếng vào trong tình lộ trình, nguyên bản trong mái hiên thang máy còn rất an tĩnh lập tức truyền ra một thanh âm mạnh mẽ đánh ra, tiếng gào thét đặc hữu của hoạt thi liên liên tiếp không ngừng vang lên, rõ ràng không chỉ có một con đơn giản như vậy !

Kháo ! Đi thang máy chạy trời chết đều là ngu xuẩn ..."

Luru Thiên Lương lắc đầu rút thân thể về, quay đầu đối với Hoàng Bình Phát cùng Đinh Tử Thần nói ra: "Hai người các ngươi dùng cái chìa khóa đi đến này cửa thang máy bên cạnh cho mở ra đi, cái đầu tinh đạo này không thể dùng được!"

Hoàng Bình Phát cùng Đinh Tử Thần đều không có bất kỳ câu oán hận mà gật đầu, cầm lấy xâu cái chìa khóa bị ném trên đất phải đi loay hoay đến cửa thang máy bên cạnh, mà Tiêu Lan lại tràn đầy hồ nghi tới hỏi: "Làm sao ngươi có cái chìa khóa thang máy này? Đây đều là trong tay bảo an ở đây chứ?"

"Lẽ nào ngươi quên ta hôm qua mới tiêu diệt một cái đầu lĩnh bảo an sao?"

Luru Thiên Lương cười hắc hắc một tiếng, nhún nhún vai nói ra: " đồ chơi cổ quái ở trên người tiểu tử kia cũng không ít, ta có thể mở ra cửa phòng cháy nơi này cũng là dựa vào chìa khóa hắn đeo ở eo!"

"Vậy ngươi bây giờ định làm như thế nào, nghĩ theo dây cáp bò lên trên tầng cao nhất? Cái này giống như khả năng không lớn nha?"

Tiêu Lan có chút lo lắng nhìn Luru Thiên Lương, nhưng mà Luru Thiên Lương lại lắc đầu nói ra: "Đừng nói chúng ta, chính là bộ đội đặc chủng đến đây thì cũng không có办法 từ cái loại này dây cáp bóng nhảy leo lên lầu nha, bất quá ngươi bây giờ cũng đừng hỏi ta quá nhiều, ta chỉ là có một cái bước đầu đầu mới mà thôi, chờ ta đem tình huống làm rõ ràng sẽ trả lời ngươi nữa đi !"

"Luru Tổng, thang máy bên này ngừng thật là thấp, giống như đã bị rút xuống, chúng ta từ phía trên căn bản nhìn không tới ah ..."

Hai người đã mở ra một cửa thang máy khác, Đinh Tử Thần đang bị Hoàng Bình Phát dắt lấy dây lưng đưa đầu hướng trong giếng nhìn quanh Luru Thiên Lương nghe vậy lập tức sửa sang lại đầu đèn đi lên, nhưng không đến trước cửa hắn liền mắng một câu: "Ngu xuẩn ! Phía dưới kia một mảnh đen nhánh, ngươi không cầm cái đèn chiếu sáng thì có thể thấy cái quỷ gì ah !"

Đình Từ Thần ngưng ngưng rút thân thể về, hết sức khó xử hướng về phía Lưu Thiên Lương ngốc nở nụ cười, Lưu Thiên Lương tức giận đảo mắt, vịn vách tường đưa đầu xuống nhìn lại, bất quá cái đầu tinh lộ trình thang máy này ngừng xác thực rất thấp, bằng đầu đèn trên đầu Lưu Thiên Lương cũng chỉ có thể nhìn rõ ràng một cái bóng đáng mơ mơ hồ hồ, hắn đại khái đếm lại một lần, thang máy hắn là đứng tại khoảng chừng lầu mười một, cách cách bọn họ tại đây độ cao có mười hai tầng, mà hắn lại "Ồ rống" một tiếng, lúc này ngược lại là không có nghe được bất kỳ dị hướng !

"Tốt rồi ! Tất cả mọi người đến đây đi ..."

Lưu Thiên Lương lùi thân thể về đối với mọi người vẫy vẫy tay, mọi người lập tức xông tới mặt mũi tràn đầy mờ mịt nhìn hắn, mà Lưu Thiên Lương chậm rãi quét mắt mấy người một vòng xong thì nghiêm nghị nói: "con đường bình thường thì chúng ta đã không có biện pháp đi, hai đầu thang lầu đều cho hoạt thi chặn lại, cho nên chúng ta nhất định phải mở ra lối đi riêng mới được, hiện tại có một cái cơ hội bày ở trước mắt chúng ta, chúng ta cần một cái dừng sĩ chui vào thông đạo thang máy, từ bên trong mở ra cửa thang máy tầng dưới, như vậy chúng ta có thể đem hoạt thi bên trong thang lầu đạo toàn bộ hấp dẫn đến phía dưới, sau đó lại từ tầng này an toàn đi trên bậc thang đến mái nhà !"

"Này ... Này hoạt thi bên trong tầng dưới làm sao bây giờ? Thang máy vừa mở cửa ra thì bọn họ khẳng định sẽ phốc đi ra đó..."

Đình Từ Thần mặt mũi tràn đầy nghi hoặc nhìn Lưu Thiên Lương, nhưng hắn rất nhanh phát hiện tất cả mọi người đều đang dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn, Đình Từ Thần lập tức sững sờ, nhưng mà rất nhanh hiểu được, tràn đầy khó chịu gắt đầu, lúng túng nói: "Đứng... Đứng nga ! Hoạt thi một lao tới trong giếng đi, bất quá cái người mở cửa chính kia khẳng định là rất nguy hiểm, vạn nhất vừa mở cửa ra đã bị hoạt thi bỏ nhào vào trên người, chuyện này. .. Cái này chắc chắn phải chết ah !"

"Cho nên ta mới nói cần một cái dừng sĩ ..."

Lưu Thiên Lương mỉm cười, nhún nhún vai nói ra: "Bất quá cũng không cần nghĩ thâm liệt như vậy, chúng ta ở phía trên dùng dây thừng chậm rãi đem hắn buông đi, chỉ cần đem động tĩnh làm cho nhỏ đi một chút, hoạt thi chắc chắn sẽ không trước tiên chú ý tới hắn, mà cửa thang máy chỉ cần mở ra độ rộng một người là được rồi, cửa vừa mở ra chúng ta lập tức đem người đi lên!"

Lưu Thiên Lương vẫn nhìn mọi người, thấy tất cả mọi người vẻ mặt đều cứng ngắc, hắn lại an ủi: "Đừng lo lắng, nguy hiểm nhất định là có, nhưng mà cũng không quá lớn, hơn nữa để cho công bằng, mọi người có thể cùng đi bốc thăm nha, rút thăm được thì người đó dù là ai, bất luận kẻ nào đều không cho chơi xấu, kể cả ta cũng giống vậy, nếu không ta sẽ trực tiếp đem hắn ném xuống giếng!"

Nói xong, sắc mặt mọi người lập tức bị một tầng âm vân bao phủ rồi, đừng nghe Lưu Thiên Lương ngoài miệng nói nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng mà ai cũng biết đây là chuyển mua bán liều mạng, ngoại trừ phải đối mặt hoạt thi tập kích bên ngoài, từ không trung leo xuống cũng là nguy hiểm cực lớn, có thể nói hơi không cẩn thận chính là kết cục phần thân toái cốt!

"Như thế nào đây? Có ai còn có vấn đề sao? Hoặc là nghĩ rồi khỏi cũng có thể nói thẳng, chỉ cần chớ cùng chúng ta cùng lên lầu là được rồi !"

Lưu Thiên Lương hai mắt bên nhon nhìn mọi người, đột nhiên đã có một loại hương vị nhìn chăm chăm, mà mọi người ngơ ngác nhìn ta...ta nhìn người cả buổi, Tiêu Lan rốt cục dẫn đầu nhẹ nhàng thở ra một hơi , gắt gát đầu nói: "Ta đồng ý đề nghị của Lưu Thiên Lương, đây là hy vọng duy nhất trước mắt chúng ta có thể lên lầu chờ cứu viện, hơn nữa bốc thăm đối với mọi người cũng là rất công bình !"

"Vậy là tốt rồi ! Mọi người liền chuẩn bị bốc thăm đi..."

Lưu Thiên Lương cười híp mắt gắt gát đầu, quay người liền hướng trong văn phòng chạy tới, mà hắn cũng không có để cho mọi người đợi quá lâu, không bao lâu thì bụng lấy một cái thùng giấy con chạy ra, hướng mọi người trước mặt một lần lượt liền nói: "Ta làm ra bảy tờ giấy tóm thành cầu ném ở bên trong, chỉ có trên mặt một tờ giấy viết một cái chữ dừng, người rút thăm được chữ dừng nhất định phải đi xuống, chúng ta mọi người cũng đều sẽ cảm kích người kia! Tốt rồi, hãy bớt sàm ngôn đi, ta để cho các người trước tiên rút, con người của ta luôn luôn là đại công vô tư rồi, các người ai tới trước?"

Mọi người tất cả đều vẻ mặt thấp thòm nhìn về phía kia hộp giấy con cái, Lưu Thiên Lương chỉ ở phía trên đảo một cái động rất nhỏ, chỉ cho một bàn tay rụt vào, căn bản thấy không rõ lắm bất kỳ tình huống bên trong, nhưng chính là một cái hộp nhỏ như vậy, lại giống như hộp ma Pandora có được ma lực cực lớn, chỉ cần người, sờ trong vận mệnh chỉ ký Địa ngục cũng liền lặng lẽ vì hắn mở ra một cánh cửa !

"Ta ... Ta tới trước ..."

Hoàng Bình Phát vội vàng giơ tay lên , vội vàng vàng vọt tới bên cạnh hộp giấy liền hướng ở bên trong sờ, hắn toán học tự nhiên học không tệ, hết sức rõ ràng ai rút thăm đầu tiên, thì tỷ lệ ai sờ đến "Chết ký" lại càng nhỏ, trọn vẹn xác suất một phần bảy đang chờ hắn, hắn không tin vận khí của mình sẽ tệ như vậy !

"Ha ha ~ không có ! Không có cái gì, ta không cần đi xuống, không cần đi xuống ..."

Hoàng Bình Phát đem cục giấy rút ra mở ra xem, lập tức mừng rỡ như điên kêu lớn lên, quả thực so trúng trăm vạn cự thưởng còn hưng phấn gấp trăm lần, nhưng mà Lưu Thiên Lương lại một cước đá vào cái mông của hắn ở trên tức giận mắng: "GR...À..OOO!!! Tang ah ! Kêu nữa lão tử lập tức liền đem ngươi ném xuống , ngươi xem tại đây ai sẽ không đồng ý !"

"Ách ~ đúng... Thực xin lỗi ..."

Hoàng Bình Phát tràn đầy khó chịu rúc vào một bên, cũng minh bạch mình quá đắc ý vênh váo, tuyệt không cần nhắc cảm thụ của người khác.

Chương 35: Sinh Tử Ký (Trung)

"Ta tới rút, ta tới rút ..."

Đinh Từ Thần cũng đột nhiên đã hiểu rõ quan khiếu ở trong đó, cấp hống hống nhào tới đem bàn tay tiến vào trong rương giấy, tuy n đến hấn tại đây chỉ còn tỷ lệ một phần sáu rồi, nhưng tương tự còn có tỷ lệ 5 phần 6 có thể để cho hấn rút cái khoảng không, bất quá hấn vẫn là hết sức khẩn trương, so với thời điểm lần đầu phá thân xử nam còn muốn khẩn trương hơn vô số lần, mà chờ hấn run rẩy từ bên trong thùng giấy xuất ra một cái cục giấy, khuôn mặt nhỏ nhắn của hấn liền trắng như bột mì giống nhau, cơ hồ là đã dùng hết dũng khí toàn thân mới run rẩy mở ra cục giấy, đón lấy cặp mắt của hấn lập tức trừng đến lớn nhất !

"Không có ... Không có chữ ..."

Đinh Từ Thần gất gao đè nén sự hưng phấn của mình, giờ cục giấy phát ra một tiếng cực kỳ biến điệu, khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuần gằn như vụn vụn !

"Đến lượt ta ..."

Trần Ly Á thoáng một phát mãnh nhào tới, vô cùng tấn mãnh từ trong rương rút ra một cái cục giấy, nhanh chóng mở ra xem xong thì nàng cũng lập tức đắc ý khẽ cười một tiếng, giờ cục giấy trống cười nói: "Ta đánh bài vận may gần đây cũng không tệ, hôm nay quả nhiên cũng không ngoại lệ ah, tiếp được đến xem các ngươi, bọn tỷ muội ! Ha ha ~ "

"Trần Dương, ngươi đi thôi !"

Tiêu Lan khe khẽ đẩy Trần Dương một cái, điều này làm cho Nghiêm Như Ngọc vừa định có hành động, sắc mặt liền trở nên buồn bã chậm rãi thu hồi bước chân muốn bước ra, nhưng mà Trần Dương có chút do dự một chút lại lắc đầu, đơn giản chỉ cần phụ giúp Tiêu Lan nói ra: "Không được ! Chủ tịch vẫn là ngài đi thôi, ta tuổi trẻ cho dù bị rút thăm được cũng không có sao, ngài cũng đừng có nhún nhường rồi!"

"Được... Được rồi ..."

Tiêu Lan khổ sở nhẹ gật đầu, đây cũng không phải nàng hư tình giả ý, thật sự là nàng đến nghi lễ vừa rồi xong thì thân thể vốn là rất không thoải mái, thật sự không thích hợp tại đây đi làm cái loại động tác nguy hiểm cao này, nàng đành phải chậm rãi đem tay nhỏ bé trắng nõn tiến vào trong rương giấy, theo bản năng lấy tay đem mấy cái cục giấy nhỏ giao quấy, liền mang sắc mặt khẩn trương nhưng lại đột nhiên biến đổi, sau đó thời gian dần qua ngừng đầu lên, lạnh lùng trừng Lư Thiên Lương một cái!

"Nhanh lên đi! Người phía sau còn đang chờ!"

Lư Thiên Lương mặt không thay đổi nhìn Tiêu Lan thúc giục một tiếng, hấn đương nhiên biết rõ Tiêu Lan phát hiện ra cái gì, hiện tại còn lại bốn người, trong rương sẽ phải có bốn cái cục giấy mới đúng, nhưng mà Tiêu Lan sờ khắp cả cái rương lại cũng chỉ phát hiện ba cái mà thôi, nói một cách khác, Lư Thiên Lương rút thăm cuối cùng, vô luận như thế nào cũng không thể có thể rút thăm được chi "Thẻ Chết" kia rồi, bởi vì hấn căn bản sẽ không có phần này!

"Không có chữ ..."

Tiêu Lan rất nhanh giờ lên tờ giấy trong tay lắc đầu, sau đó lại lần nữa tóm thành một đoàn tiện tay ra ném một cái, lại trực tiếp đập vào trên mặt Lư Thiên Lương, mà Lư Thiên Lương buồn bực chép miệng một cái quơ quơ thùng giấy trong tay, nhìn hai người còn lại nói ra: "Các ngươi ai tới trước?"

"Ta !"

Nghiêm Như Ngọc lập tức đoạt trước Trần Dương đi tới, không chút do dự đem bàn tay tiến vào trong rương giấy, nhưng mà lòng tràn đầy khẩn trương cho nên nàng cũng không có phát hiện ảo diệu bên trong thùng giấy, còn nhanh nhẹn học phần tiêu sái này của Tiêu Lan, thật nhanh xuất ra cục giấy mở ra xem, sắc mặt nhưng lại thoáng một phát hung hăng biến đổi lớn !

"Nghiêm quản lý ! Tranh thủ thời gian chuẩn bị một chút đi..."

Lư Thiên Lương tiện tay ném thùng giấy ở trong tay, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười hướng phía Nghiêm Như Ngọc hừ hừ một tiếng, mà Nghiêm Như Ngọc vẫn còn trừng một đôi mắt to, nhìn chòng chọc vào trên tờ giấy chính là cái chữ "Dừng" màu đen kia, tựa hồ từ trong đầu vô số tràng điện kinh khủng vọt tới, chữ "Dừng" màu đen lập tức vang tung tóe tứ tán, tại trước mắt nàng chậm rãi hợp thành một cái chữ "Chết" to lớn!

"Tại sao có thể như vậy ..."

Thân thể Nghiêm Như Ngọc nhẹ nhàng lay động một cái, ngừng đầu lên thất hồn lạc phách nhìn Lư Thiên Lương, mà Lư Thiên Lương nhún nhún vai

nói ra: "Thiên ý như thế thì ngươi cũng trách không được người khác, ta cùng Trần Dương cũng còn không có rút, xác suất một phần ba ngươi cũng trùng thường, cái này đã nói lên ngươi là cứu tinh của chúng ta, kế tiếp đều nhờ vào ngươi!"

"Như Ngọc! Đừng sợ, chúng ta cũng sẽ ở mặt trên chặt chẽ níu ngươi lại, chỉ cần ngươi trấn định một chút, chắc chắn sẽ không có sự tình nào đâu..."

Tiêu Lan nhẹ nhàng đi tới vỗ Nghiêm Như Ngọc đảm nhiệm, nhưng mà ánh mắt lại cảm thấy bị ai như thế nào, nàng biết rõ để cho Nghiêm Như Ngọc một cái nữ nhân mềm yếu như vậy đi hoàn thành sự tình một món đồ như vậy, nguy hiểm kể hết sức rất lớn, chỉ tại đây ngoại trừ Lưu Thiên Lương một người bên ngoài thì căn bản cũng không có một cái người có thể làm đại dụng, mà Lưu Thiên Lương cái tên hỗn đản ăn gian kia, hiển nhiên sẽ không có giác ngộ vì bọn họ làm tiên phong mở đường!

"Hô ~ đến cứ đến! Không có gì lớn đâu..."

Nghiêm Như Ngọc nặng nề thở ra một hơi, thời điểm lần nữa nhìn về phía Lưu Thiên Lương, ánh mắt nàng rõ ràng xuất kỳ trấn định lên, chỉ vào cái mũi của hắn nói ra: "Lưu Thiên Lương, ta vì các ngươi mở đường tuyệt đối không có vấn đề, nhưng ta hi vọng ta đây chuyến này không phải làm không công, từ hôm nay trở đi ngươi không có thể cắt xén thức ăn của ta, ta mỗi ngày ít nhất phải đạt được hai hộp mì ăn liền, nếu như ngươi không đáp ứng thì ta dù cặn kẻ cái chết cũng không đi xuống!"

Lưu Thiên Lương không nói gì, giữ im lặng nhìn Nghiêm Như Ngọc hắn không nghĩ tới Nghiêm Như Ngọc cũng biết tầm quan trọng của đồ ăn, nhưng lại lựa chọn tại thời điểm nàng rất có lợi đưa ra yêu cầu, Lưu Thiên Lương vừa mới cẩn thận tính qua đồ ăn ở bên trong ngăn tủ, tính toán bọn họ một người một ngày chỉ ăn một bữa, cũng tuyệt đối sống không qua mười ngày, nhưng mà bọn họ còn không biết phải ở chỗ này ngốc bao lâu, có lẽ ngày mai sẽ có thể được cứu, có lẽ phải đợi một hai tháng, thậm chí là ở chỗ này tươi sống bị chết đói cũng khó nói!

"Được rồi! Ta đáp ứng ngươi, mỗi ngày hai thùng mì ăn liền..."

Lưu Thiên Lương vẫn là khẽ gật đầu, đã đáp ứng yêu cầu của Nghiêm Như Ngọc, kỳ thật hắn cũng biết rằng dùng sức ăn của Nghiêm Như Ngọc, một ngày một thùng đủ để thỏa mãn khẩu vị của nàng rồi, mà yêu cầu trước mặt nàng hiện tại một ngày hai thùng, cũng không ai qua được nàng muốn so tất cả mọi người sống lâu hơn một chút mà thôi, ăn không hết đồ ăn nàng nhất định sẽ vụng trộm giấu đi!

"Bắt đầu đi! Dây thùng ở đâu?"

Nghiêm Như Ngọc có chút nhẹ nhàng thở ra, có chút ngạo nghễ nhìn lấy Lưu Thiên Lương, Lưu Thiên Lương lập tức cầm lấy ống tủy trên đất đi đến một bên, "Cạch lang" một tiếng đập vỡ cái chốt cửa thủy tinh trên hành lang phòng cháy, từ bên trong rút ra một ống nước phòng cháy cỡ lớn ném xuống đất nói ra: "Ngươi không hơn 55kg, cái ống nước này đủ để chống trọng lượng của ngươi rồi!"

"Ngươi nói được thì được đi, chỉ mong ngươi đừng làm ngã chết ta, không phải vậy ta thành quỷ đều sẽ không bỏ qua cho ngươi..."

Nghiêm Như Ngọc khe khẽ thở dài, tràn đầy bất đắc dĩ nhìn dây chữa cháy trên mặt đất rồi mà bắt đầu chờ đợi được giúp cột vào thắt lưng, sau đó nhũn lại lông mày nghĩ nghĩ, đột nhiên nói ra: "Chờ một chút! Ta đến tận cùng sẽ xuống đến mấy tầng đây? Tầng nào hoạt thì sẽ ít nhất?"

"Đương nhiên là tầng hai mươi rồi..."

Lưu Thiên Lương mang theo dây chữa cháy thắt lưng đi tới, nhún nhún vai nói ra: "Tầng hai mươi là mấy nhà bộ tài vụ cùng tổng hợp bộ chi nhánh công ty, tính toán đâu ra đây cũng không đến bảy mươi người, đi tầng hai mươi chuẩn đúng vậy... Tốt rồi! Giờ giờ tay lên đi!"

Nghiêm Như Ngọc gật gật đầu liền giơ hai tay lên, mà Lưu Thiên Lương lại trực tiếp nhắc lên y phục của nàng, lộ ra nàng một đoạn bờ eo thon bé non nộn bóng loáng bóng ra, mà đáng người Nghiêm Như Ngọc tự nhiên là không có bất kỳ điều gì để phàn nàn, trên bụng băng phẳng chẳng những không có một điểm thịt thừa, khảm nước chui rốn còn dưới ánh mặt trời hơi lóe ánh sáng!

Nghiêm Như Ngọc cắn cắn môi dưới cũng không nói gì, dù sao ống nước trực tiếp cột vào trên da nên lực ma sát sẽ càng lớn một chút, nàng ngược lại là không có cho rằng Lưu Thiên Lương đang cố ý khiến nàng khó chịu nỗi chỉ loại ý nghĩ này mới vừa vận tại trong đầu bay lên, thoáng qua tâm đó nàng lại bị ai rồi, bởi vì nàng đã rõ ràng cảm giác được, tay mập của Lưu Thiên Lương chính là đang cố ý tại ngang hông của nàng sờ tới sờ lui, mượn có điều chỉnh vị trí thủy long ở thắt lưng, thậm chí còn nặng nề ngắt cái mông của nàng!

Nghiêm Như Ngọc đầy ngập khuất nhục cúi đầu cũng không dám lên tiếng, bởi vì nàng biết rõ cho dù nói ra tại đây cũng không còn người sẽ giúp nàng, ngược lại sẽ cho Lưu Thiên Lương đủ loại cớ để đem mình đuổi ra khỏi đoàn đội, cho nên nàng chỉ có thể sâu đậm ôm lấy đầu, đem khuất nhục cùng phần nộ trong mắt toàn bộ giấu ở địa phương mà Lưu Thiên Lương không thấy được, bất quá nàng biết rõ, một ngày nào đó nàng nhất định sẽ đem đây hết thảy gấp bội trả lại cho Lưu Thiên Lương đấy!

"Tốt rồi! Cảm giác như thế nào đây?"

Lưu Thiên Lương đứng lên dùng hai tay vỗ vỗ hai bên sườn của Nghiêm Như Ngọc, tựa hồ là tự cấp nàng động viên cổ lên, nhưng mà người khác lại không phát hiện Nghiêm Như Ngọc toàn thân đều run rẩy kịch liệt một chút, bởi vì động tác Lưu Thiên Lương nhìn như tùy ý, căn bản là vỗ vào trên ngực trái hai vú của nàng, ý tứ tục tiêu quả thực lại rõ ràng, mà Nghiêm Như Ngọc như trước rù xuống cái đầu lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Còn... Cũng không tệ lắm! Ta nghĩ ta nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ!"

"Ừm! Vậy thì ngẩng đầu nhìn ánh mắt của ta, nói cho ta biết ngươi không sợ..."

Lưu Thiên Lương đột nhiên không có dấu hiệu nào nâng lên cằm của nàng, Nghiêm Như Ngọc gần như hét hoảng thu hồi oán độc cùng phần nộ trong

mắt, biểu hiện trên mặt cứng ngắt cười nói: "Ta ... Ta không sợ, bởi vì vì các người sẽ ở phía trên bảo hộ của ta đúng hay không?"

"Tốt! Không sai! người quả nhiên là một nữ nhân kiên cường..."

Lưu Thiên Lương hết sức hài lòng vỗ vỗ gương mặt Nghiêm Như Ngọc, cõi ra cái bao tay trên tay mình đưa cho Nghiêm Như Ngọc, sau đó chăm chú nhìn cặp mắt của nàng nói ra: "Xuống dưới về sau sẽ rất tối, nhớ rõ chậm rãi điều chỉnh hô hấp, tuyệt đối không nên sợ, không phải vậy thì người càng sợ thì tim đập sẽ càng nhanh, chúng ta sẽ từng điểm từng điểm đem người hướng phía dưới hạ xuống, người hô ngừng chúng ta sẽ ngừng, hô thẳng chúng ta sẽ thẳng, đợi đến thời điểm lúc đạt tầng hai mươi, người chờ nóng vội mở cửa thang máy ra, nghe trước một chút động tĩnh bên trong, sau đó lại giữ cửa búng một cái khe nhỏ, thẳng đến xác định bên ngoài không có nguy hiểm gì, người lại đem cửa mở ra, biết không?"

"Nếu như bên ngoài có hoạt thi thì làm sao bây giờ? Lê nào ta cũng vậy phải mạo hiểm mở cửa sao?"

Nghiêm Như Ngọc nhũm mày chặt, bởi vì trong lòng đối với Lưu Thiên Lương phần nộ, giọng nàng cũng không thể tiết chế mà có chút khó nghe, nhưng mà Lưu Thiên Lương lại thật giống như không hề để tâm nói: "Chúng ta không thể cầm tánh mạng của người mạo hiểm, nếu có hoạt thi thì bản thân người không thể đem cửa mở ra, chờ người nói cho chúng ta tình huống xong, ta sẽ chọn đem người đi lên, hoặc là phóng xuống, thẳng đến khi người tìm được một tầng mà ngoài cửa không có hoạt thi, người lại mở cửa có hiệu hay không?"

"Ừm!"

Nghiêm Như Ngọc nhẹ gạt đầu, lại nhìn Lưu Thiên Lương đem đèn đầu của hắc mạng tại trên đầu mình, cái chìa khóa mở cửa cũng nhét vào trong túi tiền của nàng, cuối cùng đem ống tuýp đưa cho nàng cười nói: "Cố lên! vận mệnh của chúng ta đều đặt trong tay người rồi, ngàn vạn đừng làm cho chúng ta thất vọng nh!"

"Ta sẽ không cầm tánh mạng của mình đùa giỡn..."

Nghiêm Như Ngọc mặt không thay đổi liếc nhìn Lưu Thiên Lương một cái, quay người đi về hướng thang máy tĩnh lặng rộng mở nói, nhưng không đến cửa ra vào hô hấp của nàng lại không tự chủ được thêm nhanh, thang máy tĩnh đạo đen kịt giống như một cái miệng rộng của quái thú, tùy thời chuẩn bị đem cái thân thể nhỏ nhỏ của nàng nuốt liền cắn bã đều không còn!

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Sinh Tử Ký (Hạ)

"Tốt rồi! các người xếp thành một hàng núm ống nước lại, nghe theo mệnh lệnh của ta mà chậm rãi phóng xuống..."

Lưu Thiên Lương đem ống nước tại trên cánh tay trắng kiện của mình quấn một vòng, hắc mạng thì béo, nhưng mà khí lực vẫn là không nhỏ đấy, như thể trọng Nghiêm Như Ngọc này thì hắc mạng có thể một tay nhẹ nhàng đem nàng xách lên..., mà Nghiêm Như Ngọc cũng chậm rãi ngồi ở tĩnh rìa đường duyên, không ngừng điều chỉnh hô hấp của mình khẩn trương, âm thanh run rẩy hô: "Ta đã chuẩn bị xong, các người đem ta thả xuống đi!"

"Tốt! Chuẩn bị ... thả ..."

Lưu Thiên Lương ra lệnh một tiếng, sáu người lập tức bắt đầu chậm rãi buông ống nước trong tay ra, trở mắt nhìn bóng lưng Nghiêm Như Ngọc vô cùng đơn bạc, chậm rãi theo biên giới trượt xuống Thâm Uyên đen kịt, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa ...

Bóng tối vô tận chậm rãi đem Nghiêm Như Ngọc nuốt hết, đầu đèn trên đỉnh đầu này đã có chút tái đi, cũng không thể chiếu sáng hết thảy trước mắt nàng, càng không thể xua tán sợ hãi càng ngày càng đậm trong nội tâm nàng, nàng cảm giác mình tựa như một con rối bị người vứt bỏ vậy, chính mạng sống như treo trên sợi tóc hay đồ bỏ đi bị mang đến nhà máy đốt cháy, mà nàng hiện tại thân ở xấu cảnh thật giống như nhà máy đốt cháy vận chuyển mang đi, mảnh bóng tối thăm thẳm dưới chân này chính là lối vào cổng chết của nàng!

Ở bên trong tình đạo không có bất kỳ trang trí, hết thảy đều là nguyên thủy nhất, thô ráp nhất đấy, tường gạch hồng hồng, tro bụi bê tông, cùng với dây cáp bóng nhẫy này làm cho người buồn nôn, tất cả đều là trạng thái bốn nguyên vật thể, điều này làm cho Nghiêm Như Ngọc cảm giác được mình cũng giống như bị bãi điệu một tầng bề ngoài xác vậy!

Đã mất đi tư thái cao ngạo, đã mất đi bề ngoài tình lệ, đã không có những thứ này phụ trợ thì mình cũng bất quá chính là một nữ nhân rất đáng thương mà thôi, bị một đám đồng bạn bụng dạ khó lường vô tình đẩy vào cái Thâm Uyên đen kịt này, mà tại trong mắt của bọn hắc mạng, vẻ đẹp cùng kiêu ngạo của mình căn bản không giá trị một phen tiền!

Nghiêm Như Ngọc cho tới bây giờ không biết rõ mình còn có chứng sợ hãi giam cầm, nhưng thời điểm lúc đầu đèn trên đỉnh đầu này duy nhất để lộ ra ánh sáng, dần dần trở thành một điểm nhỏ, toàn thân nàng không cách nào ức chế run rẩy, hàm răng trong miệng cũng đi theo động tác khùng, không ngừng phát ra âm thanh "Khanh khách!"

Nghiêm Như Ngọc thật sự hối hận rồi, hận mình đã muốn sống còn muốn bảo trì một cái tư thái cao ngạo, không nên cùng Lưu Thiên Lương đi đánh

bạc một hơi này, nếu như mình có thể giống như Đinh Tử Thần thấp kém đi đến cầu hán, có khả năng rất lớn mình căn bản sẽ không rơi đến tình trạng bây giờ này, cho dù cuối cùng nhất mất đi có lẽ sẽ là trinh tiết, nhưng mà cùng tánh mạng của mình so sánh thì cái này lại tính là cái gì đâu này?

"Nhu Ngọc! Đừng sợ, chúng ta đều ở phía trên chờ người thắng lợi trở về, lấy dũng khí, dũng cảm tiến tới ..."

Lưu Thiên Lương lớn giọng đột nhiên vang lên, hán đại khái là thông qua ống nước run rẩy mà cảm nhận được cả người Nghiêm Như Ngọc đang sợ hãi, lập tức lên tiếng an ủi nàng, mà Nghiêm Như Ngọc không thừa nhận cũng không được, cái tên hỗn đản này trong thanh âm tựa như có chứa một cỗ ma lực vậy, lập tức đem nàng như rơi Địa ngục kéo lại, để cho trong nội tâm nàng không tự chủ được sinh ra một cỗ tình cảm ám áp, rốt cuộc hiểu rõ được, mình nguyên lai là cũng không có bị ném bỏ !

"Không có cảm giác bị vứt bỏ thật tốt ah ..."

Nghiêm Như Ngọc nhẹ nhàng đối với trong lòng chính mình nói ra, thậm chí ngay cả hốc mắt đều có chút ướt át, mà thân thể không ngừng run của nàng cũng bắt đầu dần dần bình phục lại, cho đến khi hai miếng inox cửa thang máy phản xạ bạch quang lại một lần nữa xuất hiện ở trước mắt nàng, nàng mới vội vã ngừng đầu hô: "Mau dừng lại, ta đến rồi, thả xuống thêm nửa m nữa là được rồi !"

Thân thể Nghiêm Như Ngọc lần nữa chậm rãi giảm xuống một điểm, vừa vặn đứng tại trước cửa thang máy tầng hai mươi, trên đỉnh đầu lần nữa truyền đến thanh âm của Lưu Thiên Lương, lớn tiếng nói với nàng: "Làm tốt lắm ! Dựa theo lời ta vừa mới dạy người mà đi làm, nếu như mở cửa không ra thì có thể dùng ống tụt cạy mở !"

Nghiêm Như Ngọc bản năng nhẹ gạt đầu, nhẹ nhàng điều chỉnh thoáng một phát đầu đèn trên đầu, nhưng mà hai cánh cửa trước mặt nàng tựa hồ như có chút biến hình, khép kín cũng không tính nghiêm mật, theo ở giữa khe cửa có chút lộ ra một vòng ánh sáng, mà nàng cũng lần đầu biết rõ, thì ra sau lưng cửa thang máy cũng không phải cùng chính diện vậy liền giống bị người dùng dao hết thấy, mặt trên chẳng những có dây điện mà còn có thêm điện cơ, rất nhiều nơi đều nhiễm lấy dầu màu đen !

Nghiêm Như Ngọc bắt buộc mình ổn định lại tâm thần đi lắng nghe động tĩnh bên ngoài, nhưng mà cùng với cái đầu tỉnh đạo này, hết thấy đều phẳng phát yên tĩnh đến quỷ dị, bên tai chỉ có thanh âm không khí chậm chậm lưu động, hơn nữa theo nàng càng dụng tâm nghe, cỗ thanh âm lưu động này lại càng lớn, thậm chí màng tai cũng bắt đầu đi theo phồng lên..., buồn bực khiến người ta khó chịu !

"Hô ~ "

Trọn vẹn ba phút đồng hồ trôi qua, Nghiêm Như Ngọc rốt cục nhẹ nhàng thờ ra một ngụm trọc khí, nàng dần vươn tay ra nín lại một cái phiến cửa inox, đem thân thể treo trên bầu trời của mình dùng sức đi tới gần phía trước, sau đó nhẹ nhàng dán tại trên khe cửa, thận trọng nhìn ra ngoài !

Kết cấu tầng hai mươi cùng đại bộ phận tầng trệt đều giống nhau, cửa thang máy chính là lắp kín vách tường thủy tinh dán màu xanh lá, Nghiêm Như Ngọc có thể thấy rõ ràng thủy tinh bị nổ tung chấn động quy liệt, giống mạng nhện lan tràn đầu đầu cũng có, nhưng mà bóng dáng hoạt thi thật giống như cũng không có ở bên ngoài xuất hiện, đợi một hồi lâu nàng cũng không có thấy bất luận một bóng người thoáng qua!

Điều này làm cho Nghiêm Như Ngọc có chút bắt đầu kinh hãi..., không nghĩ tới vận số của mình đến nơi này vậy mà tốt lên, không có hoạt thi thì ý nghĩa nàng không cần lại ở chỗ đáng sợ này chịu tội, có thể nhanh chóng mở cửa xong, trở lại dưới ánh mặt trời khiến người ta cảm thấy thư thích!

Nói làm là liền làm ! Nghiêm Như Ngọc cũng không muốn ở chỗ này đợi đến lúc mình già nua đi, nàng nhanh chóng từ trong túi tiền móc ra cái chìa khóa cửa thang máy hình tam giác, duỗi thẳng cánh tay hướng một khối hình tam giác nhỏ lên uốn éo đi, sau một hồi thanh âm cơ cấu ma sát truyền đến về sau, nàng phát hiện hai cái tiểu móc sắt rõ ràng theo hai cánh cửa lớn bên cạnh chậm rãi giờ lên, nàng hưng phấn tại trong lòng cười cười, biết rõ mình cuối cùng là thành công tháo khóa của hai cánh cửa khóa bị bế này rồi!

Nghiêm Như Ngọc dùng móng tay mà mình bỏ ra giá cao 380 khối gầy vào trong khe cửa, dùng sức giữ cửa hướng hai bên mở đi, có thể lực lượng của nàng căn bản không so nổi với mấy nam nhân này, liền gân xanh trên ốt đều nhanh bạo đi ra, cũng gần kề chỉ kéo ra một điểm khe cửa nhỏ mà thôi, nàng đành phải thở phì phò dừng lại lắc lắc móng đau nhức tay của mình, quyết định vẫn là đem khí lực có hạn khiến tại ở trên một cánh cửa, tin tưởng những cái hoạt thi... trì hoãn kia cũng sẽ không để ý đại môn này có phải chăng đã triệt để mở ra, nghe được động tĩnh nhất định sẽ phấn đấu quên mình nhảy xuống!

Nghiêm Như Ngọc lại lần nữa giữ chặt một cánh cửa mà sử hết khí lực, khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đỏ lên đem chân đều đạp ở trên vách tường, mà cánh cửa lạnh buốt cũng rốt cục không phụ kỳ vọng của nàng mà chậm rãi mở ra, càng ngày càng nhiều ánh sáng tràn vào ở bên trong tỉnh đạo, thật giống như tâm tình Nghiêm Như Ngọc càng ngày càng ngạc nhiên!

"Rống ~ "

Khi Nghiêm Như Ngọc đem một cái cửa thang máy triệt để đồ lên trong tường, một cái hoạt thi không ngừng từng động cái mũi đột nhiên nhảy vào ni mắt của nàng, thần sắc như trút được gánh nặng của nàng giống như lập tức cứng lại, ngơ ngác dặt dặt đại môn thậm chí đều quên buông ra, mà hoạt thi ăn mặc một thân tây trang màu đen giá cao cũng rốt cục phát hiện nàng, xoay đầu lại phát ra một tiếng gào thét vô cùng đất đỏ, dưới chân đạp một cái liền điên cuồng lao đến !

"Kéo ! Mau kéo ta, mau kéo ta đi lên ah ..."

Nghiêm Như Ngọc phát ra một tiếng thét thê lương, hai chân giống như điên mà trên không trung đá lung tung loạn đạp, mà mọi người trên lầu tựa hồ cũng cảm nhận được hoảng sợ cực lớn của nàng, lập tức đem khí lực dùng đến lớn nhất, mạnh mẽ đem nàng kéo lên một mảng lớn, nhưng mà nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hoạt thi bỏ nhào mà đến rõ ràng trực tiếp nhảy lên, lẳng không bắt được hai chân của nàng !

Thân thể Nghiêm Như Ngọc nặng nề trầm xuống, nguyên bản thất lung thủy long thất ở bên hông thoáng một phát liền trượt đến ngực của nàng, nếu không phải là bộ ngực của nàng coi như to lớn, thất lung thủy long khả năng trực tiếp liền từ trên đỉnh đầu nàng bay ra ngoài, nhưng mà cái nặng nề buộc chặt này cũng thiếu chút để cho nàng muốn sắc khí, trong cổ họng phát ra "Roài" một tiếng quái âm, hai mắt đều mạnh mẽ trở mình trắng nhợt !

Bất quá Nghiêm Như Ngọc kịp phản ứng, sợ đến thiếu chút nữa hồn phi phách tán cái con hoạt thi thân hình cao lớn kia rõ ràng như quỷ thất cổ treo ở dưới chân của nàng , cầm lấy hai chân của nàng chết cũng không chịu buông lỏng, trong miệng Nghiêm Như Ngọc lại vang lên tiếng thét thê lương, liều mạng đạp hai chân cũng không làm nên chuyện gì, hoạt thi dùng khí lực to lớn đang liều mạng muốn cắn nàng, một đôi cánh tay mạnh mẽ nỗ lực hướng lên, chỉ cần bị hất thoáng đề lên một điểm thì khẳng định sẽ là hung hăng một ngụm !

"Hô rùi~ "

Hoảng sợ cao độ khiến thân thể Nghiêm Như Ngọc đột nhiên lảo nhủ vừa trượt xuống, thất lung thủy long thô ráp rõ ràng lách qua bộ ngực xốp giòn của nàng, thoáng một phát lặc tại dưới nách của nàng, lực lượng cường đại lập tức bắt buộc Nghiêm Như Ngọc giờ hai tay lên, nàng bị hù đến hồn bay lên trời, vô ý thức đã nghĩ lên tiếng cuồng khiếu, nhưng mà sắp bị thất lung thủy long ghim chặt yết hầu khiến nàng lúc này muốn gọi cũng kêu không được nữa rồi, hơn nữa háo chết không chết, quần áo sau lưng nàng thoáng một phát động ở một cây thép nhô ra ở trên hai tường kéo một cái, thất lung thủy long lần nữa đi lên mạnh mẽ trượt ra, vậy mà "Phản phật" thoáng một phát tẩn ra !

"Ah ..."

Nghiêm Như Ngọc hét thảm một tiếng, thân thể nặng nề rơi, băng tán thất lung thủy long giống căn đeo ruy băng bình thường bắn ngược đi lên, không ngừng nhẹ nhàng trên không trung bay múa, nhưng mà mạo hiểm vạn phần, Nghiêm Như Ngọc cuối cùng bắt được một chút hi vọng sống, nàng điên cuồng vung vẩy song thủ rõ ràng thoáng một phát gậy ở tiểu xà ngang sau cửa thang máy, cái này mới không có để cho nàng té xuống đến hải cốt không còn !

Chỉ là hoạt thi tại trên dầm nàng như trước như một miếng kẹo da trâu vậy, ấn định thanh sơn không buông lỏng tí nào, hung tợn dắt lấy ống quần của nàng còn muốn leo đi lên, mà thân ở giữa không trung khiến Nghiêm Như Ngọc căn bản khóc không ra nước mắt, mắt nhìn đôt ngón tay hai tay của mình đều bị lặc trắng bệch, ngón tay bắt đầu một chút xiu thoát ly xà ngang đi xuống, nàng lại một chút biện pháp cũng không có !

Nhưng mà một cổ dục vọng cầu sinh cường đại đột nhiên khiến cho trong đầu nàng linh quang lóe lên, lập tức để cho nàng hung hăng cắn chặt răng, rơi xuống một cái quyết định liều mạng, chỉ thấy nàng ánh mắt hung ác hơi nhìn nhìn xuống chút, đón lấy thật nhanh buông lỏng tay tại sắp hạ xuống đồng thời mạnh mẽ bắt được một cây tam giác thép phía dưới, xu thế hạ xuống lại một lần nữa bị chế trụ, mà nàng cũng cố nén cánh tay kịch liệt đau nhức đã muốn đứt gãy, rõ ràng chậm rãi buông tay trái ra mà cật lực hướng dưới thân mình sờ soạng !

Nàng hôm nay mặc là một cái quần jean bó sát người mà mình rất thích, nước rửa xanh da trời vẫn luôn là yêu thích của nàng, nhưng nàng không có chút nào quan tâm đây là phải không một cái quần giá trị mấy ngàn khối rồi, tay trái nàng đã run rẩy kịch liệt lấy sờ lên cúc quần của mình, hoạt thi dưới thân sắp há mồm muốn cắn ở bắp chân của nàng một khắc này, cúc áo bị nàng nghĩa vô phản cố cởi bỏ !

"Phản phật" thoáng một phát !

Thân hình cao lớn của hoạt thi dắt lấy quần jean của Nghiêm Như Ngọc lập tức rơi xuống, giống như quả cân mà nhanh chóng biến mất ở tình đạo đen kịt trong nháy mắt không thấy, đón lấy liền truyền đến một tiếng vang lớn "Ừng ực", mấy cây dây cáp treo ở sau lưng Nghiêm Như Ngọc "Ong ong" loạn run một hồi lâu, trợn vện hơn 10 giây về sau mới chậm rãi bình tĩnh lại !

"Ô ~ "

Nghiêm Như Ngọc lên tiếng khóc ồ lên, đem mặt vùi nơi cánh tay mà trên phạm vi lớn ghen ngào, cũng không biết là vì mình kiếp sau phùng sinh, hay là bởi vì hạ thân trần truồng mà khuất nhục, nhưng nàng hiện tại thậm chí khóc lớn, lên tiếng khóc lớn, dù là mình còn treo ở giữa không trung, nguy hiểm như trước sẽ có thể tùy thời té xuống!

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đặt Mình Vào Nguy Hiểm (Thượng)

"Nghiêm Như Ngọc ngươi có làm sao không vậy? chúng ta đem ống nước thả xuống ngươi có thể hay không bắt lấy ..."

Trên đỉnh đầu lần nữa truyền đến thanh âm lo lắng của Lưu Thiên Lương, Nghiêm Như Ngọc lập tức đình chỉ tiếng thút thít ni non, theo bản năng mà gạt đầu hô: "Ngươi ... các ngươi ném đi, ta sẽ tận lực thử xem ..."

"Đừng sợ nha! Từ từ sẽ đến ..."

Theo thanh âm Lưu Thiên Lương chấm dứt, cái dây thất lung thủy long vừa mới văng ra kia lần nữa được thả xuống, trực tiếp khoác lên sau lưng của

Nghiêm Như nhưng mà Nghiêm Như Ngọc cảm giác hai cánh tay của mình cơ hồ muốn đã nứt ra, nghĩ phải bắt được lại có điểm không được, cố gắng nhiều lần nâng mới đem thất lưng thủy long cho chậm rãi dời đến trong ngực, sau đó dùng chân thận trọng dẫm một cây thép nhỏ ở trên vách tường, cật lực đem thất lưng thủy long vượt qua thân dưới mà thất ở trên lưng !

Cố định lại mình xong thì Nghiêm Như Ngọc lại xấu hổ và giận dữ du chết, quần lót của mình lúc trước thời điểm tắm đã được tẩy sạch, ở chỗ này căn bản là không có được đổi , nàng cảm giác mình bây giờ giống như mặc vào một cái đũng quần ngày bốn tưng phốc thức, thất lưng thủy long màu trắng gần kề chỉ có thể che khuất bộ vị yếu hại một chút mà thôi, hơn nữa còn sâu vào trong khe đít đó, đem hai bên cái mông vừa trắng vừa mềm của nàng cho lách vào càng thêm đầy đặn, nhưng mà tình huống lúc này đã khiến nàng không được phép ngượng ngừng nữa, nàng liền cả nửa giây cũng không muốn tại địa phương quý quái này chờ lâu !

"Kéo...kéo đi ..."

Theo một tiếng run rẩy kêu to của Nghiêm Như Ngọc, thân thể nàng nhẹ nhàng chậm rãi được kéo đi lên, tuy nàng đang cố gắng khôi phục tâm tình mình, nhưng chỉ cần nhìn song thủ loang lỗ vết máu cùng hạ thân không mảnh vải che thân của mình là nàng không khỏi lần nữa bị thương!

Đã lớn như vậy nàng vô luận trong nhà hay là tại trường học, thậm chí ở công ty đều là hoàn toàn xứng đáng một thiên chi kiều nữ, chẳng bao lâu sau bị uất ức khuất nhục như vậy, nàng không có chút nào cảm thấy đây là ông trời sắp đặt, căn bản chính là bởi vì thao túng, đây hết thấy hết thấy , đều là cái Luru Thiên Lương xấu đến chảy mỡ kia mang đến cho nàng !

"Chậm một chút, chậm một chút, nàng lên đây ..."

Thân ảnh Nghiêm Như Ngọc chật vật chậm rãi từ trong tỉnh đạo lộ ra, quả thực mặt mày xám xịt, Luru Thiên Lương vội vàng xông đi lên níu lại quần áo phía sau lưng nàng muốn đem nàng cho đi lên rồi, chỉ chờ hắn đưa đầu xem xét thì lại phát hiện Nghiêm Như Ngọc nửa người dưới lại là trần truồng, vậy mà cái gì cũng đều không có mặc, hắn theo bản năng sửng sốt một chút, tranh thủ thời gian ngừng tay không có đem Nghiêm Như Ngọc toàn bộ cho lộ ra, mà quay đầu đối với Tiêu Lan sau lưng hô lớn: "Nhanh ! Đem áo khoác của người cỡi ra, quần của Nghiêm Như Ngọc bị hoạt thi tuột mất !"

"À? Tại sao lại có thể như vậy?"

Tiêu Lan cũng là sửng sờ, lập tức liền cuống quýt cỡi áo khoác âu phục màu đen trên người mình, ngồi xổm đi qua bao lấy hạ thân của Nghiêm Như Ngọc, sau đó vội vàng hỏi: "Như Ngọc người làm sao vậy? Có hay không tổn thương ở đâu không?"

"Ồ ~ "

Nghiêm Như Ngọc không nói gì, bị Luru Thiên Lương kéo lên xong, nàng vẫn là thất hồn lạc phách nằm rạp trên mặt đất đột nhiên mà bắt đầu gào khóc..., sợ hãi cùng nỗi giận đê cho nàng khóc nức nở tràn đầy oan khuất, hơn nữa thanh âm càng khóc càng lớn, càng ngày càng xu hướng không khống chế được!

"Ai ~ "

Luru Thiên Lương khề thở dài một hơi, biết rõ cái này con quỷ nhỏ là triệt để bị hù đến hồng mắt, hắn ngừng đầu bắt đắ dĩ cùng Tiêu Lan liếc nhau một cái, sau đó xoay người đem Nghiêm Như Ngọc chặn ngang ôm lấy, lớn tiếng nói: "Mấy người các người còn không mau đi pha ly cà phê cho Nghiêm Như Ngọc? Cách cứu anh hùng của các người chính là đối đãi như vậy đây sao?"

"Ai ai ~ ta đi ta đi ..."

Đinh Từ Thần liên tục không ngừng đáp ứng, tựa hồ còn muốn chữa trị quan hệ cùng Nghiêm Như Ngọc, mà Luru Thiên Lương trực tiếp đem Nghiêm Như Ngọc ôm vào ở bên trong nguyên bản phòng làm việc của nàng, con quỷ nhỏ núp ở trong lòng ngực của hắn cơ hồ sắp khóc đến đoạn khí, Luru Thiên Lương đem nàng phóng ở trên ghế sa lon cũng tìm đến thăm đem bao lấy nàng, sau đó ngồi xổm ở bên người nàng ôn nhu nói: "Tốt rồi, đại anh hùng của chúng ta, người hiện tại đã an toàn, nếu đem con mắt khóc sưng to thì thật là khó coi !"

Nghiêm Như Ngọc cũng không biết nghe không nghe thấy Luru Thiên Lương nói..., nhưng thanh âm nức nở của nàng trên phạm vi lớn xác thực bắt đầu dần dần nhỏ xuống, bất quá cũng may Nghiêm Như Ngọc nhanh khóc cũng không giống như Trần Dương dính người vậy, cũng không có dặt lầy Luru Thiên Lương tìm kiếm an ủi, có thể đợi lúc nàng khóc suốt mướt ngừng đầu lên nhìn về phía Luru Thiên Lương, trong lòng Luru Thiên Lương lập tức "Lộ bộp" một chút, trong mắt Nghiêm Như Ngọc vậy mà không còn là ủy khuất, mà là một cổ oán hận nồng đậm, tuy nàng rất nhanh đã thu liễm, lại bị Luru Thiên Lương rõ ràng bắt được !

"Người ở đây nghỉ ngơi cho thật tốt đi, ta còn phải tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ mà người chưa hoàn thành..."

Luru Thiên Lương tựa như không thấy được về oán hận này vậy, chậm rãi đứng lên, mà Nghiêm Như Ngọc cũng chậm rãi thông g đầu xuống, giao thân xác giống gai nhím núp ở trong sofa không nhúc nhích rồi, mặt Luru Thiên Lương không thay đổi nhìn nàng co thân thể lại thành một đoàn, nhưng mà loại tư thế này lại trong lúc vô tình biểu lộ lòng của nàng lúc này, nàng nghĩ toàn lực bảo hộ mình, đồng thời đã ở trạng thái phòng bị hắn !

"Như thế nào đây? Cảm xúc của Như Ngọc còn ổn định chứ?"

Luru Thiên Lương vừa ra cửa thì trước mặt đụng phải Tiêu Lan, hắn nhân nhật nhún vai nói ra: "Kinh hãi quá độ, đoán chừng ngủ một giấc xong thì cũng sẽ tốt thôi, mặc kệ nàng đi, chúng ta vẫn còn chưa làm xong việc, đặc biệt cần phối hợp của người !"

"Người ... người sẽ không lại muốn bắt ta đi dụ dỗ cái con hoạt thi kia chứ?"

Khuôn mặt của Tiêu Lan lúc này đỏ lên, thoáng một phát đoán được ý tứ của Lư Thiên Lương, mà Lư Thiên Lương tràn đầy vẻ vô tội cười nói: "Tại đây một mình ngươi đến rồi đại di mộ, không dựa vào ngươi thì dựa vào ai đó? ngươi tổng sẽ không muốn để cho chúng ta cắt cổ tay lấy máu chứ?"

"Ngươi vì cái gì luôn có thể nghĩ ra chủ ý hạ lư như vậy?"

Tiêu Lan tràn đầy vẻ bất đắc dĩ vỗ vỗ trán mình, sau đó nổi giận trừng mắt hăn nói ra: "Đồ đạc ta có thể cho ngươi, nhưng mà không cho ngươi nói cho người khác biết đó là cái gì, không phải vậy ta nhất định sẽ không để yên cho ngươi!"

"Nếu không ngươi đôi đầu vấy theo ta cùng một chỗ xuống dưới là được, chỉ cần bấp đuôi của ngươi phiền một cái thì hoạt thi nhất định sẽ vì ngươi phần đầu quên mình đấy!"

Lư Thiên Lương rất là âm tổn hại nở nụ cười, khuôn mặt Tiêu Lan lập tức một mảnh nộ đỏ, hung hăng trừng mắt hăn mắng: "Ngươi còn dám đùa ta kiểu này thì ta nhất định trở mặt với ngươi, hừ ~" nói xong liền xoay người rời đi!

"Chỉ là tạo thoáng một chút hào khí nha, đừng coi như là thật ah ..."

...

Thời điểm khi Lư Thiên Lương chậm rãi buông tinh đạo, tất cả mọi người có loại cảm giác giống như đất lấy con voi, thẳng này cho dù không có được 200 cân thì cũng có hơn 100, quả thực so hai Nghiêm Như Ngọc cộng lại còn nặng hơn, mà ngay cả thất lung thủy long đều bị thân thể nặng nề của hăn kéo cho căng thẳng tắp, hơn nữa để cho an toàn, mọi người lại tìm đến một sợi thất lung thủy long cố định tại ở trên cửa thang máy để cho chính song thủ của hăn cũng đất lấy thất lung thủy long dùng sức, để phòng bắt trắc!

Lư Thiên Lương lần này không tiếp tục làm ra cái rút thăm gì, vô cùng tự giác đến mình rồi, hơn nữa thân thể nặng nề của hăn, cũng không giống Nghiêm Như Ngọc tại lúc trong tinh đạo cứng ngắc nhất gan như vậy, hăn mang theo vài phần cảm giác rất nhanh sẽ đạt tới tầng hai mươi một, đất cuồng hống hét to một tiếng xong thì thất lung thủy long cột vào trên đứng quần lập tức dừng lại!

Hăn trèo lên trên cửa thang máy tầng hai mươi một thăm dò nhìn xuống một chút, dưới lầu đã bị Nghiêm Như Ngọc thành công mở ra một cánh cửa, sáng ngời ánh mặt trời chính từ bên trong chiếu rọi đi ra, bất quá tràng diện bên trong cũng có thể thấy được, ở bên trong hành lang của tầng kia cũng không có con hoạt thi nào đang đi lại, thậm chí ngay cả một điểm tiếng bước chân cũng đều nghe không được.

Phân eo buộc lên thất lung thủy long khiến Lư Thiên Lương giống như con khi ngồi xổm bên cạnh cửa thang máy, hăn đem ống tuýp trong tay tùy ý dựa vào ở một bên, sau đó run tay tháo xuống túi màu đỏ treo sau thất lung, trong lúc này không cần phải nói thì tự nhiên là chứa vũ khí bí mật mà Tiêu Lan trước mắt mới có, hăn theo bản năng muốn mở ra đem đến trước mũi người một cái, bất quá sau khi chứng kiến hình ảnh máu me nhảy nhụa trong này thì lập tức ngăn trở cô ý niệm đáng sợ của chính mình!

"Ồ ~ lão nương mang tới số lượng thật đúng là không nhỏ ..."

Lư Thiên Lương đưa đầu nhìn nhìn băng vệ sinh nặng trĩu trong bao vải, hắc hắc một tiếng cười xấu xa, sau đó mang theo túi sớm đã quấn tốt dây điện, thời gian dần qua đem túi động ở phía dưới cửa thang máy tầng kia, cơ hồ là thời gian trong nháy mắt, trong lầu hai mươi liền truyền đến một hồi tiếng gào thét liên tiếp, đám hoạt thi hưng phấn tựa như từng con ruồi người được cắt trâu vậy, ầm ầm tiếng bước chân thậm chí đem sàn gác đều giẫm đến phát run lên!

Bất quá Lư Thiên Lương sợ ở trong đó còn có hoạt thi mà mũi không dùng được đấy, dù sao hăn biết trong bộ phận kế toán thì có hai người bị viêm xoang, ai cũng không biết tật xấu này có thể hay không sẽ một mực còn sót lại đến sau khi bọn họ thi biến xong, vì vậy hăn tháo xuống ống tuýp mà bắt đầu hết sức đánh vào cửa thang máy phía dưới!

"Cạch cạch cạch ..."

Ống tuýp trong tay Lư Thiên Lương nện ở trên cửa thang máy lập tức phát ra âm thanh vang dội, nhưng mà cái này không chỉ có chỉ hấp dẫn thi quần lầu dưới, mà ngay cả hoạt thi tầng này cũng bị hăn dẫn dụ tới, cửa thang máy bị hăn níu lại trong khoảnh khắc đã bị hoạt thi từ bên trong đập cạch cạch rung động, quả thực so với việc mở vũ hội còn muốn náo nhiệt gấp trăm lần!

da đầu của Lư Thiên Lương lập tức tê dại một hồi, sợ mất mật nhìn một chút cửa thang máy bên cạnh, bất quá xem ra còn giống như kiên cố đấy, chắc hẳn những con hoạt thi... trì độn kia cũng không còn thông minh đến trình độ hợp sức lấy tay kéo cửa thang máy ra!

Lư Thiên Lương tiếp tục đập cửa thang máy lầu dưới, ánh mặt trời từ trong cửa tiến vào rất nhanh đã hiện lên một mảnh dài hẹp, mà một cái hoạt thi đáng người nhỏ gầy đi đầu từ trong cửa chụp một cái đi ra, chỉ kịp gào rú một tiếng liền như một đồng cát lập tức rơi xuống, trong chớp mắt liền không còn bóng dáng, sau đó theo cuối cùng truyền đến một tiếng rơi rụng thật to, chân đất dây cáp trước mắt Lư Thiên Lương ào ào loạn hưởng, mà trọn vẹn độ cao tám tầng lầu thì hăn cho rằng cho dù những hoạt thi này dù quãng không chết, cũng khẳng định sẽ cả đời tàn phế!

Sau đó tình huống đã đơn giản nhiều, đám hoạt thi tre già măng mọc, đối với tinh đạo rồng tuế căn bản không có bất kỳ cảm giác sợ hãi nào, đến một cái liền té xuống một cái, đến hai cái liền té xuống một đôi, sau một điều thuốc công phu rõ tươi sống ngã xuống hai mươi sáu con, cánh tay Lư Thiên Lương nhanh gõ chap choạng liền dùng đầu đèn chiếu xuống một cái, khá lắm, phía dưới ngón ngang lộn xộn ngã đầy hoạt thi, quả thực giống như một tòa nhà máy thu về hoạt thi đáng sợ!

Lại đợi một hồi, trong cửa cũng rốt cuộc không có xuất hiện bất kỳ một cái hoạt thi nào, đem Lư Thiên Lương đoán chừng có lẽ cũng không xê xích gì

nhiều, dù sao lâu hai mươi tổng cộng cũng không chỉ có một chút người như vậy, cho dù còn có hoạt thi thì khẳng định cũng không còn nhiều rồi, tám chín phần vẫn bị khốn ở địa phương nào không ra được !

"Tiếp tục thả ..."

Lưu Thiên Lương tháo lại hô một tiếng, thất lưng thủy long chậm rãi giảm xuống rất nhanh đã để cho hắn đến lâu hai mươi, hắn đem túi tiếp tục để ở sau thất lưng, nắm ống tuýp thận trọng giẫm lên mặt đất, nhưng mà nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh tầng này, hết thấy tựa hồ cũng khôi phục được quý tỉnh như dĩ vãng vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thành Tri Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đặt Mình Vào Nguy Hiểm (Trung)

"Ồ rỗng ~"

Lưu Thiên Lương không dám cỡi xuống thất lưng thủy long trên lưng, lại tháo thật nhanh xuống túi trên không trung tha mấy cái vòng lớn, ý đồ để cho mùi máu tươi tản ra càng xa một chút, sau đó hắn lại kiên nhẫn đứng tại chỗ mà đợi một hồi, mặc dù đã có vài tiếng dị hưởng truyền tới, nhưng mà giống như đều cách hắn rất xa, hắn cảm giác được mình nếu không có đoán sai, thì nhất định là giống như hắn vừa mới đoán, tự nhiên còn có hoạt thi đang bị khốn ở địa phương nào không ra được !

Lúc này Lưu Thiên Lương cuối cùng mới yên tâm cỡi xuống thất lưng thủy long, tay nắm lấy ống tuýp sắc bén mà chậm rãi hướng khu vực làm việc đi đến, bất quá không đợi hắn đi ra bao xa, cửa thang máy lại truyền đến một hồi thanh âm sột sột soạt soạt quý dị, Lưu Thiên Lương lập tức bị sợ giật mình một cái, sờn hết cả gai ốc mà quay đầu lại nhìn về phía cửa thang máy tối om, không rõ mình rốt cuộc có sơ sót điểm nào không, hay lại có thể có hoạt thi từ bên trong bò lên?

"Thiên Lương ..."

Thanh âm Tiêu Lan trầm thấp đè nén từ trong tĩnh lặng truyền ra, rõ ràng mang theo sợ hãi không nhỏ, sau đó chính là một cái tiếng giày chân nhỏ bước đi ra, sau đó lộ ra khuôn mặt Tiêu Lan xem ra đã cẩn thận lại sợ hãi đến!

"Bà mẹ nó ! nguoi xuống đây làm gì?"

Lưu Thiên Lương trưng đương tức giận chạy tới đem Tiêu Lan cho kéo vào, mà Tiêu Lan lại tò mò nhìn hai bên một chút, sau đó ngẩng chảnh ngón từ gờ tay lên ống tuýp nói với hắn: "Ta không thể để cho một mình nguoi mạo hiểm được, ta nói rồi, ta sẽ không làm con ghê kị sinh đâu!"

"Nguoi ..."

Lưu Thiên Lương thiếu chút nữa tức giận vì nàng, nhưng mà trong lòng một cỗ tình cảm ấm áp lại bởi vậy tự nhiên sinh ra, hắn cười khỏ gật gật đầu giúp Tiêu Lan đem thất lưng thủy long trên người cỡi xuống, sau đó một tay nắm cái cảm xinh đẹp của nàng nói ra: "Muốn giúp đỡ cũng không có vấn đề, nhưng mà không cho phép lại bày ra tác phong chủ tịch đáng tôn của nguoi, hết thấy cũng phải nghe lời của ta, hiểu hay không?"

"Đừng theo ta tẩy máy tay chân, có phiền hay không nha ..."

Tiêu Lan một cái tát đầy ra tay mập của Lưu Thiên Lương, rất là xấu hổ trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó không nhịn được nói: "Đi mau đi ma, lẽ mà lẽ mà thì trời tối mất !"

" cái tính vội vàng này của nguoi, sớm muộn hay muộn cũng liên lụy chết ta ..."

Lưu Thiên Lương rất là buồn bực lắc đầu, quay người liền mang theo ống tuýp mà tiếp tục đi về phía trước, mà Tiêu Lan cũng nhắm mắt theo đuôi ở phía sau hắn, nhưng mà vừa qua chỗ khúc quanh hành lang thì Lưu Thiên Lương bỗng nhiên dừng bước, Tiêu Lan đụng đầu vào trên lưng của hắn, buồn bực hỏi: "Làm sao vậy? Phải hay là không có hoạt thi?"

"Ta đây cũng chính là đang quan sát đây ..."

Lưu Thiên Lương không nhịn được khoát khoát tay, đuổi thẳng đầu đi phía trước nhìn quanh, tầng này chủ yếu là bộ tài vụ cùng tổng hợp bộ mấy chi nhánh công ty, mà bộ tài vụ tự nhiên không khả năng sẽ có khu vực mở rộng, cho nên tại đây tất cả đều là từng gian phòng làm việc truyền thống, hơn nữa hành lang kết cấu cũng trở thành một cái hình chữ "Hồi"!

Kéo dài trên hành lang cái gì cũng có, bao gồm bao da, tài liệu văn bản cùng Computer, ở chỗ nào cũng có, nhưng mà nhiều nhất vẫn là rất nhiều dấu vết máu cùng thi hài, chỉ cần một hồi gió nhẹ thổi tới, một cỗ mùi máu tươi tanh nồng lập tức có thể nhảy vào trong lỗ mũi, mà cửa phòng đại bộ phận gian phòng trên hành lang đều là mở rộng, Lưu Thiên Lương đang quan sát từ trong phòng phóng đi ra ngoài ánh mặt trời, chỉ cần có hoạt thi đi đi lại lại thì nhất định sẽ có bóng !

"Ta cảm thấy được chúng ta không phải đã đem hoạt thi trên hành lang hấp dẫn đi ra cả rồi à? Mạo hiểm ở đây thật sự không đáng nha !"

Tiêu Lan ghé vào trên lưng Luru Thiên Lương nhẹ giọng hỏi, trong thanh âm lộ ra một sự chần chờ cùng cẩn thận, nhưng mà Luru Thiên Lương lại xoay đầu lại nói ra: "Chúng ta trước mắt khẩn cấp nhất vẫn là đồ ăn, người xem buổi sáng mới vừa rồi thì bên ngoài ngay cả một chiếc máy bay cũng không có , nói rõ ràng là hoạt động cứu viện căn bản còn chưa có bắt đầu, đoán chừng chúng ta còn phải chờ ở chỗ này rồi, ít nhất phải đợi đến lúc những những đại quan kia rút lui xong thì mới có thể đến phiên chúng ta, không có đồ ăn thì chỉ có chết đói à?"

"Ai ~ những bịch... mì tôm kia, ta hiện tại ngại được mùi cũng bắt đầu buồn nôn rồi, luôn cảm thấy tất cả bên trong đều là mùi chất bảo quản!" Tiêu Lan mặt mũi đầy thống khổ lắc đầu, bất quá trong nội tâm nàng kỳ thật cũng rất rõ ràng, hiện tại ít nhất còn được ăn, vạn nhất phải chờ tới thời điểm không có ăn, chứng kiến chút chó đoán chừng đều cảm thấy là hương đấy!

"Hừ ~ chớ nói chuyện, trước tới giúp tamột việc, lưu cho chúng ta một đường lui rồi nói sau ..."

Luru Thiên Lương nhẹ nhàng đối với Tiêu Lan ở trên lưng mà phát phát tay, rõ ràng từ bên hông cõi xuống một căn dây điện dài đến mấy mét ra, tại ở bên trong ánh mắt rất khó hiểu của Tiêu Lan, hần như tên trộm chạy tới một chậu cây kiểng lớn, lại đi hai bên hành lang tất cả xếp đặt một chậu , sau đó đem một đầu dây điện trong tay đưa cho Tiêu Lan nói ra: "Đem đầu kia của dây điện buộc vào trên tầng cây, cao cỡ tầm bắp chân với người là được rồi, nhớ rõ trói chặt một chút nha !"

"Người là muốn đem hoạt thi cho trượt chân?"

Tiêu Lan nắm lấy dây điện trong tay rất hồ nghi nhìn Luru Thiên Lương , mà Luru Thiên Lương đương nhiên gật gật đầu nói: "Chớ xem thường những vật này, đến thời khắc mấu chốt bọn chúng sẽ là đồ vật cứu mạng, vạn nhất nếu có một đám hoạt thi truy chúng ta, chỉ cần trượt chân một con xong thì đằng sau ít nhất có thể kéo ngã sấp xuống năm, sáu con, một chút thời gian ngừng lại này đủ cho chúng ta chạy ra thật xa rồi, bất quá đợi tí nữa vạn nhất thực xảy ra chuyện này thì người tuyệt đối đừng quên nơi này có chướng ngại !"

"Người cảm thấy ta có ngu xuẩn như vậy sao?"

Tiêu Lan cho Luru Thiên Lương một cái liếc mắt, sau đó xoay người bắt đầu trói lại dây điện, tuy nàng cảm thấy chủ ý này của Luru Thiên Lương hết sức âm tổn hại, lại không phải không thừa nhận đây thật là cái biện pháp khẩn cấp tự cứu tốt, bất quá nàng cũng không hiểu cuộc sống Luru Thiên Lương này tại sao lại có những ý tưởng này, nàng đoán chừng vẫn là Luru Thiên Lương trước kia làm nhiều chuyện thất đức, cho nên hiện tại mới sẽ cười xệch đi đường quen như vậy!

"Người nhìn cái gì vậy ..."

Tiêu Lan đột nhiên vô cùng nhảy cảm bưng kín cổ áo, thờ phỉ phò trừng mắt với Luru Thiên Lương ở đối diện, nàng biết rõ nhất định là cổ áo mình rủ xuống quá thấp làm cho xuân quang đại tiết, không phải vậy Luru Thiên Lương ở đối diện cũng sẽ không thoáng một phát đem con mắt trừng thẳng tắp, kích động đến nước miếng đều nhanh ứa ra rồi !

"Người vừa vắn đối với ta...ta nhất định là bản năng trông á..., đây là phản ứng rất bình thường của nam nhân nha, là hướng nữ tính quan sát nha , hắc hắc ..."

Luru Thiên Lương chẳng biết xấu hổ cười cười, "Phản phật" một tiếng hấp trở về nước miếng sắp ứa ra ngoài, mà Tiêu Lan cũng lười so đo với hắn, cùng thẳng này chung đụng càng lâu sẽ càng hiểu rõ người này vô lại đến cỡ nào, đạo lý nhất định là với hắn giảng không rõ đấy, chỉ có thể coi là tự mình xui xẻo đi!

"Hừ ~ còn dám xem nữa ta sẽ đào ra mắt chó của người!"

Tiêu Lan ác ý trừng mắt hần một cái , còn quơ quơ quả đấm nhỏ của mình, chỉ là Luru Thiên Lương chẳng hề để ý đứng lè , rõ ràng gầy gầy cái cảm nhìn bộ ngực trưởng thành của Tiêu Lan hỏi "Tiêu Lan, người đến tốt cùng ăn cái gì lớn lên? Thế nào lại đem ngực lớn đến như vậy đâu này? Ách ~ đừng tức giận, coi như ta thả cái rắm đi..."

Vừa thấy sắc mặt Tiêu Lan đỏ lên muốn nổi đóa, Luru Thiên Lương vội vàng rút cổ lại xám xịt chạy, Tiêu Lan ở sau lưng hần xấu hổ dậm chân, thật có lòng một đao đánh chết hắn, có thể mất thấy hắn chạy vào trong hành lang, Tiêu Lan cũng chỉ có thể tức giận đi theo !

Đến trong hành lang tràn đầy máu tanh, Luru Thiên Lương cũng không dám mò mẫm hồ nháo nữa , hai tay nắm thật chặt ống tuýp, đồng thời ánh mắt thật nhanh quét mắt nhìn động tĩnh chung quanh , nhà này lấp đặt thiết bị xếp đặt thiết kế vốn là Tiêu Lan thiên ái nhẹ nhàng khoan khoái hào phóng, có thể nhiệm phải rất nhiều dấu vết máu xong thì lại không nói ra được sấm nhân !

"Người có phát hiện hay không đặc điểm mới của hoạt thi..."

Luru Thiên Lương trì hoãn bước chân lại mà quay đầu lại nhìn Tiêu Lan, nhú lại lông mày đối với nàng nhỏ giọng nói: " cái mũi Hoạt thi đã không phải bén nhảy như vậy, người nhìn mũi máu tươi tại đây nồng như vậy, bọn họ lại có thể thoáng một phát phân biệt ra được ở đâu là tươi mới nhất đấy, người cùng sau lưng ta cẩn thận một chút, người hiện tại so ra giống như một cái dụng cụ hấp dẫn hoạt thi vậy !"

"Ha ha ~ ta ... Ta chụp vào cái túi nhựa ở dưới mặt !"

Tiêu Lan a a đối với Luru Thiên Lương cười khan một tiếng, rất là nhăn nhó bụm lấy hai chân, thật sự không có không biết xấu hổ nói cho hắn biết là

mình căn bản không có mặc quần lót, mà Luru Thiên Lương rất là nghiêng ngả nhìn một chút hạ thân của nàng, mang theo một nụ cười xấu xa quay người tiếp tục đi lên phía trước.

Luru Thiên Lương nắm ống tuýp chậm rãi đi ngang qua từng gian căn phòng, gần kề đơn giản quét một vòng đã biết rõ bên trong cũng không có nhiều vật có giá trị gì, cúp điện thì Computer tự nhiên thành đồ bài trí, điện thoại thì cũng tự chiều hôm qua đã bắt đầu không gọi được, những cái sản phẩm điện tử...kia đã từng có giá trị không nhỏ, vậy mà hôm nay xem ra, bắt quá chính là một ít đồ bỏ mang theo đều ngại vướng víu đi, một chút tác dụng cũng đều không có !

Tiêu Lan cũng mang theo một cái ống tuýp không gần không xa đi theo Luru Thiên Lương, bởi vì hấp thụ giáo huấn vừa mới đựng ở trên người hắn, Tiêu Lan rất thông minh giữ vững một đoạn khoảng cách vừa phải với hắn, cũng không phải phòng bị sợ bị hắn chiếm tiện nghi, mà là không muốn vạn nhất gặp phải tình huống đột phát, sợ tay chân hai người bao quanh đâm vào một khối thì phiền toái !

Chính thăm dò hướng trong văn phòng xem xét, khỏe mắt Tiêu Lan liếc qua phát hiện Luru Thiên Lương đột nhiên ngừng lại, khiến nàng tò mò trông đi qua, đã thấy Luru Thiên Lương đang đứng tại trước một cửa phòng đóng chặt, thận trọng nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên trong, Tiêu Lan lập tức điểm lấy mũi chân chạy tới, thấp giọng hỏi: "Người làm gì vậy? Phòng đang đóng cũng đừng quan tâm, vạn nhất bên trong đóng vài con hoạt thi thì thâm rồi !"

"Người có phát hiện hay không việc người quy định không được ở trong phòng làm việc ăn cái gì, là một cái quyết định rất ngu xuẩn?"

Luru Thiên Lương xoay đầu lại cười nhìn lấy Tiêu Lan, rõ ràng đáp phi sở vấn, mà Tiêu Lan lập tức gương mặt giận dữ mắng: "Thối lắm ! Ta nào biết được sẽ phát sinh loại tai nạn này, ta nếu là có mắt tiên tri thì nhất định sẽ mua đồ ăn dự trữ tại mái nhà, còn phải cùng với người chạy tới đây làm bầy làm tám đây sao?"

"Ha ha ~ người không biết đồ đạc khá nhiều loại, cho dù đây là công ty của người cũng giống vậy, chúng ta có câu cách ngôn kêu là “trên có chính sách dưới có đối sách”, hiện tại ta liền cho người mở mang tầm mắt ..."

Luru Thiên Lương trộm trộm cười, rõ ràng cảm lên ống tuýp nặng nề đập mạnh cửa, động tác hấn đỉnh đặc lập tức khiến cho Tiêu Lan lại càng hoảng sợ, cuống quýt ôm ống tuýp dính sát đến trên tường, mà trong cửa phòng cơ hồ lập tức vang lên tiếng gào rú đặc hữu của hoạt thi, có thể kỳ lạ là cửa phòng đóng chặt cũng không có phát ra tiếng vang bị nện.

"Đồng ~ "

Luru Thiên Lương không chút do dự một cước đá văng cánh cửa ra, có thể là cửa phòng bị triệt để khóa cứng, Luru Thiên Lương một cước này lại đem cả cánh cửa đều cho gạt ngã rồi, cánh cửa màu nâu "Cạch" một tiếng đập xuống đất, khơi dậy một mảnh khói bụi vụn giấy, có thể như trong tưởng tượng thì hoạt thi lại căn bản không có đập ra đến!

"Hoạt thi đâu này?"

Tiêu Lan kinh ngạc duỗi đầu ra gạt một cái đi đến bên trong xem, nhưng mà coi như phòng làm việc sạch sẽ ở bên trong lại căn bản không có bóng dáng hoạt thi, vì vậy nàng đánh bạo lại dấn vào sau lưng Luru Thiên Lương, lúc này mới không biết nên khóc hay cười mà phát hiện lại là một cái hoạt thi vô cùng to mọng bị kẹt tại ở bên trong vô sắt tù hồ sơ, vô luận như thế nào đều lách vào không ra được!

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Đặt Mình Vào Nguy Hiểm (Hạ)

"Này ~ đã lâu không gặp, cô nàng mập!"

Luru Thiên Lương cười hì hì phát phát tay đối với hoạt thi to mọng trong tù chén, hoạt thi này khi còn sống rõ ràng cho thấy nữ mập mập lại ăn mặc một thân quần đồ chói mắt, nằm ngang tại một tổ phía dưới cùng trong tù vô sắt, làm sao nàng có thể đem một thân đại thịt mỡ của mình chen vào trong không gian hẹp như vậy, nhưng mà đi vào thì dễ, ra thì khó, toàn thân cô nàng mập chỉ có một đầu còn có thể cử động, những bộ vị khác tất cả đều một mực kẹt tại trong tù chén, muốn động cũng không có thể động, vẫn mở một cái miệng rộng xấu xí la hét !

"Người tới hay vẫn là ta tới?"

Luru Thiên Lương chậm rãi đi vào rồi chuyển đầu nhìn thoáng qua Tiêu Lan, nhưng mà Tiêu Lan lại có chút khó khăn nói: "Hay là thôi đi, dù sao nàng cũng là ra không được, giết nàng hay không thì cũng không khác nhau bao nhiêu !"

"Ai ~ Tiêu Lan, người nhân từ như vậy thì một ngày nào đó sẽ hại người ..."

Luru Thiên Lương rất là bất đắc dĩ lắc đầu, ước lượng ống tuýp trong tay rồi đi nhanh hướng cô nàng béo đi lên, đón lấy chỉ nghe một tiếng "PHỤT", ống tuýp sắc bén lập tức xuyên thủng đầu cô nàng béo, mà toàn thân cô nàng béo cũng đột nhiên hung hăng co lại, giống như một món món đồ chơi em bé bị

hết pin vậy, chậm rãi thông đầu xuống!

"Không cần cảm tạ ta, cô nàng béo, hi vọng người kiếp sau có thể đầu thai làm mỹ nữ thon thả đi..."

Lưu Thiên Lương đem ống tẩu trong tay rút ra, tại trên chiếc quần đỏ của cô nàng béo xoa xoa, sau đó xoay người đi đến sau bàn công tác, nhìn lòng mày Tiêu Lan có chút cau lại cười nói: "Tiêu đồng, hôm nay ta sẽ nói cho người biết cái gì gọi là lừa trên gạt dưới!"

"Xôn xao rồi~ "

Lưu Thiên Lương tiện tay kéo ra ngăn tủ bàn làm việc, đóng lớn đồ vật bên trong lập tức dừng mảnh rơi ra đầy đất, mà Tiêu Lan đầy vẻ khiếp sợ mà nhìn trên mặt đất rơi ra toàn là thực phẩm, bất khả tư nghị nói ra: "Chuyện này. ... Đây đều là của cô nàng béo hay sao?"

"È hèm~ "

Lưu Thiên Lương cười gật gật đầu, trực tiếp xé mở một bao khoai tây chiên trên mặt đất hướng trong miệng nhét vào một miếng, cười nói: "Cô gái mập nhỏ 10 phút không ăn cái gì thì sẽ liền khó chịu, ta thời điểm mỗi lần tới tìm nàng thanh lý phí dụng, trên mặt biên lai đưa cho ta toàn là dấu tay dính đầy dầu mỡ, ta biết ngay nàng nhất định là trốn trong phòng làm việc vụng trộm ăn cái gì, không phải vậy nàng cũng không mập được như vậy!"

"Stop đi.. ~ người cũng không gầy được điểm nào?"

Tiêu Lan tràn đầy khinh thường mà liếc Lưu Thiên Lương, sau đó cười khở lác đầu, cho tới tám hoàn cảnh như bây giờ này, nàng căn bản cũng không có nửa điểm tâm tình lại đi truy cứu những công nhân... trái với điều lệ kia rồi, vô luận như thế nào người ta hiện tại cũng bỏ ra cái giá bằng cả mạng sống, chỉ có điều nhìn đồng thực phẩm trên mặt đất, nàng vẫn là rất bất đắc dĩ nói: "Ai ~ chỉ tiếc đều là một ít thức ăn vặt, chiếm diện tích không nói, căn bản còn không có chút giá trị dinh dưỡng gì!"

"Người cũng chớ xem thường những...thức ăn vặt này ..."

Lưu Thiên Lương vui rạo rức tìm đến một cái túi lap top hai vai, đem đồng thức ăn vặt kia đều xé mở một cái lỗ hồng, đem không khí bên trong bỏ qua xong, một tia ý thức nhét vào trong ba lô, cười nói: "Những...thức ăn vặt này cũng có chỗ tốt của nó, vậy thì là có thể mang đến cao số lượng , thời điểm thực đến son cùng thủy tận, một bao có thể để cho chúng ta chống đỡ thêm một ngày, cũng không đến mức chết đói!"

"Thực đến lúc đó , ta tình nguyện lựa chọn tự sát cũng không muốn đem mình chết đói ..."

Tiêu Lan hữu khí vô lực nở nụ cười thâm, sau đó vươn tay đối với Lưu Thiên Lương nói ra: "Đem ba lô đưa ta công đi, người ở phía trước mở đường mà mạng nỏ sẽ rất bất tiện!"

Lưu Thiên Lương không nói hai lời liền đem ba lô giao cho Tiêu Lan, đi ra ngoài mang theo nàng tiếp tục thận trọng đi phía trước tìm tòi, mà bọn họ thân ở cái đầu hành lang cũng không có bị nổ tung tàn sát bữa bãi này, hai người đi một đường vơ vét, Tiêu Lan rất nhanh chóng mà tức giận phát hiện, thì ra cũng không chỉ trong bàn của cô nàng mập có đồ ăn , ở bên trong bàn công tác của rất nhiều nữ nhân viên đều hoặc nhiều hoặc ít giấu một chút, cái gì hạt dưa hay chút thức ăn vặt linh tinh, cơ hồ khiến chiếm gần phân nửa ba lô của nàng!

"Hừ ~ "

Lưu Thiên Lương một mực oai phong lẫm liệt đột nhiên ngừng lại, về mặt ngưng trọng làm cái thủ thế chó có lên tiếng, mang theo ống tẩu thận trọng dán tại một màn tường chắn thủy tinh có treo một tấm màn vải mà quan sát văn phòng bên trong, sau đó nhỏ giọng nói: "Bên trong có hai cái hoạt thi, ta giải quyết người nam kia, người giải quyết người nữ này được không?"

"Vì cái gì?"

Tiêu Lan lòng tràn đầy buồn bực nhìn Lưu Thiên Lương, thấp giọng hỏi: "Đây là phòng làm việc tổng hợp của Bộ kinh lý, nàng mỗi ngày giảm béo lợi hại như vậy, văn phòng căn bản không khả năng có đồ ăn để cho người tìm được, chúng ta tại sao phải đi mạo hiểm như vậy?"

"Ta mới không phải vì cái con nhỏ chuyên vượt mông ngựa kia mà đi tìm phiền toái, người không thấy được cái con hoạt thi nam kia là buru kiện viên sao? ba lô trên lưng hắn lớn như vậy thì bên trong nhất định sẽ có thứ tốt!"

Lưu Thiên Lương ngoắc ngoắc đầu ngón tay, mở thân ra cho Tiêu Lan cẩn thận hướng bên trong quan sát, mà hoạt thi mặc trang phục buru kiện viên có màu đỏ đang mang một cái ba lô màu đen bị nhét căng phồng!

"Được rồi! Tiểu Lý ... Giao cho ta đi!"

Tiêu Lan có chút không quá tình nguyện mà nhẹ gật đầu, cho dù Lưu Thiên Lương đem cái con nữ hoạt thi kia định nghĩa là vượt mông ngựa, nhưng Tiêu Lan lại cho rằng năng lực của nàng vẫn luôn rất xuất sắc, bất quá mọi người hiện tại cũng đã là người của hai thế giới rồi, vì sống sót, nàng cũng chỉ có thể tự tay đưa bộ hạ cũ của nàng một đoạn đường!

"Vậy thì chuẩn bị sẵn sàng ..."

Lưu Thiên Lương cho Tiêu Lan một cái ánh mắt khích lệ, cũng không có mụ mụ đột nhiên sẽ mở cửa xông đi vào, mà là chạy tới một bên đem một cái thùng rác bằng đá cẩm thạch nặng nề, rón rén đặt nằm ngang trước cửa, lúc này cũng không cần hắn phải giải thích, Tiêu Lan cũng biết rằng hắn lại muốn

sử dụng chiêu thức ác tha!

"Két.. ~ "

Lưu Thiên Lương khe khẽ đẩy mở cửa gỗ văn phòng màu nâu, hai cái hoạt thi bị nhốt ở bên trong cơ hồ lập tức hướng trông lại, cái con hoạt thi nam kia đi đầu gào rú một tiếng, như người điên mà bước nhanh chân nhào thẳng đầu về phía trước, mà Lưu Thiên Lương đã sớm có chuẩn bị thì cảm thật chặt ống tuýp trong tay, hai mắt giống như lang như hổ mà nhìn chăm chăm vào đối phương, chỉ chờ cái con hoạt thi ngốc này một đầu ngã quỵ thì hắn sẽ hung hăng đâm chọc đi lên, có thể cũng không biết có phải hay không là đầu cái con hoạt thi này quá lớn, hay là hắn xem thấu thủ đoạn ác tha của Lưu Thiên Lương, rõ ràng một bước liền bước qua thùng rác cản ở trước cửa!

"Ta X..."

Lưu Thiên Lương lập tức bị dọa đến lông tóc dựng đứng, căn bản không nghĩ tới đối phương nhẹ nhàng như vậy sẽ vượt đi qua, hắn vội vàng liền hướng bên cạnh nhảy ra xa để né tránh hoạt thi công kích, nhưng mà phản ứng thần kinh của cái con hoạt thi này rõ ràng cũng không chậm, thân thể uốn éo lao thẳng về phía Tiêu Lan ở một bên!

"Mau tránh ra ..."

Lưu Thiên Lương kinh hoàng hét to một tiếng, nhưng mà tốc độ cái con hoạt thi này cực nhanh khiến cho Tiêu Lan căn bản không có thời gian phản ứng, bóng đen nhoáng một cái lập tức cũng đã nhào tới trước mặt của nàng, Tiêu Lan không kịp đề phòng, rõ ràng theo bản năng liền nhanh chóng thối lui, dưới chân vừa trượt vậy mà ngửa mặt ngã sấp xuống, thậm chí ngay cả ống tuýp trong tay đều đã quên giờ lên!

Lưu Thiên Lương trong lúc vội vàng không kịp nghĩ nhiều, một cái bước nhanh đến phía trước, đưa tay liền hung hăng cầm ống tuýp trong tay đứt đi ra ngoài, cảm giác trong tay đột nhiên trầm xuống lập tức đã nói cho hắn biết rằng tuyệt đối là đã đâm trúng, nhưng mà đón lấy lại buông lỏng, ống tuýp đâm trúng hóc mắt hoạt thi rõ ràng từ trên đầu hắn trượt đi ra ngoài, gần kề chỉ đập vỡ vụn con mắt của nó, căn bản không có trọng thương đến não bộ bên trong!

"Leng keng ~ "

Lưu Thiên Lương tranh thủ thời gian thu tay lại để lại đâm tiếp, nhưng mà động tác hoạt thi lại là một bản năng, trực tiếp đánh bay ống tuýp trong tay hắn, Lưu Thiên Lương một tiếng quỷ kêu chạy đi muốn lui về phía sau, hoạt thi dùng thân hình cao lớn cũng đã nhân thể đánh tới, thoáng một phát khiến đề hắn bổ nhào xuống đất, sau đó nó liền mở ra miệng rộng hung hăng cắn một cái tại trên cánh tay của hắn!

"Ah ..."

Lưu Thiên Lương phát ra một tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng, mạnh mẽ nắm chặt tóc hoạt thi để cho nó ngừng đầu lên, hắn tại trên ống tay áo cánh tay "Xoẹt" một tiếng đã bị hoạt thi giật cái nát bấy, nhưng mà kéo lấy tóc hoạt thi cũng không thể thật tốt khống chế nó, Lưu Thiên Lương chỉ cảm thấy tay phải nắm chặt đầu nó đột nhiên buông lỏng, toàn bộ da đầu của hoạt thi rõ ràng đều bị hắn xé nát xuống dưới, như một tấm vải rách treo trong tay hắn, không đợi hắn hoảng sợ kịp phản ứng, hoạt thi lại lần nữa cúi thấp đầu, kết kết thật thật một ngụm lại cắn lấy ở trên cánh tay trái của hắn giống chó điên mà dốc sức liều mạng vung cái đầu!

"PHỤT ~ "

Một cây ống tuýp bỗng nhiên hung hăng từ trong hóc mắt hoạt thi đột phá đi ra, mũi nhọn sắc bén cách cổ họng Lưu Thiên Lương cũng chỉ có vài cm, Lưu Thiên Lương hoàn toàn bị dọa đến bối rối ngơ ngác nhìn hoạt thi ở trên người đột nhiên bất động, một gương mặt béo phì đã sớm biến thành trắng bệch!

"Thiên Lương ! người thế nào ..."

Tiêu Lan vô cùng hốt hoảng hét to một tiếng, nhưng mà còn có một con hoạt thi khác đang chờ đợi nàng đi xử lý, Tiêu Lan rút ra ống tuýp vội vàng chọc giết một con hoạt thi khác đã bị trượt chân, sau đó rút lại ống tuýp lập tức quay người đánh tới, Lưu Thiên Lương lúc này đã bị dọa ngốc còn nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, nàng cố hết sức đem hoạt thi từ trên người Lưu Thiên Lương xốc xuống dưới, tràn đầy hoảng loạn quỳ trên mặt đất mà ôm lấy thân thể Lưu Thiên Lương!

Tiêu Lan tận mắt nhìn thấy hoạt thi liên tục hai lần cắn lấy trên cánh tay của hắn, Lưu Thiên Lương đau kêu to như heo bị cắt tiết, mà Lưu Thiên Lương tự nhiên là cái rắm phàm thai, nếu như bị cắn trúng nhất định là sẽ trăm phần trăm bị thi biến, huống hồ Lưu Thiên Lương vẫn là vì cứu mình mới bị thương, Tiêu Lan nước mắt lập tức tuôn ra, ôm thật chặt thân thể Lưu Thiên Lương "Ồ ô" thút thít nỉ non!

"Người ... người là đang vì ta khóc à..."

Lưu Thiên Lương tựa hồ hồi thần lại, tiếng nói khàn khàn nhìn Tiêu Lan, nguyên gốc mặt béo phì chán ghét hôm nay đã tái nhợt giống như giấy, mà Tiêu Lan đã trong lòng đại loạn, ôm hắn không ngừng gạt đầu.

"Đừng lo lắng, bất quá chính là chết một lần mà thôi, ai rồi cũng sẽ chết mà, hoặc sớm hoặc muộn mà thôi ..."

Lưu Thiên Lương rõ ràng xuất kỳ bình tĩnh, mặt mũi tràn đầy ôn nhu vươn tay ra, nhẹ nhàng xóa đi nước mắt rơi trên mặt Tiêu Lan, hư nhược cười thảm nói: "Bất quá đợi lát nữa ngàn vạn nhớ rõ tại trên đầu ta dút khoát đâm một nhát thật mạnh, không thể để cho ta làm phiền hà người, người nhất định phải sống sót thật tốt, mỹ mỹ sống sót, người có thể sống sót thì ta liền thỏa mãn, Nữ thần .. của ta."

"Không ! người sẽ không chết, người nhất định sẽ không chết, ta sẽ không để cho người chết ..."

Tiêu Lan vô cùng thất thố quát to lên, liều mạng dao động cái đầu, nước mắt trên mặt giống như ngọc trai rơi nhanh chóng rơi xuống, nhưng mà trên mặt Lưu Thiên Lương lại hiện ra một vòng tiêu sái vui vẻ, nhẹ khẽ vuốt vuốt khuôn mặt ướt át của Tiêu Lan, ôn nhu nói: "Nữ thần ! người có biết hay không ta yêu người có bao nhiêu khổ sao? Vì ta và người thật sự nguyện ý lên núi đao xuống biển lửa, có lẽ trong con mắt cao quý của người vĩnh viễn sẽ không rù lòng thương ta, nhưng chỉ cần người có thể sống sót thật tốt, ta cho dù chết cũng là đáng rồi, ta thật sự rất hi vọng kiếp sau còn có thể gặp gỡ người, dù là chỉ làm trâu làm ngựa cho người ta cũng vậy sẽ không oán không hối !"

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Phu Nhân Và Lưu Manh

Ồ ~ người đừng nói nữa , van cầu người đừng nói nữa , người sẽ không chết , người nhất định sẽ không chết ..."

Tiêu Lan ôm chặt lấy Lưu Thiên Lương thân thể , quỳ trên mặt đất lên tiếng khóc lớn , nghe được Lưu Thiên Lương trước khi chết còn cuồng dại đối với mình thô lộ , Tiêu Lan cả khóa phượng tâm cũng phải nát rồi, triệt để nát !

Nhưng mà Lưu Thiên Lương trạng thái lại tựa hồ như càng ngày càng suy yếu , trên mặt mang một loại hấp hối giống như ảm đạm , thê thảm nói với nàng: "Lan Lan ! Thành cho phép ta như vậy gọi người có khỏe không? Đời ta không có gì tiền đồ , cũng không có gì lớn nguyện vọng , nhưng mà có thể chết ở trong ngực của người ta thật không có cái gì tiếc nuối , bất quá tại ta trước khi chết , người có thể thỏa mãn ta một cái nhỏ nhỏ tâm nguyện sao? Ta nghĩ để cho của ta Nữ thần cho ta một nụ hôn đừng, để cho ta an an tâm tâm ly khai cõi đời này , người ... Nguyện ý không?"

"Nguyện ý , ta nguyện ý ..."

Tiêu Lan trên phạm vi lớn gật đầu , không cần suy nghĩ tự hướng phía Lưu Thiên Lương ngoài miệng hôn xuống !

Tiêu Lan bờ môi vô cùng mềm mại , nhưng mà dính nước mắt nếm bắt đầu nhưng lại mặn mặn , mà Lưu Thiên Lương lập tức tự trừng thẳng hai mắt , căn bản không nghĩ tới Tiêu Lan vì hắn vậy mà hội hôn như vậy dứt khoát , hắn trong đầu của đã là trống rỗng , cái gì cũng đã quên mất , bản năng ôm Tiêu Lan cổ , động tình hấp đã qua nàng béo mập chiếc lưới thơm tho !

Miệng của hai người môi hoàn toàn đan vào với nhau , Lưu Thiên Lương không kịp chờ đợi tự tiến hành rồi chủ động tiến công , bị hôn tâm hoảng ý loạn Tiêu Lan cơ hồ đều phải hết hơi , rồi lại không đành lòng tự cự tuyệt như vậy Lưu Thiên Lương , nàng sợ mình lại lúc ngẩng đầu lên tự sẽ tỉnh táo lại , tự cũng không đủ dũng khí tiếp tục cùng hắn hôn đi , cái này dù sao cũng là Lưu Thiên Lương hoạt trên thế giới này một điểm cuối cùng yêu cầu nhỏ nhỏ , nàng thật sự không muốn làm cho Lưu Thiên Lương mang theo dù là bất luận cái gì một điểm tiếc nuối rồi đi !

Tiêu Lan hôn có chút bị động , lại mang theo mấy phần chăm chú , đã hoàn toàn không quan tâm cái này đến cùng phải hay không một cái thuần túy vẫn biệt , nàng giống như Lưu Thiên Lương yêu người yêu giống như, ôm cô hắn , mặc cho hắn tùy ý thương thức mình mềm mại cặp môi đỏ mọng , dần dần bắt đầu toàn tâm toàn ý vui đầu vào cái này hôn sâu chính giữa ra, nhưng mà Lưu Thiên Lương nhưng lại chủ định không chịu cô đơn đẩy, cho dù là giết hắn cũng muốn làm một người phong lưu quý !

Khi Tiêu Lan cảm nhận được Lưu Thiên Lương bàn tay lớn vụng trộm vuốt lên nàng xấp gòn . Ngực lúc, nàng hóa hồng mê người thân thể mềm mại lập tức khẽ run lên, vô ý thức theo trong lỗ mũi rên rỉ một tiếng, đón lấy chỉ hơi hơi kháng cự thoáng một phát sẽ không lại ngăn trở , nàng nghĩ thầm cho hắn một cái sờ lại có thể như thế nào đây? Dù sao hắn cũng sắp chết , tự để hắn đi thôi , chỉ cần hắn có thể vui vẻ là được rồi !

Tiêu Lan rất nhanh sẽ bị Lưu Thiên Lương được một tác lại muốn tiến một thước xoay người đè xuống đất , hắn vô cùng có kỹ xảo tính tán tỉnh thủ đoạn , rất nhanh sẽ để cho Tiêu Lan đầu một mảnh tê dại , hoàn toàn quên mình chỉ xuất phát từ một viên thiện tâm đang an ủi hắn , nàng toàn thân đều đỏ lên còn giống chỉ thiếu chín Mỹ Nhân Ngư , thân thể mềm mại thập phần bất an trên mặt đất qua lại vụn vụn , chỉ cảm thấy Lưu Thiên Lương này hai bàn tay to tựa như tràn đầy ma lực giống như, luôn có thể vô cùng tinh chuẩn tìm trên người nàng nắm cảm nhất bộ vị , để cho nàng toàn thân đều đã có một loại phiêu phiêu dục tiên cảm giác !

"Không muốn ~ đừng... Đừng có như vậy được không ..."

Tiêu Lan nút áo đã từng khóa bị Lưu Thiên Lương cởi bỏ , cả cái đầu đều vùi vào nàng sâu đậm ngực sữa . Trong khe , Tiêu Lan trong mắt cả phiến thiên không cũng lập tức xoay tròn , trong miệng muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào hô hào liền chính nàng đều làm cho không rõ hỗn loạn ngôn ngữ , mà hai vú của nàng đã chẳng biết bao lâu không có bị nam nhân vuốt ve đã qua , cơ hồ từng lỗ chân lông đều trở thành nàng tối thần kinh nhạy cảm !

"Ồ ~ không . . . không có thể như vậy , van cầu người , chúng ta không thể như vậy ..."

Khi trước ngực mình đầu khấu bị Lưu Thiên Lương ngâm Ồ dịu dàng sờ chút thời điểm, Tiêu Lan cái này mới chính thức kinh hoàng , cổ nén này một luồng sóng cọ rửa đại não nhanh . Cảm giác, đem hết toàn lực hô lên cự tuyệt , nàng không rõ ràng lắm mình hảo tâm an ủi cuối cùng nhất làm sao sẽ diễn biến đến như vậy hoang đường bộ dáng , nhưng nàng lại hết sức rõ ràng thân thể của mình đến tột cùng mất cảm đến trình độ nào , đó là hơi chút

kịch liệt một chút vuốt ve , cũng có thể làm cho nàng nhuyển thành một bãi bùn cực phẩm thân thể mềm mại !

Kỳ thật cái này là nàng một mực không muốn cùng lão công mình thân thiết nguyên nhân thực sự , Tiêu Lan thật phần không thích không khống chế được mình , không thích cái loại này bị người tất cả nằm trong lòng bàn tay cảm giác , nếu như bị người triệt để vạch tìm tòi tầng kia cao quý chính là "Mặt nạ", nàng tương biến phi thường đáng sợ , cho nên hấn gần như bản năng nghĩ muốn đẩy ra ngực Lư Thiên Lương , căn bản không dám để cho hấn nhìn thấy mình thật sâu ẩn núp mặt khác , chỉ rất nhiều chuyện thường thường đều phát sinh ở người trong cuộc tối không tưởng tượng được thời điểm , tựa như Lư Thiên Lương trên cánh tay chỗ quần quanh chính là cái kia màu sắc rực rỡ đồ vật , tự thoáng một phát để cho nàng sùng sờ ở đương trường !

"Trên tay người tại sao không có huyết? Chuyện này. .. Đây là vật gì?"

Tiêu Lan một nắm chắc Lư Thiên Lương cánh tay , mặt mũi tràn đầy giật mình nhìn xem hấn trên cẳng tay quần quanh da sử dụng cùng dây điện , tuy nhiên mặt trên còn mang theo hai hàng sâu đậm dấu răng , lại căn bản không có đột phá bọn họ phòng hộ , có thể Tiêu Lan nhưng trong nháy mắt như rơi vào hầm băng , bỗng nhiên thì có một loại bị người thật sâu lừa gạt sau cực lớn phản nộ !

"Vương bát đản ..."

Hai luồng vô cùng cường đại lửa giận trong khoảng khắc liền từ Tiêu Lan trong hốc mắt bốc cháy lên , mạnh mẽ phát ra một tiếng to lớn gào thét , hung hăng chém ra một cái tát đem Lư Thiên Lương rút lộn ra ngoài , cuồng loạn hét lớn: "Người tên súc sinh này ! Ta muốn giết người , ta nhất định phải giết người ..."

...

Trợn vện nửa tiếng sau , sung mặt sung mũi Lư Thiên Lương ngồi liệt tại bên sofa mút lấy quần xoắn thuốc lá , cảm giác mình trong lỗ mũi máu mũi vẫn là không cảm được chảy xuống , hấn dứt khoát xé hơi có chút báo chí nhét vào trong lỗ mũi , sau đó vuốt vuốt mình bầm đen vành mắt , ý vị hưởng đối diện Tiêu Lan xấu hổ cười ngây ngô !

"Người có biết hay không người đến cỡ nào vô sỉ? Rõ ràng lợi dụng người khác đồng tình tâm đến chiếm tiện nghi , người loại hành vi này cùng súc sinh khác nhau ở chỗ nào? Ta thực có lẽ một đao đâm chết người , không ! Có lẽ dùng 100 đao đâm chết người ..."

Tiêu Lan không kịp thở ngồi dưới đất , nắm tay nhỏ sớm đã nện màu đỏ bầm , nhưng nàng vẫn là không có chút nào hả giận trừng mắt Lư Thiên Lương , hận không thể đưa hấn rút gân lột da mới thống khoái , nhưng mà nhìn xem Lư Thiên Lương bộ kia không chút nào biết hối cải đáng ghê tởm sắc mặt , một cổ sâu đậm ủy khuất lần nữa nổi lên trong lòng , nàng bụm lấy cặp môi đỏ mọng nước mắt lập tức tự ra rồi , thút thít kêu khóc nói: "Ta làm sao sẽ nhận thức như người vậy vương bát đản , súc sinh ! người chính là cái súc sinh , ô ..."

"Lan Lan , chuyện này. .. Đây quả thật là cái xinh đẹp hiểu lầm , khẩn trương như vậy dưới tình huống ta cũng vậy quên ta có bảo vệ tay nữa à , hơn nữa người xem cánh tay của ta đều bị hoạt thi cắn tím rồi , khi đó ta thật sự dùng vì mình chết chắc rồi , hơn nữa ta đối với người nói mỗi một câu đều là phát ra từ đáy lòng đó a ..."

Mất thấy nữ cường nhân Tiêu Lan khóc khóc như mưa , Lư Thiên Lương nhanh chóng vò đầu bứt tai , nghĩ lên đi giải thích rồi lại sợ chọc giận Tiêu Lan , lại hung ác đánh cho hấn một trận , mà trên tay hấn tự chế bảo vệ tay đã coi bỏ , mặc dù có thô dây điện cùng da sử dụng bao vây lấy , nhưng mà hoạt thi hung ác kẹp lại lực hãy để cho cánh tay của hấn một mảnh bầm đen !

Bất quá cảm giác sâu sắc bị lừa Tiêu Lan cũng sẽ không bao giờ tin tưởng chuyện hoang đường của hấn , ngẩng đầu lên tức giận hét lớn một tiếng , nổi giận hô lớn: "Người cắt cho ta ! Ta không muốn nhìn thấy người , người cắt cho ta xuất công ty của ta , tại đây vĩnh viễn viễn đều không chào đón loại người như người súc sinh ..."

"Được rồi ..."

Lư Thiên Lương tràn đầy thất lạc đứng lên , nhìn xem trong con giận dữ Tiêu Lan , hấn gật gật đầu nói: "Lan Lan , bất luận người tin cũng tốt , không tin cũng chẳng sao , ta nói ta thiệt tình thích người tuyệt đối không có một câu lời nói dối , ta biết bây giờ nói những... này đã vô dụng , nếu như ta đi có thể cho người tiêu tức giận ... Ta đây hội chọn rời đi , triệt để ly khai nhà này cao ốc ..."

Lư Thiên Lương nói xong thì không có dịch bước , rốt cục lộ ra gương mặt thật có lỗi nhìn xem Tiêu Lan , nhưng mà Tiêu Lan như trước hung tợn nhìn qua hấn , lạnh lùng chỉ vào sau lưng đại môn , trong mắt một điểm giữ lại ý tứ đều không có , hấn bất đắc dĩ khẽ thở dài một hơi , nhỏ giọng nói: "Ta biết , người vẫn cảm thấy ta không xứng với người , đúng a! Ta lại là cái khi gì , có tư cách gì có thể cho người vài phần kính trọng đâu này? Ta đi , người bảo trọng ..."

Lư Thiên Lương đi nhanh theo Tiêu Lan bên người đi qua , lại không có một chút do dự , thẳng đến hấn hoàn toàn biến mất tại trên hành lang , ngoác nhìn qua mặt đất Tiêu Lan cũng không nói một lời nào !

Kỳ thật Tiêu Lan trong đầu của căn bản chính là một mảnh bột nhào , mà quan niệm của nàng kỳ thật cũng không hề giống nàng công ty quản lý như vậy cởi mở , chính là dùng truyền thống để hình dung cũng không tính toán khoa trương , tuy nhiên nàng vừa mới cũng không có thất thân , nhưng mà dưới cái nhìn của nàng , bộ ngực của mình bị một người đàn ông khác như vậy vừa vò lại vắn về , cùng thất thân có cái gì khác nhau chứ , làm một đã kết hôn chỉ phụ rõ ràng làm ra như thế hoang đường chuyện tình , nàng tự nhiên là không cách nào tha thứ mình !

Chỉ Lư Thiên Lương đi rồi trong phòng lại an tĩnh dọa người , Tiêu Lan thậm chí có thể hết sức rõ ràng nghe được tiếng tim mình đập , mà một cổ hơi lạnh hàn ý để cho nàng không kiềm hãm được sợ run cả người , vuốt mình lông tơ lơ sáng cánh tay , sợ hãi rốt cục chiến thắng cảm thấy thẹn , nàng tràn

đầy vô lực từ dưới đất chậm rãi đứng lên , nhưng mà cái mũi bỗng nhiên lại là đau xót , bởi vì Luru Thiên Lương tên khốn kia lại một lần vút bỏ mình !

"Hồn dẫn ..."

Tiêu Lan nặng nề một cước đá bay trên đất một notebook , vô cùng ủy khuất bùm lấy sắp khóc ra thành tiếng miêng , kỳ thật mình bạch mình căn bản cũng không muốn cho Luru Thiên Lương đi , như vậy không khác buộc hắn đi chịu chết , nhưng mà tên khốn kia lại cứ thiên nghe không giận nổi lời nói ra , rõ ràng thật sự nói đi là đi , lẽ nào cũng không biết nữ nhân đều là cần dỗ dành đấy sao?

Tiêu Lan mang theo ống tuýp thất hồn lạc phách đi ra khỏi phòng , nhìn xem trống rỗng trên hành lang , rõ ràng lẽ loi bày biện một cái Luru Thiên Lương vừa mới thu thập tới ba lô , này bên trong đựng tất cả đều là hắn tìm đến đồ ăn , Tiêu Lan hốc mắt lại là đỏ lên , liền ở trong lòng cuối cùng một tia hi vọng đều tan vỡ , nàng biết rõ , tên khốn kia là đi thật , lại đem sống tiếp hi vọng để lại cho nàng !

"Hừ ~ cho rằng không có của người cầu sẽ không vòng vo sao? chính ta làm theo có thể làm ..."

Tiêu Lan hừ lạnh một tiếng , quát cường tính tình lại tái phát , bước đi lên đi cảm lên trên đất ba lô liền hướng hành lang ở trong chỗ sâu tiếp tục đi đến , có thể trong đầu của nàng không khỏi lại nghĩ tới , đã không có những thức ăn này cam đoan , Luru Thiên Lương lại có thể chống đỡ bao lâu đâu này? Cho dù cái kia phó mập chán thân thể so người khác đều nhỉnh hơn một ít , nhưng mà tới đa mươi ngày hắn cũng hay là muốn bụi về bụi , đất về với đất đấy!

Tiêu Lan lo lắng xung xung bị qua cho hành lang chỗ góc cửa , một cái chừng dài bốn mươi, năm mươi mét lò mờ hành lang xuất hiện ở trước mắt của nàng , mà vài đạo hoạt thi đặc hữu tiếng gào thét bỗng nhiên loáng thoáng theo nơi cuối cùng vang lên , Tiêu Lan lập tức toàn thân chấn động , không dám lần nữa nghĩ ngợi lung tung , vội vàng bung lên trong tay ống tuýp hướng cuối hành lang nhìn lại , nhưng mà cái này không nhìn không biết , Tiêu Lan vắng vẻ tâm hồn thiếu nữ đột nhiên đã có một loại tặc vui mừng xúc động !

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Phu Nhân Và Luru Mạnh [Trung]

Một đạo thân ảnh mập mạp quen thuộc ngồi xổm tại cuối hành lang , giống như tên trộm đuôi cái đầu nhìn ra phía ngoài , tay mân mê trên bờ móng mập nhìn thế nào như thế nào cũng thấy hèn mọn bỉ ổi , hành động này trong mắt Tiêu Lan thì lại càng hạ lưu , nhưng mà chính cái bóng lưng như vậy , lại khiến cho Tiêu Lan không khỏi nảy sinh một cỗ cảm giác an toàn , muốn dựa dẫm vào , nàng cũng không biết chính mình có hạ thấp bản thân hay không , dù sao nàng hiện tại thật sự rất muốn xông tới một cước đem hắn đá ngã , sau đó chí cao khí ngang chà đạp hắn một chầu , để cho hắn ngoan ngoãn “vây đuôi” đi theo làm tùy tùng của mình !

Chỉ Tiêu Lan vĩnh viễn là một nữ nhân lý trí , rất nhanh đã kiềm chế được vui mừng trong lòng , mặt giận dữ đi qua , lạnh giọng nói: "Người không phải là phải đi đấy sao? Còn không mau mau cút đến công ty của ta !"

"Hừ ~ hừ ..."

Luru Thiên Lương thân thể nặng nề run run rẩy rẩy , hình như là bị giật mình không nhẹ , vội vàng chuyển người qua đối mặt với nàng mà "Hừ" vài tiếng , chỉ nhìn cái khuôn mặt béo mập bậm dập vẫn còn trắng bệch , Tiêu Lan bùm lấy cái miêng nhỏ nhắn thiếu chút nữa cười ra tiếng , cố nín cười một lúc mới dùng một khuôn mặt ghen đến đỏ bừng , nghiêm trang hỏi: "Nói chuyện với người đấy , hừ cái gì mà hừ? người đến cùng lần hay là không lần? Không lần liền thành thành thật thật theo ta chịu nhận lỗi , có lẽ ta lòng từ bi còn có thể tha thứ người !"

"Tiểu tử tông của ta a ..."

Luru Thiên Lương giống con nhím bị hoảng sợ từ dưới đất nhảy dựng lên , một bước nhào tới che cái miêng nhỏ nhắn của Tiêu Lan , thất kinh gầm nhẹ: "Người không thể nói nhỏ chút sao? người có thể không quan tâm cái mạng nhỏ của ta , lẽ nào chính người không sợ chết sao?"

"Sao ... Làm sao vậy?"

Tiêu Lan phát hiện sắc mặt Luru Thiên Lương thật sự trắng dọa người , chính nàng cũng bị dọa căng hoảng sợ , nhưng vẫn còn có chút buồn bực mà hỏi: "Tầng này hoạt thi không phải đều bị thanh lý xong rồi? Chẳng lẽ còn có hoạt thi? Vậy hắn là cũng không nhiều đi à nha?"

"Không nhiều lắm?"

Luru Thiên Lương tức giận trừng mắt nàng , quay đầu đi dùng thanh âm sợ hãi ở bên tai nàng nói: "Chúng ta đây là xông đến bên trong hang ổ của hoạt thi rồi , bên kia chỉ ít có đến mấy nó một hai trăm con hoạt thi !"

"A... ..."

Tiêu Lan nhanh chóng bưng kín miệng của mình , nhìn Luru Thiên Lương với ánh mắt khó có thể tin , bất quá hắn hiển nhiên không biết dùng loại chuyện

này tới dọa mình , tranh thủ thời gian thấp giọng hỏi: "Tại sao có thể có nhiều hoạt thi như vậy? bọn nó trước kia vì cái gì không có bị hấp dẫn tới?"

"Chính người tới xem một chút sẽ biết ..."

Lưu Thiên Lương mặt mướt trắng bệch, nhẹ nhàng kéo Tiêu Lan đến bên kia , mà Tiêu Lan cũng gấp gấp ngừng thở tựa vào vách tường , thận trọng đưa đầu hướng mặt ngoài nhìn lại , nhưng mà ngay sau đó , toàn thân nàng giống như bị đột nhiên đổ bê-tông vào người, hung hăng cứng lại rồi !

Tiêu Nam quả thực không thể tin được tất cả những gì mình chứng kiến , cũng rồi cuộc minh bạch về hoảng sợ trên mặt Lưu Thiên Lương từ đầu mà đến , nguyên lai là mặt khác của cái hành lang đã bị bạo tạc của ngày hôm qua nổ tung triệt để phá hủy, thậm chí tại đây phải là điểm trung tâm của vụ nổ cao ốc!

Gần cửa sổ hơn phân nửa văn phòng trở lên hoàn toàn không tồn tại , mà giống như bị trọng pháo bắn trúng vào chính diện, đầu đầu cũng có hài cốt lưu lại sau vụ sụp đổ cùng với bạo tạc, sàn gác rắn chắc đã bị xé mở triệt để, bụi bặm xi-măng cùng tầng thép trực tiếp bạo lộ ra ngoài , nhưng mà làm cho Tiêu Lan cảm giác sâu sắc nhất vẫn là phần đầu của chiếc máy bay không lồ kia!

Phần đầu máy bay to lớn này chính là đầu sỏ gây nên vụ bạo tạc, nó cơ hồ đem gần phân nửa thân máy bay đều va vào trong tòa nhà cao tầng, không chỉ làm cho chung quanh bị tàn phá bừa bãi rối tinh rối mù , còn triệt để ngăn chặn một cái hành lang khác, nếu không phải Tiêu Lan lúc trước lựa chọn thiết kế một cái kiến trúc chắc chắn rộng rãi, có thể cả tòa lầu đã sớm bị máy bay đụng sụp !

Cho dù máy bay đã vận vẹo nghiêm trọng , gần như hoàn toàn thay đổi, nhưng mà từng cái màu ghế ngồi hàng không màu xanh lam vẫn còn ngoan cường cố định ở bên trong xác phi cơ , nhưng mà đúng là nhờ những cái ghế ngồi hàng không chắc chắn này , đại lượng thi thể các hành khách vẫn còn một mực bị trôi ở phía trên , nếu như chỉ là một tai nạn hàng không bình thường , bộ này đến từ gì lan công ty hàng không máy bay nhất định sẽ bị tuyên bố hành khách toàn thể gặp nạn , nhưng mà thời điểm xảy ra chuyện này, sự tình đương nhiên sẽ không đơn giản như vậy , cơ hồ tất cả thi thể hành khách đều trong một đêm đã trở thành hoạt thi !

Đầu của chiếc máy bay đã triệt để lật lên, uồn cái bụng màu trắng lên bầu trời , thân máy bay đại bộ phận đều chọc vào trên tầng hai mươi mốt của toàn nhà, mà trần của máy bay đã hoàn toàn bị sàn xi-măng xé mở , trên trăm con hoạt thi bị cố định tại chỗ ngồi giống như lạp xưởng phơi nắng, toàn bộ đều bị treo lơ lửng trên ghế ngồi mặt !

Tiêu Lan chưa bao giờ thấy qua tràng diện đáng sợ như vậy , đám hoạt thi treo ở trên không trung còn đang cố gắng hoạt động tứ chi , từ phía dưới nhìn lên phía trên giống như từng xâu thịt người treo trên dây, thật đáng sợ, có ít người đã sớm bị thanh thép hoặc là các loại đồ đạc trên giá thép đâm thủng thân thể , ruột cùng nội tạng trực tiếp từ trong thân thể chảy xuôi mà ra , một mực chậm chậm men theo dây chuyền đến trên mặt đất , có thể mấy cái thân thể bị tàn phế, lại nằm sấp ở dưới mặt đất thỏa thích gặm thức ăn nội tạng của bọn họ !

Tiêu Lan đã không cách nào dùng ngôn ngữ đi hình dung tất cả những gì chứng kiến rồi, rung động đều không đủ để biểu đạt tâm tình của nàng vào giờ khắc này , huống hồ trên trăm con hoạt thi trên không trung này chỉ là một bộ phận , còn có hoạt thi phía dưới đều là hài cốt bị ném ra ngoài máy bay , bọn họ cùng hoạt thi của bản thân công ty hội tụ vào một chỗ , chừng năm mươi, sáu mươi con có thể hoạt động , nếu không phải con đường thông hướng thang máy hoàn toàn bị phủ kín, những hoạt thi này khả năng đã sớm lấp đầy thang máy !

Cũng may những hoạt thi này cũng không có chạy loạn khắp nơi , Lưu Thiên Lương lúc trước sử dụng băng vệ sinh tựa hồ cũng không có tạo thành bao nhiêu sức hấp dẫn đối với bọn chúng , toàn bộ vòng vây của quần thi ở trước cửa một gian phòng làm việc, vậy mà từng đoàn lách vào ở trước cửa liều mạng gào thét , điên cuồng nện đại môn !

Cổ Tiêu Lan vô cùng cứng ngắc quay lại , khuôn mặt trắng bệch nhìn vào Lưu Thiên Lương ở bên cạnh, mà Lưu Thiên Lương nhẹ nhàng lau mồ hôi sau gáy, lòng vẫn còn sợ hãi nói với nàng: "Cái máy bay hồng này nhất định là trên không trung bị tách ra hai nửa , cái đuôi nện ở lầu đối diện rồi, đầu máy bay đập về phía chúng ta , sớm biết còn có nhiều hoạt thi như vậy đánh chết ta cũng vậy không xuống a, thật sự là quá c..mẹ nó nguy hiểm, hai ta vừa mới còn không biết sống chết ở trên hành lang thân ..."

Lưu Thiên Lương nói phân nửa liền lúng túng đem lời nói dừng lại , ngượng ngùng nhìn nhìn Tiêu Lan , nhưng mà Tiêu Lan đã không tâm tình với hắn so đo những lời này , sắc mặt khó coi nuốt nước miếng một cái, thấp giọng hỏi: "Bọn chúng tại sao phải tụ tập tại đó, dù cũng dụ không đi? Trong phòng kia có phải hay không có người sống?"

"Vậy khẳng định rồi..."

Lưu Thiên Lương khẽ gật đầu một cái , nói : "Trong lúc này nhất định là có người bị trọng thương , số lượng máu chảy nhất định là so với ngày ấy của người lớn hơn nhiều , không phải vậy hoạt thi tuyệt đối không thể cố chấp vây tại đó như vậy!"

"Vậy chúng ta được tranh thủ thời gian cứu bọn họ a, bọn họ trốn trong phòng làm việc lại không có đồ ăn cũng không có nước, chắc chắn phải chết nha ..."

Tiêu Lan lập tức gương mặt khẩn trương kéo kéo cánh tay Lưu Thiên Lương , tràn đầy khẩn cầu nhìn hắn , nhưng mà Lưu Thiên Lương lại kinh hãi đẩy tay của nàng ra , trợn trắng mắt nói: "Người có phải điên rồi hay không? Nhiều hoạt thi như vậy người bảo ta cứu như thế nào? Muốn ta chết người còn không bằng nói thẳng !"

Lưu Thiên Lương nói xong quay người liền vội vàng chạy trở về , nhưng còn chưa đi quá xa lại lần nữa bị Tiêu Lan giữ chặt , lo lắng nói với hắn: "Có thể ở trong phòng kia là công nhân của ta , ta có trách nhiệm cũng có nghĩa vụ phải cứu bọn họ , ta vô luận như thế nào cũng không có thể trở mặt ếch ra nhìn bọn họ bị chết đói !"

"Nếu có bản lĩnh người liền đi cứu đi? Quả thực nói giỡn thôi, người thật coi những hoạt thi kia là thân thích nhà người rồi, nói vài câu khiến cho bọn chúng nể mặt người à nha? Ta cũng không có thời gian tại chỗ này ban phát tình thương tràn lan với người, bản thân chúng ta cũng còn khó bảo toàn!" Lư Thiên Lương tức giận gạt tay Tiêu Lan, quay người tiếp tục đi trở về, nhưng mà Tiêu Lan lại cực kỳ tức giận giậm chân một cái, khề kêu nói: "Người đứng lại đó cho ta! Có nghe thấy không..."

Lư Thiên Lương mắt liếc tai ngó, dưới chân lại tăng nhanh thêm mấy phần tốc độ, nhưng mà Tiêu Lan hôm nay hiển nhiên là trải qua nhiều chuyện, nội tâm mạnh mẽ hơn hẳn, hẳn vừa mới chuyển thân qua hành lang. Tiêu Lan liền gào thét rống lên thoáng một phát lao đến, một cước đá vào hông của hắn, thiếu chút nữa khiến hắn ngã gục, nhưng Tiêu Lan vẫn nộ khí không giảm trừng mắt hắn quát: "Người đến cùng có đi cứu không? Bọn họ không chỉ là công nhân viên của ta, cũng là đồng nghiệp của người, người làm sao lại không thể thay đổi suy nghĩ, nếu như là người bị nhốt ở bên trong, người hi vọng có người tới cứu người không? Làm chuyện tốt đối với người khó như vậy sao?"

"Xin nhờ! Tiêu đồng... Không không không, ta gọi người tiêu Nữ vương được không? Van cầu Nữ vương đại nhân người cũng đừng lại giầy vò tiêu mà-cà-bông ta đây được không? Ta đây tìm đường cút ra ngoài cao ốc, vĩnh viễn không đến quấy rầy người nữa được hay không? Người liền thương xót cho tha ta một mạng đi..."

Lư Thiên Lương mặt già cau có xoay người lại, chắp tay trước ngực không ngừng cầu khẩn, mà Tiêu Lan bước đi lên đến một tay nắm chặt cổ áo của hắn, hung tợn hô: "Bây giờ còn muốn đi? Ta nói người biết, đã muộn! Người đối với ta như vậy ta còn không có tính toán với người, chuyện tình mất hết Thiên Lương như vậy cũng đủ ta giết người mười lần đấy, nhưng mà hôm nay người chỉ cần cứu người của ta ra, chuyện này ta liền xóa bỏ với người!"

"Được rồi! Nếu như người đem sự hiểu lầm đẹp đẽ nói thành tục tĩu gì đó..., ta cũng không có cách nào, thân thể người cho ta những phản ứng kia ta coi như là tự mình đa tình là được, bất quá chuyện này thứ cho ta bất lực, người muốn trách sao thì trách, cho dù giết ta cũng vậy ta không có ý kiến..."

Lư Thiên Lương nghe được hai chữ "Tục tĩu" lập tức xụ mặt xuống, lạnh lùng đẩy bàn tay nhỏ bé của Tiêu Lan ra, đặt mông ngồi trên mặt đất, Tiêu Lan bị hắn chọc tức không nhẹ. Ngực cao thấp phập phồng biên độ lớn, khuôn mặt tức thì bị đỏ bừng, nhưng mà Lư Thiên Lương hiện tại rõ ràng một bộ dạng lộn xộn không sợ nước nóng, năng dùng thân phận chủ tịch hết thời khẳng định không cường ép được hắn, huống hồ thẳng này còn là nỗi danh ăn mềm không ăn cứng!

"Thiên Lương..."

Tiêu Lan hít sâu một hơi, đột nhiên thanh âm mềm xuống, chậm rãi ngồi xổm ở trước mặt Lư Thiên Lương, dĩ thường ôn nhu thò tay giúp hắn sửa sang cổ áo, sau đó tràn đầy bất đắc dĩ sâu kín thở dài: "Ta thật sự không muốn truy cứu sự kiện kia nữa, hiểu lầm liền hiểu lầm đi, dù sao cũng đã xảy ra, huống hồ thua thiệt vĩnh viễn là chúng ta những tiểu nữ nhân này, ta qua nhiều năm như vậy tại trên thương trường bị lén ăn thiệt thòi cũng không ít..."

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Phu Nhân Và Lư Mạnh [Hạ]

"Nhưng người có biết hay không..."

Tiêu Lan khổ sở lắc đầu, vô cùng cô đơn nói: "Chuyện này cũng không phải là giống như người nghĩ, cho là ta là chứng mắt người mới phát lửa, kỳ thật tướng mạo của nam nhân trong mắt ta thật sự tuyệt không trọng yếu, ta chính thức quan tâm là phẩm chất của đối phương, quan tâm là hắn có được hay không một viên tâm lòng son, tuy người trong mắt ta đã là rất đáng gờm rồi, nhưng ai bảo ta đã sớm kết hôn rồi, đạo đức ước thúc khiến ta không có khả năng không để ý, nếu không vậy thì người cũng sẽ xem thường ta đúng không?"

"Nhưng mà..."

Lư Thiên Lương đầy xoắn quýt ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lan, nhưng mà Tiêu Lan lại nhẹ nhàng dùng tay đè chặt môi của hắn, chậm rãi lắc đầu nói ra: "Thật sự ta cảm thấy rất vinh hạnh khi người có thể vừa ý cụ bà già như ta vậy, bị người đàn ông nhiệt huyết như người nhìn trúng, từ nội tâm ta vô cùng cao hứng, nếu ta có thể trẻ lại mười tuổi, có lẽ thật sự ta sẽ liều lĩnh đi cùng với người, nhưng bây giờ ta chỉ có thể nói cho người một câu thực xin lỗi, ai để cho chúng ta gặp lại hận văn cơ chứ? Thiệt tình hi vọng người có thể hiểu nỗi khổ tâm trong lòng ta, nguyện kiếp sau chúng ta có thể sớm chút gặp lại, ta nhất định sẽ hảo hảo với người yêu một hồi đấy..."

Nói xong Tiêu Lan rõ ràng nhô đầu ra, nhẹ nhàng tại trên mặt Lư Thiên Lương hôn một chút, sau đó hướng hắn hơi cười, vậy mà cảm lên ống tay trên đất muốn hướng phương hướng thi quần đi đến, nhưng mà Lư Thiên Lương lại nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, nhắm mắt lại nặng nề thở dài, tràn đầy vô lực tựa ở trên tường nói ra: "Không phải là vì muốn ta cứu người nên cũng học ta diễn khổ tình đùa giỡn chứ? Phải nhận xét rằng kỹ xảo của người thật sự không được tốt lắm! Ai ~ kỳ thật người căn bản cũng không cần phức tạp như vậy, nụ hôn người vừa mới kia nếu có thể sớm chút rơi xuống mà nói..., ta đã sớm vì người xông pha khói lửa rồi!"

"Ta... Ta không có diễn kịch..."

Khuôn mặt của Tiêu Lan thoáng một khắc chuyển sang hồng, cắn cặp môi đỏ mọng rồi ngượng ngùng thông đầu xuống, nàng không nghĩ tới mình bỏ ra

một phen tâm tư mới chỉnh lý ra được lời kịch, thế mà rõ ràng thoảng một cái đã bị Lư Thiên Lương vạch trần, cái này không khỏi để cho nàng cảm giác sâu sắc kinh nghiệm yêu đương của mình vẫn là quá ít, như thế nào mà lại không có học lừa gạt nam nhân!

"Tiêu đồng ! Thật sự là làm khó dễ ngươi rồi ..."

Lư Thiên Lương chậm rãi từ dưới đất bò dậy, cười khổ một cái nói ra: "Nhân sinh như trò đùa, toàn bộ nhờ hành động, đạo lý kia khi ta tiến vào công ty năm đầu tiên thì đã hiểu, cho dù ngươi không có diễn kịch, ngươi cũng là đang dùng mỹ nhân kế, bất quá có thể làm cho Tiêu đồng đối với ta dùng mỹ nhân kế thì đòi ta như thế nào cũng coi như đáng giá !"

"Ngươi ... ngươi đi đâu?"

Tiêu Lan thấy Lư Thiên Lương nói xong vậy mà còn rõ ràng hướng nguyên đường đi tới, nàng buồn bực gọi một tiếng, nhưng mà Lư Thiên Lương lại cũng không quay đầu lại mà khoát khoát tay, nói ra: "Ta nhất định là trúng độc của ngươi rồi! Ta Lư Thiên Lương lẫn lộn nửa đời người, cho tới bây giờ đều không ăn nữ nhân một bộ này, không nghĩ tới hôm nay lại chết trên tay của ngươi, rất giỏi đó nha Tiêu Nữ vương !"

"Hừ ~ nghĩ cách trừng trị tên mập mập chết bầm như ngươi còn không đơn giản, thật coi ta nhiều năm sinh ý như vậy làm không đấy sao? Độc không chết được ngươi ..."

Tiêu Lan rõ ràng như là thiếu nữ hoài xuân bình thường mà hi hi cười cười, rất là dí dỏm đứng tại chỗ hướng bóng lưng Lư Thiên Lương nhú cái mũi nhỏ, trên mặt cang lộ vẻ hưng phấn cùng vui mừng không ức chế được, mà hướng phía Lư Thiên Lương đuổi tới !

"Thiên Lương ! Ta biết ngay ngươi nhất định sẽ có biện pháp, ta trước kia thật là làm mai một ngươi rồi, sớm biết năng lực của ngươi mạnh như vậy, ít nhất cũng để cho ngươi làm một chân phó tổng giám đốc nha ..."

Tiêu Lan vui sướng hơn hồ đuổi theo Lư Thiên Lương vào phòng, lại là một màn lấy lòng không đáng tiền đập tới, nhưng mà Lư Thiên Lương kéo lấy thi thể người phát thơ vào phòng, đặt mộng ngồi dưới đất hướng nàng cười hắc hắc nói: " làm phó tổng giám đốc à? Làm chủ tịch có được không? Dù là chỉ là cho ta một ngày cũng được ah !"

"Đi ! Chỉ bằng thái độ của ngươi hiện tại, dù là làm chủ tịch thì cũng có thể để cho ngươi làm ..."

Tiêu Lan cười híp mắt thuận miệng nhận lấy, nhưng lập tức nàng đã nhận ra là tên khốn kiếp này đang chiếm tiện nghi của mình, làm chủ tịch đó không phải là ngồi vào vị trí của mình sao? nàng lập tức mờ trũng hai mắt, tức giận đến thiếu chút nữa đem răng ngà đều cắn phải, hung tợn tại trên khuôn mặt béo phì của Lư Thiên Lương nhìn như muốn róc xương lóc thịt, nàng thở phì phò nói: "Ngươi đừng ở đằng kia miệng ba hoa không có đứng đắn nữa được không, ta hỏi ngươi, ngươi hiện tại định làm như thế nào? Ở đằng sau là cả đàn cả lũ hoạt thi!"

"Ta đây không chính đang nghĩ đầu nha, ngươi đừng thúc ah ..."

Lư Thiên Lương tức giận lắc đầu, không nói hai lời mà cởi đôi giày da bóng lộn trên chân của hoạt thi, rồi tại trên chân mình thử thử lớn nhỏ một hồi, hần hết sức hài lòng cởi ra giày da trên chân, không hề đổi lại giày cho hoạt thi, rồi lại ngẩng đầu lên cười xấu xa nói: "Bất quá ngươi nếu có thể lại hôn ta, làm không chừng ta lập tức có thể nghĩ ra được rồi, nụ hôn kia vừa rồi của ngươi có chút qua loa đó nha!"

"Phi ~ ngươi nằm mơ ! Ít tại đây được voi đòi tiên, ít nhất đại bộ phận lời nói ta vừa rồi đều là nói thật, ta là phụ nữ có chồng, chuyện tình khác người ta sẽ không làm, cũng không có thể làm, hiểu hay không? Đây là hạn cơ bản thấp nhất của vi nhân phụ giới, xin về sau không dùng lại những lời này để đùa bỡn ta !"

Tiêu Lan quay người ngồi ở trên ghế sa lon, sắc mặt có chút hơi lạnh xuống, mà Lư Thiên Lương thì đang lau lại đôi giày của hoạt, đứng tại chỗ nhảy lên, gãi gãi cái cằm rồi lại chưa từ bỏ ý định hỏi "Này ngươi thành thật trả lời ta, nếu như ngươi không có kết hôn hoặc là đã ly hôn mà nói..., ngươi ... sẽ cân nhắc ta không?"

"Ta không biết ! ngươi đừng hỏi ta đây chút ít vấn đề nhảm chán, huống hồ loại giả thiết này căn bản lại không tồn tại, cho dù cho ngươi đạt được đáp án thì có ích lợi gì ..."

Tiêu Lan đột nhiên rất không nhịn được khoát tay chặn lại, cầm lấy một gói thuốc lá trên bàn trà mà lấy ra một điếu cho mình, hít vài hơi sâu xong, nàng nhú lông mày lại mà bực bội nói: "Cái đề tài này đừng ở đây, xin ngươi không nên ép ta nữa rồi, nếu không chỉ làm cho mọi người tăng thêm phiền não, hơn nữa ta về sau cũng tuyệt đối sẽ không lại sử dụng mỹ nhân kế với ngươi, hỗ trợ hoặc là không giúp đỡ, chỉ cần dựa vào lương tâm của chính ngươi là được rồi !"

"Lương tâm ta khẳng định có, ngươi cùng Trần Dương còn hảo hảo sống ở đây chính là chứng minh ta có lương tâm, chỉ có điều ngươi đừng đem bộ lý luận kia của ngươi để cân nhắc lương tâm của ta, ta không phụ lòng mình và người khác là đã đủ rồi, ta không nợ bất luận người nào !"

Lư Thiên Lương hừ lạnh một tiếng, thực sự không dây dưa vấn đề này nữa, quay người kéo túi lưng rộng trên thi thể xuống rồi bắt đầu xem xét đồ đạc bên trong, mà Tiêu Lan sắc mặt rất là phức tạp nhìn hần, hàm răng sau cặp môi đỏ mọng thật mỏng của nàng cuối cùng cũng nhẹ nhàng ẩn lại, nàng hiện tại thật sự có chút ít không rõ ràng lắm, mình rõ ràng có thể quản được một cái tập đoàn lớn như vậy, trên dưới mấy ngàn người đều đối với nàng đề bảo, vậy mà tại sao bây giờ lại làm không được một cái tên như Lư Thiên Lương, vừa mới còn thật tốt, nhưng mà không được mấy câu thì hai người rõ ràng lại chơi cứng rồi, đây quả thực để cho nàng buồn bực không phải hay một lần !

Vì vậy nàng thừa dịp Lư Thiên Lương bận rộn, đem tiền căn hậu quả tỉ mỉ đều xem lại một lượt, rốt cuộc cũng hiểu rõ vấn đề ở giữa hai người bọn họ, cuối cùng còn là một chữ "Tình" đang khuấy phá, nàng tại trong mắt Lư Thiên Lương đã không phải là chủ tịch cao cao tại thượng rồi, mà là một nữ

nhân bình thường có thể đụng tay đến, thậm chí cần hấn tới chiều cổ, cái này trong lúc vô hình trên phạm vi lớn đã rút nhỏ chênh lệch giữa hai người, cho nên truy cầu lớn mật của Luru Thiên Lương cũng liền nhanh chóng triển khai, mẫu thuẫn nam nữ thường gặp cũng liền theo nhau mà tới !

"Thiên Lương , ta vừa mới lại nói có thể có chút không nghe được, xin người chớ có trách ta được không ..."

Tiêu Lan nhẹ nhẹ kêu một tiếng, khẩu khí không còn ... vênh váo hung hăng nữa, đầy bất đắc dĩ nhìn bóng lưng Luru Thiên Lương nói ra: "Ta chỉ thật là không quen bị người ... Bị người truy cầu, có chút rối loạn một tác vuông, nhưng ta thật không có một điểm chú ý của người, chỉ là quá nhiều đạo đức ước thúc không thể để cho ta tiếp nhận người ! Bất quá chúng ta tuy không làm được tình nhân, nhưng mà vẫn là có thể làm bạn tốt đấy, ta về sau tuyệt đối sẽ không bày giả tử chủ tịch với người, tựa như bằng hữu chân chính mà ngang hàng kết giao, được hay không được?"

"Vậy với ta thì người còn không bằng lúc tự cao tự đại rồi, lời nói này của người so còn tàn nhẫn hơn , thoáng một phát đã phá hỏng một điểm hi vọng cuối cùng của ta..."

Luru Thiên Lương ngồi xổm tại đó cũng không quay đầu lại khề thờ dài một hơi, sau đó lắc đầu nói ra: "Kỳ thật người cũng không cần quan trọng chuyện của ta, ta cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga lại có thể quái được ai đó? Hơn nữa ưu điểm lớn nhất của ta chính là khả năng chịu được đả kích, ngủ một giấc là có thể đem việc này quên đi, cho nên người không cần khổn hoặc, an an tâm tâm làm chủ tịch của người đi, ta đâu còn là cái tiểu tử ngốc năm đó theo người đi làm tùy tùng!"

"Lẽ nào chúng ta làm bằng hữu thì không tốt sao? Ta có thể làm hồng nhan tri kỷ của người, chúng ta tâm sự lẫn nhau cũng có thể hướng đối phương thoải hết nha , vì cái gì càng muốn phát sinh quan hệ có thể xem chân chính cùng một chỗ đâu này?"

Tiêu Lan vạn phần xoắn quýt nhìn Luru Thiên Lương , lúc trước cái giả đồ đã hoàn toàn mất đi, nhưng mà Luru Thiên Lương lại cầm một cái hộp giấy đứng lên, quay người nhìn nâng cười khổ nói: "Vậy sao được gọi là bằng hữu, chỉ kêu là lừa mình dối người, chúng ta làm bằng hữu về sau thì người có thể quên rằng ta đã thích người sao? người dám đem lời nói giấu ở đáy lòng mà thực nói cho ta biết không? Vạn nhất người đối với ta thô lộ hết rồi, người sẽ không sợ ta lại sẽ yêu mến người sao? Cho nên cùng nó là mang theo mặt nạ dối trá lừa mình dối người, chúng ta còn không bằng giống như trước sẽ còn có chút ít tự tại..."

"Tốt rồi ! người đừng xoắn xuýt ở những vấn đề này, ta là nam tử hán đại trượng phu cảm được thì cũng buông được, về sau tuyệt đối sẽ không dây dưa người nữa rồi, cái này người cũng có thể yên tâm chứ?"

Luru Thiên Lương đi từ từ tới, tựa hồ gương mặt không sao cả, nhưng mà Tiêu Lan lại rõ ràng từ trong mắt của hắn thấy được một vẻ thương tâm, bất quá không đợi Tiêu Lan mở miệng nói cái gì, Luru Thiên Lương đã đem hộp giấy trong tay đưa tới , nhẹ giọng nói ra: "Cái này tặng cho người, coi như là một cái kỷ niệm cho việc chúng ta còn chưa bắt đầu thì đã chấm dứt đi, về sau có việc muốn ta giúp một tay cứ nói, nhưng mà tuyệt đối đừng nói sao ta ích kỷ, ta là người chỉ biết vì nữ nhân cùng người nhà của mình xông pha khói lửa, những người khác thì phải xem tâm tình của ta rồi !"

Tiêu Lan yên lặng tiếp nhận hộp giấy, mặt tràn đầy âm đạm gât đầu, nhưng mà đợi nàng từ từ mở ra hộp giấy xong, lại phát hiện bên trong là một bộ nội y màu trắng, kiểu dáng không tính là quá mức, thực sự tuyệt đối không bảo thủ , đại bộ phận đều là tài liệu lồi ti chế thành, chắc hẳn mặc vào xong , bộ vị mấu chốt tuyệt đối sẽ có một loại vẻ đẹp mỏng lung hấp dẫn !

Bất quá cái này cũng không coi vào đâu , đáng quý chính là bộ nội y này rõ ràng là con ngựa mình, nhưng mà Tiêu Lan lại rõ ràng chứng kiến trong bao còn có vài món nội y bị hấn ném xuống đất có thể Luru Thiên Lương lại có thể ở trong đó một thoáng lấy ra những thứ thích hợp với mình nhất, Tiêu Lan ngưng ngưng không chịu nổi nhìn nội y trong tay, khuôn mặt lúc này chóng mặt đỏ lên, không nghĩ tới đồ khốn nạn này rõ ràng đem ngực của mình vẩy, lấy tay sờ soạng đi ra !

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Người Sống Sót Trong Phòng Làm Việc (Thượng)

Luru Thiên Lương ngồi chồm hổm trên mặt đất, đối với đồ vật trong bao không ngừng chọn chọn lựa lựa, mà đồ đặc ở bên trong balo của buru kiện viên quả nhiên đủ loại, từ quý giá như máy tính bảng cùng điện thoại, cho đến đồ ăn vặt giá mấy đồng tiền đều có, Luru Thiên Lương cũng không hề chê mà tháo xuống hầu bao trên thi thể, ngênh ngang thất ở ngang hông của mình , mỗi khi phát hiện một đồ vật hắn cảm thấy hứng thú liền nhét vào !

"Há? Thứ này hình như là hàng cấm nha, cái này rõ ràng cũng có thể gửi qua buru kiện sao? Bây giờ ngành buru kiện thật sự là quá khuyết thiếu ước thúc ..."

Luru Thiên Lương rõ ràng từ trong bao lấy ra một thanh đao xếp màu xám cỡ lớn, mở ra xong dài chừng hai bàn tay của hắn, hắn thuận tay tại một cái thùng giấy mà tùy ý vung lên, thùng giấy "Xoẹt" một tiếng đã bị cắt rồi, hắn lập tức ngạc nhiên hoan hô một tiếng, thu lại rồi trực tiếp kẹp ở trên lưng !

"Như thế nào đây? Có thu hoạch lớn cái gì sao?"

Tiêu Lan vụng trộm chạy đi chỗ khác để thay đổi lại nội y lúc này đã đi ra, trên mặt cổ giả bộ vui vẻ đi đến trước mặt Luru Thiên Lương, mà Luru Thiên Lương bất đắc dĩ lắc đầu nói ra: "Người hiện đại thật đúng là khuyết thiếu ý thức nguy cơ nha, nhiều đồ ở bên trong như vậy mà ngay cả một trang bị sinh

tồn đều không có, cũng may còn có cây đèn pin cùng cây chủy thủ giắt tại eo này ta của xem như vui mừng đi! Ra, đưa tay ra, ta trang bị cho ngươi thoág một phát !"

"Được rồi nha ..."

Tiêu Lan thúy sanh sanh đáp lại một câu , đem hai cái cổ tay trắng nõn đều đưa ra ngoài, nhưng mà Luru Thiên Lương lại chỉ bắt được cánh tay trái của nàng, lấy ra sáu cái vòng đeo tay rộng thùng thình tại cổ tay trái của nàng, sau đó làm một cái bao da triệt để bao ở phía trên, lại dùng băng dính trong suốt bao lấy từng lớp từng lớp, lúc này mới hài lòng vỗ tay của nàng cười nói: " vài chiếc vòng tay này đều là kim loại đấy, hoạt thi tuyệt đối cần không đứt, thời khắc nguy cơ tuyệt đối đừng quên dùng bọn chúng mà đỡ!"

" tay nghề này của ngươi cũng quá tháo đi à nha? Chuyện này. .. Cái bao này nhìn cứ như móng heo vậy !"

Tiêu Lan rất là buồn bực nhìn cánh tay trái của mình, mấy cái vòng tay xinh đẹp này xem như triệt để cứ như người tài giỏi không được trọng dụng rồi, nhưng mà Luru Thiên Lương lại không sao cả cười nói: "Thực dụng là được rồi, hiện tại nào có nhiều công phu như vậy để làm công trình hình tượng cho ngươi, đợi buổi tối lúc không có chuyện gì mới sửa lại cho ngươi đi, hiện tại cứ như vậy đi!"

"Được rồi ! Vậy chúng ta kế tiếp nên làm cái gì bây giờ ? Có phải nghĩ biện pháp đem hoạt thi hấp dẫn đến trong giếng thang máy không?"

Tiêu Lan buông cánh tay xuống mà nghiêm mặt nhìn Luru Thiên Lương, mà Luru Thiên Lương lại lắc đầu nói ra: "Không được! ngươi nghĩ số lượng máu chảy này cần bản không sánh bằng số lượng người bị nhốt, mạo hiểm tiến lên dẫn bọn họ chạy tới thì chúng ta chạy tới cũng chạy không thoát, bất quá chúng ta hay là trước biết rõ trong phòng này có người sống hay chết đi, đừng đem cái mạng nhỏ của mình ném vào rồi, cứu còn là một người chết !"

Luru Thiên Lương nói xong liền quay người mang theo Tiêu Lan ra cửa, Tiêu Lan vô cùng tự giác đảm nhiệm đeo ba lô tại trên người mình, dù sao Luru Thiên Lương hiện tại mới là chủ lực chiến đấu, vạn nhất xảy ra sự tình phải do hắn đến đỡ một chút, nhưng mà Luru Thiên Lương lại cần bản không có tới gần đám hoạt thi kia , mà là đã ra cửa đi không bao xa lại tiến vào một gian phòng làm việc khác !

Đây là một gian văn phòng bình thường không có chút hơn người, cách cục so với cái gian phòng tổng hợp của Bộ kinh lý kia còn hơi lớn hơn một chút, nhưng mà trang diện tại đây lại vô cùng thâm trầm, đâu đâu cũng có hài cốt thân thể bị tang thi găm qua vết, máu khô khốc bao trùm ở phía trên, cần bản khiến người ta không biết là nội tạng hay là thịt nát, cho dù Tiêu Lan đã trải qua hai ngày này cũng nhanh chết lạng loại trang diện này rồi, thời điểm khi nàng vượt qua mấy cái đầu lâu vẫn là nhìn không được, che miệng lại phát ra ọc một tiếng !

"Làm sao vậy?"

Luru Thiên Lương vội vàng quay đầu quan tâm nhìn Tiêu Lan, thấy nàng sắc mặt khó coi, đành phải từ trong túi tiền móc ra một bao khăn ướt đưa cho nàng, nhẹ giọng nói ra: "Ngươi đến khúc quanh của hành lang canh gác cho ta căn phòng làm việc này tựa lưng cùng phòng nghỉ của nhân viên, ta gõ gõ vách tường thì đã biết rõ bọn họ còn sống hay không rồi, chính ngươi cần thận một chút !"

"Ừm! Ta đi ra ngoài trước !"

Tiêu Lan thật sự không chịu nổi tràng cảnh tựa như địa ngục nhân gian như vậy, che miệng cùng cái mũi thật nhanh lui ra ngoài, mà Luru Thiên Lương cũng không lại giả ngu lớn mật, từ trong túi tiền lấy ra một cái khăn tay che ở trên mặt, ngăn lại cái mùi lạ đáng buồn nôn này, liền từ trên một cái bàn, rửa qua nước bên trong một cái chén trà, sau đó rón rén đi đến bên tường, đem ly móc ngược tại trên tường lắng nghe động tĩnh bên trong !

Thanh âm hoạt thi phá cửa rất nhanh sẽ từ trong chén truyền đến, không ngừng phát ra âm thanh trầm đục "Đồng đồng đồng" có thể chấn động cũng không lớn, Luru Thiên Lương đoán chừng là cửa lớn bị người từ bên trong chấn chết rồi, không phải vậy bằng lực lượng của những hoạt thi thì khẳng định phiến cửa gỗ này đã sớm bị đập ra, chỉ là hắn vừa cần thận lắng nghe thêm vài phút đồng hồ về sau, bên trong lại cần bản không có bất luận cái tiếng nói gì truyền đến, bất quá chắc hẳn cho dù bên trong thật sự còn có người sống, bị nhốt ở bên trong một ngày một đêm cũng sớm không còn tâm tình nói chuyện, đoán chừng đều khóc cũng không nổi !

"Thùng thùng ... Đồng đồng đồng ..."

Luru Thiên Lương đứng lên, cảm óng túp khá là có tiết tấu đánh nổi lên vách tường, nếu như người ở bên trong đủ thông minh mà nói thì nhất định có thể phát hiện hắn và hoạt thi nên tường có chỗ khác nhau, nhưng hắn một mực đập phá thật lâu, đến khi tay cho nên đã bắt đầu tê rần cũng không có chút phản ứng nào, hắn đành phải lắc đầu thu hồi óng túp, đoán chừng người ở bên trong sớm đã chết cả rồi !

"Đồng đồng đồng ..."

Ngay tại thời điểm Luru Thiên Lương quay người chuẩn bị đi ra, một hồi âm thanh điên cuồng đánh ra đột nhiên truyền tới lần này hắn cho dù không dùng trà chén dẫn âm cũng có thể nghe bên cạnh truyền tới tiếng kêu cứu hoảng sợ, nhưng mà hắn vẫn cười khổ một cái, biết rõ sự tình chính mình làm khổ sai là nhất định phải làm tiếp rồi, không phải vậy thì Tiêu Lan nhất định sẽ không để yên cho hắn !

Luru Thiên Lương không dám cùng người bên cạnh vừa gọi vừa kêu, hắn giẫm ở trên mặt ghế sa lon lại gõ một hồi hai dài ba ngắn (Dịch: Ai học morse chắc biết), tiếng kêu cứu cùng âm thanh đánh ra của đối phương lập tức lại tăng cường gấp đôi, kèm theo còn có tiếng kêu sợ hãi cuồng loạn của nữ nhân, Luru Thiên Lương vô cùng kinh ngạc đứng lên, không nghĩ tới số lượng người bên cạnh rõ ràng còn lại không ít !

"Thiên Lương ! Người ở bên trong không phải là còn sống? Ta nghe được tiếng kêu của bọn hắn rồi..."

Tiêu Lan vô cùng hưng phấn từ ngoài cửa chạy vào, ngay cả thi cốt thành đồng trên mặt đất cũng không thèm để ý, một hơi vọt tới trên ghế sa lon vỗ

vách tường hô lớn: "Các người đừng nóng vội, chúng ta đến cứu các người, kiên nhẫn chờ đợi một chút.."

"Bà mẹ nó ! người điên ư, muốn đem hoạt thi kêu đến cắn chết chúng ta à?"

Lưu Thiên Lương cuống quýt một tay che cái miệng nhỏ nhắn của Tiêu Lan, đỏ mặt tía tai mắng: "Mau cút ra ngoài canh gác bên cạnh đi, người còn dám như vậy gọi nữa thì lão tử lập tức đi ngay !"

"Đi thì đi, hung cái gì hung sao? Thật đáng ghét !"

Tiêu Lan mân mê cái miệng nhỏ nhắn oán trách rồi liếc Lưu Thiên Lương, sau đó tại về mặt vô cùng buồn bực của Lưu Thiên Lương mà cẩn thận kéo lấy ống tuýp rồi đi, mà Lưu Thiên Lương vẫn rất là im lặng vô vô trán, tức giận nói: "Mẹ đây! Ngực lớn quả nhiên ngốc nghếch, thậm chí ngay cả nữ cường nhân cũng giống vậy, thật sự là chỉ số thông minh trắng tay cao như vậy, tình thương vậy mà đến rồi số không trúng , ai ~ thực mẹ nó buồn bực chết lão tử !"

"Gọi ! Gọi con em người ah gọi ..."

Lưu Thiên Lương xoay đầu lại rất không nịnh được hướng vách tường mắng một câu, nhưng sau đó xoay người bốn phía nhìn, đành phải đem ghế sofa dịch chuyển khỏi, kéo đến một cái bàn làm việc tựa ở bên tường, đón lấy lại đưa đến một cái ghế phóng ở trên bàn, chờ hắn leo đi lên xong thì lập tức phát hiện chẳng những có thể sờ đến nóc phòng rồi, còn nhất định phải cúi đầu mới có thể không đụng đầu !

"Mẹ đây! Gia gia lại để cho cho các người làm nhân công, con quý nhỏ bên trong nếu là không hiểu được có ơn lo đáp, thì lão tử cho ở lại bên trong chờ chết đi, hắc hắc ~"

Lưu Thiên Lương vô cùng hèn mọn bị ối cười xấu xa một tiếng, trực tiếp quơ lấy ống tuýp nện trần nhà, hai ba phút sau thì hắn đã móc ra một cái động lớn, bất quá chờ hắn leo lên đầu mà hướng trong trần nhà xem xét, thì lại lập tức tròn tròn mắt, trên đỉnh không phải là không có đường ống thông gió, mà thật sự là quá nhỏ, hắn lập tức nhớ tới Hoàng Bình Phát nói với hắn về đường ống nhỏ phụ, quy cách 200 năm thừa lúc 600 ba, cho dù đem Tiêu Lan kéo qua thì cũng phải trước tiên đem ngực của nàng cho nện bẹp mới có thể nhét vào, cái này căn bản không phải chỗ để leo vào !

"Con mẹ nó ..."

Lưu Thiên Lương rất là bực bội gãi đầu một cái, gắp vò sắt ống thông gió trên đầu đã có một đoạn có chút chuyển động, hắn quyết định hay là trước đem cái ống mở ra cùng người bên cạnh chống lại rồi nói sau, không phải vậy để cho bọn họ như vậy tiếp tục mò mẫm hô gọi cũng không phải chuyện hay !

Giận nhất làm việc tổn thể lực nên Lưu Thiên Lương đành phải bò xuống cái bàn, bắt đầu dĩ chạy tới bên cạnh trong bao gói thư mà lấy ra hai thanh cờ lê, chọn lấy cái thuận mắt nhất rồi trở về tiếp tục làm lao động khổ sai của hắn, thở hắt hắt thở hắt hắt thở hắt hắt thở hắt hắt thở hắt hắt !

"Hô ~"

Lưu Thiên Lương nặng nề thở ra một hơi, đỡ sạch cái ống xong thì cả người hắn cũng đã đầy bụi đất, mặt mũi đều là đen xám, đường ống thông gió không quá dỗi là đen như mực khiến hắn ngược lại là có cảm giác thành công, tùy ý dùng tay áo lau mặt xong liền đem đầu tiến vào bên trong đường ống, mà một cỗ mùi nấm mốc nồng nặc lập tức xông vào mũi, hắn cuống quýt ngừng thở tiếp tục đi đến bên trong xem, nhưng mà đảo mắt xem xét, một gương mặt người Thanh tím lại xuất hiện ở trước mắt hắn, tại bên trong đường ống đen kịt tròng một đôi mắt lờm lờm ngáy gắt gao nhìn hắn, cơ hồ hãy cùng hắn mà mặt dán mặt !

"Ah ..."

Lưu Thiên Lương kêu thảm thiết thê lương một tiếng, băng ghế nghiêng một cái lập tức nặng nề từ phía trên ngã xuống, cả người thiếu chút nữa đã muốn sặc khí, nhưng mà cả lúc nằm rạp trên mặt đất lại vẫn không quên hoảng sợ kêu quý, điên cuồng đập hai chân cho đến khi rúc vào bên sofa mới cuối cùng đành chỉ kêu to !

"Làm sao vậy? Làm sao vậy ..."

Tiêu Lan vội vàng vàng từ ngoài cửa chạy vào, thấy Lưu Thiên Lương xanh cả mặt nằm trên mặt đất, nàng vội vàng vọt tới, nâng hắn dậy vội vàng hỏi: "Làm sao vậy? Phải hay là không ngã bị thương chỗ nào?"

"Ông ... Trong ống có một con hoạt thi ..."

Lưu Thiên Lương tựa ở trong ngực Tiêu Lan, hoảng sợ cùng cực chỉ vào trong đường ống thông gió trên trần nhà, toàn thân đều đang kịch liệt run rẩy, mà vừa mới nhất bị hù xác thực không phải là chuyện đùa, hắn căn bản là không có nghĩ sẽ tới tại trong ống còn có thể gặp phải hoạt thi, bất ngờ không hề phòng đến thiếu chút nữa bị dọa đến hồn phi phách tán !

"Đừng sợ, người hiện tại đã an toàn , cái con hoạt thi kia không có đuôi tới..."

Tiêu Lan cảm nhận được sự sợ hãi của Lưu Thiên Lương, vô cùng ôn nhu đưa hắn kéo nhẹ giọng an ủi, căn bản không để ý gò má phải của Lưu Thiên Lương đã tựa dính sát bộ ngực của nàng, bởi vì nàng biết rõ lòng của nam nhân cũng không phải là làm bằng sắt đá, bị thương về sau cũng sẽ đau nhức biết sợ , sẽ nhớ phải tìm một chỗ ấm áp nghỉ lại, mà Tiêu Lan giờ phút này mang lại cho Lưu Thiên Lương không thể nghi ngờ chính là cảm giác này, thân thể kịch liệt run rẩy của Lưu Thiên Lương dưới sự an ủi tựa như đồ hải tử của Tiêu Lan cuối cùng cũng dần dần bình phục lại, thậm chí có một loại cảm

giác ý lại không muốn đi ra khỏi ngực nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Gười Sống Sốt Trong Phòng Làm Việc (Trung)

Bất quá tâm của Tiêu Lan còn quan tâm tới công nhân bên cạnh, hai mắt luôn theo bản năng hướng vách tường xao động mà bất an, thấy Lưu Thiên Lương đã dần dần khôi phục trấn định, nàng liền hào phóng từ trong túi áo của Lưu Thiên Lương móc ra một điều thuốc lá, trực tiếp bỏ vào trong cái miệng nhỏ của mình nhen nhóm, sau đó nhẹ nhàng nhét vào trong miệng của hắn, khẽ cười nói: "Tốt rồi, rút điều thuốc xong thì đứng lên đi, nam tử hán đại trượng phu còn muốn cả đời ý lại trong ngực tỷ tỷ mà không chịu đứng dậy à?"

"Cảm ơn người Tiêu Lan, ta rất lâu rồi đã không có loại cảm giác này, ... Như khi còn bé nằm ở trong ngực mẹ của ta vậy ..."

Lưu Thiên Lương chậm rãi đứng thẳng người, còn mang theo một điểm chưa tỉnh hồn, có thể nhìn về phía ánh mắt của Tiêu Lan nhưng lại vô cùng cảm kích, mà Tiêu Lan lại bụm lấy cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng cười cười, rất là hẹp hòi rút nói: "Có thể, chỉ cần người nguyện ý, ta làm mẹ người tuyệt đối không có vấn đề, bất quá ta cũng không có sữa cho người uống rồi!"

Tiêu Lan vừa nói xong lời này, khuôn mặt đã đỏ ửng lên, hết sức khó xử từ dưới đất bò dậy nói ra: "Mau dậy đi, nơi này chúng ta cũng không thể chờ lâu, nhanh chóng đem hoạt thi trong ống xử lý đi, cứu người ra quan trọng hơn!"

"Thật ra trong ống trông cũng không phải là hoạt thi, phải là một người chết, hơn nữa nhìn còn có chút quen mặt ..."

Lưu Thiên Lương từ dưới đất đứng lên, nhẹ nhẹ hít một hơi thuốc lá, cũng không từ trong đó cảm thụ, lông mày nhíu lại nhìn chăm chăm vào đường ống trong trần nhà, sau đó hắn đột nhiên vỗ đầu một cái hô: "Bà mẹ nó! Ta nhớ ra rồi, đây không phải là Trần Quốc Trụ sao, tên kia làm sao lại chết ở nơi chúng ta này?"

"Trần Quốc Trụ? Chính là cái tên mà trên cổ có hình xăm bao công sao? chúng ta với hắn không phải sớm đã không còn hợp tác nữa rồi sao? hắn làm sao còn đến công ty của chúng ta?"

Tiêu Lan cũng hơi hơi nhíu mày lại, trong đầu lập tức nhớ lại hình tượng một lão lưu manh có cái miệng lưỡi trơn tru, nhưng mà Lưu Thiên Lương lại nhún nhún vai nói ra: "Quý mới biết, có lẽ còn có người bí mật gạt người mà cho hắn nghiệp vụ đi, bất quá hắn chết rồi cũng tốt, tên kia là một cái tai họa, người chó nhìn hắn suốt ngày cười hi hi, sau lưng quả thực việc ác bất tận, hắn chết, không biết bao nhiêu người sẽ vì hắn đốt pháo chúc mừng!"

"Không nói hắn, loại u ác xã này hội càng chết sớm càng tốt..."

Tiêu Lan đầy khinh thường khoát khoát tay, ngay cả một điểm đồng tình cũng đều không có, sau đó lại nhìn Lưu Thiên Lương do dự nói: "Có nắm chắc đem bọn họ cứu ra không? Nếu như độ khó thực quá lớn ... chúng ta có thể buông bỏ!"

"Thử một chút xem sao, đều đã đến đây rồi! Bất quá người chính là đi canh gác tốt cho ta, vạn nhất bên này làm ra động tĩnh quá lớn đưa tới hoạt thi thì thấm rồi..."

Lưu Thiên Lương ném đi tàn thuốc trong miệng rồi lại nhìn Tiêu Lan, Tiêu Lan gật gật đầu liền quay người đi ra, mà Lưu Thiên Lương cũng chỉ có thể mệt mỏi đem cái ghế trên đất nhấc lên đặt lại trên bàn, than thở lần nữa rồi bò lên!

Lưu Thiên Lương thận trọng đem đầu tiến vào trong trần nhà, dùng đầu đèn chiếu vào thi thể trong đường ống, mà đối phương quả nhiên là một xác người chết mà không phải hoạt thi, trương một cái miệng rộng vô cùng trống rỗng, khoe miệng đều đã cứng lại, nhưng mà Lưu Thiên Lương cũng không để ý hắn là người chết hay là hoạt thi, lập tức đem ống tụt với vào mà hung hăng đâm xuyên đầu của hắn, để phòng ngừa thằng này đột nhiên thi biến đi lên cho hắn một ngụm thì xong đời rồi!

Cái chết của Trần Quốc Trụ có khả năng không phải trong thời gian ngắn rồi, đầu bị đâm xuyên xong thì rõ ràng chỉ có chút ít huyết dịch cùng óc chảy ra, mà Lưu Thiên Lương nhìn cái tư thế này của hắn, đoán chừng cũng là muốn thông qua đường ống chạy trốn đấy, nhưng không ngờ bị kẹt chết ở bên trong. Lưu Thiên Lương lúc này âm thầm cảm thấy may mắn, mình cuối cùng đã không có tiến vào trong ống đi làm bậy làm tá, không phải vậy thì kết quả của Trần Quốc Trụ cũng rất có thể là kết quả của mình!

"Này! Đối diện có người hay không? Một người leo đến ống thông gió cùng lão tử nói chuyện..."

Lưu Thiên Lương ghé vào trong đường ống lớn tiếng hô một câu, hắn cũng không sợ hoạt thi sẽ chú ý, cái đường ống này bốn phương thông suốt đấy, chỉ bằng đầu óc của hoạt thi thì khẳng định không có biện pháp phân rõ ràng hắn là từ đâu phát ra thanh âm!

"Có người có người! Đại ca nhanh cứu chúng ta ra đi..."

Không có để cho Lưu Thiên Lương chờ lâu, trong nháy mắt trong đường ống liền vang lên tiếng trả lời vô cùng ngạc nhiên của đối phương, nhưng mà

đường ống đều bị thi thể của Trần Quốc Trụ chần cực kỳ chặt chẽ, thanh âm của đối phương nghe cũng là ông ông, cố hết sức, Luru Thiên Lương cẩn thận phân biệt một chút mới cuối cùng hiểu rõ là đối phương đang hò cái gì !

Luru Thiên Lương càng với ống tuýp vào trong ống , dùng sức nạy ra thi thể Trần Quốc Trụ, phát hiện ra lưng quần thẳng này hình như là bị treo lại rồi, do đó mới khiến hần kẹt tại trong ống tiến thối không được, không phải vậy dùng đáng người gầy của hần thì nói không chừng thật đúng là có thể thoát khốn mà ra, hần đành phải tiếp tục hò lớn: "Các người có mấy người? Có bị thương nặng không?"

"Sáu cái ! chúng ta đồng nhất sáu người ở đây, chúng ta có một vị đồng sự bị gãy chân, nếu trễ sợ hần chịu không được , nhanh lên cứu cứu chúng ta đi..."

Thanh âm của đối phương cơ hồ lập tức truyền tới, mang theo một cổ cấp bách không nói ra được, mà Luru Thiên Lương lại không nhanh không chậm hô: "Dùng vội ! Cái đường ống này là hi vọng trốn thoát của các người á..., bắt quá bên trong bị một cổ thi thể chặn lại rồi, các người tiến tới một người hợp lực với ta đem hần đẩy ra mới được !"

"Không được đâu đại ca ! chúng ta mấy người nam này đều không chui vào lọt, cổ thi thể kia là Trần Quốc Trụ Trần tổng đấy, hần ngày hôm qua chui vào liền bị kẹt ở bên trong, chúng ta thì càng không có cách nào khác rồi..."

thanh âm đối phương khóc tang lại vang lên, vừa vội lại táo, nhưng mà Luru Thiên Lương căn bản không sao cả nói ra: "Vậy thì phái một phụ nữ tiến đến đây chứ, đẩy đi ra thì các người còn có một đường hi vọng, đẩy không đi ra thì các người ở bên trong chờ chết đi, ở ngoài cửa của các người có năm mươi, sáu mươi con hoạt thi ca ca ta có thể làm được việc này là đã tính hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi!"

"Người ... các người không là cảnh sát à?"

Đối phương lập tức rất nghi hoặc, tựa hồ rất là không thể tưởng tượng nổi, mà Luru Thiên Lương cười hắc hắc, nói ra: "Thật là đàn đố nha, nếu là cảnh sát thì còn phải dùng loại phương pháp này đến cứu các người sao? Sớm mẹ nó cầm súng tấn công vào đi rồi..., hãy bớt sàm ngôn đi, tranh thủ thời gian phái một người chui vào, làm hay không làm được thì xem vận mệnh của các người á!"

"Hào hảo tốt... chúng ta lập tức liền phái người bò vào đi ..."

Đối phương liên tục không ngừng đáp ứng , rất sợ Luru Thiên Lương không lo bọn họ mà chạy , mà không lâu lắm trong đường ống quả thật truyền đến tiếng vang "Rầm rầm", đón lấy một cái giọng nữ vô cùng hoảng sợ ở bên trong run rẩy hô: "Đại... Đại ca , ta ... ta đang ở tại đằng sau thi thể rồi, bây giờ nên làm gì?"

"Người có điện thoại không? Trước tiên dùng di động chiếu chiếu xem thi thể có cái bộ vị gì bị mắc kẹt lại rồi!"

Luru Thiên Lương ghé vào trong ống lớn tiếng hô, hần có thể phân biệt ra đối phương tựa hồ tuổi còn rất trẻ, trong thanh âm lộ ra một vẻ ôn nhu giống như thiếu nữ, mà đối phương đáp ứng xong thì thật giống như lại lui ra ngoài tìm điện thoại di động, đã qua hai phút liền thấy ven chỗ thi thể thấu đến vài tia ánh sáng, nữ hài ở bên trong sột sột soạt soạt đảo cổ một hồi, liền hô lấy: "Eo của hần toàn bộ kẹt tại chỗ đường nối, da ... Dây lưng cùng quần jean cũng mắc kẹt ở phía trên ốc vít, tay của ta căn bản duỗi không vào được!"

"Nghe kỹ nha, người đi tìm một cái kéo hoặc là Tiểu Dao ra, tận lực đem quần của hần từ trung gian cắt ra, dù sao hần đã chết người đừng sợ làm bị thương hần, có bao nhiêu hung ác thì cứ thẳng tay, sau đó nghe mệnh lệnh của ta mà dùng sức đẩy ra phía ngoài, ta ở bên cạnh dùng sức rồi, nghe hiểu không vậy?" Luru Thiên Lương không chút do dự hô .

"Nghe ... Nghe hiểu , ta đi một chút sẽ trở lại ..."

Nữ hài đáp ứng rồi lại lui trở về, mà Luru Thiên Lương thì ước lượng ống tuýp trong tay, đầy bất đắc dĩ nhìn khuôn mặt trắng bệch của Vương Quốc Trụ, than thở nói ra: "Thực xin lỗi nha lão Trần, vì cứu người ta không thể làm gì khác hơn là lấy máu của người rồi, lần trước người mời ta cái châu sauna kia ta sẽ không quên đâu, chờ ta có cơ hội đi ra nhất định đốt cho người một mỹ nữ ngực bự xuống dưới cho người làm tiểu Tam, ta biết xin chào nhất miệng , có oan khuất cũng đừng tới tìm ta nha, nhiều hoạt thi như vậy người tùy tiện tìm ..."

Luru Thiên Lương thần thần bí bí niệm một câu =, lần nữa đem ống tuýp tiến vào bên trong đường ống, sau đó hít sâu một hơi, nhắm ngay lồng ngực thi thể bỗng nhiên một hồi mãnh lực loạn chọc, chỉ nghe "PHỤT PHỤT" vài tiếng về sau, thi thể dưới thân lập tức chậm rãi chảy ra một bãi chất lỏng sền sệt màu nâu đen, Luru Thiên Lương không xác định vậy có phải là toàn đây máu dịch, nhưng mà loại chất lỏng này sau khi chảy ra nhất định sẽ thu nhỏ lại thể tích thi thể, muốn đem hần từ bên trong lôi ra cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều !

Nữ hài trở lại với tốc độ rất nhanh, không bao lâu đã nghe được tiếng thở dốc của nàng ở bên trong cổ sức, có thể Luru Thiên Lương như thế nào nghe đều cảm thấy cùng gọi . Tiếng giương, giống như có một bàn tay mềm yếu nhỏ bé không ngừng tại trên bộ ngực của hần gãi ngứa, khiến cho lòng hần bành trướng !

Bất quá Luru Thiên Lương cũng không còn dám nhàn rồi, dù sao ở tại chỗ này thêm một phút đồng hồ thì nhiều thêm một phần nguy hiểm, hần rất nhanh liền thu liễm thần sắc dậm dậm trên mặt, trở lại trên mặt đất nhặt được mấy cái dây lưng màu me nhầy nhụa lau sạch sẽ, sau đó hần liền trèo vào đường ống mà quần tại trên cổ của thi thể trong đường ống, sau đó nhảy trở lại trên mặt đất thử thử cường độ của dây lưng, cảm thấy không sai biệt lắm liền đối với nữ hài la lớn: "Chuẩn bị xong chưa? Ta đếm một hai ba thì người mà bắt đầu đẩy nha, một, hai, ba ... Đây !"

"Ừng ực ~ "

Luru Thiên Lương vừa khiến một bả kính, có thể thi thể còn chưa có đi ra, ngược lại đã đem đường ống kéo nghiêng về, hai cây loa cán treo ở phía trên

rõ ràng toàn bộ còi roi xuống , "Loảng xoảng lang lang" nện xuống đất, chẳng những khiến hấn càng hoảng sợ , mà ngay cả nữ hài đã ở trong ống cũng hoảng sợ hết to một tiếng !

"Không có việc gì ! người đừng sợ, cái ống nếu sập các người ngược lại càng dễ đi ra ..."

Lưu Thiên Lương có chút im lặng lắc đầu, không nghĩ tới cái này đường ống thông gió lại là một cái công trình bã đậu, thiết thời cho hấn vừa rồi còn gian khổ như vậy mà dùng còi lê mất đi cả buổi, bất quá bởi như vậy ngược lại là rất tốt, Lưu Thiên Lương gần kề đứng trên mặt đất có thể thấy rõ tình huống trong đường ống rồi, đoán chừng thân thể của cô bé cũng toàn bộ đặt ở trên thi thể, đem mặt chết của Trần Quốc Trụ lách vào ghé vào cái ống ở trên vì vậy Lưu Thiên Lương liền xoa xoa đôi bàn tay không ngừng cố gắng đẩy, lại kéo dây lưng mạnh một phát !

Chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng xé rách, quần thi thể tựa hồ bị vạch tìm tòi, thi thể lập tức liền từ trong đường ống một đầu đi ra, đã sớm chuẩn bị nên Lưu Thiên Lương linh hoạt ném đi dây lưng nhảy ra, tùy ý một đầu từ thi ngã trên mặt đất, nhưng một đạo thân ảnh màu trắng lại kèm theo tiếng thét mà tới , vô cùng hoảng sợ từ trong ống mạnh mẽ tuột ra , Lão Lưu thấy thể lập tức một cái bước xa xông đi lên , vung văng đem đối phương kiểm tại trong ngực !

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Người Sống Sốt Trong Phòng Làm Việc (Hạ)

"Ah ! Ah ..."

Nữ hài rơi vào trong ngực của Lưu Thiên Lương vẫn còn đang liều mạng kêu to, khuôn mặt sợ đến quả thực so băng vệ sinh còn trắng hơn, mà cái váy dưới người nàng đã sớm bị ộc vít trong đường ống kéo nứt ra, chẳng những hai cái chân mảnh khảnh rõ ràng lộ ở trong mắt Lão Lưu, một cái quần lót lòi tí màu vàng nhạt tức thì bị hấn nhìn thông thấu !

"Hư hư ~ "

Lưu Thiên Lương vội vàng để cho nữ hài trong ngực chớ có lên tiếng, một bàn tay khác lại che miệng của cô gái, cho tới khi cô gái đã im lặng lại, hai mắt hấn lúc này mới sáng ngời, không nghĩ tới cái muội tử trí thức gầy teo nhỏ nhỏ này rõ ràng bộ ngực lại lớn như vậy, dùng tay mập của hấn thiếu chút nữa cũng không có thể một tay nắm giữ !

"Đừng kêu ! người nếu đem hoạt thi gọi đến, chúng ta có thể một người cũng đều chạy không thoát ..."

Lưu Thiên Lương vẻ mặt ôn nhu đối với nữ hài cười cười, cảm thấy chính mình ở trên cao nhìn xuống có tư thế rất uy vũ, khẳng định có thể chấn nhiếp nội tâm nhỏ nhỏ của đối phương, nói không chừng sẽ cùng hấn buổi tối còi quần cộc mà lấy thân báo đáp, mà cô nương kia vẫn chưa tỉnh hồn nên cũng không cách nào cảm nhận được nụ cười hiền hòa của hấn dưới cái giấu một viên hạ lưu tâm cơ nào, nằm ngang tại trong lòng ngực của hấn gất gao bụng kín miệng nhỏ của mình, vô cùng hốt hoảng gật đầu !

"Lưu Thiên Lương ! tay của người đặt ở đâu của người ta đó? người đừng ác tha như vậy được hay không ..."

bàn tay lớn của Lưu Thiên Lương vừa mới đắc ý ngắt hai cái thì Tiêu Lan mặt mũi đầy sương lạnh liền ôm cánh tay từ bên ngoài đi vào, Lưu Thiên Lương lập tức về mặt vô tội nói ra: "Ta đây chính là cứu người nha, cứu người còn chú ý cái gì tư thế? người tâm lý đừng biến thái như vậy được không? Đừng có mang ánh mắt háo sắc nhìn người !"

"Người ..."

Tiêu Lan trì trệ, thiếu chút nữa giận sôi lên, nhưng mà ngẫm lại lại nói không lại đồ vô sỉ kia, đành phải hừ lạnh một tiếng thôi, đi qua nhìn nữ hài đang run trong lòng Lưu Thiên Lương, nàng lập tức kinh ngạc nói: "YAA.A.A.. ! người là Lý Tĩnh mà công ty vừa tới xuất nập phải không? Nhanh đừng khóc, người tạm thời đã an toàn !"

"Ồ ~ chủ tịch , là ta ..."

Lý Tĩnh khóc nức nở thò tay ôm lấy cổ Tiêu Lan, Lưu Thiên Lương đành phải ôm nàng tư thế không được tự nhiên lui ngồi xuống trên ghế sa lon, Lý Tĩnh lúc này mới khóc sụt sùi theo hấn đứng lên, ôm lấy Tiêu Lan lại là một hồi khóc nức nở, thút thít hỏi "Đồng ... Chủ tịch , vì ... Vì cái gì sẽ xảy ra chuyện như vậy? Chết thật nhiều người rồi ah ..."

"Chuyện này. ..."

Tiêu Lan bắt đầu đi cùng Lưu Thiên Lương nhìn nhau, cũng không biết giải thích như thế nào, mà một bên Lưu Thiên Lương thì chọn một điều thuốc lá, hai mắt nhắm lại nhìn lấy Lý Tĩnh bên cạnh bất quá 22 - 23 tuổi, bộ dáng chặt vật, nàng vẫn còn đang mặc váy ngắn tiểu âu phục màu đen mà công ty phát, nhưng mà mặt trên đã sớm dính đầy vết máu cùng vết bẩn, áo sơ mi hồng nhạt bên trong đã văng tung tóe vài khóa cúc áo, lộ ra một kiện áo ngực màu đen sa mỏng cùng nang tuổi không lớn lắm tương xứng, một đầu tóc dài đen nhánh tịnh lệ khoác lên biên giới áo ngực qua lại lê lê , nửa kín nửa

che vô cùng mỏng lung đẹp mắt !

Lý Tĩnh là gần đây nhận chức nhân viên mới, bởi vì không tính là xinh đẹp, cho nên Lưu Thiên Lương đối với nàng có ấn tượng gần kề dừng lại ở một cô nương nhả nhặn hay xấu hổ mà thôi, thậm chí ngay cả tên của người ta cũng kêu không được, cho dù giúp nhau soi mặt cũng không quá đáng là gật gật đầu cười cười mà thôi, nhưng mà hôm nay xem ra trang cho hoàn toàn biến mất nàng ngược lại là cùng Trần Dương đồng dạng, tuy không tính xinh đẹp, nhưng lại có một loại khí chất thanh lệ Thoát Tục, cong cong Liễu Diệp Mi thừa nắm một tờ giấy mặt trái xoan, rất có vài phần hương vị tiểu Thanh mới!

"Lý Tĩnh, người trước tiên yên tĩnh một chút, bây giờ còn không phải thời điểm khóc, kỳ thật chúng ta cũng là bị vây ở công ty, chỉ sợ các người hơi tốt hơn một điểm mà thôi, người tranh thủ thời gian phối hợp Lưu Kinh Lý đem những người khác cứu ra thì quan trọng hơn ..."

Tiêu Lan thoáng an ủi Lý Tĩnh một hồi liền đứng lên, mà Lý Tĩnh vừa thút tha thút thít đáp vừa quay đầu nhìn về phía Lưu Thiên Lương, không ngừng lau nước mắt nức nở nói: "Lưu ... Lưu Kinh Lý, bên trong còn có năm người, bộ tổng hợp Hoàng Lâm chân ... Gãy chân, người sắp không được, quản lý chỉ nhánh của chúng ta cùng phụ nhân hân cũng ở bên trong, đứng rồi, còn ... Còn có Trầm Lăng ở công ty của các người cùng bạn của hân!"

"Trầm Lăng? tiểu bạch kiểm này rõ ràng không chết? Vận khí thật đúng là không tệ nha!"

Lưu Thiên Lương lập tức khinh thường cười cười, tiểu tử Trầm Lăng kia cùng cùng tên một vị đại hiệp trong tiểu thuyết Cổ Long, nhưng mà tính cách lại cùng đại hiệp người ta không có chút nào dính dáng, vô luận làm người hay làm việc đều không quang minh lỗi lạc, ngược lại âm tổn hại ác tha, chỗ tương đồng duy nhất giữa hai người có khả năng chính là phong lưu, tiểu tử kia nương tựa theo một cô gái có khuôn mặt nhỏ nhắn giống như minh tinh Hồng Kông, quả thực trong công ty câu dẫn không ít ong bướm, mà ngay cả người lãnh đạo trực tiếp bọn họ như Nghiêm Như Ngọc đều đối với hân cũng ưu ái hữu gia, mà Lưu Thiên Lương đời này ghét nhất hai chủng nam nhân, một loại là so với hân có tiền, loại thứ hai dĩ nhiên chính là so với hân đẹp trai, đa một so với hân càng dày dáy!

"Thiên Lương ! Đừng có mải đầu vào nữa, tranh thủ thời gian cứu người đi..."

Tiêu Lan có chút bất mãn liếc Lưu Thiên Lương, tựa hồ rất không hài lòng loại người như hân lúc có chút đáng cười hả hê, Lưu Thiên Lương đành phải chậm rãi đứng lên, bắn bay tàn thuốc trong miệng, nhún bả vai nói ra: "Lý Tĩnh có thể chui đi ra, lại không có nghĩa là Trầm Lăng bọn họ cũng có thể chui đi ra, ta chỉ có thể tận lực thử một chút, bọn họ nếu ra không được thì ta cũng vậy không có biện pháp !"

"Được rồi, cứu không đi ra ta cũng sẽ không trách người đâu, do đó người làm hết sức..."

Tiêu Lan đứng dậy, theo bản năng vươn tay tựa hồ là muốn giúp Lưu Thiên Lương sửa sang một chút vạt áo tán loạn, nhưng mà không biết có phải hay không đột nhiên đã có Lý Tĩnh ở đây, nàng vươn đi ra tay vô cùng mất tự nhiên lại rút trở về, ho nhẹ một tiếng nói ra: "Ta đi canh gác cho các người, các người làm nhanh một chút, nơi này thật không có thể ở lâu rồi!"

"Được rồi ..."

Lưu Thiên Lương bắt đầu đi gạt đầu, gỡ đầu rồi lại bỏ lên trên bàn công tác, mà Lý Tĩnh vừa mới khôi phục chút trấn định cũng muốn đứng lên hỗ trợ, có thể tầm mắt tới chỗ huyết tinh giống như một mảnh lò sát sinh, nàng như là bị điện đánh vậy mà ngậy ngậy cả người, sau đó hai mắt khó có thể tin mà nhìn mấy cái đầu lâu trên mặt đất máu me nhầy nhụa, cuối cùng "Oa" một tiếng nằm rạp trên mặt đất phun ra !

"Đừng nhìn những thứ đó trên mặt đất, cứ chú ý vào bọn chúng lâu thì người sẽ hỏng mất đấy, nhanh đi ra ngoài tìm Tiêu Lan đi, tình huống trên hành lang hơi tốt hơn một chút ..."

Lưu Thiên Lương đứng ở trên bàn không mặn không nhạt lắc đầu, hân đoán được Lý Tĩnh vừa phục hồi tinh thần lại nhất định sẽ tại chỗ nhô ra, bất quá trong dạ dày Lý Tĩnh tựa hồ cũng chẳng có bao nhiêu thứ gì, nôn ọe đi ra vài ọc nước trong cũng chẳng ra được thứ gì rồi, mà Lý Tĩnh ngay cả lời cũng không nói ra được, bụm lấy cái miệng nhỏ nhắn lão đạo nghiêng ngã xông ra ngoài !

"Ai ~ lại là một cái vương vù ..."

Lưu Thiên Lương nặng nề thở dài, quay đầu tiếp tục ghé vào trong đường ống nhìn quanh, đối diện tựa hồ cũng gặp đến muốn nổi điên rồi, không ngừng cử động điện thoại di động hướng trong đường ống mãnh chiếu, Lưu Thiên Lương lập tức tức giận lấy tay ngăn trở ánh sáng hồ: "Chiếu cái đầu của người đó, đừng soi, vội vàng đem nữ nhân còn lại kia đưa qua đi, nam nhân còn dư lại ta sẽ lại nghĩ biện pháp khác !"

"Người ... người có phải là Tiểu Lưu Lưu Thiên Lương không? Ta là bộ tài vụ Ngô Lập Quốc đây ..."

nam nhân đối diện lập tức thu tay về, vội vội vàng vàng đem chiếu sáng hướng về phía mình, mà một khuôn mặt hình vuông chữ quốc ngay sau đó xuất hiện ở trong mắt Lưu Thiên Lương, Lưu Thiên Lương không ngạc nhiên chút nào cười cười, lớn tiếng nói: "Ngô tổng, vận khí không kém nha, cùng với người chính là chị dâu chứ? các người đây thật là vạn hạnh trong bất hạnh !"

"Ai ~ Tiểu Lưu người thì khỏi nói, ta đến bây giờ đều như thấy ác mộng vậy, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy ..."

Ngô Lập Quốc vô cùng đau đớn ở đối diện hồ, nhưng mà Lưu Thiên Lương lại khoát khoát tay hồ: "Không nói trước cái này, các người hai vợ chồng chỉ cần còn sống là tốt rồi, tranh thủ thời gian trước hết để cho chị dâu chui vào đi, đợi lát nữa ta lại để cho nàng giúp các người lần lượt hai thành cờ lê đi qua, nhìn xem có thể hay không triệt để hủy đi đường ống trong tường rồi theo đó chui qua đến!"

"Ai ai ! Hảo hảo tốt..."

Ngô Lập Quốc liên tục không ngừng gật đầu, quay người đi xuống đường ống, mà không bao lâu vợ của hắn đã bị nhét vào, giống như một con gòi bỏ mà "Hắc ơ hắc ơ" hướng Luru Thiên Lương cất lực nhúc nhích, nhưng nàng tuy là một phụ nữ, có thể đáng người cũng không giống Lý Tĩnh vậy mà nhỏ nhắn xinh xắn, đáng người đầy đặn cơ hồ đem toàn bộ đường ống đều chặn cực kỳ chặt chẽ, hơn mười mét ống thông gió đối với nàng mà nói thật giống như vô cùng vô tận vậy !

Luru Thiên Lương mặt đen lại nhìn nàng ở đằng kia lại xuyên lại nhú, kết quả chừng mười phút đồng hồ cũng chưa lộ ra cái đầu, kịch liệt thở dốc còn đem trong ống đen xám thối đầu đầu cũng có, Luru Thiên Lương lập tức rụt rụt thân thể, quạt trong mũi yên Trần Úc buồn bực nói: "Chị đầu ah ! người cái này thật là được bót mập một chút rồi, không phải vậy Trần Quốc Trụ sẽ là vết xe đổ của người....!"

"Ta ... Ta không mập đâu, là hoàn mỹ nha ..."

Nữ nhân khóc nức nở ngẩng đầu nhìn Luru Thiên Lương, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn đen sì đầy ủy khuất, mà Luru Thiên Lương tuy cùng với nàng không quen, nhưng mà tiệc hội ở công ty vẫn có trải qua vài lần duyên phận đấy, loáng thoáng nhớ rõ nàng hình như là gọi Luru Lệ Bình kia mà, vốn là bác sĩ bệnh viện thành phố, cho nên lấy thân cao hơn một mét sáu của nàng mà xem, 110 cân tại cái tuổi này của nàng cũng hoàn toàn chính xác không tính béo, ngược lại tràn đầy một loại nhục cảm thực nữ mới có thể có, nhưng hôm nay nàng bị kẹt ở bên trong không trên không dưới, đoán chừng vẫn là nguyên nhân khung xương thiên đại của nàng

"Luru ... Luru ca , giúp đỡ ta...ta sắp không thở nổi rồi..."

Luru Lệ Bình sắc mặt rất nhanh đã bị nghẹn đỏ lên, hô hấp càng ngày càng dồn dập, mà xem qua cùng loại tin tức khiến Luru Thiên Lương cũng biết rằng , người bị kẹt tại bên trong loại đường ống bị đè nén này thì hô hấp không tốt, rất nhanh sẽ có thể đã hôn mê, tựa như Trần Quốc Trụ trước khi chết ở bên trong vậy , đoán chừng tên kia cũng không có giấy dựa bao lâu liền tắt thở !

"Nhanh bắt lấy dây lưng quần nơi cổ tay , ta kéo người đi ra ..."

Luru Thiên Lương không do dự, lập tức cời bỏ dây lưng trên cổ Trần Quốc Trụ hướng trong ống ném vào, chính không làm gì được Luru Lệ Bình cuống quýt níu lại dây lưng quần tại trên cánh tay của mình , tâm cơ vạn phần nhìn Luru Thiên Lương , nhưng nàng cũng thật sự là nhanh , Luru Thiên Lương dùng sức ra bên ngoài kéo một cái, nàng lập tức mà bắt đầu dật cuống hòng rú thẳm..., lại không dám để cho Luru Thiên Lương dừng lại, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu lập tức hiện đầy gáy của nàng, thê thảm như bệnh trĩ bạo!

"Ah nha ! Quần ! Quần ! quần của ta bị ôm lấy rồi..."

thân thể Luru Lệ Bình tựa như bình rượu nứt lọ vậy , đột nhiên "Rầm Ào Ào" bỗng chốc bị rút một đoạn, nhưng mà quần của nàng lại bị móc tại chỗ đường nối của đường ống, cùng Trần Quốc Trụ trước đó ở cùng một cái bộ vị , chỉ là cô nàng này cũng đủ dứt khoát, không đợi Luru Thiên Lương ngừng ta , nàng liền hung hăng vừa thu lại bụng dưới, bờ mông dùng sức đi phía trước nhún , rõ ràng bứt dứt cúc áo trên lưng quần, sau đó sắc mặt ngoan lệ hướng Luru Thiên Lương hô to: "Kéo..."

"Xoẹt rừ~ "

Một âm thanh thanh thúy nứt ra truyền đến, chỉ thấy một cái nữ nhân mông lớn trắng bóng, một đầu từ trong ống ngã đi ra, nhưng lần trở lại này Luru Thiên Lương lại căn bản không có đỡ người ta , không hề nghĩ ngợi sẽ đem dây lưng quăng ra , quay đầu từ trên ghế nhảy xuống !

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Nhân Tình Ấm Lạnh (Thượng)

"YAA.A.A. ..."

tiếng thét chói tai của Luru Lệ Bình mới vừa vang lên liền lập tức chấm dứt, thân thể đầy đặn nặng nề nện ở trên mặt ghế phát ra một tiếng vang "Ầm ầm" lớn , chẳng những triệt để ép vỡ cái ghế trên bàn, chính nàng cũng thiếu chút té đứt hơi, mở rộng ra hai cái chân rõ ràng hướng về phía Luru Thiên Lương, quần đã triệt để không thấy, chỉ còn một cái đồ lót bị kéo nứt ra còn đọng ở trên mắt cá chân, lỗ đít nhỏ trực tiếp bạo lộ tại ngoài, tăng thêm nàng lại đang không ngừng tròn trắng mắt, Luru Thiên Lương thấy thế nào cũng đều cảm thấy mình giống như vừa đem nàng cho thoải mái hết!

"Bà mẹ nó ! Hôm nay thật mẹ nó quá tà dị ..."

Luru Thiên Lương không biết nên khóc hay cười mà nhìn lấy hạ thân không mảnh vải che thân của Luru Lệ Bình, ngược lại không phải bởi vì điểm phong quang dưới háng nàng mà buồn bực , mà là cả ngày hôm nay hắn đã nhìn hai nữ nhân cời truồng rồi, còn là chính hắn cũng không có chủ động muốn nhìn đấy!

"Cứu ... Cứu mạng ..."

Luru Lệ Bình ngã chổng vó lên trời nằm ở trên bàn, trong miệng còn mơ mơ hồ hồ lấy cứu mạng, Luru Thiên Lương vừa đi qua thì nàng liền ôm lấy eo

mặt của Lư Thiên Lương, hoảng sợ hô: "Mau cứu ta, đại ca, van cầu người, mau cứu ta đi ..."

Lư Lê Bình đây cũng không phải là bị ngã đến hồ đồ rồi, đoán chừng cũng là bị dọa cho thâm rồi, gất gạo ôm eo của Lư Thiên Lương liều mạng run rẩy, mà Lư Thiên Lương cũng không cùng với nàng dong dài, trực tiếp dùng chân câu dẫn ra trên mặt đất một cái lẩn xuống chén trà nhựa plastic, xoay người nhắt lên sau đó trực tiếp mở đỉnh ốc, một tia ý thức đem toàn bộ lá trà bên trong tưới lên trên đầu Lư Lê Bình!

"Ồ ~ "

Lư Lê Bình như là bị ngâm nước mà ai oán một tiếng , sau đó mạnh mẽ từ trên bàn bắn lên, từng ngum từng ngum hút lấy không khí, ánh mắt hốt hoảng loạn quét bốn phía, hơn nửa ngày mới định dạng tại trên người của Lư Thiên Lương, khuôn mặt trắng bệch mà hỏi: "Ta ... Chúng ta đang ở đâu?"

"Sẽ không thực ngã choáng luôn chứ? Còn có thể ở đâu? tổng bộ tập đoàn Thương Lan ah ..."

Lư Thiên Lương cười hắc hắc, đầy nghiền ngẫm nhìn hạ thân đầy lông màu đen của Lư Lê Bình, cười híp mắt nói ra: "Chị dâu bình thường bảo dưỡng không tệ nha, cùng thiếu phụ người ta vừa kết hôn không sai biệt lắm!"

"Ha ha ~ "

Tỉnh hồn lại xong thì Lư Lê Bình theo bản năng che lấy hạ thân , mặt mũi đầy lúng túng xông Lư Thiên Lương cương cười một tiếng , nàng theo bản năng đã nghĩ tới quần lót đọng ở trên mắt cá chân, xem lại thì đồ lót đã sớm nát thành vãi, gương mặt trắng bệch của nàng lại đỏ lên, vô cùng nhún nhún nói với Lư Thiên Lương: "Lư ca , xin đừng chê giễu ta nữa , có thể tìm cho ta một cái quần mặc không?"

" trên người Hoạt thì không phải đây sao? Không mặc cũng chưa có ..."

Lư Thiên Lương mở tay ra tỏ vẻ vô năng vô lực, trong nội tâm cũng đang khinh thường Lư Lê Bình cùng mình giả bộ nai tơ, thực phụ ít nhất 36-37 tuổi rồi, hết lần này tới lần khác còn không thấy ngại gọi mình ca, bất quá hấn ngược lại là rất nhanh phát hiện mặt mũi đầy lúng túng của Lư Lê Bình, căn bản không quan tâm tràng diện máu me đầm đìa chung quanh, chẳng những không có giống như Lý Tĩnh không ngừng nồn ọc, còn không ngừng lắc lắc cổ nhìn loạn khắp nơi, mà Lư Thiên Lương nghĩ lại, đoán chừng người ta là bác sĩ nên loại tràng diện này đã gặp nhiều, tự tay giải phẫu đều không nói chơi, đương nhiên sẽ không sợ hãi những cái... chân cụt tay đứt vô danh trên mặt đất!

"Lê Bình ! Lê Bình người làm sao vậy ..."

tiếng la của Trần Lập xuyên thấu qua đường ống đột nhiên truyền tới, nghe tựa hồ hết sức lo lắng, mà Lư Lê Bình thì lập tức hai tay một trước một sau bụm lấy dưới háng đứng lên, hướng về phía đường ống hô lớn: "Lão công ta không sa , người không cần lo lắng các người tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp đi !"

"Hảo hảo tốt! người để cho Tiểu Lư ném cờ lê ra cho chúng ta, chúng ta sẽ hủy đi đường ống dễ hơn..."

Trần Lập vội vàng tại đối diện đáp ứng, thanh âm vô cùng bức thiết , mà Lư Lê Bình bụm lấy bờ mông vừa xoay người lại, liền thấy Lư Thiên Lương cười híp mắt lần lượt cầm một thanh cờ lê tới, Lư Lê Bình vốn là sững sờ, sau đó tràn đầy khó chịu đỏ mặt nói ra: "Lư ca , chờ lão công của ta tới, người tuyệt đối đừng nói với hấn về chuyện ta không có mặc quần nha, hấn là người rất để ý những chuyện này , đã nói ... Thì nói quần của ta chỉ bị cào hỏng rồi, đợi lát nữa mời giúp ta tìm quần trên thi thể là tốt rồi , cảm ơn người !"

"Việc nhỏ, cứ tin tưởng ta ..."

Lư Thiên Lương cười cười tỏ vẻ không sao cả, cầm cờ lê hướng Lư Lê Bình trước mặt lần lượt lần lượt, không có chút ý tứ nào phải giúp một tay, Lư Lê Bình rất là nhún nhún cương cười một tiếng , chậm rãi buông ra hai tay, lần nữa đem đám lông màu đen quần xoắn mà nồng đậm của nàng cho lộ ra, sau đó lê mà lê mẽ kẹp hai chân, quay người đi cả nhắc ghé vào đường ống ở trên mà lớn tiếng hô: "Lão công, ta hiện tại leo không qua rồi, ta đem cờ lê ném đi qua , các người nghĩ biện pháp dùng gậy gộc lấy ra đi!"

"Tốt! Nhưng người hãy tận lực ném xa một chút ..."

Ngô Lập Quốc ứng thanh ứng khí tại đối diện đáp ứng, Lư Lê Bình đành phải liều mạng nhón chân lên hướng trong ống leo, đón lấy chỉ nghe "Cạch lang lang" một tiếng loạn hưởng, cũng không biết Lư Lê Bình đem cờ lê ném ra bao xa, bất quá đợi nàng lui ra ngoài vỗ vỗ tay tựa hồ bộ dạng rất hài lòng, quay người nhìn thấy Lư Thiên Lương ngậm điều thuốc lá, ánh mắt không chút kiêng kỵ nhìn cặp mông trắng cỡ lớn của nàng, khuôn mặt rõ ràng rất thần nhiên !

Lư Lê Bình buồn bực không nói ra lời, nhưng là minh bạch tình huống trước mắt muốn chết, nàng căn bản không có thể cùng Lư Thiên Lương so đo mấy thứ gì đó, đành phải bản năng kẹp hai chân đối với Lư Thiên Lương thảo hảo cười nói: "Lư ca, có thể giúp ta tìm cái quần tới không? Ta như vậy coi bỏ thật sự quá khó nhìn !"

"Đi ! Giúp người tìm đầu quần cộc ..."

Lư Thiên Lương vỗ tay phát ra tiếng, quay người liền hướng ngoài cửa bước đi đi, Lư Lê Bình lập tức ngạc nhiên nhảy xuống cái bàn, uốn éo cái mông vui vẻ đi theo, đây cũng là khác nhau giữa thiếu phụ cùng thiếu nữ, đoán chừng nếu đổi thành Lý Tĩnh như vậy coi chuông , nàng cho dù thoát khỏi áo chỉ mặc áo lót, cũng nhất định sẽ che chắn hạ thân càng quan trọng hơn!

Lư Thiên Lương ra cửa liền theo bản năng hướng phía bên phải nhìn lại, chỉ thấy Tiêu Lan cùng Lý Tĩnh đang dán tại trên vách tường cuối hành lang

mà bàn luận xôn xao, xem bộ dáng Tiêu Lan tựa hồ là đang dạy bảo Lý Tĩnh nhiều việc cần chú ý, mà Lý Tĩnh thì ở một bên rụt lại thân thể, không ngừng khiêm tốn gật đầu, nhưng mà Lưu Thiên Lương có chút im lặng bay vùn vụt tròn mắt, mình liều mạng mới tổng kết ra một ít kinh nghiệm, rõ ràng như vậy không bao nhiêu tiền liền để cho Tiêu Lan bán đi rồi, xem ra Tiêu Lan tựa hồ căn bản không có ý thức được, những... kinh nghiệm này quý báu rất có thể là gốc rễ sống yên phận trong tương lai của bọn họ!

Lưu Thiên Lương lắc đầu cũng không có đi gọi Tiêu Lan các nàng, quay người liền mang theo Lưu Lệ Bình tiến vào phòng làm việc tổng hợp của Bộ kinh lý, sau đó trực tiếp đi qua ngồi ở trên mặt ghế lão bản, quay đầu nhìn Lưu Lệ Bình còn nhần nhần nhỏ nhỏ bụm lấy phần hông mà cười nói: "Còn có cái gì tốt che đây, đã sớm nhìn cái thông thấu á..., người coi như ta theo nghề nghiệp của người vậy, đang xem bệnh phụ khoa cho người là được!"

"Cái này không giống, quá ... Quá làm khó rồi!"

giương mặt Lưu Lệ Bình thoáng đãng lửa lên, Lưu Thiên Lương không chút kiêng kỵ nhìn soi mói, cánh tay cùng hai cái hai đùi tuyết trắng của nàng đều toàn bộ hiện lên đầy da gà, nhưng mà Lưu Thiên Lương trên thực tế đối với cái khuôn mặt thực nữ ứng đồ này cũng không có bao nhiêu hứng thú, chỉ không quen nhìn nàng trước kia sắc mặt cao ngạo mà thôi, huống hồ dáng người Lưu Lệ Bình mặc dù không tệ, nhưng mà tướng mạo cũng là bình thường, cho nên hần hải hước nở nụ cười xong, liền chỉ chỉ trên mặt đất nói ra: "... trong hộp kia có nội y, ngoài cửa vừa vặn có một Nữ Thi, nàng vậy cũng không cần ta giúp người bói chứ? Dù sao các người là bác sĩ thì chắc cũng không sợ thi thể!"

"Ồ! không sợ không sợ..."

Lưu Lệ Bình cuống quýt đốt đầu, tranh thủ thời gian ngồi xổm người xuống tại hộp giấy tìm kiếm khởi quần lót trong đồng đồ, mà bắt đầu chính là đầu quần lót viền tơ màu trắng, nàng cũng không để ý kiểu dáng phải hay là không quá bốc lửa, bắt được liền hướng trên đùi, có thể thời điểm đợi nàng nâng lên trên lưng lại lập tức tròn mắt, thứ này lại có thể là đầu quần yếm tình thú, bộ vị mấu chốt nhất của nữ nhân vậy mà mở một đạo cửa sổ nhỏ nhỏ, tràn đầy hấp dẫn, lại có thể thuận tiện nam nhân gia hóa ra vào!

giương mặt Lưu Lệ Bình đã đỏ nhanh nhô ra huyết, bị Lưu Thiên Lương đùa giỡn tựa như nhìn cái tia quang đờng nói rồi, dù sao đúng là bắt đắc d, có thể không nghĩ tới bây giờ rõ ràng còn chủ động mặc vào một cái đồ lót nười phản tình thú, để cho nàng nghĩ có nên cởi ra hay không cởi, chỉ có thể mặc cỡ quay người chạy ra ngoài cửa, tìm đến vậy ngăn ở hạ thân Nữ Thi!

"Lưu ca! Ta ... Ta đi bên cạnh giúp đỡ chút..."

Lưu Lệ Bình rốt cục mặc vậy vào, trong lòng cũng cuối cùng nặng nề thở phào một cái, một cỗ cảm giác an toàn khó tả tự nhiên sinh ra, sau đó sắc mặt đỏ bừng cùng Lưu Thiên Lương lên tiếng chào xong liền chạy đi, nhưng mà Lưu Thiên Lương lại đối với nàng vậy tay nói ra: "Không vội, bọn họ bên kia còn có một biết, tới ta hỏi người mấy vấn đề!"

"Ai ~"

giọng Lưu Lệ Bình mang theo vẻ do dự đi tới, thuận tay kéo qua một cái ghế ngồi xuống đối diện Lưu Thiên Lương, sau đó không đợi hần mở miệng đã chủ động hỏi "Lưu ca, tình huống bên ngoài hiện tại thế nào rồi? Cảnh sát vì cái gì còn không đến cứu chúng ta? Ngày hôm qua ở trong điện thoại rõ ràng nói thật tốt, nói chẳng mấy chốc sẽ phái người đến nghĩ cách cứu viện chúng ta, nhưng tình huống bây giờ đến cùng là chuyện gì xảy ra vậy? các người phải hay là không cũng bị vây ở chỗ này rồi hả?"

Lưu Lệ Bình bắn liên hồi tựa như không thể ngừng mà đặt câu hỏi, khiến Lưu Thiên Lương rất là buồn bực nhìn nàng, nói ra: "Rốt cuộc là ta hỏi người hay là người hỏi ta? Được rồi được rồi, nói thật với người đi, cứu viện gì gì đó người tạm thời cũng đừng nghĩ đến, ngày hôm qua Đinh Tử Thần bọn họ hứa cho 1000 vạn để người ta phái chiếc máy bay trực thăng đến cũng đều vô dụng, hơn nữa người cũng có thể phát hiện, thông tin gì gì đó cũng sớm đã gãy đổ, muốn tiếp tục sống sót phải dựa vào chính chúng ta rồi!"

"Cái gì? Hoa ... Hoa 1000 vạn đều vô dụng? Lê nào cả tòa thành thị của chúng ta đều gặp tai họa hay sao?"

Lưu Lệ Bình mở rộng miệng tương đối thất thố nhìn lấy Lưu Thiên Lương, mà Lưu Thiên Lương nhún nhún vai nói ra: "Sợ sợ không chỉ một tòa thành thị của chúng ta, hẳn là các nơi trên cả nước, thậm chí là toàn bộ thế giới đều bị cỗ tai nạn hoạt thi này, người có thể không tin, đợi lát nữa đi căn phòng có cửa sổ nhìn ra phía ngoài xem sẽ biết, bên ngoài này sớm đã là thiên đường của hoạt thi, ngay cả Quỷ ảnh tử của một người bình thường cũng đều nhìn không tới!"

"Sao ... Tại sao có thể như vậy? chúng ta sẽ không phải chết ở chỗ này chứ?"

Lưu Lệ Bình mặt mày thất sắc nhìn lấy Lưu Thiên Lương, sợ hãi nước mắt rất nhanh tại trong hốc mắt đã chảy ra, mà Lưu Thiên Lương khề thờ dài, thân nhiên nói: "Cũng đừng uể oải như vậy, có thể là tai nạn này tới quá mức đột nhiên thôi, chờ chính thức kịp phản ứng xong, nhất định sẽ nghĩ biện pháp tới cứu chúng ta, nhưng là tại trong quá trình chờ đợi, hết thảy đều phải dựa vào chúng ta rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Nhân Tình Ấm Lạnh (Trung)

"Được... Được rồi ..."

Lưu Lệ Bình nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt, bị ai gạt đầu, sau khi suy nghĩ một chút còn nói thêm: "Lão Ngô thì ra có xuất thân bộ đội dã chiến, bản lĩnh sinh tồn so với người bình thường đều mạnh hơn một chút, nếu như chỉ kiên trì mười ngày hay nửa tháng mà nói, ta nghĩ hẳn nhất định có biện pháp dẫn đầu chúng ta sống tiếp, sáu người chúng ta có thể sống đến bây giờ cũng đều là may mắn nhờ có hắn thôi!"

"Hi vọng như thế! Đợi tí nữa ta sẽ tìm lão Ngô hảo hảo nói chuyện một chút ..."

Lưu Thiên Lương nhẹ hít một hơi thuốc lá, yên lặng nhẹ gạt đầu, sau đó lại hỏi: "Đúng rồi, các người tối hôm qua rốt cuộc là có mấy người ở bên trong? Vì cái gì Trần Quốc Trụ lại bị kẹt tại trong đường ống vậy?"

"Chúng ta ngay từ đầu có tận tám người đấy..."

Lưu Lệ Bình khe khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói: "Trần Quốc Trụ ngày hôm qua bí mật mang theo tình nhân cùng cháu của hắn đi tới công ty tính tiền, giữa trưa muốn mời ta cùng lão Ngô một bữa cơm, cho nên ta mới từ đơn vị chạy tới đây, ai biết chúng ta mới vừa đi tới thang máy này thì có một đám người từ trong thang máy lao tới muốn cản chúng ta, lão Ngô cùng cháu của Trần Quốc Trụ mới đầu vẫn còn có thể cùng những người kia đánh lại chúng, nhưng mà ai biết vô luận bọn họ ra tay nặng thế nào cũng đều hạ không được những người kia, còn để cho bọn họ đem Bí thư Trần Quốc Trụ cản bị thương, về sau bảo an chạy tới lại cùng đánh nhau với bọn họ, chúng ta mới có dịp mà thừa cơ bứt ra chạy tới phòng làm việc của lão Ngô để bằng bó cho Bí thư Trần Quốc Trụ..."

"Phải hay không lúc chờ băng bó xong liền phát hiện toàn bộ công ty đều đã rối loạn?"

Lưu Thiên Lương hầu như không cần đa tưởng cũng có thể đoán được chuyện xảy ra kế tiếp, mà Lưu Lệ Bình cũng gật gật đầu nói: "Đúng vậy đó! Chờ thời điểm chúng ta lần nữa muốn đi ra ngoài thì mới phát hiện bên ngoài đã rối loạn rồi, thủ hạ của lão Ngô chính là chủ sự kế toán đã ngay trước mặt chúng ta cản chết một cái hộ khách, máu bắn đầu đầu cũng có, ngay cả ta là một bác sĩ cũng đều bị giật mình, lão Ngô lúc ấy còn muốn mang chúng ta lao ra, kết quả mấy lần đều bị những người điên kia chặn trở về ..."

"Cuối cùng còn đem chúng ta vây ở trong văn phòng, chúng ta cũng chỉ có thể liều mạng gọi điện thoại báo cảnh sát, mà chưa thấy cảnh sát tới đâu thì lại nghe một hồi nổ lớn, nhiều người cùng chúng ta trốn chung đã bị nổ chết tại chỗ rồi, bắp chân của Hoàng Lâm cũng bị nổ bay, nếu không phải ta kịp thời cầm máu băng bó cho hắn thì hẳn tuyệt đối sống không quá tối hôm qua đấy, sau đó chỉ còn lại tám người chúng ta, bạo tạc nổ tung qua đi chúng ta liền vội vã trốn vào ở bên trong cái phòng tài liệu không có cửa sổ kia, không biết ngày đêm, chúng ta đã cho rằng sẽ bị khốn từ ở bên trong!"

"Người nói tình nhân của Trần Quốc Trụ bị cản bị thương rồi hả? Nàng kia giờ ở đâu? Bị nổ tung tạc chết rồi sao?" Lưu Thiên Lương thoáng một phát bắt được điểm mấu chốt của sự tình, cô tình nhân rất có thể bị thi biển kia đã đi nơi nào? Nếu như còn trốn ở trong đường ống vậy coi như là muốn chết!

Bất quá Lưu Lệ Bình nghe vậy lại tỏ vẻ không sao cả mà nói ra: "Nàng không có bị nổ chết, có Trần Quốc Trụ một đường che chở nên nàng chẳng bị gì, chỉ là thời điểm chúng ta bị vây ở trong phòng tài liệu, Trần Quốc Trụ lạnh chanh đưa nang theo đường ống thông gió chạy trốn, kết quả là tình nhân của hắn đã dễ dàng chui vào, nhưng chính hắn lại bị kẹt ở bên trong, còn đem đường lui của chúng ta chặn cho chặt như nêm cối, để cho hai nữ nhân chúng ta đều leo không ra được! Ai ~ thật sự là đen đủi đấy!"

"Ta. Cái Lẽ Gì Thốn! người nói nữ nhân kia ngay ở bên trong đường ống thông gió?"

Lưu Thiên Lương thoáng một phát từ trên ghế nhảy lên, động tác nhất kinh nhất sợ thiếu chút nữa đem Lưu Lệ Bình sợ đến ngửa mặt ngã sấp xuống, run như cây sậy nhìn hắn hỏi: "Vâng... Đúng vậy! Cái này thì có chuyện gì?"

"Một cái hoạt thi giấu ở trong đường ống thông gió trong khu vực quản lý, người nói sẽ như thế nào? Còn không tranh thủ thời gian theo ta đi, muốn chờ chồng người bị hoạt thi cản chết ah ..."

Lưu Thiên Lương quay người lấp tấp hướng bên cạnh chạy tới, dùng hiểu biết của hắn đối với Trần Quốc Trụ, tiểu tình nhân ưa thích gần đây đều là vóc dáng nhỏ ngực lớn mặt trẻ. Ngực sữa mỹ nữ, ngay cả Lưu Lệ Bình cũng nói nàng dễ dàng chui vào bên trong đường ống, cho nên nữ nhân kia bị kẹt tại trong đường ống có khả năng rất nhỏ, cho nên tám chín phần là trực tiếp ngay tại trong đường ống thi biển, cái này đợi tí nữa nếu không kịp chuẩn sẽ bị nàng lao tới cản, lực sát thương nhất định sẽ rất lớn!

Bất quá chờ thời điểm hắn một đầu lao ra khỏi văn phòng, Tiêu Lan mặt mũi đầy vẻ kỳ quái mang theo Lý Tĩnh từ ở chỗ sâu trong hành lang đi tới, chứng kiến Lưu Lệ Bình sau lưng Lưu Thiên Lương liền ngạc nhiên nói ra: "YAA.A.A..! Thật là người nha, Lệ Bình! Thật sự là phải cảm ơn trời đất, hai vợ chồng các người không có việc gì thật sự là quá tốt ..."

Tiêu Lan đối với nhân viên của mình hay thậm chí là người nhà, đều có được một loại ý thức trách nhiệm không tưởng tượng được, cái này có lẽ chính là nguyên nhân vì cái gì nàng có thể làm cho rất nhiều người cảm tâm tình nguyện vì nàng bán mạng, nhưng mà Lưu Thiên Lương lại cho rằng trách nhiệm của nàng ngay tại lúc này xuất hiện, không thể nghĩ ngờ chính là tự tìm phiền toái, thậm chí là tự tìm đường chết, liền không nhịn được đánh gãy nàng nói ra: "Đừng nói nhiều nữa, trong đường ống này có một hoạt thi, chúng ta phải tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp giải quyết!"

Lưu Thiên Lương nói xong liền quay người chạy vào trong văn phòng, cầm lên d một bên ống tụt rồi nhảy lên bàn công tác, bất quá trong đường ống yên tĩnh lại không có tí tẹo dị hưởng, không thể nghĩ ngờ đang dùng sự trầm mặc mà nói cho hắn biết lo lắng chỉ dư thừa, nhưng mà Lưu Thiên Lương cũng không có cứ thể từ bỏ, đinh đing đương đương tại trong ống đánh một trận, như trước không có bất kỳ phát hiện nào, lúc này mới khiến cho hắn có chút nhẹ nhàng thở ra!

Lưu Thiên Lương buông ống tuýp , quay đầu hướng đường ống thông gió bên cạnh nhìn lại , không nghĩ tới tiến độ mấy người đối diện vậy mà rất nhanh, nguyên bản đường ống đã bị tháo dỡ không sai biệt lắm , gần kề chỉ còn một đoạn trống rỗng treo ở phía trên , bị Ngô Lập Quốc bên cạnh dùng sức kéo túm lấy !

"Tiểu Lưu ! mau giúp một tay đẩy một cái , cái vỏ bọc này bị kéo xuống thì chúng ta nhất định có thể chui đi ra..."

Bông vải cách âm được nhét vào đường ống chung quanh sớm đã được Ngô Lập Quốc kéo ra , hắn từ trong khe hở liếc mắt liền thấy được Lưu Thiên Lương trên bàn, Lưu Thiên Lương không nói hai lời liền nằm sấp đi lên hỗ trợ , nhưng mà trên thực tế , hắn là người cả ngày yêu thích nói khoác nên đối với cái vị quản lý tài vụ này có ấn tượng cũng không tính là tốt , bởi vì người này nổi danh cương trực , vô luận loại sự tình nào đến trên tay hắn gần đây đều là giải quyết việc chung , không sẽ làm khó dễ , cũng không nhận hối lộ , cho dù ngẫu nhiên phá lệ ăn của người bữa cơm , thời điểm sự vụ cũng có thể làm phiền người !

Cho nên loại người giống Lưu Thiên Lương luôn ưa thích làm đường ngang ngõ tắt này, gặp phải người như Ngô Lập Quốc thường thường sẽ rất là đau đầu , theo Ngô Lập Quốc lấy được bằng lái nhiều năm trước tới nay , vẫn còn từ đầu tới cuối duy trì thói quen dạy đệ tử lái xe đến xem , thì có thể biết người nọ là giáo điều đến cỡ nào rồi, Lưu Thiên Lương tại trên tay hắn ăn hết mấy lần thiệt thòi xong thì hoàn toàn giữ thái độ "kính nhi viễn chi", triệt để không muốn cùng người này lôi kéo quan hệ rồi!

"Loảng xoảng loãng xoảng ~ "

Sắt tráng kẽm chế thành đường ống thông gió rốt cục cũng bị Ngô Lập Quốc dắt cho xuống dưới , rơi trên mặt đất phát ra một tiếng vang dội lớn , mà một khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng anh tuấn lại vượt lên trước bò tới cửa động trên tường, lo lắng vạn phần hướng Lưu Thiên Lương hô: "Lưu Tổng Lưu Tổng , nhanh ... Mau đưa ta kéo ra ngoài ..."

"Người lớn như vậy, tự mình không bò qua được à?"

Lưu Thiên Lương rất là khó chịu mà nhìn Trầm Lăng , không có chút nào chào đón cái gia hỏa đáng ghét trai có da mặt còn siêu dày này, hắn vỗ vỗ tay liền nhảy xuống cái bàn , không thêm ... quản sống chết của đám người kia nữa, nhưng mà Tiểu Lan cũng rất tức giận đi lên đẩy hắn xuống, tức giận nói: "Người xảy ra chuyện gì? Nhanh đi lên hỗ trợ đi!"

"Không thấy được ta cả người một đầu mồ hôi à? Đã không hảo hảo cảm tạ ta , mà còn suốt ngày chằm chằm vào ta mắng , ta là nhân viên của người chứ không phải nô lệ của người..."

Lưu Thiên Lương hừ lạnh một tiếng , quay đầu hướng về phía ghế sofa đặt mộng ngồi xuống, Tiểu Lan vô cùng tức giận dùng tay chỉ hắn , hung tợn gắt hắn , nhưng sau đó xoay người đối với Lý Tĩnh cùng Lưu Lệ Bình thở phào nói: "Đừng quản cái con heo lười kia , chính chúng ta đi lên hỗ trợ đi!"

Ba nữ nhân lập tức bốn thủ bốn cước bò lên trên mặt bàn , nguyên một đám lấy chân nhỏ dốc sức liều mạng thò tay hướng trong trần nhà kéo người , mà người đầu tiên được lôi ra ngoài tự nhiên là Trầm Lăng , tiểu tử này tuy mặt mày xám xịt nhưng như cũ suất khí không giảm , nhìn kỹ một chút rõ ràng còn có thêm vài phần hương vị tang thương.

Nhưng mà để cho Lưu Thiên Lương căn bản không có nghĩ tới là, Trầm Lăng vừa bình an rơi xuống đất , Lý Tĩnh liền một đầu đâm vào trong ngực của hắn , gập gao ôm lấy sống lưng của hắn khóc như mưa , mà Trầm Lăng kích động hôn nồng nhiệt ở trên trán của nàng , trong miệng lẳng lẳng còn ỷ y kêu nhũ danh của nàng, bất quá cái này một màn thân mật động lòng người, lại làm cho Lưu Thiên Lương một bên buồn bực lật lên con mắt , hung hăng trong lòng mắng một câu , đàn bà tốt đều bị câu giữ cho!

Ngay sau đó lại là một người hoảng thủ hoảng cước từ trong động bò đi ra , bất quá cũng không phải Ngô Lập Quốc mà Lưu Thiên Lương biết, đó là một thanh niên cổ mang xích vàng thô to, hai cánh tay đều đầy hoa văn sắc thái tiêu lưu mạnh , Lưu Thiên Lương lúc này coi như là dùng ngón chân cũng có thể đoán ra hắn là cháu của Trần Quốc Trụ, bộ dáng mười phần lưu manh kia quả thực cùng Trần Quốc Trụ không có sai biệt , hơn nữa xem tóc trên đầu tiêu tử kia vừa dài ra một chút thanh mảnh , đoán chừng kiểu tóc là do hắn cố ý thiết kế, rất có thể là vừa từ trong lao được thả ra !

Tiểu lưu manh từ trên tường leo ra thì nhẹ nhàng thở ra thật to, tựa hồ này bóng tối trong căn phòng biệt khuất đã mang đến áp lực cho hắn không nhỏ, bất quá khi hắn nhìn thấy bên chân mình là một đầu lâu máu thịt be bét, hắn chẳng những không có sợ hãi , ngược lại còn vẻ mặt chán ghét một cước đá bay , cho dù xoay người lại vô cùng khách khí đối với Lưu Thiên Lương cười cười , nhưng mà Lưu Thiên Lương lại đoán chừng tiểu tử này chỉ sợ là kẻ hung hãn !

"Hai người các người chó thất thần đến gần người nữa, đi lên nhanh một chút hỗ trợ ..."

Tiểu Lan vội vàng từ trên mặt bàn nhảy xuống , bởi vì trong động trên đỉnh tường cư nhiên bị nhét tới một nam nhân hấp hối, đúng là Hoàng Lâm tổng hợp bộ, mà tiểu lưu manh cùng Trầm Lăng nghe vậy vội vội vàng vàng gập đầu mà cùng một chỗ bò lên trên cái bàn , ba chân bốn cẳng đem Hoàng Lâm từ trong động dắt đi ra !

Lưu Thiên Lương lúc này cũng theo bản năng đứng dậy , vô cùng miễn cưỡng nhìn Ngô Lập Quốc từ trong động chui ra ngoài, hắn trong khoảnh khắc cảm thấy , lão gia hỏa này tuy là đồ phá hoại về thao đàn, nhưng mà thật sự là người tốt , phần giác ngộ cam nguyện kê lột dù là hấn thúc ngựa cũng không đuổi kịp nổi đây, mà Lưu Thiên Lương cũng tin tưởng , những lão binh giống Ngô Lập Quốc này vô cùng sống tình cảm, chỉ cần không phải bị buộc đến tuyệt lộ , trái tim đó vĩnh viễn là chính trực hiền lành.

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Nhân Tình Âm Lạnh (Hạ)

"Lão Ngô, người chậm một chút , giẫm phải bả vai ta rồi..."

Lưu Thiên Lương rõ ràng bước đi lên nâng thân thể của Ngô Lập Quốc, để cho chân trái của Ngô Lập Quốc dẫm lên đầu vai của hắn cho có một điểm dừng chân , mà Ngô Lập Quốc nhảy xuống xong thì vù vù thờ hồn hèn , dù sao đã là người hơn 50 tuổi , thân thể tự nhiên không thể cùng năm đó so sánh , nhưng mà một gương mặt chữ quốc tràn đầy chính khí, vẫn là vô cùng cảm kích đối với Lưu Thiên Lương cười cười , bùi ngùi mãi không thôi nói: "Lúc này thực may mắn mà có các người ..., Tiểu Lưu , không phải nhờ mấy người thì chúng ta chỉ sợ sẽ bị hoạt bị mài chết ở bên trong rầu !"

"Lão Ngô người đừng khách khí với ta , người muốn cảm tạ thì phải cảm tạ Tiêu đồng của chúng ta đi, không có mệnh lệnh của nàng thì ta cũng không có gan đến cứu các người đâu ..."

Lưu Thiên Lương xuất kỳ không có tranh công , chỉ Tiêu Lan bên cạnh, mà Tiêu Lan tự nhiên là có chút ít hết ý nhìn hắn một cái , tựa hồ cảm giác được nhân phẩm của Lưu Thiên Lương này giống như cũng tạm được, gặp được hạ lưu thì chính hắn càng hạ lưu hơn người khác, gặp được cao thượng chính hắn cũng có thể theo sát bộ pháp đó!

"Chủ tịch ..."

Ngô Lập Quốc lập tức quay người vron tay cùng Tiêu Lan nắm thật chặt , ánh mắt vô cùng nóng bỏng nói: " thời gian lão Ngô ta đi theo người tuy không dài , nhưng mà phẩm chất của ngài sớm đã đem ta khuất phục , đại ân không lời nào cảm tạ hết được , Ngô Lập Quốc ta về sau nhất định sẽ dùng hành động để báo đáp lại ngài đây!"

"Đều là người một nhà mà còn khách khí làm gì? Lần này có thể thành công đem các người giải cứu ra , tuyệt đại bộ phận cũng đều là công lao của Lưu Kinh Lý ..."

Tiêu Lan nhẹ nhàng rút tay về, hết sức hài lòng nhìn lấy Lưu Thiên Lương bên cạnh, mà đôi mắt Lưu Thiên Lương đã sớm mong chờ nàng khích lệ chính mình rồi , tuy cảm giác giống như có một chút thấp hèn, có thể chỉ cần là được Tiêu Lan khen ngợi một tiếng , Lưu Thiên Lương cảm giác được mình trả giá nhiều hơn nữa cũng đều đáng giá , bất quá Tiêu Lan hiển nhiên không có tiếp tục ý tứ tăng bốc hắn, đột nhiên liền nói: "Bất quá Ngô tổng các người cũng đừng cao hứng quá sớm , chúng ta chỉ đem các người từ một cái hiểm cảnh mang vào cái hiểm cảnh khác mà thôi, nguy cơ của chúng ta xa xa còn chưa có giải trừ đâu !"

"Như thế nào? Hắn là chuyện này. .. Cái này bên ngoài toàn bộ đều như vậy phải không?"

Ngô Lập Quốc vạn phần kinh ngạc nhìn Tiêu Lan , còn lại mấy người vừa chui ra ngoài cũng đều mặt mũi đầy vẻ khẩn trương xông tới , mà Tiêu Lan lúc này cũng đem đại khái tình huống cùng tất cả mọi người nói một lần , tuy trong đó pha rất nhiều cảm tình chờ đợi của cá nhân nàng ở bên trong , nhưng vẫn khiến sắc mặt người nghe từng con trắng bệch , cơ hồ nghẹn họng nhìn trần trời !

"Tiểu Lưu , cái này bên ngoài thật sự ngay cả âm thanh tiếng đạn pháo cũng đều nghe không được à?"

Ngô Lập Quốc vẫn chưa từ bỏ ý định mà nhìn Lưu Thiên Lương , mà Lưu Thiên Lương đưa qua một điều thuốc cho hắn , lắc đầu nói ra: "Nghe được lại có thể làm được cái gì? Hãy cùng đốt pháo ăn mừng à , tại đây ảnh hưởng xuống, chỗ đó tạc hai cái , một điểm động tĩnh lớn đều không có , chung quanh thành thị này của chúng ta vừa không có nhóm đông quân lớn, chỉ dựa vào điểm này căn bản không có tác dụng , đoán chừng không có mười ngày nữa tháng cũng đừng nghĩ có bộ đội tới cứu chúng ta !"

"Ai ~ thế giới đang êm đẹp mà làm sao lại có thể xảy ra việc này? Quả thực quá muốn chết ..."

Ngô Lập Quốc than thở lắc đầu , trên mặt những người khác cũng là một mảnh tình cảnh bi thảm , mà lão bà Lưu Lệ Bình thì nhẹ nhàng đi tới khoác ở hắn nói ra: "Lão công , ta xem ra đừng suy nghĩ nhiều như vậy , trước tiên chúng ta đem mạng của mình bảo trụ mới là việc gấp nhất , người là sinh trưởng trong bộ đội, hiện tại nên cho người dẫn đầu mọi người chúng ta , nghĩ chống được đến lúc cứu viện đã đến cũng không khó nha !"

"Đúng! Ngô tổng ! người có kinh nghiệm phong phú , chúng ta tất cả nghe theo người , người hiện tại là lão đại của chúng ta rồi, người chỉ ai chúng ta chém ai , ai lùi bước thì mệ nó là bọn hèn nhất , ta Trần Đông Cường là người đầu tiên ủng hộ người !"

Tiểu lưu mạnh Trần Đông Cường lập tức tiến lên một bước tỏ thái độ , mười phần mùi vị giang hồ , mà đứng ở bên cạnh hắn là Trầm Lăng , đoán chừng cũng đã chứng kiến kinh nghiệm cùng quá đoạn của Ngô Lập Quốc, cũng liền vội giơ tay lên phụ họa ý kiến của hắn , còn dư lại hai nữ nhân cùng một người tàn phế càng là không hề hai lời , toàn bộ quyết định ủng hộ Ngô Lập Quốc làm đội trưởng tạm thời của bọn họ!

"Chuyện này. ..."

Ngô Lập Quốc khá là do dự nhìn về phía Tiêu Lan ở đối diện, đại khái là cảm giác được mình có chút tiếng động lớn tân đoạt chủ , nhưng mà Tiêu Lan cũng rất thiện giải nhân ý khoát khoát tay cười nói: "Ngô tổng , hiện tại có thể là thời kỳ bất thường , ta chỉ là một nữ lưu, đồng thời ở phương diện này thật sự không am hiểu , do người tới chủ trì đại cục thì không thể tốt hơn , người cũng đừng có từ chối nữa, ta vẫn luôn rất tín nhiệm năng lực của người!"

"Ha ha ~ nếu nói như vậy , này ... Ta đây từ chối thì bất kính rồi, ta nhất định sẽ không cô phụ kỳ vọng của mọi người đối với ta đâu, chúng ta hiện tại có bao nhiêu người , thời điểm đi ra nhất định vẫn là nhiều người như vậy !"

Ngô Lập Quốc chỉ hơi do dự một chút, liền cao cao thẳng người cán , trên mặt rõ ràng còn có một tí hương vị hăng hái, phảng phất đã tìm được hào khí năm đó mang binh lúc uy như gió , nhưng mà Tiêu Lan mặt mũi đầy mỉm cười lại nhạy cảm phát hiện cái hoà hợp êm thấm này bên trong có chút không ổn , bởi vì Lưu Thiên Lương cười híp mắt căn bản đã không tỏ thái độ , đã không có đáp ứng , cũng không có vẻ không đồng ý , buông thõng tay đứng ở đó bộ dáng hiền lành!

"Lưu Kinh Lý , ngươi không ủng hộ Ngô tổng làm đội trưởng chúng ta sao?"

Lưu Lệ Bình tự nhiên cũng chú ý tới thái độ Lưu Thiên Lương không âm không dương, các nàng này tựa hồ đối với chuyện tình vừa mới bị hấn nhìn coi thường còn có chút chú ý , rõ ràng cười lạnh nói: "Càng là thời khắc nguy cơ càng phải có người đứng cảm đứng ra đây, nếu như Lưu Kinh Lý có cao kiến gì đại khái có thể phát biểu , hoặc là ngươi nghĩ đảm đương cái đầu này cũng được , chúng ta gia lập quốc còn không muốn làm chìm đầu đàn này đâu!"

"Ồ ! Không không không ..."

Lưu Thiên Lương lập tức đem đầu dao động tựa như trống lúc lắc, khoát tay nói ra: "Ngô tổng nguyên bốn chính là lãnh đạo của ta , hấn bây giờ có thể đứng cảm đứng ra thì ta tự nhiên là ủng hộ , nào dám có ý kiến gì đâu, nếu để cho ta tới dẫn mọi người , vậy còn không toàn bộ cả đoàn bị diệt sao , đây tuyệt đối không được ..."

"Hừ hừ ~ vậy là tốt rồi , đoàn đội hợp tác quan trọng nhất chính là lực hướng tâm nha, vạn nhất có người nghĩ cách không thích sống chung thì chúng ta cũng không dám mang theo !"

Lưu Lệ Bình kéo Ngô Lập Quốc cao ngạo gật đầu , thật giống đã tìm được chỗ dựa chân chính, hoàn toàn có thể đem Lưu Thiên Lương hung hăng dẫm nát dưới chân vậy, nhưng mà Lưu Thiên Lương lại cười ha ha nói: "Chị dâu , ta lời này còn chưa nói xong đâu, Ngô tổng có làm đội trưởng của các ngươi hay không theo ta nửa xu quan hệ đều không có , ta là người mà mọi người đều biết , vô luận là tán gái hay là chạy tới nghiệp vụ , đều ưa thích một người làm một mình , hãy cùng chị dâu ngươi nói vậy , ta là người từ nhỏ khả năng liền có chút không quá hợp quần , cho nên ta sẽ không gia nhập các ngươi khi này căn gây quấy phản heo rồi, miễn cho Ngô tổng phân lòng chiếu cố ta , vạn nhất liên lụy các ngươi sẽ không tốt !"

"Haaa ~ xem ra ngươi còn rất tự biết rõ nha, không tệ, giác ngộ rất cao ..."

Lưu Lệ Bình tùy tiện cười lớn một tiếng , gặp Tiêu Lan một bên tựa hồ muốn nói chuyện , nàng rõ ràng nửa điểm cơ hội cũng không cho Tiêu Lan , chỉ chỉ cửa lớn của văn phòng liền âm dương quái khí nói ra: "Ngươi đã nói như vậy , chúng ta cũng không còn đạo lý cưỡng thịnh lưu ngươi trở lại, dù sao mọi người đều có chí khác nhau nha, còn miễn cho ngươi làm hiểu chúng ta lấy thế lập quốc đề người bắt buộc ngươi, bên kia chính là đại môn , Lưu Kinh Lý thỉnh tùy ý !"

"Tiểu Lưu ngươi ..."

Ngô Lập Quốc vội vàng nghĩ muốn nói chuyện gì , lại bị Lưu Lệ Bình tại phần eo hung hăng vừa bấm, lời ra đến khoe miệng thì bị mắc kẹt , rất là khổ sở nhìn Lưu Thiên Lương , mà Lưu Thiên Lương lại chẳng hề để ý cười nói: "Vậy chúng ta sau này còn gặp lại rồi, hi vọng thời điểm gặp lại các vị thì tất cả mọi người đều có thể bình an vô sự ! Bye bye các vị ..."

Lưu Thiên Lương nói xong cũng cầm ống tuýp trên đất lên đi nhanh hướng phía cửa đi ra ngoài , mà mấy người vừa mới được hấn cứu thì rõ ràng không có một cái nào mở miệng giữ hấn lại, chỉ có Tiêu Lan vô cùng nóng nảy đuổi theo , vọt tới ngoài cửa lớn thật nhanh đem hấn kéo hướng một bên , nhủ lại lòng này thấp giọng hỏi hấn: "Ngươi lại làm cái quỷ gì? Không thể theo đám đông một lần sao? Ngô Lập Quốc vô luận kinh nghiệm hay phẩm chất thì cùng người cũng đều là nhân tuyển tốt nhất , để cho hấn làm đội trưởng của chúng ta thì có cái gì không tốt? ngươi có phải hay là không ghen ghét người ta?"

"Ngươi thật biết chê cười , Lưu Thiên Lương ta sống đến bây giờ dựa vào ai? Ta tại sao phải ghen ghét hấn?"

Lưu Thiên Lương lập tức khinh thường liếc Tiêu Lan , bắt quả gặp Tiêu Lan làm một bộ bộ đáng tức giận, hấn đành phải lắc đầu chỉ vào trong phòng nói ra: "Tiêu chủ tịch , chính ngươi xem thật kỹ một chút , bên trong ngoại trừ một mình Ngô Lập , đều là một đám cái dạng gì vô on bạc nghĩa? Ta tốt xấu gian khổ cả buổi đem bọn họ kéo đi ra rồi? có thể kết quả là chẳng những hông đến một câu cảm tạ , Lưu Lệ Bình rõ ràng còn chủ động bôi móc để cho ta đi , Trầm Lăng mấy người bọn hấn càng là liên cả cái rắm cũng không phóng một cái , quả thực so mấy tên trên lầu còn hỗn đần , ta nói thiệt cho ngươi biết, ta không có chút nào coi được chỉ đoàn đội này của các ngươi, ngươi muốn thì nguyện ý đi theo, tự cầu phúc đi!"

"Ngươi ... ngươi phải hay là không lại muốn bỏ lại ta ..."

Tiêu Lan dưới tình thế cấp bách hung hăng đẩy Lưu Thiên Lương một cái , ngữ khí nghe rõ ràng cũng hết sức ủy khuất , nhưng mà Lưu Thiên Lương lại thờ dãi nói ra: "Tiêu đồng , với tư cách chính là thủ hạ trung thành của ngươi, ta nên nói cũng đã nói, ngươi không phải là vợ của ta , cũng không phải bạn gái , cho nên ta không có tư cách yêu cầu ngươi theo ta làm này làm nọ, nên lựa chọn thế nào do chính ngươi quyết định , ta đối với ngươi đã hết lòng rồi!"

"Ngươi chó đi theo ta bộ này , cái gì chó má hết lòng quan tâm giúp đỡ , chỉ bằng trước ngươi đối với ta như vậy , ngươi thiếu nợ của ta còn nhiều nữa , ta cuối cùng hỏi ngươi một câu , ngươi đến cùng không cùng chúng ta cùng một chỗ? Lẽ nào ngươi cũng không biết đạo lý nhiều người sức mạnh lớn à..."

Tiêu Lan hồn hèn trừng mắt Lưu Thiên Lương , rõ ràng đem thủ đoạn uy hiếp cũng sử đi ra rồi, nhưng mà Lưu Thiên Lương vẫn là nhẹ nhàng lắc đầu ,

rất là thành khẩn nói ra: "Tiêu Lan , cùng một đám chẳng biết cái gọi là người ở cùng một chỗ , ta tìm không thấy một điểm cảm giác an toàn , hơn nữa nhiều người sức mạnh lớn căn bản cũng không thích hợp ở loại tình huống hiện tại này , bọn họ mấy cái người này vì sống mà bắt đầu bội bạc..., tuyệt đối so với hoạt thi nơi này còn đáng sợ hơn , chỉ sợ cả lão Ngô cũng sẽ bị bọn họ liên lụy chết !"

"Người tại sao phải đem người khác đều nhìn hư hỏng như vậy? Trong mắt người phải hay là không vĩnh viễn không có người tốt?"

Tiêu Lan vô cùng đau đớn dậm chân , tựa hồ rất muốn đem lòng của Lưu Thiên Lương móc ra nhìn kỹ một chút , nghĩ biết rõ ràng bên trong đến tột cùng đựng những thứ gì , nhưng mà Lưu Thiên Lương vẫn là cười lắc đầu , nói ra: "Ta đã trải qua quá nhiều phản bội , là người nhận thức không đến đây, nhân tâm mới là vật đáng sợ nhất trên thế giới này! Được rồi , người nếu là không nguyên ý theo ta đi thì hảo hảo đảm bảo trong ba lô của người chút ít đồ ăn đi, đừng đến cuối cùng đem mình cho chết đói !"

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Đoạt Mệnh Cuồng Hoa (Thượng)

"Ta cũng không phải là không muốn đi theo người , nhưng là ... Nhưng là người không ở nơi này , bọn họ sẽ càng thêm cần ta...ta không thể cứ như vậy vứt bỏ bọn họ bất kể ..."

Tiêu Lan không thể làm gì ngoài nhìn Lưu Thiên Lương , biểu lộ bức bối đến gần như phát điên , nhưng mà Lưu Thiên Lương lại vỗ vỗ cánh tay của nàng nói ra: "Tuy ta rất thương thức điểm ấy của người , nhưng mà đám người này cũng phải cần xem mình có khả năng bao lớn đây, tình huống hiện tại chờ đến lúc người đụng phải tường thì muốn quay đầu lại cũng đã không còn kịp nữa rồi , ta nói đến thế thôi , chính người từ từ suy nghĩ đi!"

"Người ..."

Tiêu Lan thất vọng vô cùng đành lòng nhìn Lưu Thiên Lương quay người bỏ đi , mà Lưu Thiên Lương thì cũng không quay đầu lại lớn tiếng nói: "Trước khi đi ta lại giúp các người làm một chuyện tốt đi , ta sẽ đem toàn bộ hoạt thi trong hành lang trên lầu tầng này dẫn ra , cửa lớn ta sẽ dùng đồ đặc chắn , lấp , bịt , các người sẽ có đầy đủ thời gian ở chỗ này tìm kiếm đồ ăn , bất quá Tiêu Lan người ngàn vạn lần đừng quên câu nói kia của ta , có ít người không đáng để người cứu , nên buông bỏ thì phải quyết đoán buông bỏ đi !"

Nhìn bóng lưng Lưu Thiên Lương biến mất tại cuối hành lang , Tiêu Lan rất là bi ai thở dài , bước chân nặng nề đi trở về trong văn phòng , mà Lưu Lê Bình lại rất vui vẻ mà hỏi: "Tiêu đồng , họ Lưu này đích thực đi rồi à? Không nghĩ tới hắn còn rất có cốt khí! Bất quá hắn đi là tốt , ở lại chắc chắn sẽ tạo phiền toái , hắn là một tên bại hoại , cho dù hắn muốn lưu lại thì ta cũng sẽ để cho lão Ngô đuổi hắn đi đấy!"

"Hắn vừa rồi cứu các người , làm sao người còn muốn đuổi hắn đi? Được cứu xibg lại ở chỗ này châm chọc khiêu khích , các người còn có ... hay không một điểm lương tâm?"

Tiêu Lan tự nhiên sinh ra một cổ căm tức , nộ khí đằng đằng trừng mắt miệng lưỡi bén nhọn quát Lưu Lê Bình , mà Lưu Lê Bình bỗng nhiên sững sờ , tựa hồ không nghĩ đến Tiêu Lan sẽ như vậy nói giúp cho Lưu Thiên Lương , chỉ sắc mặt hơi lúng túng nói: "Tiêu ... Tiêu đồng , ngài ... Ngài không biết , hắn vừa mới thừa dịp thời điểm cứu ta xuống , tại trên người của ta tẩy mấy tay chân , làm tất cả đều là chút ít chuyện hạ lưu , không phải vậy ta cũng sẽ không nói hắn như thế nha !"

"Cái gì? Hắn ... hắn sờ người à?"

hai đạo mày kiếm của Ngô Lập Quốc lập tức dựng lên , căn bản không có cân nhắc lão bà của mình tại trong mắt Lưu Thiên Lương có hấp dẫn hay không , Lưu Thiên Lương tự nhiên là không có sờ một cọng lông của nàng , chỉ là nhìn sạch sành sanh , nhưng mà lời nói đã nói hết ra rồi , Lưu Lê Bình đành phải kiên trì cả lắm mà nói: "Hắn ... hắn xem quần của ta bị rách rồi , đã thừa cơ niết cái mông ta , sờ ... Sờ bắp đùi của ta , hắn còn muốn sờ ngực của ta nữa kia mà , nếu không ta chết chết che chắn thì khẳng định đã để cho hắn thực hiện được rồi !"

"Vương bát đản ! người như thế nào không hút chết tên hỗn đản kia?"

Ngô Lập Quốc liền dựng hết lông tóc cả người lên , một bộ dáng muốn giết người , nhưng mà Lưu Lê Bình lại mặt mũi đầy ủy khuất nói: "Ta nào dám , lúc ấy trong phòng chỉ có một mình hắn , nếu hắn nổi lên lòng xấu xa không chịu cứu các người thì ta đây chẳng phải là hại lão công người và mọi người rồi sao , lão công ~ người nhất định phải làm chủ cho ta!"

"Hỗn đản ! Lão tử không đánh chết hắn thì không ..."

Ngô Lập Quốc nổi giận gầm lên một tiếng , quay người muốn hướng ngoài cửa đuổi theo , nhưng mà Tiêu Lan lại gấp ngăn hắn lại , bất quá bởi vì cũng có vết xe đổ của Lý Tình trước đó , Tiêu Lan cũng không có hoài nghi lời nói của Lưu Lê Bình..., chỉ có thể không nhận được hô: "Đủ rồi ! Hiện tại cũng đã đủ nguy hiểm rồi , các người lại còn ở lại chỗ này đấu tranh nội bộ , loạn còn chưa đủ sao?"

"Ai ~ ta thật sự là nhìn lầm tên khốn kia , còn tưởng rằng hắn là người tốt , căn bản chính là tên lưu manh háo sắc đi ..."

Ngô Lập Quốc đặt mông ngồi xổm xuống , đầy ảo não nắm chặt tóc của mình , thật giống như là đã chịu bao nhiêu vũ nhục , mà Lưu Lệ Bình cũng đầy nước mắt đi qua ôm lấy hắn , về mặt yếu đuối không chịu nổi nước nỡ , tiểu lưu manh Trần Đông Cường kia càng là lập tức đi lên mắng to: "Đồ chó hoang , lại dám khi dễ chị dâu của ta, chị dâu người đừng khóc , đợi lát nữa gặp lại tên mập mập chết bầm này, ta nhất định sẽ giúp người phết đi một chân của hắn!"

"Đúng đúng đúng , Cường Tử nói không sai , tên mập mập chết bầm này căn bản không phải là vật gì tốt , nếu không phải chủ tịch để cho hắn đến giúp chúng ta , hắn khẳng định đã sớm vứt bỏ chúng ta mặc kệ , chúng ta nhất định phải cho nếm thử điểm lợi hại của hắn..."

Trần Lăng rõ ràng cũng buông Lý Tĩnh trong ngực ra , đi nhanh xông đi lên hát đệm , về mặt hận đời , mà Tiêu Lan chứng kiến một tràng diện vong ân phụ nghĩa như vậy , rốt cục bị ai lắc đầu , vô lực nói ra: "Đã các người đều hung ác như vậy , ta nghĩ ta cũng không thể ở lại chỗ này rồi, những việc nên chú ý ta đều nói với Lý Tĩnh cả rồi, chính các người nên tự lo liệu lấy đi!"

"Đừng! Tiêu đồng..."

Trần Đông Cường vội vàng nhìn về phía Tiêu Lan , về mặt nịnh nọt cười nói: "Ngài tuyệt đối đừng hiểu lầm, nếu không phải tên mập mập kia quá hạ lưu , chúng ta cũng sẽ không nói hắn như vậy nha , hơn nữa ngài vừa đi thì chúng ta đã có thể xong đời, ngài đối với tình hình nơi này quen thuộc nhất , chúng ta còn cần ngài đến chỉ điểm đại cục cho chúng ta!"

"Đúng vậy đó ! Tiêu đồng, chớ vì một tên vô sỉ hòng khiến chúng ta mất hòa khí nha ..."

Ngô Lập Quốc cũng tranh thủ buông Lưu Lệ Bình ra mà tiến lên hai bước, đầy vẻ xin lỗi mà nhìn Tiêu Lan , mà Tiêu Lan nhìn đôi mắt mong chờ của tất cả mọi người trước mắt - nhìn qua nàng , lòng trắc ẩn của nàng đúng là vẫn còn giật giật, nhẹ nhàng nhắm mắt lại gật gật đầu , bất đắc dĩ nói: "Được rồi ! mục tiêu của chúng ta bây giờ là đi lên mái nhà chờ đợi phi cơ trực thăng cứu viện , đem các người mang lên đi xong thì chúng ta mỗi người đi một ngã đi, nói lời càng thừa thãi ta cũng không muốn nhắc lại !"

"Ai ~ "

Ngô Lập Quốc nặng nề thở dài , lắc đầu cũng không còn cưỡng cầu cái gì nữa, ngược lại là Trần Đông Cường liên tiếp gật đầu, không thêm đề ý Tiêu Lan cuối cùng là sẽ lưu lại hay không, sau đó nhìn Ngô Lập Quốc hỏi "Ngô tổng, chúng ta là không phải trước tiên nên tìm ít đồ té té ngũ tạng miếu à? Một ngày một đêm qua đã không có ăn cái gì, ta thực sắp chết đói rồi!"

"Đúng! Vô luận như thế nào, đồ ăn mới là mấu chốt để sống tiếp, chúng ta trước hết nên đi tìm đồ ăn rồi nói sau ..."

Ngô Lập Quốc gật đầu đồng ý, lại theo bản năng nhìn về phía Tiêu Lan , mà Tiêu Lan lại có chút mất hết cả hứng nói ra: "Mấy người nam các người đi theo ta , phòng giải khát cuối cùng hành lang chúng ta còn không chưa có tìm tòi qua , Lưu Lệ Bình cùng Lý Tĩnh thì lưu lại chiếu cố Hoàng Lâm đi, bất quá sau khi chúng ta ra ngoài thì các người phải tranh thủ thời gian đi tìm đồ tắc lại khe hở cửa, mùi máu tươi trên đùi Hoàng Lâm là thứ sẽ gây ra phiền toái rất lớn !"

"Được rồi chủ tịch , chúng ta sẽ chiếu cố tốt hắn !"

Lý Tĩnh khẽ gật đầu , lại quay đầu nhìn về phía Trần Lăng một bên, ánh mắt vô cùng quan tâm nói: "Lăng ca , chính người cẩn thận một chút , bình an trở về !"

"Yên tâm đi ! Sẽ không chuyện gì xảy ra đâu..."

Trần Lăng vô cùng tự tin đáp ứng, quay người liền đi theo bọn người Tiêu Lan đi ra , mà Tiêu Lan trước khi đi mang một cái ống tụy đưa đến trong tay Ngô Lập Quốc, Trần Đông Cường thì tìm một cái chân ghế cử động trên tay , Trần Lăng thấy thế cũng vội nện một cái ghế dựa xuống đất, lấy ra một cây gỗ dài trong đó!

"Hừ ~ "

Tiêu Lan rón rén đi ở bên cạnh Ngô Lập Quốc , nói khẽ với mấy người: "Hoạt thì chủ yếu là dựa vào khứu giác để đi săn đấy, thính giác cùng thị giác tuy chỉ xếp thứ hai , nhưng mà cũng không thể coi thường , tận lực không để phát ra cái âm thanh gì lớn, mà chóng cảm hết đồ đạc chúng ta đi !"

"Cái này thì chúng ta đã biết rõ , bất quá chỉ cần bọn chúng không phải cả đàn cả lũ đi lên , cho dù năm sáu cái cùng đi thì chúng ta cũng không sợ , chém người chính là sở trường của ta!"

Trần Đông Cường lập tức cười đùa rất tí tưng giương lên côn gỗ trong tay lên trước mặt Tiêu Lan, làm ra một bộ dạng rằng ta rất có năng lực, nhưng mà Tiêu Lan lại khinh thường hừ lạnh một tiếng , căn bản không có để ý đến hắn , nếu như bọn họ thật có khả năng như nói thì cũng sẽ không bị nhốt trong phòng không ra được !

"Tiêu đồng, ngài chú ý , nơi này ta so với người quen thuộc hơn , ngài ở phía sau nhìn xem là được rồi ..."

Ngô Lập Quốc đi tuốt ở đằng trước, mắt đã thấy được cuối hành lang , hắn lập tức dừng bước lại đối với hai cái tiểu tử ở phía sau vẫy vẫy tay , bụng ống tụy như đang ôm súng trường, áp sát vào trên vách tường chỉ huy nói: "Từ nơi này quẹo phải sau đó đi ra ngoài , bên trái ước chừng hơn hai mươi mét sẽ có một cái hành lang nhỏ, đi đến cuối thì chính là phòng giải khát rồi, tiểu trâm người phụ trách bảo hộ Tiêu đồng hơn nữa chú ý canh gác , ta cùng tiểu Trần đi vào tìm thức ăn , đồ vật bên trong phải có không ít , chờ chúng ta xác định bên trong an toàn xong thì các người đi vào cùng một chỗ phụ khuân đồ ! Bất quá nhớ kỹ , gặp được sự tình gì thì tuyệt đối cũng không được la to , nhẹ huyết sáo để chúng ta có thể kịp phản ứng , nghe đã hiểu ra chưa?"

"Nghe hiểu ..."

Hai người gật đầu đáp ứng một tiếng , trong hai mắt cũng phát ra quang mang lòng tin mười phần, tựa hồ kinh nghiệm mười phần rằng Ngô Lập Quốc là chỗ dựa lớn nhất của bọn họ!

"Đi !"

Ngô Lập Quốc nhẹ nhàng vung tay lên , bụng ông tuýt hóp lưng lại như mèo , một đường tiểu bào đi tuốt ở đằng trước , mà hai cái tiểu tử cũng nghiêm túc , chặt chẽ theo sau lưng Ngô Lập Quốc trực tiếp hướng phòng giải khát phóng đi , nhưng mà Tiêu Lan đi ở cuối cùng lại như muốn nói gì đó lại thôi , luôn cảm thấy sắp xếp của bọn hắn mặc dù là đúng rồi , có thể đó cũng không phải là đang hành quân chiến tranh , cùng mỗi con đường đều hận không thể cảm kính hiên vì chiếu chiếu một cái đem đi so với Lưu Thiên Lương, bọn họ còn giống như là quá liều lĩnh, quá lỗ mãng, nhưng mắt thấy ba người họ sắp đi tới trước đầu hành lang nhỏ rồi, Tiêu Lan cũng chỉ có thể bắt đầu đi theo !

"Tiêu trầm ..."

Ngô Lập Quốc mạnh mẽ dán mình tại biên giới đầu hành lang nhỏ, quay đầu lại thanh âm cực thấp làm thủ hiệu cho Trầm Lăng, có thể Trầm Lăng cũng không có hiểu rõ thủ hiệu kia có ý tứ gì, dừng bước lại mặt đầy vẻ mờ mịt nhìn Ngô Lập Quốc, Ngô Lập Quốc tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, đành phải mở miệng nhỏ giọng nói: "Người đi phía trước canh gác đi, nghe được động tĩnh thì tranh thủ thời gian báo cho chúng ta, để cho Tiêu đồng lưu ở tại đây thì tốt hơn, mau đi đi!"

Trầm Lăng gật đầu không nói gì, lại vẫn còn có chút không quá tình nguyện đi lên phía trước ra một đoạn ngắn, hắn tự nhiên biết rõ chỗ ngọt của đầu hành lang nhỏ này xoay qua là địa phương hoạt thi tụ tập, quân thi nếu đột nhiên lao ra ngoài, hắn khẳng định là người đầu tiên phải gặp nạn, kết quả là hắn chỉ tiến tới chừng 5 - 6 mét thì ngừng lại, còn chẳng biết xấu hổ quay đầu lại dựng lên một cái ngón tay cái tự tin cho Ngô Lập Quốc!

"Tiêu Trần người đi theo ta ..."

Ngô Lập Quốc thấy tất cả xong, liền hạ eo mèo, mang theo Trần Đông Cường thận trọng hướng phía hành lang nhỏ đi đến, mà trong hành lang nhỏ chẳng những có một gian nhà vệ sinh công cộng, còn có hai gian kho chứa đồ, một gian tận cùng bên trong nhất mới là phòng giải khát đặt đồ ăn, Ngô Lập Quốc nhớ rõ, có mấy cái kẻ toán nhỏ thích ăn đồ ăn vặt mua thật nhiều thứ để ở bên trong, sữa chua đồ uống gì gì đó tự nhiên cũng sẽ không thiếu khuyết!

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Đoạt Mệnh Cuồng Hoa (Trung)

Đi vào dãy hành lang nhỏ xong thì Ngô Lập Quốc càng thêm bắt đầu cẩn thận, hắn năm đó mang cả trung đội cũng không thiếu lính trinh sát ưu tú, hắn cảm giác được mình cũng sớm đem kỹ năng nghiệp vụ rèn luyện đến lô hỏa thuần thanh, cho nên hắn chắc hẳn chỉ cho rằng, hoạt thi cũng không quá đáng chính là Nhân loại nổi con điên thôi, chỉ cần không kinh động đến bọn họ, cùng phần tử phạm tội thông thường cũng không khác nhau nhiều lắm!

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Đoạt Mệnh Cuồng Hoa (Hạ)

"Ai ~"

Ngô Lập Quốc không khỏi đột nhiên thờ dài, quay người nhìn hai thanh niên đang tìm kiếm thực vật ở phía sau, hắn hơi bắt đầu nói: "Tiêu Trầm tiểu Trần a, ta có chuyện muốn bàn giao với các người một chút, nếu như ta sau này xảy ra chuyện mà nói..., các người nhất định phải nghe mệnh lệnh của Tiêu đồng, mà ta thì dưới gối không có con cái cũng không có gì có thể lo lắng, chỉ là với chị dâu các người ta thật sự không yên lòng a, vạn nhất ta có chuyện không hay xảy ra, các người nhất định phải đáp ứng lão ca ca, thay ta chiếu cố thật tốt cho nàng nha!"

"Ngô ca ! người cứ yên tâm đi đi, có ta ở đây chị dâu nhất định sẽ không bị bắt luận kẻ nào khi dễ đâu..."

Trần Đông Cường lúc này vỗ bộ ngực lớn tiếng tỏ thái độ, bộ dáng lời thề son sắt, mà Trầm Lăng cũng vừa cười vừa nói: "Ngô tổng, người đừng nói lời u rũ a, người gặp chuyện không may rồi, chúng ta nào còn có đường sống a, người nhất định sẽ bình an vô sự thôi!"

"Chỉ hy vọng như thế đi..."

Ngô Lập Quốc khẽ gật đầu , sau đó vung tay về phía chỗ tối tắm bụi bặm, lớn tiếng nói: "Tranh thủ thời gian cầm hết đồ đạc đi nhanh lên , trước khi trời tối chúng ta nhất định phải đuổi tới mái nhà , hi vọng ngay tại trước mắt mọi người !"

Ngắn ngủn năm phút sau , bốn người liền đem đồ ăn đồ uống trong phòng quét sạch, nhưng mà trên thực tế đồ vật bên trong cũng không có nhiều như trong tưởng tượng bọn họ, đồng lớn hàng hóa thực phẩm sau khi bị xì khí lập tức co lại thành một đoàn, nếu không phải còn có hai rương mì ăn liền ở dưới đáy , bọn họ thậm chí ngay cả 2 người cũng dư sức mang hết chỗ đồ này!

"Reng reng reng ..."

Một hồi chuông điện thoại di động thanh thúy không có dấu hiệu nào vang lên , điều này làm cho Tiêu Lan mang theo túi nhựa vừa đi ra cửa theo bản năng dừng bước , vội vàng trở lại nói ra: "Điện thoại di động ai vang lên? Tranh thủ thời gian tắt đi ah !"

"Trầm Lãng , đây là chuông báo điện thoại di động samsung nát của người phải không? Chúng ta thiết định đều là ca khúc !" Trần Đồng Cường theo bản năng quay đầu nhìn lại , cũng giơ tay hướng hai người sau lưng báo cho biết là phone 6 trong tay hắn cũng không có chuông đổ , nhưng mà Trầm Lãng lại về mặt mờ mịt nói: "Điện thoại di động ta đang lẳng lẳng đây này, không phải điện thoại ta đang kêu!"

"Điện thoại ta sớm ném đi ..."

Ngô Lập Quốc cũng mặt đầy nghi ngờ nhún nhún vai , nhưng mà không đợi hắn nói hết lời , Tiêu Lan cũng đã quay đầu nhìn lại chỗ phát ra thanh âm, chỉ thấy trong trần nhà đã sớm sụp xuống , một cái đường ống thông gió màu bạc đã nghiêng lệch xuống một nửa , có chút lung lay với xu thế rơi xuống, mà cẩn thận nghe qua , này tiếng chuông có hợp âm đơn điệu lại là từ trong ống vọng lại , hơn nữa có loại đang tại từ xa mà đến gần rất nhanh đến gần cảm giác , Tiêu Lan tựa hồ là nghĩ tới điều gì , sắc mặt trong lúc đó đại biến , chỉ kịp hô to một tiếng "Chạy mau", toàn bộ đường ống liền "Ầm ầm" một tiếng hung hăng đập xuống !

"Cạch ~ "

Thanh âm đường ống sụp đổ vô cùng lớn , giống như một cái roi dài màu bạc, vô cùng mãnh liệt hướng quét tới trên đầu Trầm Lãng , cũng may Trầm Lãng tay mắt lanh lẹ , co rút đầu lại lăn lông lốc ngay tại chỗ rồi cuống quýt tránh khỏi , nhưng mà Ngô Lập Quốc đứng sau lưng hắn lại muốn tránh cũng không được , bản năng duỗi hai tay ra muốn ngăn trở đường ống hung hăng quét tới , chỉ là đường ống vừa mới tiếp xúc với tay là hắn biết nguy rồi , cổ lực lượng kia căn bản không phải hắn có thể đối kháng được , "Dùng" một tiếng liền nện khom hai cánh tay của hắn , hung hăng đâm vào trên lồng ngực của hắn , cả người lập tức đã bị đập bay vào trên tường !

"Lão Ngô ..."

Thiếu chút nữa đã bị liên lụy, Tiêu Lan kinh hoàng quát to một tiếng , cuống quýt muốn xông đi lên trợ giúp hắn , nhưng mà Ngô Lập Quốc cả người thoáng một phát đã bị chôn tại ở bên trong đồng sụp đổ , một ngụm lớn máu tươi như là suối phun từ phía dưới bắn mạnh ra, phun toàn bộ mặt tường đều là máu đỏ, Tiêu Nam tay chân luống cuống giữ chặt kéo người Trầm Lãng đứng lên , hét hoảng hô: "Nhanh ... Mau lui hắn ra, hoạt thi phía sau khẳng định sắp lên đây !"

"Loảng xoảng~ "

Trầm Lãng vừa tiến lên một bước , đường ống bị nứt vỡ đột nhiên nặng nề run lên , một cái hoạt thi thân thể nhỏ nhắn xinh xắn cơ hồ nửa thân trần , rõ ràng đang liều mạng theo đường ống vẫy đi ra , nhưng một cái chân nhỏ nhắn của nàng dĩ nhiên đã bị bẻ gãy , đang dùng một loại hình dáng kỳ dị mềm oặt ở một bên , khiến cho nàng vừa đứng lên liền nặng nề té ngã trên đất , mà một cái điện thoại màu xanh lam tạo hình đặc biệt ở bên trong quần ngắn của nàng đột nhiên rơi ra ngoài, chuông báo được cái vẫn còn ngoan cường kêu !

"Là Trương Diễm ..."

Trầm Lãng cuống quýt rút lui hai bước , thoáng một phát liền nhận ra thân phận của nàng , cái áo ngực này cũng không ai mặc ngoại trừ tiểu tình nhân bí mật kia của Trần Quốc Trụ, tại đây không có nữ nhân mặc áo như vậy, chẳng qua là bộ ngực ngạo nhân đã từng để cho hắn thêm thường chơi đùa đã hoàn toàn thay đổi , bộ dạng máu thịt be bét tựa như hai quả lựu từng bị bóc vỏ rồi ngâm máu , địa phương bị nàng bò qua ngoại trừ sẽ lưu lại một vết máu màu đen, cũng thấy từng hạt mỡ trắng bệch như viên bi làm vài người da đầu tê dại !

"Nhanh giúp ta một chút ..."

Ngô Lập Quốc kêu thảm ở phía dưới đường ống duỗi một tay ra, điều này làm cho ba người đang thù người ra lập tức phản ứng lại , Tiêu Lan vội vàng kéo lại Trầm Lãng với sắc mặt trắng bệch, lo lắng thúc giục nói: "Nhanh lên đi cứu lão Ngô a, muộn chúng ta sẽ không đi được !"

"Úc úc ..."

Trầm Lãng vội vội vàng vàng gật gật đầu , hắn cuối cùng còn có chút cốt khí đàn ông , kiên trì xông đi lên một gậy nện ở trên đầu Trương Diễm , hắn tự cho là dùng khí lực lớn như vậy , nhất định có thể dễ cho đầu Trương Diễm nổ tung giống quả dưa hấu , nhưng mà đầu Trương Diễm chỉ là ngã về một bên thoáng 1 chút, quay đầu liền hồn nhiên vô sự tiếp tục giãy dụa đánh về phía hắn!

"Thao ..."

Trầm Lăng mắng to một tiếng ,nhắc cây gậy lại hung hăng đập mạnh vài cái, đầu nhỏ xinh của Trương Diễm rút cục "Két kéo" một tiếng vỡ ra , hai con người đều bị đập tuôn khỏi ra hốc mắt , đồ trắng chảy đầy đất , quả thật giống quả dưa hấu vỡ nát trên mặt đất , bất quá Trầm Lăng tự nhiên không như cái loại lưu manh đầu đường xó chợ Trần Đông Cường ,tràng diện tự tay giết một người quen khiến cho chân mày của hắn nhảy loạn ,muốn nôn mửa, Tiêu Lan thấy thế lập tức xông lên trước đẩy hắn ra , vội vội vàng vàng leo lên đồng đồ nát kéo Ngô Lập Quốc ra!

"Nhanh đến trợ giúp ah ..."

Tiêu Lan cắn bản kéo không nhúc nhích được thân thể nặng nề của Ngô Lập Quốc , lo lắng quay đầu lại hô to , lấy lại tinh thần Trầm Lăng vội vàng ba chân bốn cẳng bỏ tới , nhưng mà cách đó không xa Trần Đông Cường lại ngược lại một hơi chạy ra khỏi hành lang , đứng ở chỗ cửa ra giống như tức giận hô to: "Đều con mẹ nó nhanh lên , hoạt thì tới á..."

"Nhanh nhanh lên ..."

Tiêu Lan sắc mặt cũng là biến đổi liên tục , nắm lấy cánh tay Ngô Lập Quốc trong miệng liên tiếp hô ba cái "Nhanh", mà Trầm Lăng vội vàng đến mức cũng muốn nổi điên , rõ ràng muốn chạy rồi lại sợ Tiêu Lan trách tội mình , chỉ có thể liều mạng đi mạnh mẽ nâng đường ống hông lên, nâng lên chỉ nghe "Két két" một tiếng vang lớn , đường ống tự nhiên bị Trầm Lăng mạnh mẽ bẻ cong một đoạn , Tiêu Lan thoáng một phát đem kéo Ngô Lập Quốc ra !

"Lão Ngô người làm sao vậy? Nhanh lên một chút , chúng ta mau chóng rời khỏi đây ..."

Tiêu Lan vội vàng vàng đem Ngô Lập Quốc từ dưới đất kéo lên , nhưng mà Ngô Lập Quốc cũng đã mặt như giấy vàng , lưng lay muốn ngã , đứng ở nơi đó căn bản nói không nên lời, toàn bộ trước ngực đều nhuộm đầy máu đen từ trong miệng hắn phun ra , hơn nữa càng thêm đáng sợ là, cẳng tay trái của hắn đã đứt gãy , xương gãy màu trắng trực tiếp từ chỗ khuỷu tay hắn xuyên ra ngoài , máu hợp với cơ nhục màu đen nhỏ xuống thành từng dòng!

"Chủ tịch , chúng ta đi nhanh đi ..."

Trầm Lăng vô cùng vội vàng hô một câu , vừa quay đầu lại phát hiện tên khốn Trần Đông Cường kia đã chạy rồi, một cái hoạt thì "Phản phật" một cái theo hành lang phía trước chạy qua , tựa hồ là đuổi theo hắn , Trầm Lăng cũng không dám do dự nữa , quay người liều lĩnh chạy ra phía bên ngoài !

"Trầm Lăng ..."

Tiêu Lan vô cùng tức giận hô một câu , nhưng mà tiểu tử kia vậy mà trong chớp mắt liền không còn bóng dáng , mà sắc mặt Ngô Lập Quốc đang đỏ lên như là say rượu bỗng "Phốc" một tiếng phun ra một búng máu ,vội vàng kéo cánh tay Tiêu Lan lại , giọng vô cùng khó nhọc hô: "Đi ..."

Ngô Lập Quốc đến tột cùng là có bao nhiêu mạnh mẽ Tiêu Lan không biết, nhưng lúc này hắn biểu hiện ra sự kiên cường không nghi ngờ gì thực sự là một con người rắn rỏi , Tiêu Lan vội vàng hướng hắn gật gật đầu , rút ra khỏi đường ống phía dưới quay người bỏ chạy , Ngô Lập Quốc cũng một tay bùm lấy ngực mà khó chịu lão đảo nghiêng ngã liền xông ra ngoài !

"YAA.A.A.. ..."

Tiêu Lan đột nhiên khẽ kêu một tiếng giống như đang dốc sức liều mạng , một ống tuýp đâm xuyên một đầu hoạt thì vừa đánh tới , nàng lần này có thể nói là dùng hết khí lực , hoạt thì thân hình cao lớn rõ ràng bị mất mạng tại chỗ , nhưng sau khi hắn ngã xuống , lại có cả đàn cả lũ lao đến , xem ra hoạt thì tại thính mắt tinh căn bản không ít, bất quá Tiêu Lan căn bản nghiêng lợi tựa hồ nhớ ra cái gì đó , chẳng những không có chạy trốn , ngược lại một đầu lại vọt vào trong hành lang , tại bên trong tiếng rống to hoảng loạn của Ngô Lập Quốc, nàng mạnh mẽ vọt tới bên cạnh Trương Diễm thi thể, một tay mò lên trên mặt đất tìm cái điện thoại tạo hình đặc biệt kia !

"Lão tử liều mạng cùng các người ..."

Ngô Lập Quốc không hiểu Tiêu Lan nổi điên làm gì , cái thời điểm sắp chết này rõ ràng còn đi nhặt điện thoại , nhưng hắn vẫn gào thét túm lấy Tiêu Lan ống tuýp trong tay , vô cùng điên cuồng hướng phía quần thi tiến lên , một tay đem ống tuýp giờ ngang ở trước ngực , đục đầu vào trên người ba con hoạt thì!

Cái đầu ba con hoạt thì không sai biệt lắm cao xấp xỉ, bị Ngô Lập Quốc như phát điên cầm ống tuýp mạnh mẽ vung vẩy mà đánh trúng vào cổ họng của bọn hắn , ba con hoạt thì hét lên rồi ngã gục , giống như hồ lô ngã đầy đất , nhưng mà một cái hoạt thì đáng người thấp bé càng thêm linh hoạt so với bọn họ , dưới chân mạnh mẽ đập một cái , rõ ràng lẳng không nhảy vượt qua , hung hăng cắn một cái trên cánh tay Ngô Lập Quốc !

"Ah ! Lão Ngô ..."

Vừa cầm điện thoại Tiêu Lan lên kính hô một tiếng , hồn phi phách tán nhìn Ngô Lập Quốc bị cắn xuống một khối huyết nhục lớn, nhưng mà Ngô Lập Quốc căn bản không lo nổi đau đớn , một cái lên gối nặng nề húc bay hoạt thì đang cắn hắn , lần nữa tiến về phía trước một bước hung hăng đâm xuyên đầu hoạt thì , quay đầu lại trợn mắt muốn nứt ra hướng nàng hô lớn: "Đi mau ! người đi mau ..."

Tiêu Lan tuy lòng nóng như lửa đốt , lại cũng không dám chần chừ , nắm thật chặt điện thoại trong tay chạy đi hướng về phía bên ngoài, mà tiếng kêu sợ hãi cùng gào thét của bọn họ không thể nghi ngờ lại dẫn tới lượng hoạt thì càng lớn hơn, Ngô Lập Quốc bỏ ngang chém dọc lại đập ngã mấy cái hoạt thì , nhưng mà gương mặt xem xét , rõ ràng ở bên trong hành lang cuối cùng, lại vọt tới một đoàn hoạt thì đen nhánh, hắn biết rõ không còn có hi vọng tiếp tục chiến đấu , một nỗi tuyệt vọng bị ai trong mắt hắn chọt lóc lên , sau một cú đập nặng nề đá văng một cái hoạt thì ra, hắn quay người thật nhanh đi theo Tiêu Lan vọt trở về !

"Chạy mau ! Chạy chỗ hướng cửa thang máy đó ..."

Tiêu Lan quẹo góc ở phía trước hô to lên, Trầm Lăng cuối cùng không có bạc tình bạc nghĩa vứt bỏ mặc kệ, hấn đá một cước đại môn văn phòng mở ra, đồ mặt tía tại gọi hai nữ nhân ở bên trong đi ra, mà Trần Đông Cường biến mất trước đó đang ở cuối hành lang cũng đột nhiên lao đảo một cái, "Ah" hét thảm một tiếng, hai cái chậu hoa cũng "Bình bịch" nện ở bên cạnh hấn!

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Chạy Thục Mạng (Thượng)

"Ngã chết người nè tên khốn kiếp ..."

Tiêu Lan trong lòng rõ ràng nhìn có chút hả hê mừng một câu, bấy rập Lưu Thiên Lương bày ra đã không có hại đến hoạt thi, lại hại đến tên tiểu lưu manh lâm trận bỏ chạy này, trong nội tâm Tiêu Lan khỏi phải đề nhiều giải hận, chỉ là lúc này nàng cũng không dám nghĩ quá nhiều, tiếng bước chân của nhóm lớn hoạt thi truy kích sau lưng cơ hồ khiến tất cả đều hoảng loạn, bất luận một chút lãnh đạm nào cũng có thể để cho bọn họ táng thân trong miệng tang thi!

"Đừng lo cho Hoàng Lâm nữa, mau chạy đi..."

Trầm Lăng vô cùng vội vàng tại cửa phòng làm việc cứng rắn túm Lý Tĩnh ra, nam nhân trong tay hai nữ nhân thoáng một phát liền té xuống đất, Lý Tĩnh chỉ hơi hơi do dự một chút liền đi theo Trầm Lăng chạy ra khỏi văn phòng, mà Lưu Lệ Bình thấy thế cũng bị dọa đến không biết phải làm sao, vội vàng nhảy qua trên người Hoàng Lâm đang hấp hối, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch nhìn phương hướng Tiêu Lan chạy tới!

"Lão công nhanh lên nhanh lên ..."

Lưu Lệ Bình liếc mắt liền thấy được Ngô Lập Quốc bên trong đang chạy như điên, quần thi này đang đuổi sát ở phía sau hấn, bộ dáng giương nanh múa vuốt khủng bố khiến nàng sợ đến không thể không ché thân thể, mà Ngô Lập Quốc thấy nàng đi ra, liền cất giọng hô lớn: "Chạy mau, đừng quan tâm đến ta, hướng chỗ cửa thang máy chạy đi ..."

"Chạy mau đi..."

Tiêu Lan thoáng một phát xông qua bên người nàng cũng gấp hô lớn một tiếng, Lưu Lệ Bình vội vàng vàng liếc nhìn Ngô Lập Quốc một cái, nhấc váy ngắn dưới hạ thân nhanh chân bỏ chạy, xui xẻo thay nàng vừa vặn rõ ràng đổi lại một đôi dép lê cao, còn không có chạy được vài bước liền ngã xuống đất, nhưng nàng căn bản không dám la đau như, luống cuống tay chân đạp trên dép lê cao, cả quần bó vướng bận cũng kéo đến bên hông, chỉ mặc một cái đồ lót hấp dẫn mười phần, sau đó vội vã ba chân bốn cẳng đứng dậy chạy nhanh đi!

"Cứu ... Mau cứu ta ..."

Hoàng Lâm vô cùng hư nhược rõ ràng tại lúc này gãy dựa leo ra ngoài văn phòng, khàn cả giọng đối với Ngô Lập Quốc thò tay kêu cứu, nhưng mà Ngô Lập Quốc căn cứ làm như không nhìn thấy, chạy như điên như gió qua trước mặt hấn, hoàn toàn quên lời hứa hẹn lúc trước của hấn rằng tuyệt không ném người kẻ tiếp!

"Ah ..."

tiếng kêu thảm thiết của Hoàng Lâm cơ hồ tại thoáng qua tầm đó vang lên, Ngô Lập Quốc chỉ cảm thấy âm thanh sau lưng đột nhiên ngày một yếu dần, vội vàng quay đầu nhìn lại, lúc này chỉ thấy nhóm lớn hoạt thi dĩ nhiên đang nhào tới trên người của Hoàng Lâm đáng người thấp bé của Hoàng Lâm như một cái bánh bao lọt vào phục kích của bày kiến, trong chớp mắt liền bị chìm ngập tại bên trong quần thi, máu tươi bắn ra như mưa to từ trên người của hấn phún ra ngoài, tiếng kêu vô cùng thảm thiết thê lương kinh hãi khiến da đầu của Ngô Lập Quốc cũng phải run lên!

Bất quá Hoàng Lâm từ vong không thể nghi ngờ đem cho bọn họ được một khoảng thời gian ngắn ngủi, Ngô Lập Quốc cảm giác áp lực thoáng một phát đã ít đi không ít, chẳng qua là thời điểm khi hấn chạy qua chỗ góc cua, cửa thang máy đã loạn tưng pèo, Trần Đông Cường đang cùng Trầm Lăng tranh đoạt một dây thắt lưng treo lên, Trầm Lăng cũng không biết là vì chính hấn hay là vì Lý Tĩnh, nhưng mà Trần Đông Cường lại liều lĩnh túm hướng trong lòng ngực của mình, Lưu Lệ Bình đứng ở một bên nhanh chóng vừa khóc lại hô, nhưng căn bản không ai nghe nàng đấy!

"Người tên vô lại này, nhanh buông tay ra, để cho nữ nhân lên trước ..."

Tiêu Lan cũng tức đến nổi phổi xông đi lên cướp đoạt cái dây thắt lưng, nhưng mà Trần Đông Cường lúc này đã mất bình tĩnh lại một cước đá vào trên bụng của nàng, ôm lấy dây thắt lưng mà liều mạng vọt vào ở bên trong tình đạo, mà người trên lầu căn bản không biết rõ chuyện gì xảy ra, vừa thấy có người xông tới liền vội vàng kéo đi lên rồi, thân ảnh Trần Đông Cường liền nhanh chóng biến mất ở cửa thang máy!

"Nhanh ... Tĩnh lộ còn có một dây ống nước khác ..."

Tiêu Lan sắc mặt trắng bệch ôm lấy bụng nằm rạp trên mặt đất, nàng đến kì kinh nguyệt vốn là đã khó chịu, nay lại bị Trần Đông Cường đạp một cước

mạnh như vậy, suýt nữa để nàng đau đến hôn mê bất tỉnh, nhưng nàng vẫn là cần răng kiên trì chỉ hướng tình đạo nói, có thể nàng căn bản không có nghĩ tới là, Trầm Lăng hai mắt lập tức sáng ngời, lại níu lại đường ống để mình trước tiên vọt vào, không để ý đến bất luận kẻ nào thậm chí ngay cả Lý Tĩnh hẳn cũng không có nhìn lại!

"Lăng ca ..."

Lý Tĩnh vốn là sững sờ, lập tức kêu khóc hét to lên, nhưng mà Trầm Lăng lại dựa vào lực cánh tay thường ở trường học chơi bóng rổ rèn luyện được, rõ ràng chỉ dựa vào mình đã linh hoạt bò lên, còn chẳng biết xấu hổ ném cho Lý Tĩnh đang kêu khóc một câu: "Tiêu Tĩnh ngươi chờ ở đó, ta đi lên liền kéo ngươi đi lên sau ..."

"Vương bát đản ! Đều là một đám lang tâm cầu phế..."

Tiêu Lan tức sùi bọt mép từ dưới đất bò dậy, một hơi vọt tới cửa thang máy lớn tiếng điên cuồng mắng, có thể nhìn tình lộ thang máy trống trơn, nằngnặc cảm giác được tiếng mắng chửi của chính mình lại là vô lực như vậy, hai tên khốn kiếp kia đã có thể nhẫn tâm vứt bỏ các nàng mặc kệ, thì chắc chắn sẽ không quan tâm con phần nộ của các nàng!

"Còn có ... dây thừng nào khác hay không? Còn có ... cái nào khác hay không..."

Lưu Lệ Bình hoảng sợ muôn dạng xông lên giữ chặt cánh tay Tiêu Lan lay mạnh, cả người giống như run rẩy vậy, Ngô Lập Quốc cũng thất kinh hô lớn: "Tranh thủ thời gian nghỉ biện pháp đi, ở đâu còn có thể đi ra ngoài? hoạt thi ở phía sau ăn xong Hoàng Lâm sẽ đuổi theo ngay!"

"Ta làm sao biết? các ngươi hỏi ta thì ta biết hỏi ai ..."

Tiêu Lan vô cùng tức giận bỏ qua tay của Lưu Lệ Bình, đột nhiên không khống chế được hướng bọn họ gầm hét lên, nằngnặc căn bản không nghĩ tới nguyên gốc trang diện tốt đẹp lại có thể diễn biến thành bộ dáng này, chẳng những không có thành công giải cứu người khác, ngược lại còn liên lụy tánh mạng của mình, gần kề chỉ làm cho hai cái tên lang tâm cầu phế kia sống sót rồi!

"Vậy thì nhanh đi lên thang lầu, cũng còn đỡ hơn ở chỗ này chờ chết ..."

Ngô Lập Quốc quyết định thật nhanh quay người liền chuẩn bị hướng thang lầu phòng cháy chạy tới, nhưng mà Lưu Lệ Bình lại tại lúc này kinh hô một tiếng, vô cùng hoảng sợ chỉ vào hành lang hô lớn: "Hoạt thi ! Hoạt thi đi ra ngoài rồi ..."

"Các ngươi đi mau ..."

Ngô Lập Quốc hét lớn một tiếng, rõ ràng một tay vung lên ống tuýp liền hướng lấy thi quần vọt mạnh mà đi, thân thể cường tráng của hắn tăng thêm ý chí nổi giận, để cho hắn giống như một con trâu hung hăng va vào thi quần, bốn năm cái hoạt thi giương nanh múa vuốt lúc này liền bị hắn đánh hất tung ở mặt đất !

Nhưng hắn cường thịnh trở lại cộng thêm sự điên cuồng thì cũng chỉ là một người, nhiều đến bốn mươi, năm mươi con hoạt thi thoáng một phát dâng lên, Ngô Lập Quốc liền như một thuyền con đâm vào sóng lớn, vừa mới kích thích một điểm bọt nước nhỏ, hắc sóng mãnh liệt liền ầm ầm đem hắn đập té xuống đất !

"Lão công ..."

Lưu Lệ Bình kinh hãi quát to một tiếng, tiếng nói sắc nhọn thiếu chút nữa liền phá tan nóc phòng nhưng tiếng thét chói tai của nàng chẳng những không giúp Ngô Lập Quốc nửa điểm, ngược lại càng kích thích hai con hoạt thi gào thét hướng nàng vọt tới, bất quá một cái hoạt thi bị Ngô Lập Quốc bắt lại cổ chân, muốn rách cả mí mắt hô lớn: "Lão bà đi mau, các ngươi đi mau ..."

"Chạy mau đi ..."

Tiêu Lan cuống quít xông đi lên giữ chặt Lưu Lệ Bình bỏ chạy, Lưu Lệ Bình cơ hồ là theo bản năng đi theo nàng chạy tới, mà Ngô Lập Quốc bị quần thi bao quanh ngăn chặn rốt cục phát ra một tiếng gào rú không cam lòng, cánh tay vốn là ngăn ra "Xoẹt" một tiếng bị hoạt thi kéo đứt, vô số trượng miệng thúi gần như cùng lúc đó cắn lấy từng tác một trên người hắn, chờ lúc Lưu Lệ Bình khóc ròng ròng trở đầu nhìn về phía hắn, Ngô Lập Quốc chỉ còn có thể hé mở mắt, trong miệng vù vù phun bọt máu, câu cuối cùng lưu trong miệng lưu cho nàng chính là "Chạy mau"!

"Ah ..."

Lý Tĩnh chạy ở cuối cùng đột nhiên hét thảm một tiếng, cư nhiên bị một con hoạt thi nắm chặt tóc dài, thuận thế đem nàng túm ngã xuống đất, thế cho nên tiếng kêu thảm thiết của Lý Tĩnh chỉ phát ra một nửa liền im bật lại, đầu vàng mắt hoa chỉ hiểu được điên cuồng đập đập trên tứ chi !

"Lý Tĩnh ..."

Tiêu Lan xem xét tình huống không ổn, không hề nghĩ ngợi liền bỏ qua tay của Lưu Lệ Bình đi nhanh xông tới, mà trong tay nàng cũng không có vũ khí tiện tay, chỉ có thể tiến lên đá mạnh một cước vào đầu vai của hoạt thi, hoạt thi lập tức ngã mặt té xuống, nhưng mà con hoạt thi cứ nắm chặt tóc Lý Tĩnh trong tay lại gắt gao không tha, Tiêu Lan lập tức giống như kéo co níu lại tóc Lý Tĩnh, nhưng vào lúc này hoạt thi chết tiệt rõ ràng buông lỏng tay, khiến Tiêu Lan kêu một tiếng sợ hãi, thân thể lập tức liền mất đi trọng tâm, cầm lấy tóc Lý Tĩnh vậy mà cùng với nàng bị cuốn thành dây đất !

"Rống ~"

hoạt thi tập kích hai nữ mặc trên người đồng phục an ninh màu xám tro, tốc độ phản ứng so hoạt thi bình thường rõ ràng mau hơn không ít, hai tay hấn vỗ mạnh trên mặt đất nhảy dựng lên, nhìn ngang dọc qua hai cổ ngọc thể nữ nhân trên mặt đất khiến hấn hưng phấn gào rú một tiếng, rõ ràng thả người nhào tới !

"Ah ! Cút ngay, ngươi cút ngay ..."

Lý Tĩnh cùng Tiêu Lan lúc này như phát điên vậy muốn đập hoạt thi ra, nhưng mà lực lượng của hoạt thi lại hơn các nàng, thoáng một phát liền hung hăng búng hai chân của Tiêu Lan, hung hăng đặt ở trên người của nàng, Tiêu Lan lập tức bị dọa đến hồn phách lên mây, hoạt thi này rõ ràng giống lưu manh vậy đặt ở giữa hai chân của nàng, cảm giác sợ hãi to lớn cùng cảm thấy thẹn lăm cho nàng hoảng sợ trước nay chưa có, nhưng con hoạt thi này vẫn hưng phấn như cũ, hơn nữa còn hết sức biết hàng , nhìn chuẩn bộ ngực Tiêu Lan một đôi vô cùng ngạo nhân này liền hung hăng cắn !

"Cờ rắc ~ "

Ranh giới chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc , Tiêu Lan theo bản năng vươn tay ngăn cản trước người , nhưng mà một tiếng giao kích lại đột nhiên truyền đến , Tiêu Lan rõ ràng cảm giác được cánh tay đã bị chôn thi cắn trúng , lại không có bất kỳ cảm giác đau, đợi nàng thất kinh ngẩng đầu nhìn lúc này mới nhớ tới trên cổ tay còn có bao cổ tay tự chế mà Lưu Thiên Lương cho nàng!

"Lăn xuống đi..."

Lý Tĩnh lúc này đã nhô dậy liền cuống quýt đẩy hoạt thi ra , nhưng mà hoạt thi tựa như dính tại trên người Tiêu Nam vậy , chút khí lực này của Lý Tĩnh căn bản không đẩy được hấn, nhưng mà Hoạt Thi cũng phát hiện cổ tay Tiêu Lan không cắn nổi, rõ ràng để lại cánh tay của Tiêu Lan, há mồm liền hướng cổ họng của nàng tấp tới, một mùi tanh hôi lập tức xông vào trong lỗ mũi Tiêu Lan, căn bản Tiêu Lan phản ứng không kịp nữa trong nội tâm hưng hăng trăm xuồng, biết rõ mình rốt cục đã xong ...

"Ta đi . ngươi mẹ nó ..."

Kèm theo một tiếng chửi bới quen thuộc, một con dao găm sắc bén hung hăng đâm vào trong não hoạt thi, đòn lấy chính là hung hăng một quấy, mà Tiêu Lan thiếu chút nữa hồn phi phách tán lập tức cảm giác hoạt thi trên người đã mềm nhũn, "Phù phù" một tiếng lệch ra đến một bên, bất quá nàng chưa kịp thấy rõ người cứu nàng, nàng cả người lại bị một nguồn sức mạnh thô lỗ kéo ra khỏi hoạt thi dưới thân , sau đó giống như một món đồ chơi bị vác ở đầu vai , điên cuồng hướng cửa lớn chạy tới !

"Ồ ~ "

Cảm nhận được mùi quen thuộc trên người Lưu Thiên Lương, Tiêu Lan ôm lấy cổ của hấn khóc ồ lên, nàng lúc này mới cảm giác được Lưu Thiên Lương ôm ấp là ôn hòa như vậy, có cảm giác an toàn như vậy, cuộc đời lần đầu cảm thấy có người đàn ông yêu mến mình lại tốt đẹp như vậy !

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chạy Thục Mạng (Trung)

Tiêu Lan ôm lấy cánh tay Lưu Thiên Lương càng ôm càng chặt, hấn không thể đem thân thể mềm mại của mình hòa tan tiến vào trong thân thể của hấn mới tốt, mà giờ khắc này nàng mới thật sự hiểu rõ, ai mới thật sự là người quan tâm mình, Lưu Thiên Lương tuyệt sẽ không tại giai đoạn trọng yếu nhất vứt bỏ mình, mỗi lần đều là cùng mình phân tích rõ quan hệ lợi hại về sau rồi mới để cho mình đưa ra lựa chọn, chính là do nàng bảo thủ mới đem mình từng bước một đẩy hướng đến tuyệt cảnh, cuối cùng còn phải nhờ hấn đến giúp mình thu thập cục diện rối rắm, Tiêu Lan lần đầu sinh ra cách nghĩ muốn tránh sau lưng hấn, làm một cô gái bé bỏng!

"Con mẹ nó ! Lưu Lệ Bình ngươi là con gái điểm thúì còn dám loạn tùm cửa, lão tử không đánh đoạn chân chó của ngươi thì thế không ..."

Tiêu Lan dưới thân Lưu Thiên Lương không thể nào nhận thức rõ tâm tình của nàng giờ khắc này , "Hự hự" nàng chửi ầm lên trước mặt Lưu Lệ Bình, mà Lưu Lệ Bình cơ hồ coi bỏ cái mông lớn, chính là một con ruồi không có đầu mà đồng dạng chứng kiến cửa đã kéo ra, một bên tùm còn một bên điên cuồng thét lên, Lưu Thiên Lương lập tức xông đi lên một cước đá vào trên cái mông to của nàng, trực tiếp đem nàng đập một cái lão đảo, dị thường tức giận mắng to: "Con mẹ nó ngươi còn dám tùm cửa thì lão tử hiện tại liền giết chết ngươi !"

"Lưu ... Lưu ca, thực xin lỗi thực xin lỗi, là ta sai rồi, van cầu ngươi cứu cứu ta đi ..."

Hoang mang lo sợ khiến Lưu Lệ Bình trở lại ôm lấy cánh tay Lưu Thiên Lương liều mạng cầu khẩn, trên mông đít một cái dấu đen chân to thù lù căn bản cũng không dám chùi, mà Lưu Thiên Lương hung hăng ác tron mắt nhìn nàng, tràn đầy khinh thường nói: "Hiện tại biết rõ sợ rồi á..., thực mẹ nó mười phần đồ đệ tiện, cái gì gà . Tám đồ chơi, ngươi có chết hay không cùng lão tử có cái gì ... Ah ôi!!! ~ tiểu tử tông của ta ai, ngươi lại véo ta làm gì ..."

"Ngươi có tâm tư mắng chửi người còn không mau trốn đi, hoạt thi sắp đuổi kịp rồi..."

Tiêu Lan trên mặt mang nước mắt, lại nổi giận đăm đăm sau lưng Lưu Thiên Lương, toàn bộ bởi vì ... câu từ mắng chửi người của hắn thật sự thật khó nghe, mà Lưu Thiên Lương liền giống như bị nằng ần chắc vậy, một điểm tính tình đều không có gặt đầu, nói ra: "Nhanh nhanh lên, đừng để nó theo ta lên lầu thượng, ai chạy tới chậm thì tự gánh lấy hậu quả ah !"

Lưu Thiên Lương quay người tiếp tục hướng trên lầu chạy nhanh đi, nhưng mà thân thể Tiêu Lan tuy không nặng nhưng thực sự cũng có chừng một trăm cân, huống chi trên lưng hắn còn nghiêng vác lấy một cái bao lớn, cho nên còn chưa đi lên được hai tầng lầu thì Lưu Thiên Lương một cũng sắp hết hơi, ngược lại là bị Lý Tĩnh cùng Lưu Lệ Bình liên tiếp lướt qua, hắn ngược lại bị rơi xuống cuối cùng, đành phải hồng hộc thở hổn hển nói ra: "Người ... người như thế nào mập như vậy? Nhanh ... Mau xuống đây, ta gánh không nổi người nữa rồi, bộ ngực này của người khẳng định phải có một hai chục cân đi!"

"Cút! Còn dám đùa nghịch lưu manh vậy nữa thì ta xé miệng của người ..."

Tiêu Lan nhún một cái bả vai Lưu Thiên Lương liền nhảy xuống, sau đó hết sức chủ động kéo tay mập của Lưu Thiên Lương, vội vàng hô: "Nhanh lên, ta kéo người lên lầu !"

"Đừng quan ta, người lên trước, chỉ cần thấy được móng lớn của người ở trước mặt ta dao động thì, ta liền có khí lực rồi..."

Lưu Thiên Lương khàn cả giọng phát phát tay, thở hổn hển giống như cùng phá phong rung, nhưng mà lời hắn vừa nói liền đem khuôn mặt của Tiêu Lan lại đỏ lên, bất quá chỉ là mắng một câu "Đồ lưu manh" xong thì nàng cũng xoay người chạy lên lầu, hơn nữa tựa hồ là vì cổ vũ hắn, Tiêu Lan rõ ràng thật sự đem móng lớn dao động giống như chèo thuyền, bản năng muốn đem cái móng của mình biểu hiện càng thêm một ít tính cảm, nhưng là chờ thời điểm khuôn mặt lửa đỏ của nàng quay đầu nhìn lên Lưu Thiên Lương, lại phát hiện Lưu Thiên Lương căn bản cũng không có nhìn nàng, mà là cố hết sức dắt lấy vòng bảo hộ, thở hổn hển !

"Thiên Lương ..."

hốc mắt Tiêu Lan lập tức đỏ lên, lập tức hiểu lời của tên lưu manh Lưu Thiên Lương căn bản chính là lấy cớ, muốn cho nàng một mình chạy trốn chết, nàng vạn phần lo lắng hô Lưu Thiên Lương một tiếng xoay người liền muốn lao xuống giúp hắn, nhưng mà Lưu Thiên Lương lại trừng một đôi mắt trâu mắng: "Mẹ nó còn lè mề cái gì, muốn cùng lão tử cùng một chỗ chết theo a, nhanh lên chạy lên đi !"

"Phải chết thì cùng chết ..."

Tiêu Lan một tay lau nước mắt trên mặt, vô cùng quật cường nhìn xem hắn, sau đó hai ba bước liền nhảy tới sau lưng Lưu Thiên Lương, liều mạng phụ đỡ thân eo nặng nề của hắn, hai mắt đăm dẽ, hô lớn: "Người nếu là không muốn ta chết thì hãy cho ta dốc sức liều mạng chạy tới, không phải vậy ta liền với người chết ở một chỗ !"

"Có thể hay không chút điểm thực tế? Lên lầu chót cho ta hôn một chút được hay không, ta muốn hôn môi với người..."

Lưu Thiên Lương liều mạng dắt lấy vòng bảo hộ treo lên trên, trong miệng vẫn không quên không kịp thở nói ra yêu cầu, mà Tiêu Lan bỗng nhiên hung hăng khế cắn răng la lớn: "Đi lên ta liền cho người hôn, còn ... Còn cho người sờ, người nhanh lên dùng sức đi, con lợn béo đáng chết ..."

"Fuck ! Đây chính là người nói đó nha !"

hai mắt Lưu Thiên Lương sáng ngời như bóng đèn, toàn thân lập tức như là tràn đầy điện vậy, thân hình béo tốt rõ ràng thoáng một phát liền nhảy lên một mảng lớn, kích động vạn phần chạy tới trước hô: "Tiêu Lan ta còn chưa nói cho người biết, ta muốn sờ ngực của người, hai cái đều phải sờ, người cũng đừng chơi xấu đó nha !"

"Sờ ! Ta cho người sờ, chỉ cần đi lên liền cho người sờ ..."

Tiêu Lan cũng triệt để bất cứ giá nào, rõ ràng một hỏi một đáp cùng Lưu Thiên Lương lớn tiếng nói lời hạ lưu, mà Lưu Thiên Lương này cũng như đã uống xuân dược vậy hưng phấn đến toàn thân tràn đầy nhiệt tình trước nay chưa có, dùng bước đi như bay để hình dung đều chẳng quá đáng, trong miệng có thể kinh nói với Tiêu Lan tất cả tưởng tượng đối với thân thể nàng sờ hữu, mà Tiêu Lan cũng là hữu vấn tất đáp, ai đến cũng không có cự tuyệt, cho dù đầu óc của nàng đã bị hỏi thành một mảnh bột nhào, nhưng mà còn có một tín niệm cực kỳ trọng yếu đang chống đỡ nàng, cái kia chính là không có khả năng để cho Lưu Thiên Lương một người chết, chết cũng muốn cùng hắn chết ở một khối !

"Lưu ca các người phải nhanh một chút, phía dưới hoạt thi sắp đuổi theo tới ..."

thanh âm Trần Dương bỗng nhiên từ phía trên truyền đến, vô cùng vội vàng ghé vào trên lan can la xuống với đám người của Lưu Thiên Lương, mà sắc mặt Lưu Thiên Lương càng chuyển nhanh sang tím bầm, cả người thật mỡ gợn sóng bình thường cao thấp tung bay, cơ hồ đem tiềm lực toàn thân đều ép đi ra, nhưng mà ánh mắt của hắn lại chưa từng có hưng phấn, một đầu xông qua bên người Trần Dương hô lớn: "Mỹ nữ, đến mái nhà ta cũng muốn hảo hảo thân cận với người một chút, ta cũng muốn sờ móng đất nhỏ của người thật lâu rồi ..."

"À?"

Trần Dương bị Lưu Thiên Lương nói đến sững sờ, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên thoáng một chút liền chuyển lửa đỏ lên, mà Tiêu Lan thì tức giận chạy đến bên người nàng nói ra: "Đừng để ý đến hắn, mập mập chết bầm vừa nghe đến có thể chiếm tiện nghi liền sẽ khỏe, ta nếu là không kích thích hắn một chút thì hắn căn bản leo không nổi mấy tầng lầu này ! Mau mau, chúng ta mau tới đi, phía dưới hoạt thi nhiều lắm ..."

"Không xong rồi Lưu Tổng, cửa sắt trên lầu bị khóa lại rồi..."

Lưu Thiên Lương vừa mới chạy đến chỗ cửa ra mái nhà, Hoàng Bình Phát liền mặt như màu đất trở lại hô to, mà Lưu Thiên Lương đã bị Tiêu Nam kích thích hưng phấn, trước mắt chính một mảnh kim tinh loạn mào, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ trông thấy Đinh Tử Thần cùng Trầm Lăng mấy nam nhân giống như nổi điên đang không ngừng húc vào cửa sắt, hán thở không ra hơi phát phát tay hô: "Nhanh ... Mau tránh ra, ta chỗ này có ... Có cái chìa khóa ..."

Mọi người nghe xong có cái chìa khóa liền lập tức ngạc nhiên tránh ra, không đi lên cùng cánh cửa sắt so đo nữa, bắt quá chờ thời điểm Lưu Thiên Lương sắc mặt trắng bệch đem cái chìa khóa giao cho Hoàng Bình Phát đi mở, đóng cửa tuy rất dễ dàng được mở ra, nhưng mà cánh cửa gần kề lộ ra một cái khe nhỏ xong thì cũng không đẩy được rồi, Hoàng Bình Phát mặt mọ hung hăng biến đổi, thậm chí ngay cả đụng cánh cửa đến mấy lần cũng không kết quả, hán lập tức về mặt cầu xin hô: "Cánh cửa bị vật gì chặn lại rồi!"

"Con mẹ nó, người cút ngay, để cho ta tới ..."

Trần Đông Cường một tay đẩy Hoàng Bình Phát sang một bên, chân to mang giày thể thao lập tức hung hăng đạp lên, nhưng mà khí lực của hán tuy lớn nhưng cửa sắt vẫn như trước không chút sút mẻ, rõ ràng có cái gì ở phía sau một mực chặn cánh cửa lại, mà tiếng bước chân truy kích của thi quân dưới lầu đã một hồi vang lên một hồi, tựa hồ hoạt thi bị Lưu Thiên Lương dẫn đi xuống đều đuổi theo, vài nữ nhân nhất gan nhìn bóng đen ẻo lả dưới lầu, toàn bộ rúc vào một chỗ hoảng sợ khóc kêu lên!

"Nhanh mẹ nó cùng xô ngã cánh cửa đi..."

Trần Đông Cường cấp hồng hồng hô to một tiếng, khiến Trầm Lăng cùng Đinh Tử Thần đã sợ ngây người liền lập tức kịp phản ứng, hoảng thủ hoảng cước cùng Trần Đông Cường đứng ở một loạt, tại trong tiếng hô to của Trần Đông Cường, ba nam nhân nghiêng xuống bả vai lớn cùng đếm một hai ba, điên cuồng hướng cửa sắt lớn xông đi lên, đón lấy chỉ nghe một tiếng vang "Cạch lang" lớn, cửa sắt lớn rần chắc lập tức lên tiếng mà ra, ba nam nhân ngay ngắn hướng ngã tiến vào!

"YAA.A.A..! Hoạt thi, bên trong còn có hoạt thi ..."

Mất sắc của Trần Ly Á lập tức hoảng sợ kêu to lên, thì ra không chỉ dưới lầu có hoạt thi, bên ngoài mái nhà rõ ràng cũng có hoạt thi, năm, sáu con hoạt thi này vừa mới đoán chừng là ngăn ở cửa ra vào, cửa sắt vừa bị phá đập một cái, lập tức bay ra ngoài trên đất, nhưng mà hoạt thi tính ương ngạnh ai cũng biết, xoay người đứng lên liền hướng trước mặt mọi người nhào đầu về phía trước!

"Nhanh cùng bọn chúng liều mạng ..."

Lưu Thiên Lương cuối cùng thở gấp liền rống to một tiếng, nắm chắc tại ba ống tuýp trong tay nữ nhân lập tức ném ra ngoài, mà ba nam nhân xem xét trước có lang sau có hổ, căn bản không thể lui được nữa, Trần Đông Cường cầm lấy một cây ống tuýp lúc này cũng nhảy dựng lên, chiếu chuẩn một cái hoạt thi đang gào thét lớn mà vọt tới, mà Trầm Lăng cũng không dám do dự, quơ lấy ống tuýp cũng đi theo xông tới, chỉ có Đinh Tử Thần té cút té đại đứng cạnh ôm ống tuýp cũng không biết làm sao, một hồi đi phía trước hai bước, một hồi lại lui về phía sau hai bước, khiến một bảy nữ nhân hận không thể để cho hoạt thi lột da hán mới tốt!

"Không được! Phía sau hoạt thi lên đây, mọi người mau đi ra sau ngăn cửa ..."

Lưu Thiên Lương quay đầu lại hướng dưới lầu xem xét, lập tức bị sợ hãi cả linh hồn, cả đàn cả lũ hoạt thi bình thường theo dưới lầu cuốn tới, mùi hôi ngút trời kích thích hán thiếu chút nữa liền cả con mắt đều không mở ra được, mà mấy cái hoạt thi xông lên phía trước nhất dĩ nhiên bước lên bậc thang tầng cao nhất, ngẩng đầu nhìn lên rõ ràng nhiều người như vậy nhét chung một chỗ, bọn chúng lập tức vỡ ra miệng lớn đến dọa người, tốc độ xông lên lần nữa gia tăng thêm gấp đôi!

"Đem cái ống lấy ra ..."

Mọi người nối đuôi nhau mà vào, Lưu Thiên Lương cũng một đầu xông vào tầng cao nhất, túm lấy ống tuýp trong tay Đinh Tử Thần liền một cước đưa hán đạp lăn, quay người không chút do dự vọt vào chiến đoàn của đám người của Trần Đông Cường, mà Trần Đông Cường đánh nhau thân thù xác thực không phải tệ, trong chớp mắt đã bị hán một người phóng lật ra hai cái hoạt thi, còn có hai cái cũng bị hán thẳng căng gạt ngã, nhưng bên kia Trầm Lăng vừa mới đâm chết một cái, lại sợ ý một chút bị một con hoạt thi khác đẩy ngã nhào xuống đất, lập tức vạn phần hoảng sợ kêu lớn lên!

"PHỤT ~"

Lưu Thiên Lương xông đi lên dùng một ống từ đâm xuyên đầu hoạt thi, mặc cho thi thể thoáng một phát đặt ở trên người của Trầm Lăng cũng không trợ giúp, khinh miệt hướng hán cười lạnh một tiếng xong thì liền quay người tự gia nhập chiến đoàn của Trần Đông Cường!

Bạn đang đọc truyện *Thành Tri Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chạy Thục Mạng (Hạ)

"Nhanh đến trợ giúp đi, chúng ta bên này sắp không chịu nổi rồi ..."

Một đám nữ nhân gắt gao tại trên cửa chính, trong miệng thất kinh la to, mà cửa lớn trước mặt các nàng lúc này đang run lên như nổi trống, hơn mười cái bàn tay lớn da tróc thịt bong của hoạt thi đang liều mạng theo khe cửa vuron ra, liều mạng xô đẩy gãi, suýt nữa bắt được mặt các nữ nhân!

"Nhanh đem những cái.. tay kia chém đứt , ta dẫn người đi tìm đồ ngăn cửa lại ..."

Lưu Thiên Lương rút ra ống tuýp đâm xuyên trán hoạt thi, vội vàng đem đao gãy bên hông đưa cho Trần Đông Cường, Trần Đông Cường không nói hai lời liền cầm đao quay người bỏ chạy, vọt tới trước cổng chính liền hai ba đao chính là một cái bàn tay máu đầm dề rơi xuống đất, mà các nữ nhân giống như đã bị sợ hãi liên tiếp làm cho cháng váng , chứng kiến bàn tay rơi trên mặt đất kia rõ ràng ngay cả một điểm cảm giác cũng đều không có , chỉ còn biết dốc sức liều mạng ngăn chặn cửa lớn lại , cắn chặt hàm răng gọi cũng không dám kêu !

"Mẹ nó còn thất thần làm gì? Chờ chết ah ..."

Lưu Thiên Lương quay người xông tới Trầm Lăng lúc này vẫn chưa tỉnh hồn rống lớn một tiếng, mang theo hấn lập tức xông về cạnh biển quảng cáo cực lớn lầu bên, mà chỗ đó có một đồng nhỏ chữ L bằng thép, a-xê-ti-len cùng bình dưỡng khí nằm rải rác trên mặt đất, Lưu Thiên Lương lúc này mới nhớ tới , mấy cái hoạt thi vừa mới đâm chết kia tựa hồ cũng là công nhân công ty quảng cáo, có mấy cái trên người còn mặc lấy quần áo lao động màu xanh nhạt!

Chờ thời điểm Lưu Thiên Lương cùng Trầm Lăng mang theo bảy, tám cây thép chữ L đuổi tới trước cổng chính, trên mặt đất đã rơi đầy chân tay bị chặt đứt , đang lúc mọi người tề tâm hợp lực đem cửa lớn lần nữa khép kín , nhưng sau cửa có khoảng chừng mấy trăm cái hoạt thi chấn lại , một đám người như trước trên cửa động cũng không dám động , cho đến khi Lưu Thiên Lương đi tới đi lui vài chuyển , đem mấy chục cây thép chữ L toàn bộ gắn tại trên cửa chính, lại đem vài kiện đồ chắn cửa lại, mọi người cái này mới có cơ hội nặng nề thở một ngụm, toàn bộ thất hồn lạc phách nằm trên mặt đất !

"Không ai bị cắn bị thương hoặc là quào trầy chứ? Có thì tranh thủ thời gian tự mình đứng ra , tiết kiệm bị mọi người bắt tới khó coi ..."

Lưu Thiên Lương co quắp ngồi dưới đất, trong miệng ngâm một nửa liều thuốc lá, chậm rãi đảo qua trước mắt mọi người, mà trải qua trận này, nhân số của bọn họ cũng từ bảy người bay lên đến mười một người, cứ thế mà nhiều hơn hai nam hai nữ, bất quá không đợi ánh mắt sắc bén của hấn nhìn chung quanh hết mọi người, một bên Trần Ly Á liền lập tức kêu lên, hoảng sợ chỉ vào bên người Lưu Lệ Bình hét lớn: "Cô gái này trên đùi có vết thương, là bị cào nát đấy, mọi người nhanh cách xa cô ấy ra ..."

Kháo ..."

Trần Đông Cường kinh hãi mắng to một tiếng , vội vàng vàng nhảy dựng lên, mà những người khác cũng như bầy chim bị hoảng sợ vậy, "Ồ nữa" thoáng một phát liền tứ tán né ra, đơn độc lưu lại một mình Lưu Lệ Bình sắc mặt trắng bệch tại nguyên chỗ, mặt mũi đầy vẻ thất kinh nhìn lấy mọi người hô lớn: "Ta không có bị bắt, không có bị bắt, các người đừng nghe nàng nói bậy, ta là lúc đang trong khu vực thông gió bị đinh cào rách ..."

Thấy mọi người tránh xa nàng như là tránh bệnh dịch, chỉ có một mình Lưu Thiên Lương còn khí định thần nhàn ngồi tại nguyên chỗ hút thuốc, váy ngắn vừa mới bị nàng kéo xuống lập tức lại lần nữa bị Lưu Lệ Bình triệt để kéo lên bên hông , nàng đỏ mặt tía tai nhảy dựng lên mở đùi cho Lưu Thiên Lương xem , chỉ vào vài đạo vết thương trên đùi vội vàng kêu khóc nói: "Lưu ca, người nên làm người làm chứng cho ta , chân ta đây là ở trong đường ống bị cạo nha, người cũng rõ ràng thấy được đúng không? Lưu ca, van cầu người thay ta nói đôi lời đi!"

"Hắc hắc ~ cọng lông thật nhiều đó nha !"

Lưu Thiên Lương nhìn hạ thân Lưu Lệ Bình cơ hồ như không có mặc gì, âm dương quái khí cười lạnh một tiếng, đưa tay bắn bay tàn thuốc trong tay, chậm rãi đứng lên duỗi lưng một cái, tùy ý vắn vẹo uốn éo thân eo về sau, hấn lười biếng nói ra: "Nàng có hay không bị cạo ta cũng thật không phát hiện, ta cũng không thể nào cứ nhìn chăm chăm vào cặp đùi trần quý của nàng như vậy được, thân phận của bác sĩ Lưu nhà ta rất cao quý nha, cái đó là chúng ta những... dân chúng thấp cổ bé họng này sao có thể, cho nên , các người người nào thích cùng với nàng sống chung một chỗ thì cứ sống chung một chỗ đi, nàng nếu là dám tới gần lão tử trong phạm vi mười thước, cho dù nàng không thi biến thì ta cũng xem nàng như thi biến !"

"..."

Sắc mặt Lưu Lệ Bình hoảng sợ đại biến , trên mặt không còn có nửa điểm huyết sắc, thấy mọi người cũng đều mặt mũi đầy e ngại lui về phía sau mấy bước, Lưu Lệ Bình đặt móng tê liệt trên mặt đất, "Oa" một tiếng khóc rống lên !

"Thiên Lương ..."

Tiêu Lan đầy không đành lòng đi tới nhẹ nhàng lôi kéo cánh tay Lưu Thiên Lương, Lưu Thiên Lương đương nhiên biết rõ nàng muốn nói cái gì, lại căn bản không để ý tới nàng, nhẹ nhàng hất tay của nàng ra khỏi cánh tay rồi tiến lên một bước lớn tiếng nói: "Hiện tại chúng ta tạm thời đều an toàn, ta nghĩ tất yếu trước tiên đem một vài lời khó nghe đều sớm nói ra, miễn cho mọi người đến lúc đó tổn thương hòa khí sẽ không tốt !"

"Lưu Tổng, ngài nói đi, dù sao ngài là đầu lĩnh của chúng ta , ngài nói bây giờ chúng ta sẽ làm như thế nào..."

Hoàng Bình Phát vội vàng nhảy ra biểu lộ lập trường của hấn, cố định đứng ở bên cạnh Lưu Thiên Lương, nhưng mà Lưu Thiên Lương lại về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Lão Hoàng, người cũng đừng cho ta lời tăng bốc, trước kia ta chỉ là đáp ứng mang các người đi lên, hiện tại các người tất cả đều lên rồi, cái đó còn có cái gì nữa, ta hiện tại cũng giống như các người, đều muốn chờ cứu viện không sẽ chờ chết , căn bản không có con đường thứ ba có thể đi, huống hồ đám người của tiểu trâm này cũng không có coi ta là đầu lĩnh, đúng không, nghiêm đại quản lý !"

Lưu Thiên Lương mặt mũi đầy vẻ hài hước nhìn về phía Nghiêm Như Ngọc, Nghiêm Như Ngọc chẳng biết lúc nào đã đứng ở bên cạnh Trầm Lăng, hơn nữa thân thiết khoác lên cánh tay của hấn mà Trầm Lăng cũng ôn nhu nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng mà chậm rãi vuốt ve , hai người giống như người yêu

đang thân mật , ngược lại đem bạn gái chính quy của Trầm Lăng là Lý Tĩnh bỏ rơi một bên , mặc nàng cô đơn đứng ở một bên rú cái đầu xuống, sắc mặt tái nhợt so giấy còn khó xem hơn!

"Hừ ~ Lư Thiên Lương, ngươi muốn nói nhằm cái gì thì nói nhanh lên đi, đừng dùng kiểu nói quanh co lòng vòng này..."

Nghiêm Như Ngọc tựa hồ lại khôi phục tư thái cao ngạo của nàng, không hề khúm núm trước mặt đối với Lư Thiên Lương, kỳ thật Trầm Lăng chính là người trẻ tuổi trong hình trên bàn làm việc mà nàng thấy tối hôm qua, sớm đang âm thầm khổ đuổi theo nàng thật lâu, vừa mới trông thấy hân, Nghiêm Như Ngọc ngạc nhiên như muốn nổ tung , lập tức cùng với hân ôm nhau thật chặt, hơn nữa nhún nhún nói cho hân chuyện tình nàng cùng Đinh Tử Thần đã chia tay!

Hôm nay xem ra, Trầm Lăng cao lớn uy mãnh không thể nghi ngờ có thể cho nàng cảm giác an toàn nhất, tràng diện mới vừa rồi hân chọc giết hoạt thi như là rõ mồn một trước mắt Nghiêm Như Ngọc, tuy n vẫn là hơi có vẻ khiếp đảm một điểm, nhưng so với Đinh Tử Thần tốt hơn cách xa vạn dặm, quan trọng nhất là, nàng rốt cuộc không cần tay Lư Thiên Lương cái loại uất khí này!

"Ồ ~ cái này vừa tìm được tình lang liền vênh vào á..., buổi sáng phải trải giường chiếu xếp chăn cho ta là ai nha?"

Lư Thiên Lương khinh thường cười lạnh một tiếng, bất quá hân lắc đầu cũng không còn nói móc Nghiêm Như Ngọc quá nhiều, vỗ vỗ tay nói ra: "Tốt rồi, tất cả mọi người đều đến đây đi, đem bao đồ ăn ở bên trong toàn bộ lấy ra, sớm chút chia xong đồ đạc, chúng ta cũng sớm chút đường ai nấy đi!"

Lư Thiên Lương nâng nâng ống quần ngồi chồm hổm xuống, mọi người nghe vậy đều nhìn nhau, đều yên lặng đi đến trước mặt hân cùng đợi câu sau của hân, nhưng mà vô luận là đồ vật trên lưng Nghiêm Như Ngọc, hay là đồ vật trên lưng Trần Ly Á, tựa hồ cũng không có ý tứ gì khác, Lư Thiên Lương đành phải cười khổ gật gật đầu nói: "Được rồi, các ngươi nếu là không nguyện ý chia đồ vật ta cũng không thể nói gì, dù sao người đầu tiên bị chết đói khẳng định không phải ta...ta còn chẳng muốn đi làm cái người này đâu !"

"Tất cả mọi người đừng ích kỷ như vậy, vội vàng đem lấy các thứ chia đều ra đi, cũng không thể trơ mắt nhìn người khác chết đói đi, tại đây có thể đều là đồng sự cùng bằng hữu các người!"

Tiêu Lan tranh thủ thời gian đứng ra mời mọi người đến, đi đầu đem balo trên lưng mình tháo xuống quăng trên mặt đất, còn đem một ít đồ ăn trong túi áo cũng toàn bộ móc r , Nghiêm Như Ngọc thấy thế cũng chỉ đành khẽ cắn môi tháo xuống ba lô ném xuống đất, đón lấy chính là một đồng lớn đồ đạc như mưa ném tới, lâm lâm mẫn mẫn một đồng lớn, Lư Thiên Lương lúc này mới thoả mãn gật đầu, vỗ tay nói với Hoàng Bình Phát: "Lão Hoàng, để cho ngươi làm công tác nguyên bản của ngươi, đem tất cả mọi thứ thống kê xuống, sau đó bình quân phân phát ..."

"Chậm đã ..."

Nghiêm Như Ngọc lập tức nhún đầu lông mày nhìn túi du lịch sau lưng Lư Thiên Lương, chỉ vào ba lô lớn tiếng hỏi "Lư Thiên Lương , ngươi cũng quá không tự giác đi à nha, chúng ta đều mang mọi thứ móc ra rồi, ngươi dựa vào cái gì còn đeo 1 một cái túi ớn như vậy? Muốn chia đồ đạc của chúng ta , ngươi nhất định phải đem lấy các thứ ra !"

"Dựa vào cái gì?"

Lư Thiên Lương chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Nghiêm Như Ngọc, khóe miệng nhếch lên một vòng khinh thường cười lạnh, chỉ đồ ăn trên mặt đất nói ra: "Lão tử hỏi ngươi, đồng đồ vật của các ngươi đồng nhất ở đâu ra? 90% đều là lão tử dốc sức liều mạng lấy được , ta đều không cùng các ngươi so đo đi chia đều, ngươi còn theo ta điếu võ dương oai? Có loại ngươi xuống dưới lấy đồ ăn đi lên, lão tử ăn ngươi một gói mì liền lập tức đập đầu cho ngươi nhận lỗi !"

"Lư Tổng, ngươi nói lời này không khỏi quá có chút không công bằng đi?"

Trầm Lăng lập tức ôm eo nhỏ Nghiêm Như Ngọc đi đến, Nghiêm Như Ngọc hừ lạnh một tiếng, vô cùng ngạo khí tựa vào trong ngực của hân, nghe Trầm Lăng chậm rãi nói ra: "Mọi người hiện tại cùng là châu chấu trên một sợi thừng, đều là đang đồng tâm hiệp lực , đồ ăn là ngươi lấy tới đúng vậy, nhưng mà đồng cửa lớn lại cùng đánh hoạt thi đều là công lao của chúng ta , mà ngay cả Tiêu đồng vừa mới nói tất cả làm người không thể ích kỷ như vậy!"

"Ngươi tạm thời mẹ nó cùng lão tử kéo con bê ..."

Lư Thiên Lương lập tức đứng lên hung tợn trừng mắt Trầm Lăng, lớn tiếng nói: "Các ngươi thật muốn cùng lão tử tính sổ à, tại đây tất cả mọi người ít nhất thiếu nợ lão tử hai cái mạng, đối với ta các ngươi có thể sống đến bây giờ? Sớm mẹ nó bị hoạt thi găm liên cận bã cũng đều không còn rồi!"

"Lư ca cho một con ngựa, trả một con ngựa, chúng ta thiếu nợ nhân tình của ngươi sớm muộn sẽ trả lại, nhưng mà đồ ăn ngươi nên lấy ra vẫn phải là lấy ra đây!"

Trần Đông Cường bỗng nhiên mở miệng nói lạnh lùng nhìn Lư Thiên Lương , hữu ý vô ý còn hươu hươu dao gậy trong tay hân, mũi dao gậy chính là chậm rãi nhỏ xuống giọt máu đen tại dưới ánh mặt trời giữa trưa phát ra một vòng hàn quang đẹp đẽ, mà ánh mắt Trần Đông Cường cũng càng ngày càng lạnh, tràn đầy không có hảo ý nhìn Lư Thiên Lương!

Lư Thiên Lương cũng không nói lời nào, mà là chậm rãi neho cặp mắt lại nhìn về phía Trần Đông Cường, mà Trần Đông Cường cũng không hề sợ hãi đối theo hân, khuôn mặt ngạo khí, cứ như vậy mà hai người tròn vện nhìn nhau hơn nửa phút, không ai nhường ai, tất cả mọi người đều theo bản năng ngừng hô hấp, theo không khí ở giữa như sắp cứng lại mà ngửi được một mùi thuốc súng nồng nặc !

Bạn đang đọc truyện *Thành Trì Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.